

ABDULLAH ÖCALAN

ÖNDERLİK GERÇEĞİ
ve
PKK DENEYİMİ

I

WEŞANÊN
SERXWEBÛN 55

ABDULLAH ÖCALAN
ÖNDERLİK GERÇEĞİ
VE
PKK DENEYİMİ

Cilt - I

ABDULLAH ÖCALAN

**ÖNDERLİK GERÇEĞİ
VE
PKK DENEYİMİ**

Cilt - I

Abdullah ÖCALAN

Önderlik gerçeği ve PKK deneyimi

Weřanên Serxwebûn: 55

Birinci baskı: Eylül 1992

Herausgeber:

Agri Verlag

Vogelsanger Str. 286

D-50825 Köln

İÇİNDEKİLER

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önderlik sorunu ve PKK deneyimi	9
Konuya ilişkin tarihsel bir yaklaşım	10
Kürdistan tarihi açısından önderliğin durumu	18
PKK gerçekliğini iyi kavrayalım ve doğru temsil edelim	26
PKK önderlik gerçeği, doğuşu ve gelişim sorunları	37
PKK’de temsilini bulan doğru önderliksel gelişme	53
PKK önderliğine bağlılık ve kanıtlanan PKK önderlik gerçeği	61
Önderleşmeyi engelleyen objektif ve subjektif etkenler	72
PKK önderlik gerçeğine dayatılan proletaryadışı sınıflara ait eğilimler	78
Militanların PKK önderlik gerçeğine ulaşmasını engelleyen hatalar ve eksiklikler	95
Önderlik gerçeğinin doğru kavranmasını engelleyen proletaryaya yabancı eski toplum özellikleri	107
Parti gerçeğine doğru katılım nasıl olmalıdır	163
Parti hiyerarşisi ve önderlik	213
Politik önderlik sanatı	222
Yeni dönem silahlı direniş mücadelesi ve önderlik gerçeğine ulaşma sorunu	226
PKK’de stratejik ve taktik önderlik sorunu	247
Uygulamada ortaya çıkan sorunlar ve görevlerimiz	247
Stratejik önderlik	267
Taktik önderlik	271
Yönetim-yönetilme, üslup, hitabet ve önderliğe yaklaşım	334

Yaymevi notu

Toplumsal mücadele aşamalarında önemi zirveleşen önderlik, onun sahip olduğu yakıcı gerçekliği nedeniyle aynı zamanda ulaşılması en zor olan bir sanattır da. Siyasi toplumsal hareketlerin başarısında önderliğin kuşkusuz belirleyici rolü ve vazgeçilmez önemi vardır. Önderlik bir yerde zaferin olduğu gibi, yenilginin de hazırlayıcısıdır. Bu, onun kendi rolünü oynayıp oynamamasına, doğru stratejik ve taktik çizgide güncel ve süreçlere cevap verip verememesine bağlı bir olaydır. Milyonlarca insanın ses verdiği bir kurum olan önderlik olayında atılacak her adımın mutlaka ölçülüp hesaplanması, bin düşünülüp bir yapılması tarzı esastır. Çünkü, kurtuluş isteyen milyonların ölüm-kalım savaşımının dayanılması kolay olmayan sorumluluğu söz konusudur.

Önderlik sahasında Kürdistan halkı benzerlerinden oldukça farklı bir konumu yaşadığı Çağdaş önderliğin doğuş sürecine kadarki dönemde bunca direnmelere rağmen, son noktada en kötüsünden bir sömürgeci statüye mahkum olması, onun gerçek bir önderliğe sahip olamayışından ve dolayısıyla kimi dönemlerde ortaya çıkan tarihsel önemdeki fırsatların değerlendirilmeyişinden dolayıdır. Elbette ki, gerçek önderlerin olmadığı koşullarda sahte önderler cirit atar ve en aşağılık işbirlikçi politikalarla ulusal değerleri efendilerine peşkeş çekerler.

PKK hareketi, çağdaş önderliğin vazgeçilmezliğini görerek, halkımızın olumsuz tarihsel gerçekliğini tersine çevirmenin ve her türden sahte önderleri alaşağı ederek gerçek halk önderlerini yaratmanın amansız mücadelesini sürdürüyor. PKK önderliğinin doğuşu ve gelişiminin hangi koşullarda nasıl başarılı olduğu dikkate alındığında, onun öyle kolay kolay tarih sahnesinden silinemeyeceği kendiliğinden anlaşılır. Önderlik sorunu bu noktada fazlasıyla çözüme kavuş-

turulmuştur. Ancak bu yetmiyor. Tamamlayıcı esas adım, bu önderliği doğru kavramak ve uygulamaktır.

“Önderlik gerçeği ve PKK deneyimi” adlı kitap, Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi’nde gerçekleştirilen eğitim devrelerinde yaptığı çözümlemelerden derlenmiştir. Kitapta, tarihin fazla tanık olmadığı bir çağdışı rejime ve her türlü toplumsal hastalıklı yapılara karşı en az bir donanımla bugünkü önderlik gerçeğinin nasıl başarıldığının bir panoraması çiziliyor. Yüzyılları daha şimdiden etkisi altına alan yeni ilişkiler sisteminin, yeni düşünce ve hareket tarzının hangi çabalar sonucu egemen kılınmaya çalışıldığı ayrıntılarıyla aktarılıyor. Askeri ve siyasi cepelerde ortaya çıkan sorunların hangi taktik gelişmelerle çözüme ulaştırıldığı, sömürgeci özel savaş yöntemlerinin nasıl bir boşa çıkarıldığı, en önemlisi de, her türlü iç ve dış tasfiyecilikle mücadelede hangi sonuç alıcı yöntemlerin seçildiği gözler önüne seriliyor. Her şeyden önce, dostu da, düşmanı da hayretler içinde bırakan PKK’nin gelişmesinin ve yenilmezliğinin sırrının hangi temel gerçeğe yattığı anlaşılır bir dille ortaya konuluyor.

İki cilt halinde yayınladığımız kitabın başına, okuyucuya perspektif sunması ve kitabın anlaşılmasında kolaylık sağlaması açısından önsöz yerine Abdullah ÖCALAN yoldaşın bir talimatını koyduk. Diğer konuların dizilişi tarih sıralamasına göredir. Çözümlemeler eğitim derslerinde yapıldığı ve aynı zamanda güncel gelişme sorunlarına cevap vermeyi de amaçladığı için kısmi tekrarlar kaçınılmaz olmuştur. Ancak seçilen konular birbirlerini tamamlayan bütünlüktedir. Dikkatle okunur ve gerekli derslerin çıkarılması esas alınır, sadece Kürdistan devrimi açısından değil, dünya ve bölge devrimleri açısından da çok yönlü sonuçların elde edilebileceğine inanıyoruz.

Weşanên Serxwebûn
Eylül 1992

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önderlik sorunu ve PKK deneyimi

Parti kadrolarına talimat

Ezilen sınıflar ve halklar tarihin kendileri için hazırlamış olduğu karar yıllarına, yani devrim yılları denilen bir döneme girdikleri, kendi kaderlerini kendi elleriyle çizmek, yitirilen kişiliklerine yeniden kavuşmak ve bunu siyasal iktidarla taçlandırmak için isyanlar ve ayaklanmalara giriştikleri zaman, başlangıçta genellikle çocukça ve amatörce hareket ederler. Böyle hareket ettikleri için hiç kimse kendilerini suçlayamaz. Çağımız devrimlerinin büyük ustası Lenin, Rus Devrimi'nin arifesinde, tarihsel gelişmenin bu derin kuralını tam da bu biçimde ifade eder. Lenin, halkların başlangıçta usta bir planlamadan ve önceden hazırlanmış planlardan yoksun olarak ayaklanmalara giriştiklerini, ilkel bir donanımla ve belki de sonuçlarını hesaplamadan tutkunun, öfkenin ve kinin muazzam gücünü harekete geçirerek ayaklandıklarını belirtir. Bunun her büyük tarihsel gelişmenin hem zorunlu bir koşulu ve hem de doğal karşılanması gereken bir biçimi olduğunu söyler.

Böylesi dönemlerde başka bir olgu daha ortaya çıkar: Yaşamlarının yeni bir dönemine giren ezilen sınıflar ve halklar, kendilerine

önderlik edecek öncü güçlerin çağrularına da gereksinim duyarlar. Böylesi güçlerin varlığını ve ortaya çıkmalarını dört gözle beklerler. Tarihte bunun sayısız örnekleri vardır. Öncü, çeşitli tarihsel dönemlerde bazen büyük komutanlar, Ortadoğu toplumlarında olduğu gibi bazen peygamberler veya Çin ve Hindistan'da görüldüğü gibi başka adlar altında kendini gösterir. Bunlar bu tarihsel gelişmenin biraz öncesinde bilinçlilik, erdemlilik ve ustalık edinmiş, ayağa kalkmanın amaçlarını formüle etmiş, bunun için gerekli olan kadrosal birikimi yaratmış ve bu amaçla çaba harcamış bir güç biçiminde ortaya çıkarlar. Yine devrimin büyük ustası Lenin, öncünün bilinçli ve örgütlü çabasıyla kitlelerin bilinçsiz öfkesi ve kininin kaynaşmasının devrimi başarıya götüreceğini vurgular. Her ikisinin bileşiminin eksikliklerinden arınmış ve tamamlanmış devrimci hareket olduğunu vurgulamaya çalışır. Doğal olarak, çocukluk ve amatörlük aşamasında olan sadece kitlelerin eylemi değildir. Başlangıçta öncü de böyle bir karaktere sahiptir. Öncü başlangıçta deneyimsizdir; inşa etmiş olduğu formüller henüz hayata geçirilmiş ve pratiğe oturtulmuş değildir. Bu formüller pratikte sınanacak, fazlalıkları varsa giderilecek ve eksiklikleri bulunuyorsa tamamlanacak bir nitelik taşımaktadır. Dolayısıyla öncünün de giderek olgunlaşması gerekmektedir.

Konuya ilişkin tarihsel bir yaklaşım

Tarih bu tür gelişmelerin sayısız örnekleriyle doludur. Gözlemleyebildiğimiz kadarıyla ilk çağlardaki eski Yunan uygarlığında -ki o zaman insanlık henüz kendi gelişiminin çocukluk dönemini yaşamaktadır- her şey çocukçadır, masalsıdır; ama aynı zamanda şiirsel ve çekicidir; sanattaki gelişme görkemlidir. Tanrılar yaratılır ve kendilerine olağanüstü bir kudret bahşedilir. Kahramanlar yaratılır; tanrılara benzeyen ve yavaş yavaş gökyüzünden yere inen komutanlar, devlet adamları, bilgiler ve filozoflar ortaya çıkar. Bunlar uygarlığın şafak vaktinde çeşitli çağrularla gökyüzünden yere inerler. Kısacası bilinci ve ruhunun doğayla ilk ilişkisi döneminde gökteki tanrılara sığınan ve dinsel düşünceye (mitoloji)

adım atarak kurtuluş yolunu arayan insanlık, tecrübesini biraz daha artırarak doğayla haşır neşir olunca, yavaş yavaş gökteki tanrıları yere indirir. Hafızalara sığdırılamayan ve büyüklükleri ölçülüp biçilemeyen tanrılar, giderek daha ölçülü ve hesaplı güçler haline gelirler.

Kısacası insan kendisi olmaya doğru gelişip güçlenir; kendisine duyduğu güven artar. Doğayla mücadelesinde deneyim kazanır. Böylelikle dinden felsefeye bir iniş ve felsefeden politikaya bir sıçrayış başlar. Zeus Olimpos'a taşınır; bir devlet adamı ve kumandan olarak, orada biçimlenmesini daha da insanileştirir. Sanatında ve şiirlerinde tiyatrolara ve meydanlara taşınır. Artık insan biraz daha kendini bulmuş, varoluş tarzını biraz daha yakalamış ve yavaş yavaş büyüyerek çocukluktan delikanlılığa sıçramıştır.

Daha sonra gelen ilkel komünal toplum düzeninden köleci topluma geçiş evresi, birçok topluluğun yaşamında benzer biçimler altında tekrarlanır. Bunun sayısız benzerlerine Ortadoğu toplumlarında da raslanmaktadır. Burada da din ve devlet adamları hemen hemen aynı kişilerdir. Hammurabi'de ve Mısır firavunlarında görüldüğü gibi, bunların insanlık adına ilk güçlü yürüyüşü gerçekleştirmeleriyle birlikte, toplumsal güçlerin doğaya karşı olduğu kadar, birbirlerine karşı savaşımı da başlar. İnsanların bir bölümünün diğer bölümünü egemenlikleri altına almaya başladıkları bu dönemde, ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen ve yöneten ile yönetilen ikilemi içinde ortaya çıkan büyük boğuşma, doğaya karşı sürdürülen boğuşmayla iç içe geçer. İnsanlık kendi evreninde maddenin en gelişmiş bir tarzı ve ürünü olarak, artık kendi gerçekliğinden kışkuya düşmeyecek ölçüde ayaklarını yere sağlam basmak ve yürümek durumundadır. Hayaller, masallar ve efsaneler yavaş yavaş yerlerini bilime ve pratik siyasal olgulara bırakır. Ezilenle ezenin, sömürülenle sömürenin ve yönetilenle yönetenin kurallarını oluşturduğu, yasalarını ve yönetimini yetkinleştirdiği ve insan soyunun uygarlık aşamasının kuruluşunu güçlü bir biçimde tamamlamaya çalıştığı bu ilk evre, böylesine güçlü bir biçimde ortaya çıkar. İnsan ufkunun hala anlamaya ve yorumlamaya çalıştığı bir dönem böylece gerçekleştirilmiş olur.

Burada da büyük tutkular ve ihtiraslar, büyük savaşlar ve ayak-

lanmalar, masal ve destan kahramanları, din büyükleri, büyük devlet adamları ve komutanlar vardır. Özellikle Roma örneğinde görüldüğü gibi, Avrupa'nın ortalarında Afrika'ya ve İran'a kadar ilerleyen Augustus ve Sezar türünden komutanlar ortaya çıkar. Bunlar sadece Roma'nın değil, aynı zamanda kölelik döneminin evrensel komutan örnekleridir. Bunların yanısıra devlet adamları ve senatoda hatipler boy gösterir. Aynı şekilde demokrasinin ilk nüvesi olan köle sahiplerinin demokrasisi biçimlenir. Toplumun büyümesinin bir üst plana yansımından başka bir şey olmayan boğuşmalar ve ihanetler, böylesi derin bir gelişmenin üstyapıdaki somutlaşması olarak netlik kazanır. İlk edebi ve hukuksal metinlerle askeri kural- ların temelleri hep bu dönemde atılır. İnsanlık hala bu dönemi araştırarak sonuçlar çıkarmaya çalışmakta; kendini tanımak için temel- lerinin atıldığı bu dönemi esas almaktadır. Kuşkusuz bu doğru bir yaklaşımdır.

Daha sonra görülen gelişmeler, insanlığın uygarlık aşamasının bu evresinin devamı niteliğini taşımaktadır. Toplumsal gelişmenin bir üst evresi olarak, insanın ihtiyaçlarının daha fazla karşılandığı, daha fazla üretebilen ve insan üzerinde daha gelişmiş bir sömürü toplumu olarak biçimlenen feodalizm çağı başladığı zaman, ilkel komünal düzenin ve köleciliğin gelişim evrelerindeki sonuçlar, burada bir üst evrede adeta yeniden tekrarlanır. Ama bu evrede toplum biraz daha ilerlemiş ve biraz daha başkalaşıma uğramıştır. Kabileler, aşiretler ve küçük toplulukların acemi dinleri evrensel dinler katına yükselmiştir. Küçük site devletleri yaygın bir biçimde büyük imparatorluklara doğru gelişmeye başlamıştır. Bu aşamada dindeki tutuculuk da biraz daha gelişme gösterir. İnsanlığın ortaya çıktığı dönemde insanın doğayla ilişkisinin ve dolayısıyla zayıflığının ilk ürünü olarak biçimlenen dinler, bu aşamada insanın kendine güvenmesinde ve üretimi olanaklı hale getirmesinde önemli bir rol oynasalar da, ezilenlerin üzerinde bir baskı ve sömürü aracına dönüşürler. Ezilenle ezen ve sömürülenle sömüren ikileminin ortaya çıkması, doğaya karşı tutunmada önemli bir manevi güç rolünü oynayan dinleri yeni bir rol değişimine zorlar. Ezenler ve sömürülenler, dinleri kullanarak ezilenleri ve sömürülenleri aldatmaya ve bu temelde kendilerini yönetmeye çalışırlar.

Ama burada da siyasal, felsefi ve ahlaki kurallar bütünlüğü olarak dinler, hala etkin bir rol oynamaya devam ederler. Bu dönemde her şey adeta bir dinsel kabuk altında çıkış yapmak ister.

İnsanlar burada ne tam dinle ne de ilk çağlardaki gibi çocuksu masallarla yönetilebilir. Bilimin kuralları ve sömürü yöntemlerinin biraz daha yetkinleştiği, alt ve üstyapısının biraz daha geliştiği ve bilimsel kuralların giderek daha fazla uygulandığı bir aşamaya doğru ilerleme sağlanır. Bir sonraki aşamada kapitalizme yönelindiğinde, bu gelişme çok daha ileri boyutlara ulaşır. Dinin etkisindeki büyük azalmaya karşılık, felsefenin önemi daha da artar. İnsan artık masallar, hayaller ve yakıştırmalarla doğayı, maddeyi, evreni ve kendisini yorumlama konumundan uzaklaşır. Bilimin ortaya çıkardığı gelişmeler esas alınır; bunların sonuçlarının özümsemesi temelinde felsefi bir yorumlamaya doğru gidilir. İnsan mantığı ve pratiğinin gelişimi artık felsefeye doğru olmak durumundadır. Bunun için dinin rolü giderek azalır; insan daha gerçekçi olmaya ve kendi pratiğinin sonuçlarını daha iyi yorumlamaya başlar.

Burjuvazinin tarihsel rolü işte böyle ortaya çıkar. Rönesans adı verilen bilim, sanat ve edebiyattaki yaratılış olayının sınıfsal ve toplumsal temeli böylece vücut bulur. İnsanlık gelişme için yeni bir evreyi başlatmak istemektedir. Bunun için ortaçağa ve Roma'ya bakar; orada kendisi için yararlı olan ne varsa hepsini alır. Aynı şekilde kendi gelişimini köstekleyen ne varsa karşı çıkar. Kendisini ve kendisiyle birlikte toplumu bir üst aşamaya ulaştırmanın bilimsel, edebi ve ideolojik temellerini hazırlamaya çalışır. Öncelikle filozoflar ve edebiyatçılar ortaya çıkmaya başlar; sanatkarlık dönemi olarak adlandırılacak bir dönem biçimlenir.

Ancak eski düzenin sahipleri, özellikle sömürme ve yönetmede yüzyılların deneyimine sahip olan ve devlet erkini ellerinde bulunduran siyasal güçlerle neyin nasıl elde edilebileceğini iyi bilen ve bunun ordusuna ve yönetimine sahip olan halklar, çeşitli gerekçelerle yeni sınıfın bu yeni hamlesinin önüne engeller çıkarırlar. Çağdışı dinler ve bütün eski kurumlarla çağdaş felsefeye, sanata ve dine karşılık vermeye çalışırlar. Siyasal ve askeri güçlerine dayanarak, azgın bir şiddeti ve işkenceyi dayatırlar. Ama tıpkı toprağa

düşen bir tohumun toprağı ve kayaları yara yara köklerini derinliklere salması gibi, insanlığın bu yeni toplumsal gelişmesinin kök salması da engellenemez. Açılan çatlakları daha da genişleterek yeni gelişmelerin temelinde oturan burjuvazi, eylemiyle her düzeyde kendi öncülerini de ortaya çıkarır. Burjuva devrimleri dönemi, dinden felsefeye ve ekonomiden askeri alana kadar her düzeyde kendi öncülerini yaratır; yöntemini, stratejisini ve bunu uygulayacak önderliğini, strateji ve taktik ustalarını sahneye çıkarır. Burjuvazinin kendisi sürekli ayaklanma halindedir ve Fransız Devrimi'nde bunu doruk noktasına ulaştırır. Daha önce başka alanlarda da ihtilal deneyimine girer; bu deneyimlerin bazılarında kısmen başarıya ulaşır, bazılarında yenilir ve bazılarında ise Fransız Devrimi'nde görüldüğü gibi zafer kazanır. Burjuvazi burada mücadelesini İngiliz Devrimi'nde olduğu gibi meşrutiyetle noktalamak istemez, daha ileriye gider.

Evet, burjuvazi daha 15'inci yüzyıldan başlayarak, birkaç yüzyıl boyunca her düzeyde sürekli ayaklanma halinde olmuştur. Bu süreçte dinde reform yapmaktan sanat ve edebiyattaki rönesansa, yeni askeri düzenlerin kuruluşundan mutlakiyete karşı yeni devlet biçimlerinin şekillendirilmesine ve yeni üretim tekniklerinden yönetimin çeşitli biçimlerine kadar, her düzeyde bir ayaklanma, direniş ve devrim dönemi ortaya çıkar. Bunlar kendilerini çok çeşitli biçimlerde dışa vururlar. Bu, temelinde burjuva önderliğinin ve burjuvazi adına onun akıllı ve cesur temsilcilerinin oynadıkları bir roldür. Dante, Leonardo de Vinci, Descartes, Robespierre, Danton ve Napoleon gibi tarihsel kişilikler, bu yeni sınıfın önde gelen temsilcileridir; hem de her biri eyleminde devrimci olan temsilcileridir. Burada sınıfın öncü düzeyinde bir ayaklanma söz konusu değildir. Sürekli ayaklanma halinde olan sınıfın kendisidir. Sınıf parlamentoda, sokakta ve kırsal alanlarda, bazen gerilla savaşı ve bazen sokak gösterileri biçiminde eylemlilik gösterir. Kimisinde korkunç bir şiddet uygular, kimisinde düşüncede bir ayaklanma başlatır. Bunu kiliselerde, savaş meydanlarında yapar. Kısacası burjuvazi, yeni bir toplumun doğuşunun ebesi olarak, yüzyıllara sığın geniş bir devrimci hareket gerçekleştirir.

Marx'ın buradan çıkaracağı sonuç şudur: “Zor yeni bir topluma

gebe olan her eski toplumun ebesidir.” Burada da önderlik belirgin ve vazgeçilmezdir. Önderlik sadece askeri bir özellik arzetmez. Önderlik aynı zamanda siyasal ve kültürel boyutlarını da birlikte yaşayan, sınıfla çok sıkı bağları bulunan, devrimin o dönemdeki özellikleriyle sıkı bağlantıları olan, kendi tarihini ve çağını derinliğine yorumlayıp kavrayan, tarihsel temellerini güçlü bir biçimde yorumlayabilen özelliklere sahiptir. Kısacası önderlik, her bakımdan derin bir büyüklüğe sahip olan ve saygı duyulan sınıfın özgün temsilciliğidir.

Önderler, sınıfın henüz tam ulaşamadığı ama onların kişiliklerinde ulaştığı, sınıfın henüz somutlaştıramadığı ama onların kişiliklerinde somutlaşan geleceğin toplumunun öncüleridir. Gelecekte somutluk kazanacak olan toplum, öncelikle onların öncülüğü ve örgütlenmelerinde sınanmış, yaşanmış ve başarıya ulaşmıştır. Onlar daha sonra milyonlarca kişinin yaşayacağı yaşamı ve gelişmeleri kendi kişiliklerinde yaşamışlardır. İlerde milyonlarca insanın sahip olacağı felsefe, siyasal kişilik, ahlak ve duygu ilkin önderlerce yaşanmış, programlaştırılmış, örgütlenirilmiş ve eyleme geçirilmiştir. Bu daha sonra milyonlara aktarılmış, burjuva toplumunun çiçeklenmesini ve burjuva sınıfının egemenliğini sağlamıştır. Bu konuda burjuva önderlerinde her şey sonsuz gibidir. Burjuvazinin kendi düzeninin sonsuzluğunu ilan etmesi gibi, onun önderleri de oluşturdukları kuralları, devlet yönetimini, alt ve üstyapıyı topluma sonsuz gerçeklermiş gibi dayatırlar. Bunları savunur, korur ve geliştirirler.

Kısacası, öncü daha sonra zafer kazanacak olan burjuva toplumunun bir ön biçimi olarak ortaya çıkış özelliğine ve öncüler de bu konuda vazgeçilmez bir role sahiptir. Yeni sınıfın her düzeydeki çiçeklenmesi ve daha sonraki egemenliği kesin olacağına göre, bunun ilk önderleri de temsil ettikleri sınıfın kendi kişiliklerinde geleceğe daha güvenle bakması için, geleceği mutlaka kendi kişiliklerinde yaratmak ve somutlaştırmak zorundadır. Sınıfın bundan aldığı cesaretle eylemlerini ve ayaklanmalarını daha yöntemlice geliştirecek ve yenilmez kılacaktır. İlk acemiliklerinden kurtulacak, başlangıçtaki amatörlüğünün yerini sağlam bir biçimde oturmuş bir rotaya ve önderliğe bağlayacaktır. Önderliğe işte bunun için ihtiyaç duyulmaktadır.

Napoleon burjuvazi adına büyük bir askeri komutan olarak ortaya çıktığında, son derece cesur ve ustadır. Moskova'dan Mısır'a, İspanya'dan Almanya'ya kadar dize getirmediği bir ülke yoktur. Napoleon tam bir askeri dehadır. Daha sonra Napoleon'un benzerleri de ortaya çıkar. Burada sınıf adına oynanan önemli bir rol vardır. Gerçeklik kazanan şey sınıfın askeri dehası ve kişiliğidir. Tıpkı ortaçağda feodalizm adına Cengiz Han'ın, feodalizmin ve islamiyetin doğuşu döneminde Ali'nin oynadığı rol gibi, güçlü komutanların kişiliği ve rolü yaşanır. Sınıf buna ihtiyaç duymaktadır. Orta çağlarda Cengiz Han ve Ali gibi komutanlar olmasaydı, aşiret toplulukları nasıl bir ordu düzenine ulaşabilirlerdi? Nasıl savaşıyorlardı? Daha sonraki yüzyılların büyük saldırılarını nasıl gerçekleştirebilirlerdi? Demek ki komutanlar kabileler, aşiretler, sınıflar ve ezilen halkların iktidara yürümelerinin nesnel (objektif) koşullarının olgunlaştığı dönemlerde sahneye çıkan, kitlelerin ruhunu, iradesini ve özelemlerini kendi kişiliklerinde somutlaştıran, onların gelecekteki sayısız zaferlerini öncelikle kendi deneyimleriyle gerçekleştiren, böylece arkalarında bulunan ama henüz potansiyel bir güç olan kitleleri harekete geçirecek kuralları, ahlakı, felsefeyi ve örgütlenmeyi sağlayan ve bu temelde ileriye yürüme komutunu veren amir kişilerdir. Bunun içindir ki, Ali'ye Emir-ül Mümin'in adı verilmiştir. Yine Cengiz Han'ın yasaları son derece müthiştir. Bu kölecilik çağında da böyledir. Emir ve yasalarının görkemliliğini hala sürdürmesinin nedeni budur. Burjuvazinin ve Napoleon'un da böylesi yasaları vardır. Bunlar hala okullarda okutulan ve üzerinde yürünen kurallar ve yasalardır.

Sınıfların ve yığınların çeşitli nedenlerle, her şeyden önce üretimdeki yerlerinden ve sürekli üretimle uğraşmalarından dolayı, kendi başlarına geliştiremedikleri komuta ve önderliği öncülük kesimin kendi kişiliğinde somutlaştırması, her tarihsel gelişme döneminin vazgeçilmez bir koşulu olmaktadır. Toplumlar ve halklar ileriye doğru yürümek istiyorlarsa, önlerinde güçlü ve seçkin bir komuta kademesi bulunmak zorundadır. Önderlik, sınıflar ve halkların eylemini sağdan ve "sol"dan gelebilecek tehlikelerden koruyan, acemilikleri ve toyluklarının yol açabileceği tehlikelerden sakınan, yetkin bir kişiliğe kavuşan, geleceğe güçlü bakabilen, büyük

bir cesaret ve fedakarlık örneği oluşturan, yetkin bir örgütlenmeyi ve emir-komuta düzenini sağlayan, böylelikle ayağa kalkacak güçlere sürekli umut aşılayan, geleceği parlak bir biçimde çizen, bunu bir tutku derecesinde ve bayram coşkusuyla sergileyen seçkin kişiler topluluğudur. Böylesi bir güç olduğu zaman, ilerleme hakkına sahip olan her sınıf ona saygı duyacaktır. Ona tutkuyla bağlanacak ve hiçbir teknik gücün gösteremeyeceği etkinliği gösterecektir.

Bu dönemde yığınların başında bulunanlar devlet zorunu en son sistemine kadar geliştirmişlerdir. Egemen siyasal ve askeri kuvvet, strateji ve taktiğin bütün inceliklerini uygulamaktadır. Geniş bir sınıf tecrübesi oluşmuştur. İktidardakiler nasıl savaşacaklarını, ezilenleri nasıl aldatacaklarını ve nasıl işkence yapacaklarını iyi bilmektedir. Kendilerinin mahkemeleri, zindanları, koruyucuları, garnizonları ve muhafız kıtaları vardır. Yüzyılların derin birikimiyle, öncüleri başta olmak üzere, ezilenlerin direnmelerine acımasızca saldırır. Ezilenlerin karşısında böylesi hazır güçler vardır. Öncünün ve arkasındaki yığınların ciddi zayıflıkları ve deneyimsizliklerinin yanısıra, büyük bir tutku ve heyecanla ayağa kalkma gibi avantajları da mevcuttur. Bunlar karşılıklı olarak çarpışırlar. Lenin'in deyişiyle, öncünün ve arkasındaki yığınların başlangıçtaki hataları hem kaçınılmazdır, hem de daha geniş bir çıkışın zorunlu bir koşuludur.

Ama bu ne zamana kadar devam edecektir? Marx'ın belirttiği gibi, bütün ezilen sınıfların ordularına benzer bir biçimde, proletaryanın ordusu da ilk denemelerinde yenik düşebilir. Ama daha sonra bu yenilgilerden çıkaracağı derslerle gelecekte sonuna kadar ayakta kalacak; devrilmesi zor bir boksör gibi yumruklarını sıkacak, beynini çalıştıracak ve muazzam bir dikkat kesilerek egemen güçleri devirecektir. Marx, proletaryanın savaşlarının bu yüzyılda ezilenlerin savaşımının bu derin kuralını tekrarladığını söyler. 19'uncu yüzyıldaki halk hareketlerini ve proletaryanın mücadelesini değerlendirirken bu sonuca varır. Bu proletarya devriminin ilk örneklerinden olan 1905 Devrimi'nde de tekrarlanır. Donanım yetersizliği, hazırlıksızlık ve henüz saf tutmamış olması yüzünden yenilgiye uğramasına rağmen, 1905 Devrimi'nin, Ekim Devrimi'nin bir provası niteliğini taşır; dolayısıyla Ekim Devrimi'nin üzerinde yükseldiği bir temeldir.

O halde burjuvazi gibi çağdaş bir sınıf olan proletaryanın da,

kendi sınıf gerçekliğine uygun olarak, toplumun bir üst aşamaya ilerletilmesi için felsefeden askerliğe kadar bütün konularda benzer bir rol oynayacağı hemen anlaşılmaktadır. Kendi kişiliğinde toplumu sömürüden ve dolayısıyla her türlü yalan, demagoji ve baskı biçiminden kurtaracak olan proletarya, tarihsel eylemler dönemine girer. Kendi kişiliğini bulmak için çok zor koşullarda üreten, kendi adına siyaset, sanat ve askerlik yapmak için son derece zayıf olan bu sınıf, yavaş yavaş şekillenmeye başladığı zaman birçok acemi ayaklanmalara girer. Bu kaçınılmazdır. Makinaları parçalar, mezhep niteliği taşıyan örgütlenmelere girer, sokak kavgalarına ve barikat savaşlarına başvurur. Bunun sonucunda yenilgiler alır. Ama proletarya mücadelesinde giderek yetkinleşir. Kendi öncüsüne ve önderlerine kavuşur. Emperyalizmin barbar saldırılarına karşı, Vietnam'dan Afrika'nın birçok ülkesine kadar her yerde yaman direnişler sergilenir. Birçok deneyimin biçimlendirdiği proletarya önderliği, toplumların bağımsızlık ve özgürlük çağının güçlendirilmesinde ve insanlık tarihinin sınıfsız topluma doğru ilerleyişinin başarı kazanmasında belirgin rol oynar.

Çağımıza boşuna proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağları denilmemekte; bu temelde emperyalizmden kopuşun sağlandığı çağ adı verilmektedir. Bunlar yüzyılımızın temel gerçeğinin birer ifadesidir. Üzerinde çokça düşünülen ve tartışılan bu gerçekleri, önderlik davası gibi bir davaya kalkışmış olanlara uzun boylu anlatmanın fazla bir gereği yoktur. Onlar bu gerçekleri düşünceleri ve ruhlarında özümseyerek ve ilk ortaya çıktıklarında etle tırnak gibi kendi kişiliklerinde kaynaştırarak yola çıkılması gerektiğini bilmekte olan kişilerdir. Bütün çağdaş halkların ayağa kalktıkları süreçte sergiledikleri bu tutumun bir örneğini, çağımızın en unutulmuş halklarından biri olan Kürdistan halkı da sergilemekle yükümlüdür.

Kürdistan tarihi açısından önderliğin durumu

Hemen belirtelim ki, dünya halkları için geniş bir deneyim birikimine sahip olma ve yaşanan bir gerçeklik durumundaki kendi kaderini belirleme ve kendi kendisinin önderi olma özelliği, halkımızın yok-

sun bırakıldığı bir olgudur. Kürdistan'da bu olaydan uzak kalma ve sürekli olarak ondan şiddetle uzaklaştırılma gerçeği yaşanmaktadır. Kürdistan halkı öndersizlik derdinden olduğu kadar, önder taslaklarından da büyük acılar çekmiştir. Hiçbir halk Kürdistan halkı kadar, işbirlikçi önderlerden çekmemiş ve öndersizlikten gördüğü zararı görmemiştir. Kürdistan halkı çeşitli tarihsel, siyasal ve coğrafik nedenlerle köleci toplum düzeninden günümüze gelinceye kadar, kendi kişiliğinden uzaklaşmanın, kendi kendisinin efendisi olamamanın ve kısaca bağımsızlıktan uzaklaştırılmanın acılı tarihini yaşamıştır.

Çokça söylendiği gibi, coğrafyasının da bir sonucu olarak, Kürdistan'ın daha köleci dönemde bütün köleci despotların bir savaş alanı olması yüzünden, Kürt halkı bir türlü özgür gelişme ortamına kavuşamaz. Dağlara çekilir; orada küçük aşiret birimleri halinde ve adeta dünyadan soyutlanmış bir biçimde yaşamak zorunda kalır. Kölecilik dönemi boydan boya bir işgal, istila ve yıkım dönemi biçiminde gelişir. Halk dağlara gizlenir ve dolayısıyla uygarlıktan uzaklaştıkça uzaklaşır. Feodalizm sadece bunun bir üst evrede sürdürülmesi olanağını verir. Feodal baskı ve sömürü yöntemleri, Kürt aşiret birimlerinde giderek daha geniş bir işbirlikçi kesimi ortaya çıkarır. Ağa ve şeyhlerin de kışkırttığı mezhepler biçimindeki bölünmelerle toplumun kendisine yabancılaşması, kendi öz yönetiminden ve önderliğinden uzaklaşması ve yabancılar adına hareket eden bir işbirlikçi güruhun eline teslim edilmesi dönemi başlar. Giderek yetkinleşen uşaklaşma, neredeyse vazgeçilmez bir uygulama ve temel bir yaşam biçimi haline gelir. Özellikle tutuculuğun ve gericiğin bu çağdaki güçlü temsilcisi olan Osmanlı İmparatorluğu'nun Kürdistan üzerine yüklendiği döneme gelindiğinde, İdris-i Bitlisi'nin kişiliğinde somutlaşan din ile ağalık karışımı bir işbirlikçi yönetici tipi sahneye çıkar. Bu işbirlikçi aşiret reislerinin, şeyhlerin ve ağaların elinde, toplumun bir yandan toprağa bağlanmasına ve öbür yandan böyle bir işbirlikçi bağımlılık temelinde uygarlıkla temasının sağlanmasına, bir başaşağı gidiş sürecinin hızlanması eşlik eder. Serfleşmenin gelişmesi ve bunu yabancı sultanlarla ortaklık içinde gerçekleştiren işbirlikçi Kürt beyliklerinin gelişimi üzerine, eskinin dağlarda varlığını sürdüren bağımsız ve özgür yaşamı yerini toprağa bağlılığa terk eder.

19'uncu yüzyıla gelindiğinde, toplumun özgürleşmesinin, günün koşullarında önünde durulamaz bir akım haline gelmesine karşılık, Kürdistan'daki ve Kürt toplumundaki gelişme tam tersi bir yönde olur; bu yüzyıl feodalleşmenin en işbirlikçi ve en tutucu bir tarzda kök salmasıyla sonuçlanır. Osmanlı sultanları ve işbirlikçileri, çıkarları elverdiğince bu yapı üzerinde her türlü uygulamaya girişmekten artık çekinmez hale gelmişlerdir. Burjuva devrimlerinin bütün dünyayı sardığı, emperyalist-kapitalizmin yarı sömürge ve sömürge ülkelere yaptığı meta ve sermaye ihracıyla eski toplumu altüst ettiği 19'uncu yüzyılda, özgün bağımlılığı nedeniyle, Kürt toplumu bu genel gelişmelerden sonra giderek daha fazla tecrit edilmiştir. Osmanlı sultanlarının Batı Avrupa kapitalizmi karşısında sıkışması ve bu sıkışmanın bir sonucu olarak Kürdistan'dan daha fazla asker ve vergi toplama istemiyle ortaya çıkması, bilinen sürtüşmelere, yerel feodaller, aşiret reisleri ve şeyhlerin Osmanlı devletiyle çatışmaya girmelerine yol açmıştır. Bu çatışmada kapitalizm Osmanlı sultanlarından yana çıkmıştır; Kürtleri meta ve sermaye dolaşımının gaspçı bir gücü olarak gördüğü için, daha çok hıristiyan kökenli tüccarlar ve kompradorları kendisine temel alması nedeniyle, hem Osmanlıların ve hem de kapitalizmin temsilcilerinin -özellikle İngilizler- sömürgeciliğinin yayıldığı bu alanda, daha acılı bir baskı ve sömürü dönemine girilmesi kaçınılmaz olmuştur. Kürdistan'da 20'nci yüzyıla böyle girilmiştir.

Türk egemen sınıfları, bu yüzyılda feodal elbiseler yerine, devlet fideğinde geliştirdiği burjuva elbiseler giymeye başlar. Yüzyıllarca devlete sahip olmanın ve yönetmenin sağladığı avantajlarla, İttihat ve Terakki döneminde kapitalizmi kendi bünyesine aktararak ve kemalist dönemde bunu yetkinleştirip TC biçiminde bir iktidara taçlandırarak, kendi lehine olan en kestirme sonucu alır. Burada Kürdistan üzerinde yeni bir baskı ve sömürü düzeninin ekonomik ve siyasal temellerinin atılması söz konusudur. Daha önceki yüzyılların dehşetengiz olumsuzlukları yetmiyormuş gibi, bu kez de en gerici bir kapitalist gelişmeyi yukardan aşağıya doğru yayan ve son derece şoven bir ideolojiyle donanmış olan Mustafa Kemal gibi bir diktatörün korkunç imhacı niyetlerini ensesinde duyan bir halk gerçekliğine ulaşılır. Kürdistan'da sonuna kadar işbirlikçi olan beylik-

ler vardır. Önünü göremeyen, yarınının ne olacağını kestiremeyen, günöbirlükçi, yabancı egemenlere boyun eğmeyi hüner sayan ve yanbaşında yükselen her otoriteye kolayca bağlanan bu beylikler, bu yıllarda toplumu çok kötü bir biçimde TC'nin egemenliğine terk ederler. Çıkarları sarsılan yerli egemen güçlerden bir kesiminin halkın öfke ve kinini bir ayaklanma için kullanmaları da sonuçsuz kalınca, bu geleneksel işbirlükçi güçlerin önderliğinde, adı dahil her şeyi ile Türk ulusal yapısı içinde erime bir kader gibi benimsenir. Yerli işbirlükçi kesimler, tam bir ajan şebekesi biçiminde, Türk burjuvazisinin tam bir uzantısı haline gelirler; onun bütün ekonomik, siyasal, kültürel ve ulusal yayılmasının bir aracı durumuna dönüşürler. Önceki işbirlükçilerin konumundan çok daha tehlikeli bir biçimde son derece inkarcı, toplumu satmaya hazır, ulusal gerçekliğimizi yok sayan, ulusal kişiliğini reddeden, düşmanın ulusal kişiliğini meşru gören ve benimseyen, bunu topluma ve halka aşıl原因, ulusun her türlü ekonomik, siyasal ve kültürel haklarından vazgeçmesini öneren ve bunun propagandasını yapan basit bir ajanlaşma süreci ortaya çıkar.

1940'lardan günümüze kadar yaşanan bu dönem, son derece acı ve acı olduğu ölçüde de tehlikeli bir başaşağı gidiş dönemi, bir karanlıklar dönemidir. Ulusal inkarcılığın ve ihanetin en tehlikeli biçiminin yaşandığı yıllar bu yıllardır. Kürt halkı, tarihinde kendi önderliklerinin korkunç ihanetine tanık olmuş ve bunu yoğun bir biçimde yaşamış, uygarlıktan sürekli kopartılmış, çağdaş gelişmelerin uzağında tutulmuştur. Sonunda kendi egemen sınıflarının tehlikeli bir ajan istilasıyla karşılaşmıştır. Uluslararası emperyalizmin en gözükara işbirlükçi ve uşak gücü olan, kendi egemen sınıflarının bütün barbar, baskıcı ve talancı geleneklerini kişiliğinde somutlaştırılan ve kusan Türk burjuvazisinin elinde, kendisini bu denli yitirmiştir. Proletarya devrimleri ve halkların kurtuluş savaşları çağında kendi kaderini kendi eliyle çizmekten bu denli uzaklaşmıştır. Onun adına konuşan yoktur; ulusal bağımsızlık istemi ve toplumsal çıkarları adına konuşan, düşünen ve eylem yapan yoktur. Tam tersine, ulusal ve toplumsal çıkarların ağza dahi alınmaması, tamamen katmerli bir yabancılaşıma temelinde ajan güçlerin türetilmesi, ağalar, şeyhler ve aşiret reislerinden işbirlükçi bir tabakanın

oluşturulması, bu tabaka içinden çıkan bazı güçlere sözümona aydın giysileri giydirilmesi ve sadece bireysel düzeyde değil sınıf düzeyinde bir işbirlikçi tabakanın ortaya çıkarılması, bunların özellikle kentlerde yoğunlaşması sonucunda toplumda daha derinliğine ve emekçi sınıfların saflarını da etkileyecek bir biçimde dal budak salması söz konusudur.

Özellikle **“Kürdistan’da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz”** adlı değerlendirmede de dile getirildiği gibi, henüz çocukken halkın içinden alınan aydınlar ve gençler okullarda başkalaşıma uğratılıp kişiliksizleştirilerek halkımızın ve daha sonra PKK’nin başına bela edilmiş, bir yabancı kültürel temelin ve kişiliğin sızdırılması hareketi geliştirilmiştir. Üniversitelerde bu daha da yetkinleştirilmiştir. Sözümona aydın olan, ama İdris-i Bitlisi geleneğine taş çıkartırcasına toplumu en kötü bir tarzda karanlığa iten, sahteliğe ve yabancılığa sürükleyen bir tip şekillenmiştir. Bu tip sosyalizm adına konuşur, ama sahtekarlık adına oportünizm bile denilemeyecek bir mantık manzarası sergiler. Eylemi değil eylemsizliği savunur. Modern giysili olmasına rağmen, kapkara ruhlu biridir. Süreç içinde bu tipler ortalığı sarar. Sömürgeciliğe karşı direnilemeyeceğini, ulusal kişiliği aramanın ve toplumsal özgürlüğe ulaşmanın beyhude ve saçma olacağını, yapılması gereken en önemli şeyin gemisini kurtaran kaptan örneği bir maaşa sahip olmakla yetinmek olduğunu ve kendini kurtarmanın insanlığın alfabeti olarak kabul edilmesi gerektiğini öğütler. Ne acıdır ki bu tip bütün bunları kendisinde derin bir bilinçsizlik temelinde geliştirir. Neye hizmet ettiğini bilmeden bunları konuşur. Kendisini söylediği yalanlara bile bile inandırarak, bunun propagandasını yapmaya devam eder. Toplumun hemen hemen bütün gözeneklerinde böylesi yaralar açılmıştır. Bu gözenekler bu tür öğeler tarafından deşildikçe, acıdikça acıyan ve sızladıkça sızlayan bir yaralar toplamına dönüşmüştür.

Belli ki bunun için tedavi gereklidir. Ama tedaviye nereden başlamak gerekir? Beyninden yüreğine kadar her yanı yara bere içinde kalan, lime lime edilmiş bir toplum için nasıl bir tedavi gerekmektedir? Kendi öz evlatlarının durumu böylesine acıklyken, ulusal ve toplumsal çıkarların gereksizliğine bu denli inanmış olan toplumun

temsilcileri ve klasik önderleri birkaç kuruş karşılığında uşaklık yapmayı siyaset ve marifet sayarken, bu toplumun kendine gelmesi nasıl mümkün olacaktır? Kısacası bu denli kendisi olmaktan çıkarılmış, kendi kişiliğini bulmaktan uzaklaştırılmış ve kendi önderliğinde kendi kaderini çizmekten yoksun olan bir halk, kendisini her düzeyde yenileyecek, çağdaş kılacak, ulusal ve toplumsal düzeyde onu özgürlüğüne kavuşturacak, çağın gerçeklerine uygun bir strateji ve kendi potansiyel gücünü hayata geçirecek bir taktik nasıl sergilenenecektir? Bu kendisine nasıl verilecektir? Kitlesele eylemliliği nasıl ortaya çıkarılacaktır? Öncünün kendisi nasıl yaratılacaktır? Günümüzün en yakıcı sorunları hemen her gün bizzat hayatın içinden bu biçimde haykırarcasına ortaya çıkmaktadır. Bunlar biraz dürüst ve insanlığa saygılı olan her kişinin rahatlıkla teslim edeceği ve kabulleneceği sorulardır.

Öteki çağdaş toplumlar ve halklar gibi, Kürdistan toplumu için de bir önderlik gereklidir. Yalnızca askeri alanda değil, sanatsal düzeyden siyasal düzeye ve ideolojik düzeyden ekonomik yaşantıya kadar bütün alanlarda her şeye çekidüzen verecek, programlaştıracak, örgütlülüğe ve eylemliliğe kavuşturacak bir komuta merkezine, bir genelkurmaylığa ihtiyaç vardır. Sıkça işlediğimiz PKK'nin tarihsel tanımı, devreye girmesi ve gelişimi bu sorunların cevabı niteliğindedir. PKK, çağın gerçeklerinin Kürdistan toplumuyla kaynaştırılmasının kendisi olmak için çaba harcamış ve bu çabanın kendisi olmuştur. Başaşağı giden bir tarihi tekrar yükseğe çevirmek ve ileriye doğru çark ettirmek, bağların en kötü bir tarzda kesildiği çağla yeniden sağlam köprüler kurmak ve toplumu çağdaş kılmak için, bu soruların karşılığı niteliğindeki PKK'nin ortaya çıkışı ve gelişimi olayının nasıl ele alınması gerektiğini çeşitli değerlendirmelerimizde dile getirdik. Sadece düşmanlarımıza ve dostlarımıza değil, partimizin yüreği ve beyni durumunda olmaları gereken kadrolarımıza da, PKK olgusunun nasıl değerlendirmeleri gerektiğini ve kendi öz gerçekliklerini nasıl ele alabileceklerini açıkladık. Bu dersleri hala yoğun bir biçimde vermeye çalışıyoruz.

Ama tarih halkımız adına yola çıkan öncülerin biraz daha değişikliğe uğramalarını zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda o katmerli

yabancılaşmanın doğal bir sonucudur. Birçok derğerlendirmelerimizde, onların direnişlerinin büyüklük ve kutsallık derecesinin başka ülkelerin örnekleriyle neden aynı biçimde kıyaslanmayacağını belirttik. Çağdaş örnekleriyle karşılaştırıldığında, Kürdistan'ın özgül koşulları içinde ortaya çıkan düşünceden eyleme kadar her türlü başkaldırının neden daha farklı ve daha büyük bir anlam içerdiğini işlemeye çalıştık. Bütün bunlardan yola çıkarak, bizde önderliğin neden özgün gelişmek zorunda olduğunu, acılı ve işkenceli bir ortamda neden muazzam bir direnme tutkusunu, dikkat, süreklilik, kesinlik, fedakarlık, vekar ve olgunluk biçiminde bir gelişme kaydetmesi gerektiğini izah ettik. Bütün bunları ortaya koyarken, dünyadaki birçok örnekle ezbere kıyaslamadan, kitlemizin kendine özgü direnmesinin ne olduğunu ve kendi özgünlüğü içinde nasıl doğru kavranması gerektiğini açıklığa kavuşturduk. Örneğin kitlemizdeki büyük durgunluk ve acizliğin altında volkan gibi bir kin ve öfkenin yattığını ve bunun adeta halkımızın ulusal kimliği gibi simgeleştiğini ve somutlaştığını ortaya koyduk.

Evet, Kürdistan halkı yaralıdır; görünürde durgun, bilinçsiz ve örgütsüzdür. Ama daha derinde hiçbir halkın sahip olamayacağı kadar öfke ve kinle dolu olan bir halktır. Doğaya, topluma ve kendisine bakışı kin ve öfke saçmaktadır. Gergindir, kuşkucudur, alaycıdır, intikamcıdır, saygılı ve merhametlidir. Yardım dilenir ve kendisine sahip çıkılmasını ister. İşkence görmüş ve acı çekmiştir, çok eziktir, çaresizdir. Merhamet dilenir ve dua eder. Halk gerçekliğimiz işte budur. Halkımız dostluğa bağlıdır; kendisine merhaba diyenlere ölüme dek bağlı kalabilir, bunlara iyi bir yan daş olabilir; vefalı ve tutkuludur. Halk gerçekliğimiz işte budur. Direngen, sabırlı ve ariftir. Yeni bir dönemden geçerken, daha sayısız özelliğiyle kendisini dışa vuran halk gerçekliğimiz ve bu gerçekliğin kendine özgü direnme kişiliği böyledir. Direnen halk gerçekliğimiz budur. Bu belki gümbür gümbür ayaklanmaktadır; ama bu alttan alta sürekli bir ayaklanmayı yaşayan, beyninde karışıklığın hüküm sürdüğü, kendisini rahatsız etmeyen bir öfke içinde yaşamını sürdüren ve kendisine özgü bir ayaklanmayı tutturan bir halk gerçekliğidir. Bu halk ihanete uğramıştır, nefret etmektedir, affetmemektedir; ama intikam da alamamakta-

dır, düşmanlarına ders verememektedir. Bu böylesi bir ayaklanmadır. Bunu bilmekte ve görmekte, ama eli ulaşmamaktadır. Halkımız böylesi bir direnmeci konumda bulunmaktadır. Sürekli aldatılmakta ve üstelik aldatıldığını bilmektedir. Halkımız işte böylesi bir aldatılmaya karşı direnme içindedir.

Bazı arkadaşlar, halk gerçekliğimizi derinliğine kavrayamayacak, onun pasifliğinin doruğu altındaki büyük isyanı fark edemeyecek, görünürdeki yabancılıklar altında yatan direnmeci ve öz kişiliğini göremeyecek kadar yüzeysel davranmaktadır. Hayır, halk gerçekliğimize bütün derinliğiyle yaklaşılmalı ve bakılmalıdır. O zaman orada bir ulusal kişilik ve toplumsal isyan olayının bulunduğu görülecektir. Halkımız kendi öncüsünü aramaktadır. İddia ediyoruz ki, Kürdistan halkı dünyanın en direngen ve en ayaklanmacı düzenini yaşayan halklarından biridir. Sınırsız direnme potansiyeline sahip olan ve çeşitli gözeneklerinden bunu açığa vurmanın eşiğine gelen bir halk: Bu gerçeklik son derece önemlidir. Bunu bütün yönleriyle kavramayan bir öncünün başarı şansı yoktur. Dışardan görünen durumla bu görüntünün altındaki gerçeği birbirinden ayıramayan, pasif olanla direngenlik arzeden tutum arasındaki ilişki ve ayrımı yapamayan bir öncü, elbette zavallı bir amatör durumuna düşmekten kurtulamayacaktır.

O halde Kürdistan halkının kendi gerçekliği içindeki yaşamını bir direnme ve ayaklanma yaşamı olarak görmek gerekir. Bu ayaklanmanın en basit ve en gelişmemiş biçimi; yüzyıllardan beri ezilmiş, susturulmuş, işkenceye uğramış, parçalanmış ve örgütsüzlüğe terkedilmiş bir halkın ayaklanma biçimidir. Bu halkın açlığa ve soğuğa dayanması bir direnmedir. Kendisine yapılan ihanete karşı tavrı bir direnmedir. Küfüre, zulüme ve sömürüye dayanması bir direnmedir. Bu direnme pasif ve örgütsüz olabilir. Ama ne denli karmaşık ve rotasından ne denli çıkmış olursa olsun, bu halkın çağımız içinde kendine özgü bir yaşamının olması bile, kendine özgü bir direnme sayılmalıdır. Acemi, korkakça, çaresiz ve örgütsüz bir direnme! Bu da önemli değildir. Önemli olan, onun dışardaki görüntülerle izah edilemeyecek kadar derinlik, özgünlük ve karmaşıklık arzeden, ama yine de bir gerçek olan bu ayaklanmacı konumunun kavranmasıdır.

PKK gerçekliğini iyi kavrayalım ve doğru temsil edelim

PKK öncülüğünün hikayesi biraz daha değişiktir. Halkımızda olduğu gibi onun öncüsündeki ilkelik de elbette daha acılı, daha yüzeysel ve hatta daha traji-komik bir biçimde ortaya çıkacaktı Kendilerini unutmuş, daha bebek iken asimilasyonun ve yabancılaşmanın cenderesinden geçmiş, olan bu çocuklar, öncülük gibi güçlü bir sanat, edebiyat, bilim ve felsefe çalışması isteyen ve kendisine yüklendikçe yüklenmeyi esas kılan soylu bir meslekte, başlangıçta ne yapabilirlerdi? Tanımadıkları ve tanımak için çok az olanağa sahip oldukları bir topluma özgün bir önderliği nasıl oturtabilirlerdi? Bu açıdan başlangıçtaki donanımsızlık, ilkelik ve amatörük nedeniyle hiç kimseyi suçlamadık. Halkımızı suçlamadığımız gibi, bu işe el atan arkadaşları da suçlamaktan kaçındık. Neden böyledirler diye kendilerine karşı somurtmadık, kendilerine burun kıyırmadık. Bu bizim gerçekliğimizdir.

Bir öncünün öncü olmak için yapacağı ilk şey, kendi gerçekliğini arıfçe ve olgunca kavramaktan geçiyordu. Savaşımız donanımsız ve ilkel oldu. Yeterince örgütlenemedik, eylemimizi tam planlı yapamadık, halkımıza güçlü bir strateji, taktik ve siyasal organizasyon dayatamadık; bu yüzden birçok darbe yedik ve acılara uğradık. Bu anlamda PKK'de yaşanan şeyin yüzlerce yıllık tarihin bir kesiti olduğunu ve birkaç yüzyılın birkaç yıla indirgendliğini belirttik. PKK'nin kuruluşunun çeşitli yıldönümlerinde yapılan değerlendirmeler, bu süreçleri çok iyi bir biçimde ortaya koymaktadır. Bunlar PKK'den, onun gelişmesinin nasıl yorumlanması gerektiğinden söz eden değerlendirmelerdir. Partimizin kuruluşunun 7'nci yıldönümü dolayısıyla yapılan son değerlendirmeler, bir gazete ile dergide yayınlanmıştır. Bu yüzden tekrarlanmanın bir gereği yoktur.

Ama kısaca özetlersek, 1973'lerden beri teoride ve pratikte Kürdistan'ın öz gerçekliğı adına geliştirilmek istenen gerçeklik, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizizin çağın en modern ve en devrimci biliminin ışığında ve en devrimci bir tarzda dile getirilmesi çabalarından başka bir şey değildir. Bütün yetersizliklerine ve olanaksız-

lıklara rağmen, yapılan şey budur. Pratik bunun bir somutlanmasıdır. Halkımızın içinde bulunduğu özellikler adım adım öncüde de yansımaları buldu. Halkımızın çeşitli özellikleri, hem yabancı ve hem de işbirlikçi güçlerin kendisine zorla dayattığı bu özellikler -örgüt-süzlük, yabancılaşma, direneme vb.- ve aynı zamanda kendi içinden çıkan öfkeli, direngen ve çıkış yapmak isteyen kişilikler öncüye de yansıdı. Kimi ilk anlarda teslimiyete ve ihanete yönelirken, kimi direnmeyi müthiş boyutlara kadar götürebildi. Bunlar ayrışıp birbiriyle savaştılar. Bilindiği gibi PKK saflarında yeni bir mücadele gelişti. Parti safları aydınlandı **“Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz”** adlı değerlendirmede de iyi dile getirildiği gibi, sömürgeci egemenlik ve işbirlikçi feodal değerlerden dolayı toplumun bir türlü kendini formüle edemeyişi, etkilerini PKK içinde de gösterdi. Özgür bir ortam sağlayan PKK ideolojisi, politikası ve atmosferi, çeşitli sınıf ve tabakaların hak ve mevki arayışlarına yol açtı. Ama proletarya adına yola çıkan PKK önderliği ve PKK'nin gerçek sahipleri, en katıksız teslimiyetçiler ve en büyük hainlerden en ince işbirlikçi küçük-burjuvalara kadar hep kendinden söz eden, mevki peşinde koşan, kendisine yer arayan, PKK'nin omuzlarında yükselmek isteyen, onun ortaya çıkardığı değerleri kişisel ve giderek sınıfsal çıkarları için kullanmaya çalışan açık göz tiplerin her türünü gördü. Ancak öbür kutupta en fedakar, en gözü kara savaşçılara kadar direnişçi tipler de tanıdı. Biz bunu şehitlerde gördük, dağlarda ve zindanlarda gördük. Bütün benliğini, ruhunu ve beynini direnmeye verenlerle bunun çok azını verenleri veya bunu kendilerinde gizleyenleri ve geleceğin ince hesaplarını yapanları gördük. Kendilerini hızla değiştiren, partinin öncü proleter özelliklerine hızla adapte edenlerle bunun karşısında kendilerini maskeleyen ve çok iyi birer PKK'li olarak sunmayı marifet sananları gördük. Kısacası ulusal ve toplumsal zeminin bir savaş biçiminde PKK'ye yansıtılmasına tanık olduk. Halkın en özgü çıkarlarının PKK içinde ulusal ve toplumsal kurtuluşta ifadesini bulmasına, çizgi düzeyinde ve pratik düzeyde marksizm-leninizmin ezici zaferine tanık olduk. Bunun yanı sıra kötü savaşçılar da gördük. İyi savaşamayanları, ideolojide, politikada ve eylemde sınıf ve ulus düşmanlarına gerekli yerde ve zamanda cevap veremeyenleri, iyi plan yapamayanları ve

iyi pratik ortaya koyamayanları gördük. Önderliği, yoldaşlarını ve halkını zor durumda bırakan yetersiz devrimcileri gördük. Saf olan ve politika yapamayan zavallı amatörleri gördük. Hainlerle birlikte yaman direnişçileri de gördük. Kısa bir zaman aralığı içinde PKK’de bir tarihin altüst oluşuna, halkımızın tarihsel kurtuluş zaferinin PKK öncülüğünde dile getirilişine tanık olduk.

Burası bunları uzun uzun vurgulamanın yeri değildir ve bunlar yapılmıştır. Tekrarlamanın da fazla bir anlamı yoktur. Yine de arif olanın bu sözcüklerin bile neyi anlattığını ve kendi konumuna denk düşen tanımın ne olduğunu anlamaması için hiçbir neden yoktur. PKK öncülüğünün ve bu öncülüğün önderlik fonksiyonunun ideolojide, politikada ve askerlikte, ulusal ve toplumsal alanda, cephesel direnişte, basit bir köy ayaklanmasından bir genel halk ayaklanmasına kadar bütün kitlesel eylemlerde kendisini nasıl ortaya koyaacağı ve bir önderliğe doğru nasıl tırmandırılacağı, bu önderliği içerde ve dışarda nasıl dayatacağı, ortaçağdan kalma kalıntılara ve sahte mezhepsel, aşiretsel ve feodal otoritelere karşı bağımsızlıkçı otoritesini ve öncülüğünü nasıl öne çıkaracağı açıklanmıştır. **“PKK Gerçekliğini Doğru Kavrayalım ve Uygulayalım”** adlı değerlendirmemizde çağ dayatmamızın ne anlama geldiği, hangi siyasi ve askeri strateji ve taktik çerçeve içinde örgütsüzlüğün örgütlülüğe ve eylemsizliğin eylemliliğe dönüştürüleceği, bunların hangi militan özelliklerle başarılacağı vurgulanmıştır. Bunlar düşüncede ve pratikte çokça yapıldı, üzerinde çokça düşünüldü. Davasına samimiyetle bağlı ve arif olan için işin anlaşılmayacak ve anlaşılıp da yürütülmeyecek pek az bir yanının bulunduğu ve durumun açıklığa kavuşturulduğu kesindir.

Bütün bunların bir sonucu olarak, PKK’nin gelişim aşamalarını dile getirdik. Bu aşamaların ne gibi özelliklere sahip olduğunu 7’nci kuruluş yıldönümüne ilişkin değerlendirmelerimizde oldukça somutlaştırdık. Geldiğimiz nokta, halk ve parti gerçekliğimiz açısından, tarihsel bir karar almaktan başka bir biçimde değerlendirilemez. Bu hiçbir demagogun, kendini kandırmış, inançsız ve yetersiz hiçbir devrimcinin başka türlü gösteremeyeceği bir karardır. Kendi davasına, parti militanının bile net bir biçimde bilincinin ve yüreğinin derinliklerine ulaştıracağı bir tanımlama düzeyine ulaş-

mış bulunuyoruz. Bu aşamada, geçmişten çıkarılacak derslerle geleceğe nasıl yürüneceği netleştirilmiştir. Defalarca PKK önderliği'nin doğru kavranması ve uygulanması gerektiğini vurgularken, bunu edebi bir sözcük geliştirmek için yapmadığımız açıktır.

Bütün özlemleri bastırılmış, işkence ve sömürüyle sindirilmiş, ama hep yaşamak istemiş, tutkuyla toprağa ve dağa yapışmış, umudunu kesmemiş, bunu kendi çocuklarına yansıtmış ve çocuklarını umutla büyütmüş, onlardan kendisi için hep bir kurtuluş beklemiş, aile ideolojisi biçiminde bunu adeta doruğa ulaştırmış, tutkularını ve özlemlerini hep geleceğe ertelemiş, böylece büyüklerinden merhamet ve eleman dilemiş, ama hep kahrolmuş ve bunu hiçbir zaman kesintiye uğratmamış, giderek adeta bir ezgiye ve ağıta dönüşen, mahrumiyetlerin ve acıların toplamından ibaret olan, ancak yürek çarpıntısı gibi sürekli çarpan ve kesintiye uğramayan bir halk gerçekliğimiz vardır. PKK önderliği bu akılalmaz acıların bir sonucu olarak ortaya çıktı. Doğanın ve toplumun, yabancı egemenlerin ve uşaklarının o kahrolası uygulamalarına ve anlayışlarına karşı durma, bu uygulamaları kabul etmeme, onlara halkın yüreğiyle karşılık verme, halkın öz çıkarlarını bilince çıkarma ve böylece milyonların bilincini önderliğin bilinci haline dönüştürme öncüde dile geldi. Milyonların yüreğinin öncünün yüreğine dönüştürülmesi, tek bir yürekte çarpan milyonların yüreği ve tek bir beyinde dile getirilen milyonların çıkarları ile düşünce ve irade birliği PKK'de somutlaştı. PKK saflarında bulunan, üstelik öncülük ve önderlik iddiasında olan bazı kişilerin kavrayamadıkları, sözde kavramış olsalar da pratikleriyle sergileyemedikleri gerçeğin kendisi işte buradadır. Kemalist ideolojinin anti-demokratik, despotik ve insanı küçülttüğünce küçülten etkilerini yaşayan ve ortaçağ kalıntılarıyla yüklü olan küçük adam, parti saflarında gelişmenin nasıl olduğunu bir türlü kavramak istememektedir. Kavrasa bile bunun örgütlenme ve eyleme nasıl dönüştürüleceğini kestirememektedir. Bazı demagojik sözlerle tarihin karanlığını uzatma sevdasına düşmektedir. Bu küçük adam, bilmeden ortaçağ kalıntılarının neden olduğu tutsaklık zincirinin kurbanı olmaktadır. Kemalizmin türettiği bu tipin pratiği parti saflarında olumsuzluklara yol açmakta; küçük adam kendi kişiliğini sözcüklere sığınarak, bazen önderliğin ağzını kullanarak, bazen

kurnazlıklara başvurarak, bazen sahte eylemci pozlarına girerek, bazen tam bir arif geçinerek örtbas etmek istemektedir. Hayır, halkın gerçekliği bütün özgünlüğüyle kavranmak durumundadır; PKK'de ifadesini bulan bu gerçeklik bütün özellikleriyle dile getirilmek, sadece bununla da yetinilmeyerek, yürek ve beyinle kaynaştırılmak zorundadır. PKK önderliğinde direnen her militan beynini ve yüreğini bu duruma getiremezse, kemalizmin ve ortaçağ kalıntılarının basit ve tehlikeli bir tipi olmaktan kurtulamayacaktır.

Peki, öncülük nedir? Öncülük, kökenleri yüzyıllar öncesine uzanan ve çağın en gerici mihraklarını esas alan halk düşmanlarının dağıtma, parçalama, sömürme, kişilikten uzaklaştırma, küçültme ve alçaltma yöntemleri ve uygulamalarına karşı halkın öz çıkarlarının savunucusu olmak, ama sadece ilkel ve amatör bir savunucu olmakla yetinmemek; düşüncede incelmek, ahlakta olgunlaşmak, bunları strateji ve taktikle birleştirmek, stratejik öngörü sahibi olmak ve taktik sonuç almak demektir. Öncülük yeterli keskinliğe ve olgunluğa ulaşmayı içerir. Öncü müsünüz, PKK'li misiniz? O halde böyle olmak zorundasınız. Halka bağlı mısınız ve halkınızı seviyor musunuz? Dürüst ve namuslu kişiler misiniz? Devrimci ahlak sahibi misiniz? İkiyüzlü bir yaratık olmaktan uzak durmak mı istiyorsunuz? O halde böyle olacaksınız. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Peki, böylesi bir gelişme mümkün müdür? Evet, mümkündür. Tarih bu tür öncülerle doludur. Tarih, bir halkın kurtuluşunun öngününde ortaya çıkmış böylesi görkemli yüreklere ve beyinlere sayısız örnekler sunmaktadır.

Peki, hala işlerin bu biçimde ele alınmamasına ve ele alınıp da uygulanmamasına ne demeliyiz? Partimize habire bu tür sözde devrimcilikler dayatılmak isteniyor. Kimileri ne bağımsızlık ve özgürlük tutkusundan vazgeçiyorlar, ne de bunun gereklerini yerinde ve zamanında yerine getirebiliyorlar. Gerçekleri hep bir yıl-lık gecikmeyle tekrarlamak istiyorlar. Bu, bir tutucunun kafasıdır. Bu eski toplum ve düzenle bağlarını tamamen koparmamış olmanın bir sonucudur. Bu, yüreğinin atışlarını halkın istemlerine ve yürek atışlarına uyduramamanın ve halkın öz çıkarlarına cevap verememenin adıdır. Gecikmiş ve yetersiz devrimcilik, bunu PKK'de sürdürme gafleti, PKK'nin sırtında kambur olma ve onun

özgür havasını bu biçimde kullanmadır. Bütün bunlar bir çocuğun yaramazlıklarının sergilenmesidir. Hemen bir örnek verelim: Aşırı yaramaz bir çocuğu tek başına evin bir köşesine bırakırsanız bağı- rıp çağırarak, sırf anasını ve babasını uğraştırmak için ağlayıp sız- layacak ve kıyameti koparacaktır. Bu tip çocuğa yaramaz çocuk adı verilir. Bunlar akıllı çocuklar değildir, dövülür ve ezilirler. Bizde de devrimci mücadelenin **yaramaz çocukları** çokça ortaya çıkmak istemektedir. Altını ve çevresini kirletmekte, ardından ula- şın diye bağı rıp çağırılmaktadır. İnsanlarda çocukça davranışlar çokça görülür. Evet, bir çocuk karnı ağrıdığı ve birazcık acıktığı zaman habire şikayette bulunur, gözyaşı döker, bağı rıp çağırır. Ama olgun insanlar ve özellikle devrimciler, kesinlikle bu tür yön- temlere itibar etmezler. Çocukluk parti saflarında sürdürülemez. Teslimiyet kendisini kamufle edebilir, provokasyon kendisini mas- keleyebilir, birçok yoldaşımız eğitimsizlik nedeniyle yardıma ihti- yaç duyabilir; bunlar anlaşılır şeylerdir. Bunlara karşı mücadelenin nasıl olacağı bellidir. Ama çocuklukta, amatörlükte ve yaramazlık- ta ısrar etmenin anlaşılır bir yanı yoktur.

Kendi deneyimimizden çok iyi görüyor ve anlıyoruz ki, yüzyıl- ların olumsuz birikimlerini bir hastalık biçiminde kişiliklerine yan- sıtanlar ve bunlardan kurtulmak için önderliği tahrif etme yön- temine sapananlar hiç de az değildir. Örgütsüz mü örgütsüz ve direnmesiz mi direnmesiz olmak, tarihsel anın görevlerini yerine getirmemek, binbir bahane bularak görevden kaçmanın gerekçele- rini sıralamak, demagogik yöntemlerle bunu yapmak ve farkında olmadan kendisini buna inandırmak, işlerin neden iyi gitmediğinin uzmanı kesilmek, önderliği kızıştırmak, örgütü ve değerleri kızış- tırıp gerginleştirmek... Çocukluk ve yaramazlık işte bu biçimde ortaya çıkmaktadır. Oysa hiç kimseye böylesi yetkiler tanınmaz. Ancak çeşitli nedenlerle böyle bir konuma düşenlerin sayısı bir hayli fazladır. Bunlar örgüt ve direnme terbiyesine ve devrimci olgunluğa ulaşamamışlardır. Kemalizm ile ortaçağ kalıntılarının küçültüğü adamın zihniyetini, mantığını ve ruhunu taşımakta; demokrasinin yüceliğinden ve sosyalist ahlakın görkeminden uzak bulunmaktadır. Birçoğunun orta çağ gözlükleri vardır. Birçoğu da kemalizmin tüketici ve tahripçi tipini yaşamaktadır. Kısacası küçük

adamın ahlakı söz konusudur. Ama PKK öncülüğü bütün bunların yadsınması ve mücadeleyle tasfiye edilmesi demektir. Sadece yaşıyan önderlik değil, direnerek şehit düşen önderlerimiz de bunu böyle sergilediler.

En büyük acıyı ve zahmeti çekenler, en ağır işkenceyi yaşayanlar PKK'yi nasıl savundular, nasıl direndiler? Açlıkla ve ateşle nasıl mücadele ettiler? Nasıl yakıldılar, nasıl bir deri ve kemik yığını haline getirildiler? Onlar son nefeslerinde PKK için neler söylediler? Bütün bunlar bilinmiyor mu? Ama bazı zavallılar bunu bilmezlikten geliyorlar. Üstelik önderliğin anısına bağlı kalacaklarına ilişkin bol bol edebiyat yaparak böyle davranıyorlar. Böyle şey olamaz. PKK'nin yüce değerlerine gerçekten bağlı olan önderler ve militanlar, hem teoride ve hem de uygulamada günümüzün yetkin bir tanımına ulaşanlar, parti ve halk gerçekliğimize karşı böyle davranamazlar. Teslimiyetçi olmak isteyenler mi var? O zaman bunların gidecekleri yer bellidir. Küçük-burjuvalıklarını maskeleyen isteyenler, bunu ustaca yapmalıdır. Eğitime ihtiyacı olanlar ve görevleri kaldıramayacak kadar zayıf olduklarını söyleyenler, bunu mertçe dile getirmelidir. PKK önderliği olarak, biz ülke içinde ve dışında ideolojik, politik ve askeri alanlardaki her türlü eylemin sorumluluğunu üstlenmiş bir önderlik durumundayız. Bunu minnet ve ricayla hiç kimseye dayatmıyoruz. Yüce yoldaşlık bağlarıyla bize bağlı olduklarını söyleyenlere görkemli tarihsel görevler vermekle kendilerine şeref ve gurur bahşediyoruz. Onların anlayamadıkları şey budur. Onlara zorluklar değil, büyük şeref ve onur bahşedilmiştir. Kendilerine en büyük saygı gösterilmiştir. Yoksa tek başımıza da olsa, her türlü parti görevine dirayetle sahip çıkacak ve görevlerimizi yürütecek durumdayız. En büyük eylemin düzenlenişinden en dakik planlamalara, en karmaşık ideolojik sorunları çözmekten halkımızı sosyalizmin ışığında devrim için ayağa kaldırmaya kadar her türlü sorunun üstesinden geleceğimize dair kendimize güvenimiz tamdır. Bu konuda kendilerine güven duyacağımız militanlarımız da vardır. O halde hangi gerekçeyle olursa olsun çocukça yöntemler ve amatörliklerden vazgeçilmeli; “yapamıyorum, edemiyorum” denilmemeli; görevlerin yerine getirilmesini sorunların engellediği söylenmemelidir.

Evet, yaramaz devrimci tipi bize boşuna dayatılmamalıdır. Biz zorluklar dünyasından aydınlıklar dünyasına nasıl sıçradığımızı çok iyi biliyoruz. Dinmeyen bir yürek, uyumayan ve sürekli ayaklanan bir bilinçle sorunları ele alıyor ve devrimci hareketi geliştiriyoruz. Birçok arkadaşta düşünce ve davranışta en özgür ortam bahşedildi. Bu arkadaşların TC kapısında bulabilecekleri şey bir ekmektir. Ama biz kendilerine sadece maddi gıdalar vermiyor, manevi gıdaların en yücesini de veriyoruz. Bunun karşısında ancak minnet duyulabilir, kişi buna karşı ancak şükran hissedebilir. Büyük direniş şehidimiz **M. Hayri DURMUŞ** yoldaş, bunu açıkça ifade etmiştir. O, can verirken bile, herkesin borçlu olduğunu söyler. Devrim uğrunda ölmek bile insanı borçlardan kurtarmaya yetmemektedir. Bunun için zaferin yaratılması gerekir. Bu halkımızın ve partimizin ahlakının en belirgin özelliğidir. Devrimci ahlak toplumun kendini yeneden bulacağı ve üzerinde yükseleceği en temel ahlak kuralıdır. Halk, devrim ve parti karşısında herkes ancak borçlu olduğunu söyleyebilir. Devrimci, alıcı değil verici olmak durumundadır. Bunun böyle olduğu bilinmiyor mu? Eğer biliniyorsa, neden gerekleri yerine getirilmesin?

İçimizde en yüce değerleri teslim ettiğimiz arkadaşlar vardır; en geniş yetkiler ve olanaklarla donatılan arkadaşlar vardır. Ancak kendileri hala tatmin olmamışlardır. Bizden hala şu ya da bu istemde bulunanlara M. Hayri yoldaşı hatırlatıyoruz. Onlar hangi koşullarda neyi nasıl temsil ettiler? Kendilerine teslim ettiğimiz en gelişmiş kadro adaylarıyla iki saat bile ilgilenmesini bilmeyenlere hatırlatıyoruz: **Kemal PİR** yoldaş, bir kişinin davaya kazanılması için kendisiyle 300 saat konuşulması gerekiyorsa, 300 saat konuşup ikna ettiğini belirtir. 300 saat içinde değil, üç günde, üç saatte ve hatta üç dakikada izah edilebilecek sorunlar vardır; çok kısa bir süre içinde sonuç alınacak şeyler vardır. Davamızın konuşma ahlakı ve ilgilenme ahlakı böyledir. Bunlar göstermelik ve istisnai olsun diye sergilenen davranışlar değildir, PKK'nin temel değerleridir. Kendilerine sevdalanan küçük-burjuvalara, bu temel değerler karşısında dilediği gibi yaşama ve kendine özgü bir devrimcilik sürdürme olanağı verebilir miyiz? Şu ya da bu zorluklar vardır diye, PKK'nin görkemliliğinden ödünlerde bulunabilir ve anlaş-

maya oturabilir miyiz? Hayır, asla! Böylelikle örgütsüzlükleri ve eylemsizliklerine kılıf bulacaklarını sananlar müthiş aldaniyorlar. PKK silahı halkımızın elinden alınamayacak vazgeçilmez bir direnme silahıdır. Belki henüz iyi çalışmamakta ve şimdilik müthiş bir rol oynamamaktadır; ama bu giderek yetkinleşen ve bu biçimde çalışması kaçınılmaz olan bir silahtır. Bazı arkadaşlar bunun karşısında hala şöyle mi yoksa böyle mi örgütlenmeliyiz, şu biçimde mi yoksa bu biçimde mi direnmeliyiz, direnmenin zamanı geldi mi yoksa gelmedi mi, ideolojik, siyasal ve örgütsel görevler birbirinden ayrılmalı mı yoksa ayrılmamalı mı, bu görevler bir komiteye kavuşturulmalı ve temsilcileri atanmalı mı yoksa bundan uzak mı durulmalı, atamalar için onay gerekiyor mu yoksa gerekmiyor mu türünden tartışmalara gömülerek devrimcilik yaptıklarını sanıyorlar. Bu doğru olamaz.

PKK daha ilk ortaya çıktığında ideolojik, politik ve askeri bir önderlik biçiminde doğmuştur. Bu belki küçük bir doğum biçiminde olmuştur, ancak o zaman da güçlü bir direnme vardı. O zaman da güçlü bir ayaklanma ve güçlü bir yönetim vardır; 1975'lerden beri sürekli genişleyen ve giderek en derin ayrıntılarına kadar büyüyen bir önderlik vardır. Bu bir direnmedir. Şimdi güçlerimizin önemli bir bölümünün atıl kaldığı belirtilmektedir. Bunu söyleyen arkadaşlara PKK'nin bir direnme hareketi olduğunu, hem de saldırı halinde olan bir direnme hareketi olduğunu belirtmek isteriz. Genelde halkımız bir savunma konumundadır; ama PKK'nin savunma içinde bir saldırı hareketi olduğu kesindir. PKK hareketi ilk düşünce tohumları atıldığında bir saldırıydı, politikada ve eylemde ilk adımlarını attığında bir saldırıydı. **HAKI KARER** yoldaşın Antep'te bulunduğu sırada, hiç kimseden emir almadan, PKK'nin saldırı ruhunun bir gereği olarak faşistlere vurduğunu hatırlatmak isteriz. Haki yoldaş belki de sayısını bilemediğimiz pek çok şiddet eylemi gerçekleştirmiştir. O zaman PKK'nin siyasal organizasyonu ve askeri komitesi yoktu. Grup aşaması ve ideolojik propaganda dönemi yaşıyordu. Ama devrimciler faşistlerin cezalandırılması dahil birçok şiddet eylemi geliştirdiler. Bizim bundan haberimiz yoktu. Haki yoldaş hata mı yaptı, komitesi belirlenmemiş diye acaba kuralları mı çiğnedi? Asla! Haki

yoldaş, aynı zamanda hareketimizin siyasal ve askeri ruhuydu, bu ruhun gereklerini yerine getirdi. Bize eylemlere girişeceğini söylemedi, bunun için mektuplar yazmadı, komitesi var mı yok mu demedi. Tek başına çalışarak, partimizin tarihinde bir dönemi bu biçimde ortaya çıkarmak istedi. Gerçek PKK'lılık, PKK'nin gerçek saldırı ruhu ve pratiği budur. Kemal PİR yoldaşın tutumu da budur. Bu yaklaşımın örneklerini sergileyen sayısız yoldaşlarımız vardır. Bizden hiç emir almadan direndiler, gericileri ve hainleri vurdular, örgüt kurdular. “Emir almadık, komiteler oluşmadı” diyerek duraksamadılar, duralım demediler.

O halde PKK'nin derin bir özelliğini kesinlikle ve mutlaka doğru kavrayalım: PKK ilk doğuşundan günümüze kadar halkımız içinde sürekli bir taktik saldırı silahı olmuştur. O hem de en küçük olanaklarla düşmana saldıran bir silahtır. Haki yoldaş ilk eylemleri nasıl düzenledi? İlk kurşunu ve ilk bombayı nasıl patlattı? O bunu kentlerde yaptı. Henüz dağların doruklarına yerleşmiş değildi. Haki yoldaş ilk eylemleri gerçekleştirdiği zaman, biz kendisini hareketimizin ruhu ve saldırı silahımız olarak tanımladık. Bu tanımlama boşuna değildi. O, PKK ideolojisinin doğal bir sonucunu yerine getiriyordu. Düşman da boşuna ilkin O'nu hedef almadı; bu özelliğinden dolayı O'nu imha etti. Bu nedenledir ki, PKK'nin saldırı ruhu bütün özellikleriyle kavranmalı ve doğru uygulanmalıdır diyoruz.

Biz ideolojik çalışmalarımızda ilk sözcüklerimizi kurşun gibi sıktık. Bunu müthiş bir tutkuyla, muazzam bir gizlilik ve atılganlıkla gerçekleştirdik. O dönemde bazılarının “burjuvazi duyarsa üç ay içinde işinizi bitirir” dediklerini çok iyi biliyoruz. Onlar böyle bir ideolojik saldırının olamayacağını ve olmaması gerektiğini söylüyorlardı. Ama öngörülerini boşa çıkıttı. PKK işte budur. Bazı arkadaşların pasif savunma anlayışlarına karşı kuşkusuz söylenecek çok şey vardır. Sadece bazı arkadaşların değil, aslında arkadaş yapımızın bir bölümünün durumu budur. Hiç köle bir halkın savunma taktiği izleyen bir hareketi olabilir mi? Bu, somut gerçeklikten ve devrimci bilimden hiçbir şey anlamamak demektir. Bazıları bir hazırlık edebiyatı yapıyorlar. Bu hazırlık ne demektir? Başlangıçta birkaç sözcükle işe başladığımızda hazırlıklarımız ne kadardı? Buna rağ-

men ne kadar iş yaptığımız ve ne kadar örgüt kurduğumuz bilinmiyor mu? Oysa bizde hazırlık eylemdir, hazırlık örgüttür, hazırlık saldırıdır. Ancak sürekli bir saldırıyla nihai saldırının hazırlanacağı söylenebilir. Yoksa hazırlık geri çekilme, bekleme ve savunma değildir. Planlamadan ve cephe gerisinden söz edilmektedir. Planlama da, cephe gerisi de en büyük saldırıdır. Bütün bunlar yaygın bir örgütlülük ve eylemlilik düzeni içinde gerçekleştirilebilir. Bu Kürdistan devriminin derin bir özelliği ve PKK'nin saldırı ruhunun sapmaz bir gerçekliğidir. PKK'nin direnen kadrolarının sergilediği ve sergileyeceği özellik budur.

Zafer PKK'nin direniş ve saldırı ruhuyla savaşanların olacaktır!

PKK önderlik gerçeği doğuşu ve gelişim sorunları

Bugün partimiz ve halkımız açısından muazzam bir direnişçilik yaşanmakta; bu direnişe önderlik eden partimizin yaşadığı gerçekler ve gelişmeler bulunmaktadır. Bir yandan bu gerçekliğin açıldığı ve çözümlendiği oluşumlar, öbür yandan gözlerini bir türlü açmak istemeyen, hep karanlığı seven ve bir yarasa gibi uçmaya çalışan sefil yaratıklar vardır. Bu tipler uçmayı baharı müjdeleyen bir kırlangıç gibi değil, akşam karanlığını seven bir yarasa gibi anlamaktadır. Yarasanın kanat çırpışlarının hiç de hoş olmadığı bilinmektedir. Adeta bir yarasa gibi kanat çırpınlar uçtuklarını sansalar da, esas olarak bunlar uçmasını bilmemektedir. Henüz şafak sökerken, en güzel kuşların ötüşüyle yarasa türü kanat çırpmaları birbirinden ayırt etmek gerekir. Militanlarımızın partimizin saflarında kulağa hoş gelen sesle kulağı tırmalayan sesi ve güzel bir uçuşla kötü kanat çırpmaları ayırt etmede zorluk çekmemeleri için, bu benzetmeyi yapmaktayız.

Bu nedenle ister parti saflarında, ister genelde direniş saflarında olsun, her arkadaş ne tür bir ses çıkardığını ve nasıl bir uçuş yaptığını iyi bilmek durumundadır. Bizim temsil ettiğimiz anlayış, doğru sese ve uçuşa ulaşmanın gereğini kavrayan ve buna karşı sorumluluk duyan bir anlayıştır. Mücadelemizin gelişim tarihçesini kapsamlı bir biçimde izah ettik ve bunun nasıl kavranması gerektiğini açık bir biçimde gözler önüne serdik. Buna rağmen birçok arkadaşımız sık sık bu gerçekliğimizi çeşitli yorumlara tabi tutma durumuna düşmektedir. Yine de mücadele tarihçemizin bütün özünü kavranmasının gerekliliğini belirtiyoruz. Bilindiği gibi henüz çocuk yaşlardayken, büyüklerimiz bize hikaye ve masal anlatırlardı. Bunları can kulağıyla dinlediğimiz halde, anlatılanlardan ne anladığımız ve nasıl yorumladığımız belirsizdi. Bunların üzerimizdeki etkileri sınırlıydı. İşte bazı arkadaşlar da mücadele gerçekliğimiz karşısında benzer bir tutum içine giriyorlar. Açık ki bizim gerçekliğimiz ne bir masal ve ne de bir hikayedir. Biz devrim biliminin gerçekliğimizde en yakıcı bir biçimde dile getirilişini, toplum içinde kendimizi tanımayı ve tanıtmayı ve mücadelede yeniden doğuşu temsil ediyor, bunları anlatmaya çalışıyoruz. İsteyen herkes tercihini herhangi bir taraftan yana yapabilir. Ancak her akıllı kişinin yapması gereken ilk işlerden biri, tercih ettiği tarafı doğru anlamak ve sonuçlarını önceden kestirmektir. Bu açıdan gerçekliğimizde dile getirilenler önemli, anlamlı ve insandır. Bunlar aynı zamanda etkisi altına aldıkları insanların üzerinde büyük iddialar, ilgi ve destek yaratmanın yanısıra, mahkumiyet geliştirme özelliğine de sahiptir. Elbette arkadaşlar bu gerçekleri iyi biliyor ve hatta yaşıyorlar. Buna rağmen, çeşitli faaliyet alanlarına yönelme durumunda olan arkadaşların, kendi gerçeklikleriyle başbaşa kaldıkları ve bunu konuşturdukları zaman büyük yanlışlara düşmelerini önlemek için, gerçekleri daha somut ve olgun bir biçimde anlatmaya devam edeceğiz. Her ne pahasına olursa olsun, kökü ne denli derinlerde bulunursa bulunsun ve hangi nedenlere dayanırsa dayansın, militanları yanlışlarından, inatlarından ve her türlü subjektivizmden kurtarmaya kararlıyız. Bunların altında değişik izahlar, hatta sanatsal ve siyasal izahlar bulunsun da, böyle bir hedefe ulaşmakta kesinlikle azimliyiz.

Bütün bu açıklamaları sadece sınırlı bir topluluğu göz önüne getirerek yapmıyoruz. Hareketimiz bir halka hitap ediyor. Ulusal kurtuluş mücadelemiz bugün çeşitli kesimleri etkisi altına almıştır. Bu çevrelerin de çok çarpıcı sorunları bulunmaktadır. Biz bütün bu sorunların çözümüne ve onların tam temsiline ulaşmaya çalışıyoruz. Bütün yaptıklarımızı halkımızın hatırı için yapıyoruz. Halkımızın yaşamına, değerlerine ve gerçekliğine ters düşen ne kadar yetmezlik olursa olsun, buna karşı halkın değerlerinin temsilinden yana olan çabalarımızı sonuna kadar derinleştireceğiz. Böylesi bir görevi yerine getirirken, halk adına kanlarını dökenlerin ve yaşamlarını adayanların anılarını mutlaka esas alacağız. Bunun için gücümüz ölçüsünde her türlü önlemi derinleştirdikçe derinleştireceğiz. Bunun siyasette, örgütlenmede, eylemde, sanatta ve genel olarak her düzeydeki ifadesini geliştirdikçe geliştireceğiz. Çünkü böylesi gelişmelere layık olan, saygı duyulması ve hürmet edilmesi gereken büyük direniş değerlerimiz, halkımız ve insanlığımız vardır. Bu anlamda yaramazlıkların, duyarsızlıkların ve hafifliğin dehşeti ne denli güçlü ve umut kırıcı olursa olsun, yine de ilericilik ve doğruluk adına yapılması gerekeni yapacak ve insanın çelişkisini olumlu yönde çözeceğiz. Bu konuda üzerimize düşen görevleri yerine getirmede her zamankinden daha büyük bir coşku, kararlılık ve cesaret içinde bulunuyoruz.

Mücadelemizin çeşitli gelişme özelliklerinin bulunması nedeniyle, bazen konuya nereden ve nasıl girilmesi gerektiği konusunda düşünmekteyiz. Gündemimizi belirlenmiş sorunları önem sırasına göre ele alıp değerlendirme biçiminde saptama alışkanlığımız yoktur. Sorunlarımızı biraz çağımıza, biraz da bürokratlara özgü bir tarzda ele almıyoruz. Böyle bir yöntemin gereğini yadsımamakla birlikte, bu daha çok uzmanlık alanlarının başvuracağı ve gündemini belirlemede kullanacağı bir yöntemdir. Ancak bizim gerçeklerimiz o denli açık ve bu gerçekler uğruna yürüttüğümüz savaş o denli nettir ki, kişinin bunları gözlerinin önünde canlandırmadan, önceden hazırlanmış şemalarla yaşama bakmasını ve bu biçimde yorumlamasını yadırgıyoruz. Bu anlamda kişinin kendisini şu kadar eğittiğini ve bu kadar hazırladığını söylemesinin ciddi bir önemi kalmıyor.

Daha ilk adımlarımızı attığımız günden bu yana, partimizin üslubu çok açık bir biçimde gelişmiştir. Biz, arkadaşların hala olumsuzlukları aşacakları, gelişme sağlayacakları ve partiye layık olacakları doğrultusundaki sözlerini, bu işe birkaç sözcükle başladığımız dönemde ortaya koyduk; işleri sürekli olarak aynı çaba, aynı coşku ve anlayışla yürütmekteyiz. Kendi açımdan bütün bunları hala aynı düzeyde yaşamaktayım. Bizim yürüttüğümüz de, bazı arkadaşların yürüttükleri de bir üsluptur. Gelişmeler hangi üslubun doğru ve başat olduğunu çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Bizim yaptığımız tercihin doğru anlaşılması için kendi konumumuza değiniyoruz. Daha önce de sık sık vurguladığımız gibi anlayışlı olmak gerekir. Kendi gerçekliğimiz ve ailesel, yöresel, bölgesel ve ulusal özelliklerimiz ne olursa olsun, devrimin gerçekliği bunlardan çok daha belirleyici bir konumdadır. Üslupta ortaya çıkan savsaklamalar, devrim üslubu karşısında bir aksaklık ve kekeleme niteliğine sahiptir. Hala bu üsluba tam anlamıyla ulaştığımızı söyleyemiyoruz. Kendim çelişkilerin muazzam bir çözüm merkezi durumundayım. Son derece sınırlı bir bilgi kapasitesinden en geniş bilgi düzeyine varıncaya kadar, enerjimi ve irade gücümü birleştirerek, çelişkileri çözmeye çalışıyorum. İnsan soyunun bir bireyi olarak, insanın kendine özgü çelişkilerini kavrama ve anlamlı bir yönde çözme çabam eksik olmuyor. Burada önemli olan işlerin ne denli marifetli ve üstün bir biçimde yürütüldüğü değil, bu tür bir mücadeleye candan inanmak ve katılmaktır. Bunun için her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Henüz ilk yaşam belirtilerinin ortaya çıktığı günden bu yana böyle davranıyoruz. Burada ayıp olan şey işlerin ne denli ağır aksak ve hazırlıksız yapıldığı değil, mücadeleye candan katılmamaktır.

Kişî mücadele ortamında yanılıklarını gördüğü an, bu yanılığardan kendisini hızla kurtarmalı ve tespit ettiği doğrulara büyük bir emek, çaba ve azimle ulaşmalıdır. Biz bunu yaptık. Sürekli bu biçimde hareket ettiğimiz için güçlüyüz. Emeği sınıfın, ulusun ve insanın öz çıkarları doğrultusunda kullanmaya, onu sömürmemeye ve başkalarına peşkeş çekirtmemeye, emeğin sonuçlarını başkalarının aynı doğrultudaki emekleriyle birleştirmeye ve bunu bir örgüt gücüne dönüştürmeye büyük önem verdik. Bu aynı zamanda temel

aldığımız bir husustu. Bütün bu çabalarımızı bir örgütlenmeye ve maddi bir güce dönüştürüyoruz. Yine partimiz inanılmaz denilen birçok şeyi inanılır ve başarılabilir denilen birçok şeyi başarılır hale getirmektedir. Bizce bütün bunlar gelişmemizin daha da somutluk kazanan sonuçlarıdır. Bu gerçekliğimizi anlamamakta inat edenler bulunmaktadır. Çok değişik düzeylerde de olsa, gerçeklerimizi sürekli bir biçimde anlatmaya devam edeceğiz. Bunların karanlık dünyalarının dünya olmadığını, yarasa gibi uçmalarının uçuş sayılamayacağını ortaya koyacağız. Gerektiğinde kafalarına vurarak ve kendilerini ameliyata alarak, bunu kendilerine kavratacağız. Bu da yeterli olmazsa, kendilerini bir engel durumuna getirmemek için gerekli bütün yöntemleri deneyeceğiz.

Kişi ilerici insanlıkta veya halkta somutlaşan bir iradeye karşı çıktığında, hele bu irade bir de kurtuluş iradesi biçiminde ortaya çıkmışsa, geçmişte ne kadar hizmet etmiş ve ne denli ünlü olursa olsun, bu irade karşısında yenik düşmeye ve ezilmeye mahkumdur. Bütün bunları belirtmemizin nedeni, bu konuda ortaya çıkan yetersiz yaklaşımları gidermektir. Sadece ortaçağ açısından değil, özellikle yakın çağ ve günümüz açısından da, ister sosyalizm sözcükleri biçiminde dökülsün, ister kapitalizmin tahrik ettiği çeşitli dürtüler biçiminde ortaya çıksın, eski topluma ait ilişkiler ve anlayışlar her arkadaşta şu ya da bu biçimde dışa vurmakta, boy göstermekte, üsluba ve uygulamaya dönüşmektedir. Böylesi bir durumun son derece sınırlı bir yararı bile olmadığı gibi, büyük zararlar vermektedir. Yani arkadaşların yaşadıkları durumun halkın ve bireyin gelişimine yararlı olup olmadığı son derece tartışmalıdır. Tabii yaşama duyduğumuz saygının bir gereği olarak burada büyük emek kahramanlarının sözcüklerini hatırlıyoruz. Sosyalistlerin yaşama karşı büyük saygıları vardır. Sovyetler Birliği'nde bunun somut örnekleri görülmüştür. SSCB liderlerinden M. Kalinin, ikinci dünya savaşında Sovyet halklarını faşizme tutsak ettirmemek için 20 milyon insanını şehit verdiklerini söylemektedir. İşte bunlar emeğin ve yüksek bir ahlak gücünün temsil edilmesinin örnekleridir.

Buna karşılık bizde sosyalist yaşamla çelişen bir yığın olay görüyoruz. Sadece bizde değil, özelde Türkiye'de ve genelde sosyalizmde de yaşama sosyalistçe yaklaşmamanın ters örneklerine

tanık oluyoruz. Sosyalizme inancımız sonsuzdur. Bazı arkadaşlar sıcak mücadele ortamının ateşi içinde sosyalizme olan inançlarını yitirselere de, biz eski kişilikle savaşılmaya ve sosyalist kişiliğe ulaşmaya çalışıyoruz. Böyle davranmayanların örgütlenmede ve eylemde başarı şansları son derece az olacaktır. Bu açıdan yöresel ağızlar ve kişisel üsluplar bize çok basit gelmektedir. Böylesi tipleri mücadelenin bir ögesi olarak görmek istemiyoruz. Bunlara karşı tavrımız geçmişte de buydu, bundan sonra da böyle olacaktır. Bugün muazzam inatlaşmalar, diretmeler ve dayatmalarla karşılaşılıyor. Hala birçok kişinin yaşadığı üslupsuzluğu açıklamaya devam ediyoruz. Bazılarına saatleri bulan açıklamalar yapıyoruz. Oysa küçük çocukların eline bir şeker tutuşturulur ve başları okşanarak verilen işi yapmaları istenirse, kendilerine muazzam işler yaptırılabilir. Ama bizde öyle kocaman çocuklar ortaya çıkıyor ki, kendilerine bir iş yaptırılmıyorsunuz. Bunlardan bazılarına “küçük-burjuva eşitlikçisi iseniz ve biraz da emek verdiğinizizi söylüyorsanız, ona göre ölçüp biçin, karşılığını verelim” dedik. Bir feodal despot gibi bastırarak, değerleri emek sahiplerinin elinden almak isteyenlere karşı direneceğimizi ve bunu kabul edemeyeceğimizi belirttik. Karışıklığı ve muğlaklığı seçmek, fitne fesat yöntemlerine başvurmak kabul edilemez. Bazıları muğlak ve karanlık bir ortam yaratarak, böylesi bir yapı içinde kendi emellerini ege-men kılmak istemektedir. Bizim önderlik ve yönetim gücümüz işte tam da böylesi bir noktada buna dur demesini bilecektir. Kişi şu veya bu ünvanı yakıştırarak kendisini kurtaramaz. Ne kirpi gibi oklarını gererek, ne bir karaçalı gibi dikenlerini her tarafa batırarak, kendisine yaklaşmamızı engelleyebilir.

Biz PKK'nin insanlığın gelişiminin en özgül yanlarını tartışacağına, insanlığın felsefik, ideolojik, siyasal, askeri, kültürel ve sınıfsal yanlarını ele alıp değerlendireceğine, bunlar için çözümler arayıp bulacağına, bunların kimlerde ve nasıl temsil edileceğini kararlaştıracağına, bunun bir platformu ya da odak noktası olacağına söz verdik. Sınırlı kişisel gerçeklerin buradaki rolü ne olabilir? PKK bunları biraz somutlaştırmışsa, bunun yanında kişinin gücünden söz edilebilir mi? Bunun iyi ölçülüp ona göre hareket edilmesi gerekir. Bunları kişinin arkasında şu ya da bu gücün

bulunduğu anlamında söylemiyoruz. Önemli olan kişinin temsil ettiği dünya görüşüdür, yani felsefedir. Kişi mevcut platformda ne elde etmek istediğini çok iyi düşünmek zorundadır. Hiç kimse “bir şeyler verdim, bunların karşılığında mutlaka bir şeyler almalıyım” anlayışıyla gerçekliğimize yaklaşamaz. Düşünceden silahlı mücadeleye kadar her alanda bir emek kahramanlığı sergilenmeli; bunun karşılığında hiçbir şey beklenmemeli ve istenmemelidir. Dolayısıyla kişinin tam anlamıyla küçük-burjuvalık kokan ve adeta “bu kadar şey verdim, karşılığında şunu isterim” anlamına gelen yaklaşımları, fazla bir anlam ifade etmemektedir. Hak arayıcılığının hiçbir anlamı yoktur. Bununla birlikte bir köle gibi harcadıkları emeğin sonuçlarını istemeyenlerin, nasıl ve nerede emek harcadıklarını bilmeyenlerin de saflarımızda yerlerinin olmadığını belirtiyoruz. Partimizin saflarında ne uyanık davranan ve bir verip kırk almak isteyen zihniyeti, ne de her şeyini ortaya koyan, ama bunun sonuçlarını almak istemeyen ve emeğinin ürünleri gasp edildiği halde buna karşı sessiz kalan tutumu görmezlikten gelebiliriz. Bu iki tutumun sahiplerinin de bizimle ciddi yoldaşlık bağları içinde olmayacaklarını ve kendilerini aramızda olumlu bir biçimde tutamayacağını belirtmek gerekir.

PKK'nin sosyalist bir hareket olma özelliği kesindir. PKK'nin benzerlerinden önemli bir farkı da, herkese kendi emeğini sonuna kadar harcama olanağı vermesidir. Yine PKK kişiye bunu en üst noktaya vardırma ve böyle bir fedakarlığı sürdürme, bunlardan kendisi için olumlu olan ne varsa insanlık ve yurtseverlik adına onu geliştirme hakkını tanımaktadır. PKK önderliğinin gelişiminden söz ediyoruz; bu önderliğin gelişim özelliklerini tanımlamaya çalışıyoruz. Birçok insanımız kendisini tanınmaz bir hale getirmiştir. Partimizde böylesi tiplerin var olduğunu gördükçe, PKK önderliğini tanıtmaya ihtiyacını daha fazla duyuyoruz. Eğer kişiler bu gerçekliği daha iyi tanımış olsalardı, bu biçimde yoğun bir faaliyet yürütmemize gerek kalmazdı. Tabii bütün bunları sadece içe karşı değil, hala gerçek özümüzü anlamamak ve tanımamakta direnen dışımızdaki çevrelere karşı da söylüyoruz. Burada tanıtılan sadece unutulmuş bir halk gerçekliği değildir; burada insanlığın belirgin erdemlerini konuşurmak için de bütün yollar açılmaktadır. Durum böyle

iken, partimiz içinde çokça kendine sevdalanmışlık örnekleri ortaya çıktı. Bunları kendilerini yitirenler, felç edenler, anlamayanlar ve kavramayanlar olarak tanımladık. Bunların yanısıra, gelişen önderlik gerçeğimizle çelişen birçok belirti, tavır ve eğilim de görüldü. Bu ögeler parti ortamında yaşamak istiyorlarsa doğruya ulaşmak ve gerçeklere karşı saygılı olmak zorundadır. Büyük coşku ve emeğin sahipleri olarak, muazzam bir düşünsel ve eylemsel güçle buna katılım yapılmalı ve parti içinde erime gücü gösterilebilmelidir. PKK önderliğinin bu biçimde yorumlanıp uygulanması gerekmektedir. Bunu sınırlı bir kavrayışla uygulamaya çalışmak kabul edilemeyecek bir durumdur.

Bazı kişiler gözlerini yeni açmış gibi toyluklarını ve düşkünlüklerini sergilemekte ve kurnazca davranmaktadır. Bazıları “bir gün paşa gibi yaşayayım da, daha sonra ne olursa olsun” demektedir. Önderlik gerçeğimizde yaşanan durumun özelliği budur. Kendilerine en yüce değerleri teslim etmemize rağmen, hala birçok ögemiz hiç de hakları olmadığı halde, temsil ettiğimiz parti yetkileri ve görevlerini korkunç bir biçimde kendi bireyselliği içinde tutmakta ve boğabilmektedir. Bu durum şu veya bu düzeyde her arkadaşıta görülmektedir. Hatta bazıları bizi aldatmaya çalışmaktadır. Bazı teknik numaralara başvurarak -bunun adına da politika diyorlar-, yapı içinde kendini konuşturmak istemektedir. Biz buna köylü kurnazlığı adını verdik. Gerçekte köylü kurnazlığında bile belli bir düzey vardır. Bunlar kocakarı özelliklerini yaşayan ögelerdir. Bunlara “siz kocakarısınız” dediğimizde, “evet, biz kocakarıyız” demektirler. Buna rağmen, kendi durumlarını bildikleri halde, kirli işlerine devam etmektedirler. Bunları çeşitli uygulamalara tabi tutuyoruz; ama onlar fırsat bulduklarında kirli işlerini sürdürüyorlar. Bunlar fitne fesat çeviren biri olur ve politikadan da bunu anlarırsa, köy yerindeki fesatçılar gibi onu bunu çekiştirir, arkasından kuyusunu kazar, fırsat bulduklarında katiller gibi saldırır ve emellerine ulaşmak için her türlü kirli işlere bulaşırlar. Açıkça belirtelim ki, bu tür şeyleri kabul etmeyeceğiz. Böylesi kişiler göz bebeğimiz de olsalar, sürekli gelişen bir önderlik olarak, kendilerini affetmeyeceğiz. Biz köylü anlayışı ve kurnazlığından çok çekmiş bir hal-kız. Kaldı ki, ortada bir köylü düşüncesinden çok düşüncesizliği

vardır. Bugün hem köylü kurnazlığı ve hem de küçük-burjuva aydın hastalıkları kendilerini bile korumaktan acizdir. Bu sınıflar mevcut koşullar altında hiçbir şey elde edemeyecek kadar düşmüş bir durumda bulunmaktadır.

Biz kölece çalışma biçimine de karşıyız. “Partinin beni doyurmasına karşılık, bir hamal gibi çalışırım” biçiminde ifade edilen köle yaklaşımını da kabul etmiyoruz. Bu tür bir tavır lanetli bir tavidir. Parti bu değildir ve bu yaklaşım partiye yapılabilecek en kötü karalamadır. Bizim en çok nefret ettiğimiz şey, köle gibi çalıştırılmak ve sınırsız bir sömürü düzeni içinde tutulmaktır. PKK bilinçli bireyin hareketidir. PKK’ye kölece çalışmayı dayatmak, ona yapılabilecek en büyük hakaretlerden biridir. Partimizin kölelerin emeğine ihtiyacı yoktur. PKK kendi gerçekliği konusunda aydınlanmış, örgütlenmiş ve eyleme geçmiş bir harekettir. Partimizin içinde “ben şu kadar çalıştım, parti de bundan sonra bana baksın” diyenler çekip gitmelidir. Biz başından beri bu tür bir çalışma tarzına karşıyız. Kaldı ki PKK içinde böylesi bir çalışma yürütülemez. PKK’nin gücü, kudreti ve ulaştığı düzey bunu aşmış durumdadır. PKK’nin oluşumunda bu tür emeğin rolü son derece sınırlıdır. Partimiz içinde adeta kölece emek harcayanlar, emeklerini bilinçli bir emeğe dönüştürmek zorundadır. Yine bu tipler sınırsız bir fedakarlık yaparak, emeğinin sonuçlarına sahip çıkmama gibi bir düşkünlüğü kabul etmiş olmaktadır. Bunlar emeklerini özellikleri bilinen tarzda harcayarak, partide yaşamının en güzel yollarını bulmalıdır.

Bazıları ise parti içinde adeta bir gözlemci ya da leş kargası gibi durmaktadır. Bunlar partinin zor anlar yaşamasını beklemekte; böyle bir ortamda darbe vurarak bir şeyler koparmak istemektedir. Partimizin kapısı bu tiplere de açık değildir. Bunların parti içinde öyle fazla kalamayacakları bellidir. Bunlar kimlerdir? Bunlar ortaçağdan kalma, egemen ulusun yönetim anlayışı ve üslubuyla şekillenmiş kişiliklerin düşüncelerini ve davranışlarını temsil etmektedir. Bu tiplerin parti içindeki beklentileri de daha değişik olabilir. Bunlar gün gelir bir sınıf hareketi olurlar; gün gelir daha çok bozgunculuk yaparlar; gün gelir güçlü gelişmeler karşısında belki de etkisiz ve zararsız bir duruma düşerler. Ancak bunlar bugün tanımakta ve teşhis etmekte güçlük çekmeyeceğimiz tipler olarak kar-

sımıza çıkmaktadır. Bu tiplerin çeşitli kurnazlık yöntemlerine başvuranları da bulunmakta ve değişik biçimlerde de olsa karşımıza çıkmaktadır. Partimiz yüceleştikçe, olanakları arttıkça, sınıf savaşımını gerçek boyutlarına kavuşturdukça ve başarıya gitmenin koşullarını olgunlaştırdıkça, karşı sınıf hareketinin daha incelmış, güncel ve somut biçimleri kendini göstermektedir.

Bu tipler geçmişte egemen sınıfın baskı koşullarında adeta bir köle gibi çalışanlardır. İster kentte ister köyde olsun, ister esnaf ister köylü olsun, burada yönetim, hak ve adalet ölçüleri ve emek harcama güçleri biçimlenmiştir. Bunların temel özelliği çok emek harcamaları, ama emeğin sonuçlarına ve ürünlerine hiç de sahip çıkmayan bir durumu yansıtmalarıdır. İşte bunun yol açtığı öfke ve hırçınlıkla yaşama da umutsuz bakarlar. Aynı tavır küçük-burjuva tutarsızlığını yaşayan kesimlerde de görülür. Partimiz bu ortamı darbelediği ve üzerlerindeki baskıyı kırdığı, bir güneş gibi çekici doğrulukları, güzellikleri ve gerçekleri ortaya çıkardığı zaman, bunlar hemen bir durum değerlendirmesi yaparlar. “Eskiden köle gibiydik, şimdi üzerimizdeki baskı kalktı ve şansımız arttı” diyerek, yüzyıllarca egemen sınıflardan aldıkları bütün özellikleri ve ara sınıf kişiliğini, etkilerini harekete geçirir ve bunları parti içerisinde yaşatmak isterler. Bunu da bugüne dek yönetilmelerinin karşılığını alma hareketi olarak değerlendirirler. Böyle bir davranış göstermek, büyük bir gaflet içinde bulunmaktan başka bir şey değildir. Bunlar kimlerin kendilerini köleleştirdiğini ve köle gibi çalıştırdığını, kimlerin kendilerine özgürlük bahsettiğini bile düşünmemektedir. “Şimdiye dek böyle kullanıldık” diyerek, gözükara bir biçimde partiden bunun hesabını soracak kadar düşkünlük sergilemektedirler.

Bu tipleri kullananlar kimlerdir, bunların hesap sormak istedikleri kimlerdir? Bunlar bunu netliğe kavuşturmaz; otorite ve yetkilerini bu tarzda çarpık bir biçimde kullanmak ister. Bu tipler örgütümüzün içinde bulunduğu birtakım gelişmelerden yararlanmaya çalışmaktadır. Partimizin üzerinde hareket ettiği alanların çeşitli özellikleri vardır. Yine örgütümüz çeşitli zorluklar yaşamakta, en başta militan yapımız güçlü bir biçimde kurumlaşmamaktadır. Bu ögeler halkımızın birliklerini kurumlaştıramadığı bir dönemden

geçtiğimizi iyi bilmektedir. Bu durum karşısında, bazı kişiler uyanıklık yapmaları ve sinsi davranmaları durumunda, kendi çevrelerinde bir şeyler kurtarabilecekleri yanılgısına düşmektedir. Tabii bunu önderliğe sevdalı ve gözü yaşlı bir biçimde yapmaktadır. Hatta bazıları daha da ileri giderek bizi bile kandırmaya çalışmaktadır. Bunların düşküncü ve alçakça bir biçimde geliştirmek istedikleri birçok şeyi şimdi açığa çıkarmaktayız. Birçok arkadaş hala doğru yoruma ve kavrayışa ulaşamamıştır. Böyle bir sonuçla karşılaşmak istemeyen arkadaşlar da bulunmaktadır. Açık ki bu arkadaşların durumu daha farklıdır.

Şimdi daha başından itibaren PKK hareketi içinde çok değişik özelliklerle ortaya çıkan ve bu konularını günümüzde de sürdürmek isteyen fırsatçıların durumundan söz etmek istiyoruz. Bir günü kurtarmanın olanaklarını yarattığımızda bile, fırsatçı ve kariyerist bir biçimde gelişmelere yaklaşanlar, bunların sonuçlarını gasp etmek ve tasarrufta bulunmak isteyenler ortaya çıktı. Bunların durumlarını gerektiği ölçüde açıklayacağız. Bunların hareketimizin doğuşundan bu yana yürüttükleri faaliyetleri biliyoruz. Bu öğeler açığa çıkarıldıktan sonra iki tutum sergiliyorlar: Ya TC'ye pişmanlık ilanında bulunuyor ya da parti içinde kurnaz ve sinsi yöntemlerle karmakarışık ve muğlak bir ortam yaratmak istiyorlar. Bunlara sürekli olarak bu yöntemleri terk etmeleri gerektiğini söyledik. Hiçbir arkadaş bu tür yöntemlerle yücelemez. Parti, TC'nin egemenlik alanında ve egemenliğin genel gelişiminde korkunç bir biçimde düşürülmüş olan bu kişiliği ayağa kaldırmıştır. Bunların yapmaları gereken şey, büyük bir saygıyla örgüt değerlerine bağlılık göstermek ve güçleri ölçüsünde örgüte bir şeyler katabilmektir. Hiç kimse fırsatçı bir yaklaşımla hak arayıcılığı temelinde örgütü kendi kişisel güvenliği ve gelişimi için kullanamaz. Bu içine girilebilecek en tehlikeli konulardan biridir. Biz böylelerini defalarca uyardık. Yetki, otorite ve güç bakımından kendilerinden daha fazla olanaklara sahip olduğumuzu, buna rağmen bundan kaçındığımızı, örgütün kişisel güvence için kullanılmasının suç teşkil ettiğini, bunu içinde en çok duyan ve yaşayanın da kendimiz olduğunu ortaya koyduk. Bu tripletin gücü nedir? Bunlara sık sık sınırlı bir güçlerinin bulunduğunu, yoğun bir bilgilenme ve denetimimizin olduğunu ve partimize ters

düşen her durumu anında ortaya çıkarma olanaklarına sahip olduğumuzu anımsattık. Ama iliklerine yüzyılların köleliği işlenmiş olan bu tipler, biraz çıkış olanağı bulduklarında, “bir gün paşa gibi yaşayayım da ne olursa olsun” biçiminde bir gaflete düşmektedirler. Buna küçük-burjuva eşitlikçi mantığı adı verilebilir.

Toplumda bazı lümpen tipler vardır. Bunlar bir gün paşa gibi yaşamak, bir akşam güzel bir yemek yemek ve birkaç saatliğine dolaşmak için ellerindeki her şeyi verirler. Onlar için yarın hiç de önemli değildir. Her şey yaşadıkları andır. Toplumumuzda bu tür anlayışlar çoktur. Adeta örgütten öc alırcasına çalışan, görevlerini ve yetkilerini bu biçimde kullanan birine karşı müsamahakar davranabilir miyiz? Bu ögeler açığa çıkarıldıklarında gözyaşı döküyor; “şöyle veya böyle yaptım, hakkımda söylenenler doğrudur, eyleminin özü budur” diyorlar. Bunlara büyük bir örgütsel suç işlediklerini ve niyetimizin kendilerini hak ettikleri hiçliğe yollamak olmadığını söylemekteyiz. Bugün yaşam eskisinden daha iyidir. Eğer görevlerini yürütemeyenler varsa, çekilip bir köşede yaşamalıdır. Kişi yaşamına düşkünse, örgütsel ve eylemsel faaliyetleri yürütmekten çekiniyorsa devrimci iddialarla ortaya çıkmamalı ve bir kenara çekilip varlığını sürdürmelidir. Örneğin TC işçi çalıştırır ve 25 yıllık sigorta süresini tamamladığında emekliğe ayırır. Bu ögeler ise partimiz içinde birkaç yıl çalışmışlar ve başarısız bir faaliyet yürütmüşlerdir. Yine de biz kendilerini sigortalı kabul ediyor ve emekliye ayrılmalarını istiyoruz. Bunlar bunu yapmak istemiyorsa, yararlı olabilecekleri kadar çalışmalıdırlar. Ama bizimkilerin kafasında paşalık vardır; ille de paşa gibi yaşayacaklardır. PKK’de militanca bir yaşam tutturmanın büyük erdemleri mevcuttur. Bunun ölçüsünü kaçırmamız halinde, militanlara en büyük hakareti yapmış olacağız. Gerçekten de her şeyi yiğitçe ortaya koymaz ve halk saflarında ve ülkemizin doruklarında yaşamın en görkemlisini yaratanları bu biçimde değerlendirirsek, en büyük hakareti yapmış ve militanların hakkını yemiş sayılırız.

Küçük-burjuva eğilimler, düşküncü ve politik amaç içermeyen tutumları sonucunda günlük planda kendi kişiliğini kurtarmaya çalışmakta; intikam aldıktan sonra örgütten kopacak ve şu ya da bu güce sığınarak sefil bir yaşantıyı kabul edecek kadar tehlikeli bir

zihniyet taşımaktadır. Bunlar tehlikeli kişiliklerdir. Ellerine olanak geçtiğinde, parti içinde sefil bir yaşamı, hem de bir önder sıfatıyla sürdürmek isterler. Bu olanağı bulamazlarsa, TC'ye veya işbirlikçi güçlere sığınır. Bu gerçekliği çok net bir biçimde ortaya çıkarmamıza rağmen, arkadaşların bunu görme yeteneği son derece sınırlıdır. Böyle bir durum bir anlamda makul karşılanabilir. Arkadaşların bunu bizimle eşit düzeyde görememeleri, bilgi eksikliğinden ve yetkilerinin sınırlı olmasından kaynaklanabilir. Ama yine de iyi bir parti savaşçısı olarak, her arkadaş, her türlü sınıfdışı eğilime karşı parti birliğinin korunması için sadece dış düşmana ve açığa çıkarılmış işbirlikçiye karşı savaşmakla kalmamalı; bu tür potansiyel tehlike oluşturan ve zaman zaman aktifleşen özellikler gösteren eğilime karşı da mücadele edebilmelidir. Her arkadaş, adeta kirpi gibi zehirli oklarını fırlatarak partiye zarar vermek isteyen eğilimleri de görmeli; bunlara karşı tutarlı bir mücadele yürütmeli ve zamanında etkisizleştirebilmelidir. Böyle bir mücadele yürütmek için bizim direktiflerimizi ve çağrılarımızı beklememelidir. Propaganda, örgütlenme ve ajitasyon nasıl sürekli bir parti göreviyse, bu görevlere bağlı olarak partiyi koruma da çağrılar ve direktifler beklemeden yürütülmelidir. Bu konuda sürekli bir direktifin bulunduğu anlayışıyla yaşanmalı; başarıları uzattıkları her yerde bunlardan hesap sorulmalıdır. Bu konudaki önderliğimiz ve yol göstericiliğimiz esas alınmalıdır. Arkadaşlarda eksik olan ve yerine getirilemeyen bir görev de budur.

Böylesi bir tutumun bizde nelere yol açtığı iyi bilinmektedir. PKK hareketinin doğru bir tanımına ulaşmak için bu hususu daha da derinleştiriyoruz. Bu nedenle soruna daha kapsamlı yaklaşıyoruz. Saflarımızda hala gaflet içinde bulunanlar vardır. Bunlar çok kötü durumlara düşerek yaptıklarının hesabını vermektedir. Adam canımıza okumakta, ama kendisine hiçbir şey yapılmamasını savunmaktadır. Halkın yüce kurtuluş iradesine çeşitli dayatmalar ve saldırılarda bulunanlara karşı mücadele etmek, bizim için ertelenemez bir görevdir. Vasat bir insan belki bu tür görevleri bilmeyebilir ya da bunlara inanmayabilir. Ama bu görevler her devrimcinin belli başlı özelliklerindedir. Bunun dışındaki her türlü yaşam geçersiz ve anlamsızdır. Her arkadaş partimize gönüllü katılma ve sonuna

kadar tartışma özgürlüğüne sahiptir. PKK hareketi militanın yüce bilincine ve irade gücüne dayanmayan bir katılımı kabul etmemektedir. İster zoraki ister gönüllü olsun, bu biçimde gerçekleşen katılımları esas almayacağız. Tek başımıza da kalsak, bu yaklaşımımız değişmeyecektir.

PKK önderliğinin saflaşması, aleniyet kazanması ve bu temelde egemenliğini artırarak otoritesini kurumlaştırması büyük öneme sahiptir. PKK'ye can ve kan verenlerin mücadelesi dikkate alınmak zorundadır. Dökülen bu kadar kan ve harcanan bu kadar emek ortada dururken, şu ya da bu biçimde parti ortamını bulandırmak, partiyi şu veya bu elin sakat etkilerine ve yenilgiye açık yönetimlerine terketmek, içine girilebilecek düşküncü bir tavidir. Bu tür tavırların güçlü kişisel ve hatta ulusal temelleri vardır. Bunları dikkate almak durumundayız. Yine bunların ilerici ve gerici biçimindeki gelişimi de dikkate alınmak zorundadır. Bizim kabul edeceğimiz ihtiyatlı yaklaşım tamamen ileriye dönük olanıdır. Bir kişinin iradesini ve gücünü kullanarak bunları önderlik biçiminde somutlaştırması saygıyla karşılanmalıdır. Olumsuzlukta diretenlere karşı son derece kararlı bir mücadele yürütmek, sosyalizmin başarısı ve zaferi açısından kaçınılmaz bir görevdir. Bazıları partimizin yücelen ortamına hastalıklarını taşımak ve çeşitli dayatmalarda bulunmak istemekte, böylece mücadeleyi kendi geri konumlarına çekmeye çalışmaktadır. Bu büyük bir tehlikedir. Bunlar olumsuzlukların geliştirilmesinde çok kötü bir küçük-burjuva yarışçılığı içine girmekte; adeta "kendimize hayrımız dokunmadı, bari başkasına da dokunmasın" dercesine olumsuzluklarını geliştirmeye çalışmaktadır. Böyle bir üslubun partimizin içinde de geliştirildiğini görmekteyiz. Bu tipler kendilerine kötü davranıldığını ve haklarının yendiğini iddia etmektedir. Böyle bir üslup ne emekçi halkların karakteri ve ahlakıyla, ne de köle sahiplerinden kapitalizmin en gelişkin temsilcilerine kadar bütün egemen sınıfların tutumuyla bağdaşabilir. Bunlarda yaşanan kişilik karmaşık bir durum arz etmektedir. Bunlar ara sınıfların kişiliğinin yanısıra, kemalist ideolojinin de ağır etkilerini yaşamaktadır. Üstelik bu tipler partide böylesi zayıf bir kişiliğin egemen olması için yoğun çaba harcamaktadır. Oysa biz bütün bu eğilimlere karşı savaşıyor partimizi yüceltirik.

Birçok kişi kendisini dayatarak, parti içinde dikkate alınmasını istemektedir. Bunları asla dikkate almayacağımızı hemen belirtelim. Gerektiğinde bunların canına okumaktan bile çekinmeyeceğiz. Bu konudaki tavrımız son derece nettir. Bazılarının hala “şu tür köylü veya esnaf özelliklerim var, kemalizmden şu kadar etkilenmişim, ortaçağ kalıntılarıyla yüklüyüm, ailemin durumu şöyledir” demelerini kesinlikle kabul edemeyeceğimizi belirtelim. PKK yücelme, eylem ve örgütlenme hareketidir. Partimiz aynı zamanda kendi militanlarını böyle bir konuma yükseltmekle mükelleftir. Arkadaşlarımızı böyle bir konuma yükseltmek zorundayız. Bunu bir dayatma olarak değil, vazgeçilmez bir görev olarak değerlendiriyoruz. Yıllardır yürüttüğümüz çabaların sonucu olarak, bizi ulaştığımız bugünkü düzeyden geri çekmeye çalışanlar asla müsamaha beklememelidir. Bazılarının hatırı için, örgütsel yönetim anlamında sağladığımız bu kadar ilerlemeden vazgeçemeyiz.

Bazıları partimiz içinde de lümpen gelişme tarzını sürdürmek istemektedir. Bunlar kendilerine yetki tanıdığı ve fırsat buldukları zaman, parti ortamını tanınmaz hale getirmeye ve lümpenliği sürdürmeye çalışmaktadır. Bu tipleri defalarca uyardık. Çeşitli mabetler vardır: Bunlar hıristiyanlarda kiliseler, musevilerde havralar ve müslümanlarda camilerdir. Her dinin müminleri kendi mabetlerine gider ve büyük bir saygı içinde dini vecibelerini yerine getirirler. Siyasal kıblegahların durumu da böyledir. Çeşitli siyasal merkezler, devlet ve parti merkezleri vardır. Bu kurumların mensupları bu merkezlerde güç ve otoriteyi bütün inceliğiyle temsil eder ve yaşarlar. Ancak arkadaşlarımız bu ne de olsa “Kürt işi”dir diyerek, otorite ve imanın geliştirilmesine yanaşmamaktadır. Açık ki bu lümpenizmdir. Şimdiye kadar herkesin yaptığı yanına kar kalmıştır. Bunun için yücelik, otorite ve kurum tanınmamaktadır. Bu kişiler hala “benim gelişme tarzım böyledir” diyorlarsa, kendileri için en kötü sonucu hazırlıyorlar demektir. Kişinin doğuş ve yaşam koşulları bir hiçtir. Kendisini adlandıramayacak kadar benliğini yitirmiş bir kişinin savunduklarının hiçbir anlamı olamaz.

Bir militan parti içinde doğruları savunabilmelidir. Parti içinde ileri sınıf adına bir şeyler yapılabiliyorsa, bu iyi bir şeydir. Lenin’in de ifade ettiği gibi, ileri sınıfı temsil eden hizip hareketleri yerinde-

dir. Örneğin Lenin, ileriye temsil etmesi nedeniyle, Bolşevik hizibin teorisi, politikası ve örgüt anlayışıyla gelişme gösterdiğinden söz etmektedir. Diğer hizipler etkisizleştirilir. Bolşevikler parti içinde egemen duruma yükselir. Bolşevik hizibin partide egemen olması karşısında, öbür hizipler ya Bolşeviklere katılmış, ya da tasfiye edilerek parti dışına atılmışlardır. Bu hizipler ya parti içinde erimeyi kabul etmiş, ya da partiye düşmanlık yapma yolunu seçmişlerdir. Burada kuralları fazla tartışmak istemiyoruz. Ama bizdeki hizipleşmeler bu biçimde gelişmemektedir. Partimizde potansiyel bir hizipçiliğin varlığından söz ettik. Bunda ısrarlı davrananlara, böyle yapmamalarını ve bu işi kurallarına göre yürütmelerini önerdik. Büyük bir sabırla kendilerinden partiye katılımlarını yerine getirmelerini bekledik. Bunlar bu her iki biçime de yanaşmadılar. Yine kendi bildiklerini konuşturdular; eski kölelik dünyalarından kalma ne varsa ısrarla onları dayattılar. İşleri hep yarım yamalak yürüttüler; yarım direnişçilik ve yarım gerillacılık biçiminde ele aldılar. Bu durum sadece Kürdistan halkı için değil, Türkiye ve Ortadoğu halkları açısından da ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Bundan sonra böyle bir tutuma izin vermeyeceğiz. Hemen belirtelim ki, beylikler ve paşalıklar kurmadığımızı göre, bunlara olanak tanıyamayız. Tersine PKK hareketi eski beylerin ve efendilerin dünyasını sona erdirmek istemektedir. Hatta biz küçük-burjuva eşitlikçiliğine ve sosyalizmine de fırsat tanımak istemiyoruz.

Yoğun bir biçimde geliştirdiğimiz bu tanımlamalara rağmen, yine bu tipler karşımıza çıkarsa ne yapabilir ve ne tür önlemler geliştirebiliriz? Açık ki bunların üzerine yürümeye devam edeceğiz; onları utanmazlıkları ve hafiflikleriyle başbaşa bırakacağız; gerektiğinde canlarına okuyacağız. Halkımızın ve mücadelemizin yaşam dolu günlerinde, aslında bu tür konulara girilmemesi gerekir. Ama biz tarihin bu günlerinin, insan yaşamının bütün güzel ve görkemli özellikleriyle fıskırdığı bu günleri yaratma uğruna verilen mücadelenin altına imzamızı atıyoruz. Bütün bu nedenlerden ötürü, genel bir giriş olarak ele aldığımız önderlik gerçeği sorununu daha da kapsamlı bir biçimde ele alma ihtiyacını duyuyoruz. Ortaya çıkan gerçeklerden de anlaşılacağı gibi, önderlik gerçeği konusunu kapsamlı bir biçimde izah etmemiz gerekmektedir. III. Kongre ve

sonrasında yaptığımız son derece geliştirici, çözümleyici ve kişiyi ilerleten değerlendirmelerimize rağmen, bu tür olumsuzlukların ortaya çıkması karşısında, soruna daha kapsamlı bir yaklaşım göstermenin gereği de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle önderlik gerçeğimizi ve bu konuda ortaya çıkan sorunları geniş ve kapsamlı bir değerlendirme temelinde açmak istiyoruz.

PKK’de temsilini bulan doğru önderliksel gelişme

Önderlik sorunu bizde en az kavranan ve uygulanan bir olgu olduğu için, esas konumuzun aydınlatılması açısından, PKK önderliğinin temsil ettiği gerçekliği izah etmek gerekmektedir.

Kürdistan açısından önderliğin önemi büyüktür. Proletaryanın büyük öğretmeni Lenin’in önderlik konusunda yaptığı belirlemeler bizim için daha da geçerlidir. Rus işçi sınıfının önderler yaratma gücünde olduğunu belirten Lenin, “Tarihte hiç bir sınıf, hareketi örgütlemeye ve yönetmeye yetenekli, kendi siyasal önderleri, kendi ilerici temsilcileri olmaksızın iktidara gelememiştir” demektedir. Ama Kürdistan halkı yıllardan beri kendi gerçek ve doğal önderlerine sahip olamamış, yoğun bir biçimde sahte ve işbirlikçi önderlerle karşılaşmıştır. Kürdistan’da gerçek halk önderliğinden söz etmek isteniyorsa, her şeyden önce önder olarak ortaya çıkanların eski toplumun bütün alışkanlıklarını terketmeleri gerekir. Lenin’in tanımladığı devrimci önderlik açısından sorunu ele aldığımızda, kişinin kendisini eskinin olumsuzluklarından arındırması ve yeniyi özümsemesinin gereği, daha ciddi bir sonuç olarak kendini dayatır. Kendini aldatmanın, sığılgın, özünden boşaltılmışlığın ve bir yığın sahte önderlik görünümü etrafında yaşamının çeşitliliği ve karmaşıklığı karşısında, sorunu bütün açıklığıyla ortaya koymak da tek başına önderlik gerçeğinin kavranması açısından yeterli değildir. Ancak pratikte uygulanarak geçerliliği kanıtlanan doğru bir kavrayış ve uygulama ile sorunu çözüme kavuşturmak mümkün olabilir.

Bugün yaşadığımız mevcut gerçeklik, önderlik sorununun çözü-

münden uzak bir durumda bulunduğumuzu göstermektedir. Böyle-
si bir yapıyı yaşamak, gerçekten acınacak ve öfke duyulacak bir
şeydir. Biz militanlarımızın gerekli sonuçları çıkarmaları ve önder-
lik gerçeğini yeterince temsil edebilmeleri için, teorik düzeyde
önderlik sorununu hem partimiz, hem ulusal kurtuluş hareketimiz
ve hem de kişilik açısından en geniş bir biçimde ortaya koyduk.
Ama daha sonra pratiğin ortaya çıkardığı acı deneylerden, militan-
larımızın bütün bu değerlendirmelerden gerekli sonuçları çıkarma-
dıklarını gördük. Militanlarımız önderlik gerçeğini özümsemedik-
leri gibi, uygulamada bunun tam tersi bir pratik içine girmişlerdir.
Arkadaşlar içinden çıktıkları ailesel, sınıfsal, yöresel ve bölgesel
özellikleri yoğun bir biçimde önderlik olayına yansıtmaktadır. Saf-
larımızda hala eski özelliklerin bu biçimde yaşanması çok sakıncalı
bir duruma işaret etmektedir. Sömürgeciler de bugün bu özellikler-
den yararlanarak, yoğun bir biçimde mücadele ettiğimiz sahte
önderlikleri karşımıza çıkarmaktadır. Bu özelliklerden devrimci bir
tarzda kopuş yapılamadığı için, militan önder tipimiz bu özellikler-
in şiddetli etkisi altında kalmakta, bu özellikleri aşamamakta ve
uygulamada onların ağır etkilerini yaşamaktadır. Bu durum bizde
işleri ağırlaştıran, başarı oranını epeyce azaltan, kişiyi vahim yanıl-
gılara düşmeye götüren, kayıplar vermemize yol açan ve çözmemiz
gerekten canalıcı bir sorunu oluşturmaktadır.

Toplumların doğuşu ve gelişmesinde önderliklerin ortaya çıkışı,
gelişimi ve sona ermesi üzerinde çok şeyler söylenebilir. Tabii bun-
lar çeşitlilik gösteren gelişmelerdir. İnsanoğlu önderlik sorunu
karşısında ortaya çıkan boşluğu gidermek için, çok çeşitli arayışlar
içine girmiştir. Bunları bir yandan sınırsız yetki sahibi tanrılar biçiminde
yüceltmiş, bir yandan en gaddar imparatorluklar biçiminde
yaşatmış, bir yandan da bir halkı temsil eden otoriteler olarak ken-
dilerine sahip çıkmıştır. Her egemen sınıf kendi üslubuna uygun bir
biçimde kendi önderlerini yaratmıştır. Çeşitli soyutlamalar yaparak,
bunları ya göklere çıkarmış, ya tapınaklara yerleştirmiş, ya mezar-
lara defnetmiş, ya heykellerini dikmiş, ya da sanat eserleriyle taltif
etmiştir. Bu bir toplumun, bir halkın veya bir ulusun önderliğe duy-
duğu büyük gereksinimden kaynaklanmaktadır. İnsanlık toplumsal
ve siyasal örgütlenme olgusuyla karşı karşıya geldiğinde, önderlik

sorunu da ortaya çıkmıştır. Önderlik sorununu çözemeyen sınıflar ya da halklar, kendilerini yenilmekten ve ezilmekten kurtaramamışlardır. Ancak kendi önderlerini yaratabilen halklar başarı kazanmışlardır. Tarihte bu tür örneklere sıkça rastlanmaktadır. Hemen hemen her halkın tarihinde buna ilişkin örnekler verilebilir. Tarihin sayfalarını biraz karıştırdığımızda, siyasal, askeri, bilimsel, sanatsal vb. alanlarda ortaya çıkan ve halklar tarafından yüceltilip saygıyla anılan çok sayıda önderin var olduğunu göreceğiz.

Baskı altına alınmak ve egemenlik altına sokulmak istenen her sınıf ya da halk, her şeyden öce kendi gerçek önderlerinden yoksun bırakılır. Egemen güçler bu önderlerin yerine kendi işbirlikçi ve sahte önderlerini geçirir. Böylece baskı altına alınan halk veya sınıf üzerindeki egemenlik pekiştirilir. Tarihsel gelişim süreci içinde bunun örneklerini görmek mümkündür. Halkımızın tarihinde bu durumun ilginç örneklerini görmekteyiz. Daha önceki bölümlerde kısaca değindiğimiz bu konuyu sadece bir hatırlatmayla geçmek istiyoruz. Kürdistan'daki önderlik sorununu çeşitli değerlendirmelerimizde çok geniş bir biçimde açtığımız için, tekrar konuya girmiyor ve bazı hususlara değinmekle yetiniyoruz.

Diyebiliriz ki, tarihimizin en olumsuz örnekleri önderlik konusunda karşımıza çıkmaktadır. Halkımızın önderlik konusunda yaşadığı gerçeklik ilginç bir durum göstermektedir. Kürdistan halkının durumu özenle incelenirse, bizim açımızdan önderlik sorununun kendisini nasıl olumsuz bir biçimde ortaya koyduğunu görmek zor olmayacaktır. Kürt toplumu, önderleri sınırlı olan bir toplumdur. Önder olarak ortaya çıkanlar da, yabancı egemenlerle işbirliği içinde kendi ailesel, aşiretsel ve sınıfsal çıkarlarını nasıl yürütebileceklerinin hesabını yapmaktadır. Bugün mevcut hainlerin durumu bile incelendiğinde, gerçekte bunların en uydu ve uşak tipler olarak halkımızın karşısına çıktıkları görülecektir. Bunların çok köklü bir tarihsel ihanet gelenekleri vardır. Bugün bu güçler bir yandan kendi önderlik anlayışlarını topluma dayatırken, öbür yandan sömürgecilerin sürekli uyguladığı politika ve yöntemlerle böyleleri yeniden üretilmekte ve düşman bunlara dayanarak egemenliğini güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu yüzden denilebilir ki, bu sahte önder tipleri, halkımızın bünyesinde başka halklarda görülemeyecek ölçüde ağır

tahribatlara yol açmışlardır. Tabii bunu da büyük bir rahatlık içinde yapmakta ve olağan bir durummuş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Yani neredeyse açıkça “ben hainim, ihanet ediyorum” demektedir. Örneğin Fransız ulusu bağımsız yaşamaya alışmış bir ulustur. İkinci dünya savaşı sırasında zamanın Fransız hükümeti Hitler faşizmiyle kısa bir dönem için ittifak yapmıştır. Bu olay Fransa tarihinin en büyük ihaneti, dönemin hükümeti ve başbakanı da en büyük hainler olarak değerlendirilmiştir. Fransa tarihinde bu ittifakın kara bir yeri vardır. Yaşanan bu ve benzeri bir yığın örneğe rağmen, bizdeki ihanetin sınırı yoktur. Her militanımızın yakın çevresi içinde bile tehlikeli hainlerin ortaya çıkması az görülen olaylardan değildir. Toplumun bunu normal karşılaması ve sömürgecilerin ihaneti sürekli olarak teşvik etmesi, bizde korkunç bir ihanetin yaşanmasına yol açmaktadır. Bu ihanet sadece ağalarda ve aşiret reislerinde görülmemekte; çok basit çıkarlar karşılığında yoksul insanlar da ihanet içine girebilmektedir.

Bu sorunun günümüzde vardığı boyut epeyce derindir. Bu sorunun tarihsel temellerini çeşitli değerlendirmelerimizde ortaya koymuştuk. Eğer bugün militanlarımız biraz kafa yorarak partimizin önderlik konusundaki yaklaşımlarını uygulayabilirlerse, belli bir sıralama temelinde en tehlikeli hedefleri yok edebilir ve bunların yerine doğru önderliği geçirebilirler. Militanlarımız bu temelde en iyi çözümleyici faktör rolünü oynayabilirler. Her zaman vurguladığımız gibi, kendi yaşamını köklü olarak ele almayan bir kişi olumsuzluğun ve olumluluğun nerede olduğunu, ihanetin ve direnişin nerede bulunduğunu açığa çıkaramaz. Bu nedenle her militan yoğun bir gözlemlerle olumlulukları geliştirmeli, olumsuzlukları sürekli tasfiye etmesini bilmelidir. Parti tarihimiz ve siyasetimiz bu konuda epeyce olanak sunmaktadır. Bu olanakları değerlendirebilmek için, gerçek önderler gibi yaşamasını bilmek gerekir. Bu konuda tarihsel ve güncel durumu fazlasıyla açmayacağız. Saflarımızda hala çok olağanmış gibi karşılanan, ancak en acımasız bir biçimde cezalandırılması gereken ve gerçekte düşmanın niyetlerine benzeyen bir yığın ruhsal belirti ve davranış biçimi ortaya çıkmaktadır. Demek ki düşmanın geliştirmeye çalıştığı bir yığın olumsuzluğun ucu saflarımıza kadar uzatılmak istenmektedir. Bu yüzden mevcut yapımızı

netleştirme çabalarımızı çok ileri bir düzeye vardırırdık. Ama buna rağmen, arkadaşlarımız hala kendi olumsuz ve eksik yanlarına bir erdemmiş gibi sarılmaktadır. Hele yazıyla ve sözlü olarak bunun adeta normal bir şeymiş gibi sık sık ifade edilmesi en tehlikeli bir düşkünlüktür. Başka ülkelerde bu tür davranışlara asla izin verilmez. Toplumsal yapımızın özelliklerini bildiğimiz için, şimdiye kadar bunlara karşı müsamahakar davrandık.

Önderlik olayı çok önemli bir olgudur. Kürdistan tarihi doğru olarak yorumlandığında görülecektir ki, ülkemizde hain önderler biçiminde ihanetin güçlü bir gelişimi vardır. Günümüz Kürdistan'ında da bir yığın hastalık ve tehlikeli ihanet ilişkileri içinde olan önderler bulunmaktadır. Bunlar bazen faşist-sömürgeci rejimin işbirlikçileri biçiminde, bazen de "sol" ve "yurtsever" maskeli hainler olarak ortaya çıkmaktadır. Diğer bir kesimi ise, faşist rejime hizmet etmeyen, ama halka da herhangi bir yararı olmayan lümpen önderler olarak karşımıza dikilmektedir. Sıra gerçek halk önderlerine geldiğinde, adeta kuruyan bir toprak gibi, burada tam bir kuruma görülmektedir. Gerçek anlamda halkı yönetebilecek önderler çok az sayıda ortaya çıkmaktadır. PKK hareketi bir anlamda halkımızın bu tarihsel gerçekliğini tersyüz etmenin, sahte önderleri alışıya ederek gerçek halk önderlerini geliştirmenin adıdır. Sık sık vurguladığımız gibi, bu çıkışın anlamı büyüktür. Bu anlamda PKK'nin çıkışı, aynı zamanda önderlik bir çıkıştır. PKK somutunda daha ilk sözcükleri ortaya koyarken bile bir önderlik çıkışı vardır. Bu konudaki sorunlarımızın ağır olmasının bir nedeni de bu gerçeklikte yatmaktadır. Her arkadaş bir önder olarak ortaya çıkmakta, ama önderlik sıfatına ulaşamamakta, içinden çıktığı ortamın özelliklerini taşımakta ve dolayısıyla bu durumuyla önderlik konumuna zarar vermektedir. Bütün bu olumsuzluklara rağmen, her arkadaş gerçek bir önder düzeyine çıkarmak için, hala bitmek tükenmek bilmeyen yoğun bir çaba harcamaktayız.

Bir yığın tepki, öfke ve karışık durum ortaya çıktığı için, çok zor bir olay olan önderlik sorunu kolay kolay çözüme kavuşturulamamaktadır. Özellikle aile ortamındaki yetişme tarzı, sömürgeci eğitim kurumlarında alınan kültür, çağdaş deneyimi sağlıklı olarak özümseyememe, yüzeysel kalma ve PKK çizgisinin yeni olması,

gerçek halk önderleri düzeyine ulaşamamanın izahını verebilir. Ancak esas neden bu konudaki çaba ve isteğin zayıflığı, düşünce gücünün kullanılmaması ve bunların iyi birleştirilmemesidir. Daha ilk katılışı sırasında, bir üyemize “neden önder olmadın” deme hakkımız yoktur. Elbette bunlar bir önder olarak ortaya çıkmaktadır, ama bunlar ancak pratik içinde yetişerek mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verecek bir düzeye yükselebilir. Bunlar aynı zamanda önder yetiştirme göreviyle yükümlüdür. Görevler karşılıklıdır. Sağlıklı bir önderlik, sağlıklı bir uyumu gerekli kılmaktadır. Biz bu açıdan PKK hareketinin tarihsel ve güncel gelişmeler karşısında önemli bir boşluğu giderme hareketi olduğunu belirtirken, bu gerçekliği dile getirmekteyiz.

PKK’de somutlaşan gerçek halk önderliğinin bir önderlikten beklenebilecek herşeyi sunma durumunda olduğunu ve halkın uzun ve kısa erimli temel gereksinmelerine cevap vermesi gerektiğini belirtmeye bile gerek yoktur. Bu görevlere talip olmak ve yapacağını belirterek bu görevlerin gereklerini yerine getirmek, bir öndere yaraşır en doğru tavidir. Bu konuda mevcut parti tecrübemizi aktardık. Ama şimdi daha iyi ortaya çıktığı gibi, bunlar sadece iyi bir anlatım olarak kalmaktadır. Birçok arkadaşın hala bu soruna bu ölçüde sığ yaklaşmasını izah etmek gerçekten güçtür. O halde PKK’nin önderliksel çıkışının anlamı nedir? Kürdistan toplumunun yapısı bilinmektedir. Özellikle birey bu yapı içinde her şeyden uzaklaştırılmıştır. İşte gerek bireyin, gerek toplumun bütün haklarının yeniden kazanılması, ancak bunun önderi ve öncü örgütü olarak ortaya çıkmakla mümkün olabilir. Bu da halkın kendi topraklarına kavuşması, sosyal gelişmesi ve siyasal bir güç haline gelmesinde karar ve kararı uygulayacak güç sahibi olmak anlamına gelmektedir. Bu, ifadesini partinin programında bulur. Parti öncülüğünün tanımı ise programın tespit edilmesi, bunu uygulayacak örgüt yapısının ve bu örgütün savaşım tarzının belirlenmesi anlamını taşımaktadır. Başarılı bir halk önderliği ancak bu temelde ortaya çıkabilir. Ancak halkın çıkarlarının doğru yorumlanması ve bunun uygulamaya dönüştürülmesi temelinde, başarılı bir halk önderliğinden söz edebiliriz. Bunun dışında, şu ya da bu gücün uzantısı durumuna getirerek halkı maceralara sürüklemek, son derece tehlikeli bir giri-

şimdir. Halkımız arasında böyle bir maceracılığı geliştirmek isteyenler de vardır. Bunlar halkın çıkarlarına saygı göstermeyen, yaşamsal istemlerini esas almayan, halkı kendi çıkarları uğruna savaştıran ve gücünü boşa harcayan hain önderlerdir. Bu aynı zamanda işbirlikçi önderliğin kendisini gösterme tarzıdır.

Halkın kölelik koşullarındaki yaşamını kabul edilebilir göstermek, direnişi geliştirmenin olanaksızlığından söz etmek ve bunları halka aşılılamaya çalışmak, sömürgeciliğin gönüllü uşağı olmak demektir. Bu tiplerin halk önderleri olmaları bir yana, bunlar kısıntı örneği bazı haklar elde etmenin savaşımını veren hayvansı bir yaşamın temsilcileridir. Bunlar sömürgeci yağmadan payları azaldığı için öfke duyan ve daha fazla kısıntı koparmak için zaman zaman bu öfkelerini dile getiren kesimlerdir. Son dönemlerde bu tip önderlikler yaygın olarak ortaya çıkmaya başladı. Efendilerine kimsenin halkı kendilerinden daha iyi uyutamayacağını söyleyen bu kesimlerin sömürgeci egemenliğe karşı çıkışı, sahibinin yanından ayrılmayan bir hayvanın hırlamasına benzemektedir. Bu işbirlikçi önderlerin zaman zaman çıkardıkları seslere bakmamalıyız. Bunlar gerçek bir hayvan gibi hırlamasını bile bilmezler. Ancak halkın sömürgecilerle duyduğu tepkinin önünde bir perde işlevini yerine getirebilirler. Bu yüzden yetersiz bir yaklaşımla sahte önderliklerin durumunu izah edemeyiz. Bunun için söz konusu güçlerin gerçek niteliklerini ve özlemlerini iyi tanımak, gerçek halk önderliğinin bütün özelliklerini ortaya çıkarmak zorundayız.

PKK hareketi, bütün bu olumsuzluklara rağmen, gerçek halk önderliğinin mensubu ve savunucusu olan bir harekettir. Her şeyden önce PKK hareketinin bu özelliğini yetkin bir biçimde kavramalı ve uygulamada da en azından bunun kadar başarı sağlamalıyız. Denilebilir ki, PKK'nin günümüze kadar devam eden mücadelesi, hem teorik ve hem de pratik düzeyde gerçek halk önderliğine ulaşma mücadelesidir. Bugün PKK hareketi olarak, böylesi bir önderliği örgüt gücüne ve sistemli bir eylemliliğe kavuşturmak için yoğun bir mücadele veriyoruz. Çeşitli örneklerle bu durumu izah etmeye çalıştık. Bu konuda sözün öze ve pratiğe uygun olması ve ikisinin içiçe geçerek geliştirilmesinin önemi büyüktür. Mücadelemizin bu yönü de iyi kavranmak durumundadır. Şu çok iyi bilinmelidir ki,

ancak ileriye doğru atılım yapan bir sınıfın temsil ettiği çıkarlar halkı çağdaş gelişme düzeyine yükseltebilir. Bu önderlik önünde en fazla eğilinmesi ve saygı duyulması gereken bir önderliktir. Bu önderlikte halkın çıkarları ve düşünceleri somutlaşmıştır. Birçok kimse meşru kabul edilmemesi gereken bir önderliğe -bu stratejik veya taktik önderlik olabilir- bağlı kalabilmekte, bu güçlere destek vermekte, yaşamasına olanak sağlamakta ve hatta bunların düşman saflarına gitmesine bile göz yumabilmektedir. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış önderlik kavramına ve gerçeğine ters düşmektedir.

Birçok militanımızın hem stratejik ve hem de taktik düzeyde önderlik gerçeği konusunda tehlikeli saplantıları vardır. Çeşitli biçimlerde ortaya çıkan bu saplantılar içinde öne çıkanları, kafa karışıklığı, kendine sevdalanmışlık, gelişmeler karşısında şaşkınlık, olumsuzluklara düşmek, kısacası yürüyüş tarzından konuşma biçimine ve taktik gücünden basit eylemlere kadar her düzeyde kendini gösteren yetmezliklerdir. Geçmiş pratikte de görüldüğü gibi, bazı arkadaşlar çeşitli iradelere rahatlıkla boyun eğmekte, onlarla uzlaşmakta ve en kötüsünden ittifaklar içine girebilmektedir. Böyle bir tutumun partimizin kanıtlanmış gerçekliği ile bağdaşmadığı açıktır. Ancak militanlarımız bu tutumu çeşitli biçimler altında sergilemekte ve bunda fazla bir sakınca görmemektedir. İşte bizim en çok şaşırduğumuz ve öfke duyduğumuz nokta budur. Hatta birçok arkadaş bize bir çocuğun bile içine giremeyeceği tavırları dayatmaktadır. Öyle ki, bu arkadaşlar bu dayatmalarının doğal ve kabul edilir sayılmasını istemektedir.

PKK'nin doğuşunu ve deneyimini izah ederken, partimizin doğuşunun farklı bir anlama sahip olduğunu önemle belirttik. Arkadaşlarımızın kendi pratikleri açısından gerekli sonuçları çıkarmaları için böyle davrandık. PKK'nin doğuşunun, sahte ve işbirlikçi önderliklere karşı halkımızın doğru önderliği biçiminde doğuşu anlamına geldiğini uzun uzun anlatmaya gerek yoktur. Son derece net ve berrak olan bu gerçeklik üzerinde fazlasıyla durmanın herhangi bir yararı olamaz. PKK önderliğinin halkımızın bugüne kadar yarattığı en doğru önderlik olmakla kalmadığı, aynı zamanda çağdaş bir önderlik olarak doğduğu ve biçimlendiği bilinmektedir. Partimizin çeşitli gelişme aşamalarında karşılaştığı sal-

dırılar anımsandığında, PKK önderliğinin neler pahasına geliştiği açık olarak görülecektir. PKK önderliğini temsil eden bir kurum olarak, genel sekreterlik görevimizi yerine getirirken, nasıl çalıştığımız bilinmektedir. Biz yeni şeyler yaratırken nasıl yaşadık? Birçok önemli hususa nasıl dikkat çektik ve görevlerimizi nasıl yerine getirdik? Henüz ilk karar verme anında ideolojik bir grup olarak şekillenme, partileşmeye yönelme, geri çekilmenin gereğini erkenden kavrama, ülkeye yeniden dönüşü sağlama, 15 Ağustos Atılımı ve III. Kongre'nin gerçekleştirilmesi dönemine kadar, birçok tarihsel anda yaşadığımız gerçeklik ortadadır. Bütün zayıflıklarımıza ve arkadaşların fırsatçılık, kurnazlık, hiçe sayma, düşkünlük ve daha bir çok sıfatla nitelendirilecek davranışlarına rağmen, doğru önderliği geliştirmesini bildik. PKK önderliği, yaşadığımız son derece önemli gelişmeler temelinde, doğru bir önderlik olarak geliştiğini ve halkımızı zafere götürecektir güçte olduğunu kanıtlamıştır. Değerlendirdiğimiz bu konulara bağlı olarak, PKK önderliğinin kanıtlanan gerçekliğinin daha derinliğine kavranması için, konuyu derinliğine ele alarak izahlarımızı genişletmeye çalışacağız. Bu, bugün önümüze vazgeçilmez bir görev olarak dikilen önderleşmeyi başarmak için de gereklidir.

PKK önderliğine bağlılık ve kanıtlanan PKK önderlik gerçeği

Bugün sadece partimizin ve halkımızın tarihinde değil, diğer halkların tarihinde de saygı duyulması gereken önderler-otoriteler vardır. Bu nedenle her üyemiz ve taraftarımız, bu kanıtlanmış önderliklere bağlı yaşamayı kendisi için vazgeçilmez bir özellik olarak görmeli ve birçok şeye bu temelde yaklaşmalıdır. Gerekirse kendisini birçok şeyden mahrum etmeli ve hatta ölümü göze almalı; ama bu soylu değerlere bağlı kalmasını ve onlar için yaşamasını başarmalıdır. Bunu bir insan için vazgeçilmez olan sorumluluk duygusunda, ahlakında ve her türlü yaşamsal eylemliliğinde sergilemelidir. Önderliğe bağlı yaşamamanın anlamı bu noktada düşümlen-

mektedir. Haklı olduğuna inanılan ve halkın çıkarlarının seçkin bir temsilcisi olan bir önderliğe bağlılık ancak bu temelde gelişebilir. Bizde çokça alışılmıştır: Putlara tapınmayla önderliğe bağlılık aynı görülmektedir. Önderliğe bağlılık bir puta tapınma düzeyinde ele alınmaktadır. Ama böyle bir bağlılığın hiçbir şeyi kurtaramayacağı ve insanın yaşamını bile ilerletemeyeceği çok açık bir gerçektir. Gerçek anlamda partiye ve Parti Önderliği'ne bağlılık, bu tür bir bağlılığın yerine geçirilmek zorundadır.

Partiye ve Parti Önderliği'ne bağlılık, büyük bir ustalıklarla yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Sürekli bir biçimde partiye bağlı olduğunu ifade etmekle bu bağlılığın gerekleri yerine getirilemez. Biz Parti Önderliği'nin halkımız açısından yaşamsal bir önem taşıdığını belirttik. Partimizin önderliğine bağlılığın korunması son derece önemli ve yaşamsal bir sorundur. Ancak militanlarımızı Parti Önderliği'ne bağlılığı çok yetersiz bir biçimde uygulamaktadır. Önderliğe bağlılık, "Yaşasın Parti Önderliği" sloganını atmak ya da yazmak olarak kavranmaktadır. Bu olgu militanlarımızın bu konuda ne denli geri bir durumu yaşadıklarını göstermektedir. Oysa sürekli olarak yaptığımız çağrılarla militanlarımızın Parti Önderliği'ne bağlı bir yaşam düzeyi tutturmalarının gereği üzerinde durduk. Önderliğe gerçek bağlılığın, önderliğin emir ve talimatlarını uygulamak olduğunu belirttik. Bütün bu değerlendirmelerimize rağmen, militanlarımızın önderliğe bağlılığı yüzeysel ele aldıklarını, bir türlü derinleşemediklerini ve bazı sloganlarla kendilerini sınırladıklarını gördük.

Verdiğimiz bu örnekle önderliğe gerçek bağlılığın nasıl olması gerektiği konusunu açmak istiyoruz. Bilindiği gibi, tasfiyeci bir öge "burada önderliğin değil benim sözüm geçerlidir" dediği halde, hiçbir arkadaş ortaya çıkıp buna karşı doğruyu savunmamıştır. Bu kadroların duyarsızlığına, sorumsuzluğuna ve düşkünlüğüne ilişkin tipik bir örnektir. Daha sonra aynı arkadaşlarımız "Yaşasın Parti Önderliği" sloganını atabilmektedir. Biz bu tür bir bağlılıktan nefret ettiğimizi belirttik. Böylesi bir tavrın basit ve kabul edilemez olduğu açıktır. Bir siyasal önderliğe bağlı olarak çalışmanın böyle olamayacağını belirtmeye bile gerek yoktur. Önderliğe bağlılıktan anlaşılması gereken şey, çizgi devrimciliğinin gereklerini yerine

getirmektir. Biz arkadaşların parti çizgisinde derinleşmeleri ve çizginin yetkin uygulayıcısı haline gelebilmeleri için, kendilerine her türlü desteği sunduk. Ama yakın dönemde tanık olduğumuz gelişmeler, başta ileri düzeydeki öğelerimiz olmak üzere, birçok militanın bu konuda yürekler acısı bir durumu yaşadıklarını gösterdi. Bu durumdan kurtulmaları için, arkadaşlara büyük destek verdik. Aylarca devam eden konuşmalardan değişik biçimlerdeki yardımlara kadar yoğun bir destek verilmesine rağmen, hala karşımıza böylesi özelliklerle çıkmaktadır. Arkadaşların gelişip güçlenmeleri için, kendilerini en geniş görevler ve yetkilerle donattık. Ne var ki partiye ve Parti Önderliği'ne bağlı yaşamının gerekleri yerine getirilmediği, ortaya çıkan sonuç bu olacaktır.

Gerçek bir önder düzeyine çıkabilmeleri için, arkadaşlara destek sunmanın yanısıra, doğru yolu da ortaya koyduk. Buna rağmen, arkadaşlar bu görevler ve yetkiler üzerinde yeterince yoğunlaşmamakta; sıradan bir ilgiyle bunlara sahip çıkmaktadır. Hatta birçoğu gözyaşı dökerek görevlerinden nasıl alıkonulduğunu ve nasıl dışlandığını anlatmaktadır. Devrimci yaşamın böyle ilerletilemeyeceği açıktır. Arkadaşlar bu tür şeyleri adeta bir şikayet kutusu gibi bize iletceklerine, görev ve yetkilerine sahip çıkmalıdır. Görev ve yetki, devrimcinin namusu ve onurudur. Bir devrimci görev ve yetkilerine sahip çıkamıyor ve onları koruyamıyorsa, başta insanlığı olmak üzere, birçok şeyi yitirmiş demektir.

Bugün kapsamlı bir biçimde değerlendirmek istediğimiz önderlik sorununun en önemli özelliği, bütün yüzyılı etkileyecek bir gücü ve egemen düşünce tarzını ortaya çıkarmak, bunu güncel yaşama hükmedecek taktik ve teknik biçimlerle birleştirmektir. Bizim bunları gerçekleştirmeye şiddetle ihtiyacımız vardır. Birçok sahte tipin ortalıkta dolaştığı bir ortamda, bunların gerçekleştirilmesi ancak büyük bir mücadele yürütmekle mümkün olacaktır. Bu mücadele de, karşıtların durumuna göre yürütüldüğü her alanda ya şiddetli ya da yavaş gelişecektir. Sorunu büyük bir çatışma olayı olarak ele almak durumunda, sahte olanla gerçek olan arasındaki ayrımı yapmak ve önderlik olayına taraf olunması gerekenle karşı çıkılması gereken arasındaki zıtlık ölçüsünde yaklaşmak bilimsel bir yöntemdir.

PKK hareketi aynı zamanda Kürdistan tarihinden gelen boşluğu dolduran ve bunun her alandaki temsilini yapan bir harekettir. Bugün herkes bu hareketin bayrağı altında yer almak, yaşamını bu biçimde sürdürmek ve bu temelde düşmana karşı savaşmak durumundadır. Biz zaten böylesi bir gelişmeyi yaratmak için herşeyimizi ortaya koyuyoruz. Eğer böylesi tarihsel bir gereksinimin gerekliliğine inanmasaydık ve bunun için yoğun bir çaba harcamasaydık, halkımızın en seçkin örneklerini biraraya getirmek bir yana, iki kişiyi bile birleştiremezdik. Bunun için amacın büyüklüğünden ve çabanın soyluluğundan söz ediyoruz. PKK hareketinin anlamı da budur. Arkadaşlar gerçekte böylesi bir büyüklük için ne ölçüde ser verebiliyorlar? Bunu ayırt etmek için pratiğe bakmak ve sahtelikle gerçeği birbirinden ayırmak için pratiğin nasıl yürütüldüğünü mutlaka değerlendirmek gerekir. Gerçekten de bu konuda anıtlarımları gereken devrim şehitlerimiz ve zindan direnişçilerimiz vardır. Bunların yanısıra hainlerin kimler olduğu da bilinmektedir. Ancak arkadaşlar bazen neyi temel almaları gerektiğini karıştırmaktadır. Örneğin bir bozguncu ve düşkün tip, kariyerist ve ruhunu devrimciliğe yakıştıramamış olan bir kişi, arkadaşlar üzerinde yönetimini rahatlıkla sürdürebilmektedir. Arkadaşlar sanki yüzyılların köleliğini yaşıyorlarmış gibi bu durumu kabul etmektedir. Burada önemli olan şey, temel alınması gerekenle karşı çıkılması gereken değerlerin birbirine karıştırılmamasıdır.

PKK önderliğinin yaratılmasında şehitlerimizin ve tutuklu yoldaşlarımızın rolünün büyük olduğunu defalarca belirttik. Arkadaşlarımızın havayı soluduklarında bile bu değerlere bağlılıklarını korumaları gerektiğini, bunun gerçek halk önderleri düzeyine yükselmek için zorunlu olduğunu açıkça izah ettik. Yaşadığımız bugünkü gerçekliğe baktığımızda, bunun tam tersi bir durumla karşılaşmaktayız. Önderliğe bağlı bir yaşamdan anlaşılması gereken şey, her şeyden önce şehitlerimizin ve tutuklu yoldaşlarımızın anılarına ve direnişlerine karşı sorumluluk duyulmasıdır. Şehitlerimizin ve zindan direnişçilerinin her atılımı, tarihimizin yüzyıllardır devam eden başaşağı gidişini durduran birer atılımdır. Bu gerçek kendisini pratikte kanıtlamıştır. Bu nedenlerden ötürü, PKK önderliğinin her alanda kanıtlanmış bir gerçeklik olduğunu belirtiyoruz.

PKK önderliğini resmen ve fiilen temsil ettiğimiz için bunu söylemiyoruz. PKK'nin önderliksel doğuşu, Kürdistan tarihinin en bilinçli, en fedakar ve en cesur doğuşudur. Düşman bile başlangıçta ilk çıkışımızın bu derecede gelişebileceğini ve milyonları kucaklayan bir önderliğe dönüşebileceğini tahmin edememiştir. İlk sözcüklerimizi söylemeye başladığımız dönemde, düşmanın bizim için biçtiği ömür son derece kısaydı. Bir yığın engeli ve komployu aşarak bugünkü gelişme düzeyini tutturduk. Böyle bir gelişme düzeyine ulaşmamızı sağlayan ve gelişmeler yaratan değerlerimiz, şehitler ve tutuklu yoldaşlarımızın direnişleridir. Yaşayanlar olarak bizim yaptığımız ve yapmamız gereken şey, bu yoldaşlarımızın direnişlerini en iyi bir biçimde temsil etmektir. Bu direnişler olmasaydı, herhangi bir gelişme yaratmamız ve değerler ortaya çıkarılmamız mümkün olmayacaktı. Parti I. Konferansı'nda da belirttiğimiz gibi: "Bu hareketin ilk şehitleri ve ilk tutuklamalar, gerek mücadelenin başlangıçtaki mayalanması, gerekse daha sonraki gelişmeler üzerinde bir etki bırakır. Tarihi bir anlamı olan hareketler ilk şehitleriyle birlikte anılırlar. Düşmanın her türlü gerici geleneklere ve toplumu çepçevre kuşatan siyasi gücüne dayanarak egemen olduğu bir ortamda, bir fikir ve inanç alanı olarak doğan bir harekette, daha güçlü bir politik hareket haline gelmeden şehit düşenler, o mücadelenin ciddiyeti ve büyüklüğünün birer simgesi haline gelirler. Aynı zamanda ilk şehitler fikrin dönülmezliğinin ve bir döneklilik olmadıkça maddi bir güç haline gelmesinin en temel taşları, dökülen kan daha sonra maddi bir eser haline gelmenin hayat suyudur." (Konferans Konuşmaları)

İster içte, ister dışta olsun, bazıları PKK önderlik gerçeğini ve bunun dayandığı temelleri kabul etmeyebilir. Bu fazla sorun teşkil etmemektedir. Eğer Sezar'ın hakkı Sezar'a verilecekse, bugün Kürdistan'da önderlik olayı PKK önderliği biçiminde kazanılmıştır. Ne şu veya bu hainin beyhude çabaları, ne de şu veya bu diplomasi oyununun gücü kazanılan bu önderliği engellemeye ve durdurmaya yetebilir. Hiçbir komplo ve gerici manevra kanıtlanmış bu önderliği ortadan kaldıramaz. En az bir donanımla en zalim bir yönetime karşı çıkan ve bu temelde halkın birliğini sağlayan bir önderlik, kolay kolay tarih sahnesinden silinemez; tarihin bu güçlerin ege-

menliği altındaki gelişmesi durdurulamaz. Bu anlamda mevcut sahte önderliklere bu tarihsel gerçekler karşısında hiç olmazsa kendilerini yeniden gözden geçirmelerini, dönüp durumlarına bakmalarını ve gerçek önderliğin neresinde olduklarını görmelerini, buna göre güçleri varsa gerçek önderliğe soyunmalarını, kendilerinde bu gücü göremiyorlarsa halk önderliğine saygılı olmalarını salık veriyoruz. Buna rağmen hala mevcut durumlarını sürdürmek istiyorlarsa, bu karşıtlığın doğasına uygun olarak acımasız bir çatışmayı da kabul etmeleri gerekir. Var olan gerçekliğimizin bugünkü durumu budur. Bu konuda içine girilecek hiçbir oyun ve gerçek önderliğin konumuna ters düşen hiçbir durum, onları halkımızın affetmeyen kininden asla kurtaramayacaktır. Eğer bazılarında söylendiği gibi yaşamsal bir öz varsa, bu durumda yapılması gereken şey, mevcut gerçekliğin sağlıklı ilişkiler temelinde temsil edilmesi ve her yönüyle yaşanmasıdır. PKK hareketi şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da, gerek kendi içinde gerek dışı karşı halk önderliğinin bütün gereklerini kararlı bir biçimde uygulayacaktır. Her şeyden önce düşmanı altetmek, çeşitli yöntemlerle arada kalanları ve devrimciliği götürme gücünde olmayanları halka özgü savaşımın içine çekmek için, bunu kararlılıkla yürütecektir. Çokça karşılaştığımız göz yaşları, duygusallıklar ve acıma duyguları burada fazla bir rol oynayamayacaktır. Bu aynı zamanda bilimsel sosyalizmin ülke ve halk gerçekliğimize uygulanmasıdır. Ancak böyle bir doğrultuyu temel alarak devrimci savaşı yürütebilir ve bunun sonucunda kazanmamız gereken zaferi kazanabiliriz.

Gelinen aşamada, hareketimiz artık topluma sahip çıkabilecek ve komuta edebilecek bir düzeye ulaşmıştır. Bu anlamda hareketimiz düşmana karşı savaşacak gücü kendisinde bulabilmelidir. Bütün arkadaşlara böyle bir fırsat tanıyoruz. İçinden geldikleri sınıfsal, aşiretsel ve bölgesel özellikler ne olursa olsun, herkese bu hakkı veriyoruz. İnsanın son derece özgür bir temelde gelişebileceği, derinleşebileceği ve ilerleyebileceği bir ortamda, altından kalkılamayacak görevler olamaz. Her arkadaşına kaldırabileceği kadar görev verilecektir. Hiçbir arkadaş kaldıramayacağı görevler altına sokulmamaktadır. Görevleri konusunda her arkadaşla tartışmalar yürütmemiz de olanaklıdır. Birçok arkadaş kendisinde birlikleri yürütme

gücünü görmektedir. Kendileri ne denli genç ve deneyimsiz olursa olsunlar, bu arkadaşlara böyle bir hakkı tanımak istiyoruz. Başlangıçta belki de kötü yapacaklar, ama süreç içinde yürekten inandıkları ve katıldıkları davanın gerçek başarısını sağlayacaklardır. Aslında önderlik anlayışımızın bir yönü de daha başından itibaren bu tarzda işlemektedir. Herkes büyük bir yiğitlik ve cesaretle öncülük görevlerini yerine getirebilir mi? Bu pratikte karşılığını bulabilecek olan bir soru ve sorundur.

Bugün partimizin saflarında işleri komutanlık düzeyinde ele alabilecek ve doğru çözümlere ulaştırabilecek kadrolarımız da vardır. Yine işleri sıradan bir üye veya sempatizan düzeyinde ele almak isteyen arkadaşlarımız mevcuttur. Bütün bunlar bir şeyler yapabileceğimizi ortaya koymaktadır. Eğer kişi dürüstse, mücadelemizin bugünkü aşamasında bir şeyler yapabilir. Açıkça belirtelim ki, sapla samanın birbirine karıştırılmasına veya arabanın atın önüne koşulmasına kesinlikle izin vermeyeceğiz. Faaliyetlerin sağlıklı bir temelde yürütülmesi için gerekli olan her türlü olanağı geliştirecek ve bu temelde işleri ilerleteceğiz. Hareketimizin yarattığı etkiden yararlanan dışımızdaki birçok güç, bugün adeta faşist yönetime kafa tutmakta, bu ortamdan yararlanarak faşizme muhalefet etmekte ya da en azından faşist yönetimi eleştirme gücünü göstermektedir. Bununla söylemek istediğimiz şey, birçok çevrenin hızla toplumun önderliğine soyunduğu, bu girişimi de partimizin gelişen direnişinin ve kanıtlanan önderliğinin yarattığı gelişmeler temelinde yaptıdır. İslamcı kesimlere varana kadar, birçok çevrede sözünü ettiğimiz türden çıkışlar görülmektedir. Hatta bugün bazıları dinin siyasete eşit olduğunu söyleyerek faşist rejime karşı çıkmakta veya en azından muhalefet etmektedir. Bu kesimlerin gösterdiği atılganlığı, kanıtlanmış bir önderliğe ve çağımızın en yaratıcı bilimsel ideolojisi olan marksizm-leninizme dayanan önderlerimizin göstermemeleri düşünülebilir mi? Böyle bir önderliği durdurabilecek bir engelin bilim tarafından henüz keşfedilmediğini belirtmemize gerek yoktur.

PKK önderliğinin bu denli kanıtlanmış gerçekliğine rağmen, kendimizi bu gerçekliğin içine oturtmada neden hala zorluk çekiyoruz? Neden önderlik konusundaki mevcut sorunlarımız bu denli

fazladır? Neden gerçek bir önder gibi savaşılamamaktadır? Dikkat edelim: Parti pratiğimizde tehlikeli önderlikler boy vermeye başladı. Uygulanması gereken, son derece net olmasına rağmen, pratikte ciddi hatalar ve hatta eskiyi hortlatma örnekleri ortaya çıktı. Bu hala önemini koruyan bir sorun durumundadır. Hele Kürdistan halkı için söz konusu ediliyorsa, siyasal önderlik, üzerinde daha da ciddi olarak durulması gereken bir sorundur. Bu konuda sayısız örnekler verebiliriz. Hatta her günkü yaşantımız bu konudaki bir yığın örnekle doludur. Dünya halklarına baktığımızda bu konuda kurallar koyduklarını, karşılama törenlerinden konuşma üslupları ve diplomasi kurallarına kadar hemen her alanda belli kurallar geliştirdiklerini görüyoruz. Kendi durumumuza baktığımızda, bu örneklerden katbekat üstün bir gerçekliği yaşamamızın vazgeçilmez olduğu ortaya çıkıyor. Buna rağmen bizde yaşananlar bu gerçeklikle tam bir çelişki oluşturuyor.

Parti içinde gerçek önderler düzeyine ulaşmama eğitimsizlik ve deneyimsizliğin etkileri olsa da, bunun esas nedeni büyük görev adamı olamamak, bunun gerektirdiği açılımı bir türlü kendi kişiliğinde sağlayamamak ve bunun yerine eskiyi yaşamaktır. Bizde parti oluşturma ve örgütlenmenin henüz yeni olması ve mevcut militan gücümüzün eskiyle kopuşu tam yapamaması ve gözünü yeniye dikememesi, sahte önderlik anlayışlarının hortlamasına neden olmaktadır. Anlaşılamaz olan şey, ciddi bir devrimci öncülüğün bunları ezerek, gerçekten yüce ve büyük bir kişiliğe erişememesidir. Oysa tutarlı bir devrimci önderlik, ister en üst, ister en alt kademede olsun, eğer davasında ciddiye, bu tür hafiflikler içerisine düşemez. Bu tür gelişmelere göz yumamaz ve ne pahasına olursa olsun büyüme ve yücelmeyi gerçekleştirir.

Şimdi bu tür sahteliklerin neden ortaya çıktığı ve nasıl geliştiği konusu üzerinde durmak istiyoruz. Biz tarih sahnesine çıktığımızda, gerçekten de olağanüstü zayıflıklarımız vardı. Başlangıçta bir kişiye bir söz söylemek ve kendisine bir iş yaptırmak için, gerçekten büyük bir uğraş verdik. Ama bugün militanlarımız işlerine geldiği kadar faaliyet yürütüyorlar. Bu durumu bir anlamda normal karşılıyoruz. Herkes büyük dava arkadaşlığını yürütemez. Ancak bu durum önderliğe ters düşen tavırları, değişik irade ve önderlikle-

rin dayatılmasını haklı göstermenin gerekçesi olarak kullanılamaz. Bu tür tutumlarda ısrar etmek ve bir türlü doğruya ulaşmamak, aynı zamanda büyük bir tehlikeyi yaşamak demektir. Yetenekleri ve güçleri ne olursa olsun, bu özelliklere sahip olanların kaçınılmaz olarak saflarımızdan tasfiye edilmeleri gerekmektedir.

Bugün düşman PKK önderliği üzerinde tartışmalar yürütmektedir. PKK önderliğini gözden düşürmek için daha sistemli bir karalama kampanyası geliştirmektedir. Bunun yanısıra kimi “sol” maskeli güçler de çeşitli entrikalara başvurmakta ve önderliği tasfiye etme çabalarından vazgeçmemektedir. Bütün bu hususlar bilindiği ve üzerinde uzun boylu durduğumuz için, yeniden izah etme gereğini duymuyoruz.

Bizde önderliğin kurallarına göre yürütülememesinin nedenleri üzerinde durmak ve bu konuda neler yapılması gerektiğini açmak gerekmektedir. Geçmişte bu konuda kötü örnekler sergileyenlere, bu işe sürüklenenlere ve biraz olsun bu konuya eğilim gösterenlere yardımcı olduk. Bunlardan bazıları birazcık çaba harcadılar. Bazıları ise fırsat bulduklarında ve kendilerini konuşurma olanağı yakaladıklarında, yürekler acısı durumlara düştüler. Önderlik konusundaki düşünceyi, gelişmeyi ve bu konuda iliklerine kadar bağlı olmaları gereken birçok değeri unuttular. Adeta “bildiğimi okurum” dercesine, ailelerinden ve çevrelerinden edindikleri ne kadar özellik varsa hepsini yaşattılar. Bütün bunlar son derece basit bir hafifliğin ürünüdür ve önderlik kavgasında çok geri biçimlerdir. Hatta bunlar önderlik olayının sıradan bir komedi olayı biçiminde ele alınmasıdır. Bu hafiflik sürdürülürken, çok ciddi bir olay olan önderlikle uğraşılmaktadır. Bu hem de büyük emeklerle inşa ettiğimiz ve bugün halkımıza en değerli armağan olarak sunduğumuz bir olgu üzerinde yapılmaktadır. Bazıları düşüncede partimizin büyüklüğü üzerine yazıp çizmekte, bu arada kendilerini de büyük göstermeye çalışmaktadır. Biz bile bu hareketi geliştirirken, belli bir üslubu ve gözlemi temsil etmeye büyük özen gösterdik. Mevcut yeteneklerimizi eksiksiz bir biçimde partimizin ve halkımızın hizmetine sunmak ve bu uğurda kullanmak için, hala bir çalışma üslubu, bir yaşam tarzı ve ahlakı geliştirmekteyiz. Bir insana yaklaşımımızın ve onunla diyalogumuzun temeline, gelişmesi için ne gerekiyorsa

onu oturtuyoruz. Buna karşın, partinin gücü ve yoğun desteğiyle belli bir düzeye ulaşan her arkadaş, fırsat bulduğunda hemen bireysel yetiştirme tarzını ve ruhsal ihtiyaçlarını hızla bir kişiliğe dönüştürüyor ve kendisini bir kötülük kaynağı olarak ortaya atıyor. Bu tavırdaki cesaret ve sınır tanımayan tutum karşısında gerçekten şaşırıyoruz. Örneğin biz bir kişiye yaklaşırken, onu doğru bir biçimde ele alır, kendisinde ilgi ve istek uyandırır ve giderek dönüşüm sağlarırken, gerçekte doğruların büyük gücüne, onun reddedemeyeceği, mutlaka kabul edeceği ve benimseyeceği ölçülere dayanıyoruz. PKK'de belirleyici olan şey, doğru düşüncenin doğru bir temelde kavratılmasıdır. Bu şunun ya da bunun söylediği biçimde değil, tamamen söylenmesi ve yapılması gereken doğruların büyük gücüne dayanılarak gerçekleştirilmektedir.

Bu konuda gerçeklerin daha iyi kavranması için, büyük direniş şehitlerimizin anılarını anımsatmakla yetineceğiz. Onlar büyük bir düşüncenin aktarılmasının adeta köprüleri oldular. Gerektiğinde kendilerini ateşe atarak, gerektiğinde ölüm oruçlarına yatarak, gerektiğinde düşman mevzilerinin üzerine yürüyerek, gerektiğinde bombanın pimini kendi bedenlerinde çekerek, gerektiğinde bir deri bir kemik yığına dönüşerek bunu yaptılar. Bu doğru düşüncenin halka kavratılmasının büyük ve vazgeçilmez bir yöntemidir. Yoldaşlarımız bunu, kendilerini direnişin hamuru ve araç gereci haline getirerek ve doğru önderliğin nasıl olması gerektiğini kanıtlayarak yürüttüler. Biz şimdi bu örneklerin temsilini yapmaktayız. Bizim hem bu sürecin yaratılmasında, hem de bunun partiye mal edilmesinde ve büyük bir güç ve yaratıcılıkla uygulanmasında belirleyici bir rolümüz vardır. Bunu anlamak ve gereklerine uygun olarak çalışmak hiç de zor değildir. Biz böyle bir çalışmanın zor olmadığına inandık ve gerçekleştirilebileceğini kanıtladık. Birçok arkadaşın da bunu böyle gördüğünü ve kabul ettiğini sanıyoruz. Yine de küçümsenmeyecek sayıda arkadaşlar böyle davranmak yerine, bunu tehlikeli biçimlere büründürme gafletine düştüler. Bizi düşündüren şey, bu öğelerin bu duruma nasıl düştükleridir. Bunu bu tür öğeleri cezalandırmak için söylemiyoruz. Aslında bunlardan herbiri daha ciddi uygulamaları hak etmişlerdir. Açık ki sorunun kendisi bu değildir. Bu kadar gerçekliğe rağmen, bu öğeler nasıl ve neye dayanarak bu kurnazlık

örneklerini ve entrikalarını sergilediler? Bu ögeler, tarihimizde ordu kuruluşuna yöneldiğimiz bir dönemde, ordu bozanlar olarak ortaya çıktılar. Lümpenliğin yeniden üretimi ve bir yığın sahte önderliğin ortaya çıkışı işte böyle olmaktadır. Bunlar bilerek ya da bilmeyerek, mevcut durumlarıyla düşmanın partimize dayattığı ve partimiz içinde geliştirmeye çalıştığı halka ve insanlığa yabancı özelliklerin gelişmesine zemin hazırlamakta; adeta buna hizmet etmektedir. Halbuki bir savaş örgütü olan partimizin son derece belirgin özellikleri vardır; bunlar öyle görülemeyecek ve yaşanamayacak kadar sır niteliği taşıyan özellikler değildir.

Yaşadığımız her gün, eyleme geçme ve bu temelde halkımızın tarihsel atılımı gerçekleştirme günüdür. Halkların en büyük zorlukları yaşadıkları bu dönemlerde, büyük halk kahramanlıkları da ortaya çıkar. Eğer bu tür dönemlerde kahramanlar çıkamıyorsa, bunun nedeni halkın başında soysuz ve türedi kişilerin bulunmasıdır. Bu tarihsel anlarda gerçek anlamda halkın çıkarlarını esas alan güçler ortaya çıkmışsa, bunlar zor ve karanlık günlerde dağların doruklarındakileri sağlıklı bir biçimde düze indirmeyi, vadidekileri doruklara çıkarmayı ve uçurumun kenarındakileri yuvarlanmadan dönemeçlerden geçirmeyi bilirler. Böylesi önderler her halkın tarihinde ortaya çıkmıştır. Kendi deneyimimizde de bu gerçeği görmekteyiz. Biz olanaksızlıkların yoğun olduğu bir ortamda mücadelemizi bu günlere kadar getirebildik. Bugün her militanımız ve hatta her sempatizanımız için çeşitli biçimlerde görev yürütme olanakları yaratılmıştır. Kendi deneyimize dayanarak, bütün arkadaşların önderlik konumunu ilerletebileceklerine ve bunu sürekli olarak geliştirebileceklerine inanıyoruz. Günümüzde hem eylem olanakları, hem de yürütme gücü artmıştır. Arkadaşlarımız gittikleri her yerde dinlenmekte ve büyük saygı görmektedir. Geçmişteki durumumuz hiç de böyle değildi. Gittiğimiz yerlerde bu biçimde karşılanmak bir yana, fazla dikkate bile alınmıyorduk. Bugün ulaştığımız düzey işlerin ne denli ilerlemiş olduğunu, ne denli elverişli koşullara sahip olduğumuzu ve varılan aşamanın büyük önemini göstermektedir. Bu koşulların güçlü bir biçimde kullanılması halinde önemli gelişmeler sağlanabilir ve ihtiyaç duyduğumuz önderleşme görevi başarıyla tamamlanabilir.

Kanıtlanan bir önderliği temsil etmek ve bu önderliğe bağlı bir yaşamı sürekli olarak ilerletmek, mevcut koşullarda kolayca gerçekleştirilebilecek bir görevdir. Ama görülen ve yaşanan durum, bu konuda önemli zorluklar yaşadığımızı ortaya koymaktadır. Gerek sınıfsal ve toplumsal özellikler, gerek militanlarımızın bu özellikleri aşamamaları, önderleşme önündeki en ciddi engeller olarak karşımıza dikilmektedir. Partimizin saflarına Kürdistan'ın çeşitli kesimlerinden öğeler gelmekte, bunlar özelliklerini de saflarımıza taşırmaktadır. Bu özellikler önderleşmeyi tıkayan en ciddi engeller durumundadır. Militanlarımızın daha güçlü önderler haline gelebilmeleri için, hem toplumsal özellikler ve hem de militanlarımızın kendilerinden kaynaklanan yetersizlikler üzerinde durmak gerekmektedir.

Önderleşmeyi engelleyen objektif ve subjektif etkenler

PKK önderlik gerçeğini tanımak ve bunu tam temsil etmek en önemli sorunlarımızdan biridir. PKK önderlik gerçeğinin hangi tarihsel koşullarda şekillendiğini ve geliştiğini izah ettik. Bu gelişimin kavranamaması ve temsilinin yapılamaması, önemli hataların kaynağı durumundadır. Partimize yürekten bağlı ve dürüst militanların bunların kavranması ve uygulanmasında başarılı olmamaları için hiçbir neden yoktur. Bu görevin yerine getirilmesi sadece bizim için değil, militanlık görevleriyle çalışmeme gereken arkadaşlar için de önemli bir husustur. Halkımızın tarihinin yeniden yaratılmasının görkemli öncüsü olarak PKK, bazı tarihsel temellere dayanmakta, bazı değerleri esas almakta, bazılarını ise karşısına almakta ve bunlarla savaşmaktadır. Böyle bir mücadele, PKK'nin var olmasının vazgeçilmez bir özelliğidir. Bu olmadan gelişmemiz ve yetkin bir önderliğe ulaşmamız olanaksızdır.

Bilindiği gibi Kürdistan halkı yüzyıllardan beri sömürgeci egemenlik altında yaşayan, bütün kurallardan kopartılmış, köle gibi çalıştırılan, kimi zaman ajan ve kimi zaman işbirlikçi olarak öne sürülen, emeğinden ve toprağından istifade edilen bir durumu

yaşamaktadır. Bu yüzden bizde kurallar bir türlü anlaşılacak istenmemektedir. Oysa politikanın kendine özgü kuralları vardır. Biz hem politik gelişmelerden ve hem de sosyalizmden yeterince nasi-bimizi almış değiliz. Halkımız öyle bir duruma düşürülmüştür ki, “ne de olsa bize egemen olan kuralsızlıktır” diyerek, insanlığın son derece geliştirici özelliklerini anlamak istememektedir. Ama PKK hareketi bütün bu olumsuz gidişi durdurmak isteyen bir devrimci çıkışın adıdır. Tarihin sayfalarını araladığımızda ve güncel duruma baktığımızda, başka halkların tarihinde böyle bir örneğin bulunmadığını görüyoruz. Hatta ilk toplumsal örgütlenme dönemi olan klanlar ve kabilelerin bile kendilerine özgü özellikleri vardır. Ama bizde öyle bir durum yaratılmıştır ki, toplumsal yapımız normal gelişme yasalarının dışına itildiği için, kölelik yasaları bile bize olumsuz yanlarıyla yansımıştır. Bu anlamda örgüt yasaları karşısında muazzam bir duyarsızlık görülmekte ve bu olumsuz yapı bir türlü aşılammaktadır.

Dinler ilk ortaya çıktıklarında, ilkelerini yalın bir biçimde ortaya koyarlar. Dinin kurallarına uyulursa mümin, uyulmazsa kafir olunur. Bu tür örneklere değişik toplumlarda değişik adlar verilmiştir. Sosyalizm bunu daha uygar bir duruma getirdi. Karşısına çıkanları sınıf düşmanları, sınıf düşmanlarının içindeki uzantılarını da oportünist olarak tanımladı. Yani sosyalizmin de kendine özgü yasaları vardır. Kısacası biz de insanlığın değişik gelişme evrelerinde ortaya çıkan kurallı yaşamı benimsemek zorundayız. Kuşkusuz bize egemen olması gereken kurallar, devrim örgütlerine egemen olan kurallardır. Militanlarımız bu kuralların içinde yaşamakta, bunlara önemli ölçüde uymakta; ama bunu tam bir yeterlilik ve olgunlukla yapamamaktadır. Militanlarımızın bu tür bir tutumu kasıtlı olarak sürdürmek istediklerini söylemiyoruz. Ama bu, eğitim ve deneyimle mutlaka yetkinleştirilmesi gereken bir hususu oluşturmaktadır. Çünkü kuralsız bir ortamda, hainler, fesatçılar ve bozguncular çok iş yapacaklardır. Kuralları tamamen uygulayan bir devrimcilik bunların zararlarını asgariye indirdiği gibi, doğruları egemen kılacak ve gelişmeleri normal düzeyinde ilerletecektir. O halde PKK'nin kurallarını sadece tüzükte ifade edildiği gibi biçimsel değil, özsel gelişimi içinde esas almak zorundayız.

PKK yeniden çıkış olayıdır. Bu tanımı geliştirmemizin nedeni kemalizmin, ağalığın, aşiret kültürünün, köylülüğün, esnaflığın ve daha birçok gücün etkilerini taşıyan ve bizi bile etkisiz kılmak isteyen anlayışın seslerini kesmektir. Dinlenmesi gereken esas ses, örgütün ve halkın sesidir. Biz normal insani yollarla insanlığın gelişimine katılmak, saptırılmış ve çığırından çıkarılmış olan toplumsal irademizi yeniden doğru temellerde yoluna koymak istiyoruz. Bunun için de toplumun öncüsü olarak kendimizi biçimlendiriyor ve yetkinleştiriyoruz. Kuralları ne pahasına olursa olsun uygulamak öncünün görevidir. Böyle bir görevin yerine getirilmesi, gerçek yiğitlik ve erdemlilik. Yiğitlik ve erdemliliğin bundan başka özellikleri yoktur. Kişinin kendisine sevdalanmaması ve bazı özelliklerine sarılarak kendisini aldatmaması büyük önem taşımaktadır. Böyle bir tavır kişiye hiçbir şey kazandıramayacaktır. Gerek parti ortamında, gerek Kürdistan halkı içinde, gerek genelde sosyalizm açısından bu böyledir. Bu tiplerin çıkardığı seslerden bunların halkın, devrimin ve örgütün sesine kulak vermediklerini ve kendi seslerine sevdalandıklarını anlıyoruz. Bunlardan bazıları PKK'de somutluk kazanan uyumlu çalışmayla, ahlak ve karakter özellikleriyle, kısacası militanlıkla oynamak istemektedir. Hatta bunlardan bazıları büyük bir utanmazlık örneği sergileyerek parti değerleriyle oynadılar. Hemen sormak gerekir: Peki, bu utanmaz ögeler böyle davranmak ve yaşamakla ne kazandılar, bununla ne elde ettiler? Bunların karınlarını doyurabilecek bir olanağı bile elde edemedikleri çok iyi bilinmektedir.

Bugün Türk faşizmine karşı direnen tek ses, PKK'de somutlaşan halkın sesidir. Buna rağmen, bu güçler neyin savaşımını veriyor ve neyin üstünü örtmeye çalışıyorlar? Adeta kırk kez yenilmiş bir pehlivan gibi, tekrar tekrar meydana çıkarak pehlivanlık taslamanın bir anlamı yoktur. İnsan doğruluğu kanıtlanmış ve vahşi bir düşmana karşı başarı kazanmış bir güce saygı duymaktan başka bir şey yapamaz. Bunu yapmayarak kurnazlıklar sergilemek, değişik sesler ve yaklaşımlarla yaşamaya çalışmak ne anlama gelmektedir? Buna karşılık bazıları da hiç ses çıkarmıyor ve örgüt içinde bönce bir yaşamı sürdürmek istiyorlar. Bunlar adeta hiçbir şey anlamamakta ve örgütün sesini duymamaktadır. Buna rağmen, yine de kendileri-

ni doğru yola çağırıyoruz. Partimiz önemli bir irade gücü ve halkın yükselen kurtuluş iradesi olarak ortaya çıkmaktadır. Kölece inatlaşmaya, bütün akortsuz seslere ve dışardan etkileme girişimlerine rağmen, bu irade giderek yükselmektedir. Bu gelişme karşısında bazılarının gözleri kamaşmakta, bazıları umduklarını bulamamakta, bazıları da “böyle olmamalıydı” demektedir. Yüzlerce şehidimizin dökülen kanlarının ve muazzam bir emeğin ürünü olan mücadelemiz karşısında, bu tür şeylerin yazılması bir yana, dile getirilmesi bile büyük bir düşünlük ve hafiflik sayılmalıdır.

Dikkat edilirse, kişilerden mutlaka her şeyi gerçekleştirmelerini istemiyoruz. Partimizin açılması ve çözüm getirilmesi gereken bütün sorunlarına değiniyoruz. Öyle ki, açmadığımız ve değinmediğimiz tek bir konu bile kalmamıştır. Partimizi mutlak anlamda bir örgütlenme ve eylem hareketi haline getirmek zorundayız. Partimiz başta kendi mensupları olmak üzere halkımızdan fedakarlık göstermesini istemektedir. Militanlardan istenen şey, örgütlenmede ve eylemde derinleşmek ve düşüncelerini geliştirmektir. Bugün sosyalist ülkelerde bile, üretimin gelişmesine paralel olarak, zam yapıldığı ya da emekçilerin ücretlerinde kısıtlamaya gidildiği belirtilmektedir. PKK gibi hala ölüm kalım savaşımını yaşayan bir örgütten nasıl bir hak talep edilebilir? Bizce PKK’den istenecek haklar militanı ideolojik olarak donatmak, onu daha iyi bir örgütçü ve eylemci haline getirmek biçiminde özetlenebilir. Örgütün bu taleplere karşılık vermesi gerekir. Militan da iyi bir savaşçı konumuna yükseltmeyi kendi hakkı olarak görmeli ve bu doğrultudaki çabalara destek vermelidir. Bunun dışında militanın hiçbir hakkı olamaz. Provokasyonun çeşitli hakları arama isteğiyle ortaya çıktığını ve tasfiye çizgisini dayattığını biliyoruz. Ama provokasyonun dayattığı bu haklar militanı geliştiren değil, çürüten özelliklere sahiptir.

PKK önderliği biçiminde somutlaşan önderliğin ülke içinde ve dışındaki gelişimini çeşitli yazılarımızda uzun uzun dile getirdik. Bazıları kendilerinin de bu önderliğin parçaları olduklarını iddia ederek dayatmalarda bulunuyorlar. Bu tipler toplumda itibar görmeyen kendilerine sevdalı unsurlardır. Bunlara nasıl yaşayacaklarını anlamalarını önerdik. Bizim temsil ettiğimiz bir önderlik hattı vardır. Burada kendimizi değil, halkın temel çıkarlarını esas alarak,

birçok değerin bileşkesini temsil etmeye çalışıyoruz. Tarihsel ve güncel gerçekler çerçevesinde, halkın çıkarlarını yurtseverlik, demokrasi ve sosyalizm doğrultusunda yerleştirmenin ve temsilini gerçekleştirmenin çabası içinde bulunuyoruz. Kişinin tanımadığı bir iradenin saflarında yer almasının hiçbir anlamı yoktur. Eğer bu iradeyi tanıyorsa, onu anlamaya çalışmalıdır. Ama bazıları her ikisini de kabul etmiyorsa, onu anlamaya çalışmalıdır. Ama bazıları her ikisini de kabul etmemektedir. Militanlar PKK'nin ideolojik ve politik önderliğini hayata geçirmek ve buna katkıda bulunmak için, sosyalist yarışma temelinde devrimci özelliklerini sonuna kadar geliştirmelidir. Bunu yapmayarak geri çekilmek, onu sağa sola saptırmak ve intiharvari maceralara sürüklemek kabul edilemez bir durumdur. Partimize bu tür dayatmalarda bulunanları tasfiye edeceğiz.

Bu konu üzerinde ısrarla durmamızın nedenleri biraz daha anlaşılmaktadır. Bu tür tavırlar içine girenleri sembolik düzeyde bazı uygulamalara tabi tuttuk. İster içimizde, ister dışımızda olsun, bazıları hak ettikleri cezalara çarptırdık. Bu tür öğeler yarın daha çok ortaya çıkabilirler. Bunun olmaması için uyarıda bulunuyoruz. Sadece hak ettikleri uygulamalara çarptırmak için değil, aynı zamanda onurlarını kurtarmak için, kendilerine son bir şans veriyor ve fırsat tanıyoruz. Dolayısıyla bu tür öğelere yeni bir şans tanımamız, onların güçlü ve erdemli kişiler olmalarından kaynaklanmıyor. İlerde ortaya çıkabilecek birçok olumsuz gelişmeyi şimdiden önlemeye çalışıyoruz. SSCB deneyimi bilinmektedir. Önceden gerekli önlemler geliştirilemediği için, savaş yüzbinlerce insanın yaşamına mal oldu. Yine SSCB'deki sınıf savaşımı günümüzde hala devam etmektedir. Bürokrasinin ve hizipçiliğin ulaştığı düzey, birçok insanın yaşamına mal olmaktadır. Oysa gelişmelerin bu boyutlara ulaşması önlenebilirdi. Önceden yeterli önlemler alınmadığı için, sınıf hareketi hala aynı boyutlarda sürdürülmektedir. Suçları ortaya çıktıktan sonra, bu tip öğelere karşı adeta hiçbir şey olmamış gibi davranmamız doğru olmayacaktır. Suç ve ceza içiçe gelişmek zorundadır. Bunu geliştirirken, tabii çok dikkatli olacağız. Ceza verme mutlaka can alma anlamına gelmemektedir. Yine sadece hainler cezalandırılır diye bir kural yoktur. Saflarımızda kurala uyanlarla uymayanları, disiplini geliştirenlerle zayıflatanları ayırt edeceğiz. Bu noktada suça

göre ceza uygulamasını yetkince yapmak durumundayız. Yücelmenin yolu bunların etkin bir biçimde uygulamasından geçmektedir. Yeniyi yaratmak, partiyi yenilgiye uğratmamak ve zafere götürmek için, ceza uygulaması mutlaka geliştirilmek zorundadır.

Diğer kesimlerin dayattıkları şey de yenilgiden başka bir şey değildir. Bunlar PKK önderliğinin adım adım tasfiye olmasını ve ömürlerinin birkaç gün daha uzamasını istemektedir. Bunların kurtarmaya çalıştıkları aslında kendilerine ait olmayan şeylerdir. Açık ki bunlar militanların emeğinin ürünlerini gasp etmeye çalışmakta; açıkça dile getirmeseler de, partinin mirası üzerinde oturmayı arzulamaktadır. Bu tür öğelere defalarca düşkünlük ve hafiflikte ısrar eder ve güç yetiremezlerse, partimizin saflarından ayrılacaklarını söyledik. PKK gibi bir yücelik içinde yerlerinin olamayacağını belirttik. Ortak platform ve çağrılar daha da derinleştirilmiştir ve nettir. Mevcut olanaklar, bir militanın savaşımını geliştirmesini her bakımdan mümkün kılacak güçtedir. Katılımda zorlama yoktur. Ama içerde geliştirilmek istenecek fitne ve fesada olanak tanıyamak için, aydınlanmayı ve netleşmeyi sonuna kadar geliştirmekle yükümlüüz. Bazıları bu konuda bilinçli çabalarla olumsuzluklarını sürdürürken, önemli yanlışların sahibi olan birçok arkadaş da, geçmişin ağır etkileri altında, beyinlerindeki pası ve örümcek ağlarını temizlemeden karşımıza çıkmakta; ardından da kendilerine saygı göstermemizi beklemektedir. Böyle bir şeyi kesinlikle kabul edemeyeceğimiz açıktır. PKK'nin yurtseverliğin, proletaryaya ve insanlığa yakışan değerlerin yoğunlaştığı bir merkez haline gelmesi için, çabalarımızı daha da yoğunlaştırarak sürdüreceğiz. Buna rağmen, özerk yaşamak istediklerini söyleyenleri ve geniş yetkiler isteyenleri saflarımızı terk etmeye çağıracağız. Partimizi geliştirecek ve ulus, mezhep, kültür ve cinsiyet ayrımı gözetmeksizin insanlığın en yüce değerlerinin odağı haline getireceğiz. Her şeye rağmen egolarını tatmin etmek için ortaya çıkanlar olursa, kendilerine fırsat tanımayacağız. PKK'de böylelerine kesinlikle yer yoktur. Yıllardan beri bizimle yakın ilişkiler içinde bulunan bazı arkadaşlar, yaşamımız ve çalışma tarzımız son derece açık olduğu halde, hala yeterli katılım sağlayamadıklarını ve partiyle bütünleşemediklerini söylemektedir. Böylesi utanılası istemlerde bulunanlara önder

diyebilir miyiz? PKK önderliğinin gelişimi ve yaşamının böyle olmadığı açıktır. Bunlar daha kapsamlı bir biçimde üzerinde duracağımız önderleşmeyi engelleyen yaklaşımlardır.

Önderleşmeyi engelleyen çeşitli sorunlar üzerinde ayrıntılı olarak durmadan önce, kısaca saflarımıza yansıyan çeşitli sınıflara ait eğilimlere değineceğiz. Bu kadar geniş açıklamalara rağmen, saflarımızda yanlış eğilimlerin bu kadar gelişme zemini bulmasının nedenlerini izah etmemiz gerekmektedir. Bu kavranmadan, bir bütün olarak önderliksel gelişmenin yaratılması da mümkün olmayacaktır. Bu eğilimlerin gelişmesinin objektif zemini-sınıfsal nedenleri olduğu gibi, esas olanı militanlarımızın içinde buldukları duyarsızlık ve önderleşmeme eğilimleridir.

PKK önderlik gerçeğine dayatılan proletaryadışı sınıflara ait eğilimler

Bir sınıfın veya halkın devrime yürüme dönemi geldiğinde, siyasal önderler, filozoflar, askeri dehaler ve yeni ahlakın temsilcileri de ortaya çıkar. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Feodal imparatorlukların oluşumunda ve burjuva devrimlerinin gelişiminde siyasal, askeri, edebi ve öteki alanlarda ortaya çıkan dehaler topluma öncülük etmişlerdir. Farklı devrimlerde ve değişik gelişme aşamalarında bu tür önderler ortaya çıkmıştır. “Tarihin altüst oluş dönemlerinde böyle muhteşem kişiliklere gereksinme vardır. Bunlar, tarihte kişilerin belirleyici rol oynadıkları dönemlerin zorunlu konuklarıdır. Böyle dönemlerde, kişilikler gerçek rollerini oynamaksızın tarihin ilerleme kaydetmesi ve gelecek toplumun yaratılması olanaksızdır. Elbette ki, bu rollerin oynanması pek kolay olmamakta, kişilikler görevlerini yerine getirirken birçok dramı da birlikte yaşamaktadırlar. Büyük üzüntüler, ızdırap dolu günler, açlık ve işkence, büyük sevinçler ve coşkulu günlerle bir arada, iç içe yaşanmaktadır. Yine aynı şekilde yenilgiler, zaferler ar darda gelmektedir. Tarihin o çalkantılı günlerinin bütün yansımaları kendisini kişinin yaşamında da hissettirmektedir.” (Kürdistan’da Kişilik Sorunu, Devrimci Milita-

nın Özellikleri ve Parti Yaşamı, s: 16-17)

Bugün Kürdistan halkı da böylesi bir tarihsel çıkış ortamına girmiştir. Yaşanan yüzeysellik, darlık, düşkünlük ve apolitizm ne denli güçlü olursa olsun, toplumsal anlamda ne denli geri ölçüler içinde bulunulursa bulunulsun, hiçbir arkadaş bu gerçeği yadsıyamaz. Eğer gerekleri yerine getirilmezse, içinde bulunduğumuz süreç kişiyi ezip geçecek bir süreç olacaktır. Bu akışın önünde durmak isteyen şikayet, sızlanma vb. türünden hiçbir tutum kişinin kurtarılmasını sağlayamaz. Böyle bir süreç karşısında militanlara düşen görev nedir? Militanlar süreç tarafından ezilmemeli, sürecin temel görevlerine doğru bir temelde katılım yapmalıdır. Daha başından her arkadaş bu sürece katılımı gönüllü olarak kabul etmiş, ancak güçlü bir hareketin güçlü bir üyesi olarak ortaya çıkmamıştır. Bu nedenle adeta sıfırdan başlayarak, sınırlı bir gelişmeden yola çıkıp irademi zi ve gücümüzü konuşturarak gelişme sağlamak zorunda kalıyoruz. O halde tarihin bu aşamasında karşımıza çıkan önderlik sorununu doğru bir temelde çözüme kavuşturmamız gerekmektedir. Bu aynı zamanda olmazsa olmaz bir görev durumundadır.

Tarihin bu döneminin karşımıza çıkardığı görevleri yerine getirirken, herkes hiçbir kaçamağa ve sahteliğe fırsat tanımadan layık olduğu yeri alacaktır. Bu nedenle düşkünlüğü ve halka karşı görevlerin yerine getirilmemesini büyük bir hakaret olarak kabul ediyoruz. Böyle bir davranışın saflarımıza bulaştırılmak istenmesini kabul edemeyiz. Arkadaşlar önderlik gerçeğimizle oynama durumuna düşmemelidir. Burada esas sorun az ya da çok yaşamak, ülke içinde ya da dışında bulunmak değildir. İster dağda ister villada yaşasın, nerede bulunursa bulunsun, her PKK'li aynı özelliklere sahiptir. Yine önderlik olayını sadece bazı ihtiyaçların karşılanması için ele almıyoruz. Önderlik gerçeği mevcut mekanı ve koşulları zorlayan ve geleceği kendisinde yaratan bir olgudur. Yoğun hazırlık çalışmalarımız içinde kendilerini geliştirmeyen bazı arkadaşlar, “beni ateş gibi bir pratik geliştirir” ya da “diplomasi alanı beni müthiş güçlü kılar” demektedir. Kişinin gelişiminde alanlar ancak etkileyici olabilir, belirleyici olamaz. Kaldı ki sorunlara bu biçimde yaklaşmak hiç de gerçekçi değildir. Esas çözümü kendimizde aramak zorundayız. Ama bazı arkadaşlar çözümü dışarda aramaya adeta bayılmak-

tadır. Örneğin bazı arkadaşlar bir bölgede faaliyet yürütmekte, hemen dışardan en yetkin kadroları istemektedir. Askeri mücadelede, propaganda ve örgütlenme alanında en gelişkin kadrolarla ilgilenmekte, diğer arkadaşlara sıradan bir ilgi bile göstermemektedir. Bunlar sorunların çözümünü dışarda aramanın değişik biçimleridir. Yine bazıları -miş’li ya da -cek’li konuşmakta; “bugün yapamam, ama yarın yapacağım” demektedir. Oysa koşullar ne olursa olsun, kişi adeta koşulları zorlayarak gelişme yaratan biri haline gelmelidir. Ama bazı arkadaşlar bir türlü böyle bir gelişme içine girmek istememektedir. Bugün kişilerin rollerini oynamalarını sağlayacak bir kavga meydanı kurulmuştur. Artık “eskiden iyi bir pehlivandım, kendimi geleceğe de hazırlıyorum” türünden sözlerin hiçbir anlamı yoktur. Bugün gerçekten bir meydan savaşı yürüttüğümüzü TC de kabul etmektedir. Bu konuda bazı arkadaşların kendilerini aldattıkları gibi bizi de aldatmaya çalışmalarına büyük öfke duyuyoruz. Güçlü bir birlik ve kuvvet yaratarak bir şeyler kurtarmamız gerekirken, arkadaşlar mevcut durumlarıyla sürekli bir biçimde kavgayı erteleme tutumu içine giriyorlar. Bunlar çok tehlikeli bir biçimde parti gerçeğimizle oynama cesaretini gösteriyorlar. Düşmanın bütün gücüyle üstümüze çullandığı bir dönemde, bu öğeler gerçekte en değerli varlıklarımızın ve halkımızın emeğiyle oynuyorlar.

Deyim yerindeyse, biz aslanın ağzından bir lokmayı kurtarmaya çalışıyoruz; bunlar ise durmamızı ve aslanın bizi yutmasını öneriyorlar. Üstelik bu dayatmayı yoldaşlık adı altında yapıyorlar. Oysa tarihin karşımıza çıkardığı muazzam görevleri yerine getirebilmek için, bir dakika bile bekleyecek zamanımız yoktur. İşleri geleceğe ertelemenin hangi anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Bugün mutlak anlamda kurtarmamız gereken değerler bulunmaktadır. Kötü önder tipleri tam da böylesi bir ortamda tarihsel görevleri yerine getirmeyerek kendilerini açığa vurmaktadır. Bu tür önder taslakları halkımızı en ağır türünden katliamlarla karşı karşıya getirmekte, sıradan bir olumlu örnek bile sunamamaktadır. Bu tür kötü örneklerin durumuna ilişkin olarak daha fazla bir şey söylemek istemiyoruz. Yoğun bir biçimde yürüttüğümüz çabalar ve yaptığımız açım-lamalar, aslında konuya yeterli izahı kazandırmıştır. Biz hem teorik ve hem de pratik açıdan konuya ilişkin gerekli değerlendirmeleri

yaptık. Bütün bu değerlendirmeleri halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna bazı şeyleri kurtarmak için geliştirdik. Ancak önder olarak ortaya çıkan bazı öğeler, adeta paşalar gibi köşelerine çekilerek, kendilerine uzun bir dinlenme molası ayırmak istiyorlar. Aslında bunlar savaşı savaş olarak ele almıyor; savaşı dalga geçilecek ve basite alınacak bir oyun gibi görüyorlar.

Bu tür öğeler tam da önderlik sınavının ciddi bir biçimde verilmesi gerektiği dönemlerde ortaya çıkmaktadır. Tabii kendilerinin üzerine birazcık gittiğimizde feryat etmekte ve gözyaşı dökmektedir. Dikkat edilirse, bu öğelere neden az çalıştıklarını ve neden zaferler kazanmadıklarını sormuyoruz. Bizim bu arkadaşlardan beklediğimiz şey, sınırlı da olsa parti görevlerine bağlı olmaları, görevlere karşı gerekli saygıyı ve ciddiyeti göstermeleridir. Eğer düşkünlük göstermez ve yetersizliklerini çeşitli maskelerle gizlemeye kalkışmazlarsa, başarı oranları az olsa bile, bu arkadaşlara saygı göstereceğiz. Kişinin nerede olduğu ve nasıl yaşadığı bizim için ciddi bir sorun teşkil etmemektedir. Eğer doğru bir temelde parti görevlerine yöneliyorsa, bütün yaptıklarına katlanmamız zor olmayacaktır. Ama kişi gaflet içine düşer ve tehlikeli bir biçimde bildiğini okumaya devam ederse, bu noktada kendisine engel olacağız. Böylesi bir tavır oportünizmle başlayacak ve çok tehlikeli bir ihanete kadar gidebilecektir.

Yoğun bir biçimde sürdürdüğümüz bütün çabalara rağmen, bazı öğelerin hala eski tutumlarında ısrar etmelerinin nedenlerini iyice ortaya koymak gerekmektedir. Soruna daha farklı bir açıdan yaklaştığımızda, bunun kavranması daha da kolaylaşacaktır. PKK'yi bir önderlik olarak yaratır ve bu konuda öncelikle kendimizi şekillendirirken, önemli bir yürek ve beyin gücü olarak ortaya çıktığımızı belirttik. Bunlar aslında her kişinin kendisinde yaratması gereken özelliklerdir. Zaten insanın ve insan yaşamının kendisi de bu iki şeyden ibarettir. Beyin ve yürek gücü iyi kullanılırsa, bir yığın gelişme yaratmak mümkündür. Bizim gelişmemizin temelinde bunların iyi kullanılması yatmaktadır. Partimizin bütün gelişme aşamalarını bu temel gerçeğe bağlı kalarak atlattık. Arkadaşlarda da beyin ve yürek vardır; onlar da partimizin bu gelişme aşamalarını yaşadılar. Bütün bu süreçlerde yürekler nasıl çarptı? Düşüncelerin ana

noktası neydi, beyinler nasıl çalıştı, hangi esaslı çelişkileri çözdü? Bu soruların en iyi biçimde cevaplandırılması gerekmektedir. Önderler arasında neden yer almamız gerektiği, bu sorulara verilecek cevaplara yakından bağlıdır. Eğer kişi kendisini koyuverirse, hiç kimse kendisine beş paralık bir değer vermeyecektir. Bütün bu hususların daha iyi açıklanması gerekmektedir. İçimizde bu gelişmelere değişik sınıfların ve güçlerin bakış açılarıyla yaklaşan ve onların çıkarlarını partimize dayatanlar da vardır. Bazıları hiç emek harcamadan ve daha çok da fırsatçı bir temelde bir asalak gibi hal-kın değerlerinin üzerine konmak istemektedir. Bunlar hiçbir öz çaba harcamadan ve hak etmedikleri halde, değerleri gasp etmeye çalışmaktadır. Böyle bir yöntemin feodallerin, burjuvaların ve ara sınıfların yöntemi olduğu açıktır. Bilindiği gibi ara sınıflar üçkağıtçı ve hırsızdır. Kişi saflarımızda bir feodal gibi davranıyorsa, kurnazlık ve hileci yöntemleri kullanır. Bir burjuva gibi hareket etmek istiyorsa, üretim koşullarında kurallarına uygun bir yetişme tarzı varsa, bir oportünist gibi davranır. Saflarımızda bütün bu çevrelerin çıkarlarının temsilcileri bulunmaktadır; bunlar partimizin en canalcı tarihsel gelişme aşamalarında kendilerini açığa vurmaktadır.

Bu tür öğelerin durumunu biraz daha açmak gerekir. Kişi eğer bir feodal ya da yarı-feodal kültürün ve siyasetin potasında yetişmişse, onun özelliklerini parti saflarına da yansıtmaktadır. Bilindiği gibi, feodaller hiçbir emek harcamadan, sadece en ince ve en kaba yöntemlerle yaratılan ürünleri ele geçirmeye çalışır. Bunların kişiliklerine damgasını vuran da işte bu özelliklerdir. Fırsat bulurlarsa başkalarını aldatır, kurnazca yöntemlere başvurarak başkalarına ait değerleri ele geçirmek isterler. Başka bir açıdan tam bir despot gibi hareket ederler. Düşüncede ve politikada köylülüğü aştıkları için, kendi egemenlik alanlarında halka en küçük bir düşünme hakkı bile tanımazlar. Bütün bu özellikler bir devrimci örgüt içinde nasıl ifadesini bulur? Bunlar parti saflarında bireysel özelliklerini yoğun bir biçimde dayatırlar. Partinin bütün değerlerini kendi çıkarlarına tabi tutar ve sürekli olarak azami bir kazanç sağlamak için en uygun zemini ve aşamayı kollarlar. Böylesi kişilerin egemenliği altında bulunan bir örgüt ya burjuvallaşır, ya bir kabile örgütüne dönüşür, ya da bu tür kişilere hizmet eder. Tabii bu durum aynı zamanda

örgütün tasfiyesini de beraberinde getirecektir. Bu tipler bir gücün temsilcisi durumunda oldukları için, temsil ettikleri güçler adına katılımlarını partiye ödettirmek isterler. Bunu da örgütü işlemez hale getirerek gerçekleştirirler. İşbirlikçi feodal-komprador öğelerin durumu işte budur. Bunlar aynı zamanda örgüt içinde kendi egemenliklerini sağlama çabası içine girmektedir. Bu nedenle kadroların ve emekçilerin örgütlenmesine yaklaşmamakta, hatta bunlara ilgi bile göstermemektedir. Onlar için önemli olan şey, örgüt üzerindeki hesaplarını derinleştirerek egemen olmak ve örgütün gelişerek yüksek bir düzeyi tutturmasını önlemektir. Bu amaçlarına ulaşmak için bir dizi feodal yöneme, kurnazlığa ve hatta komploculuğa başvururlar. Feodallerin yöntemlerinin neler olduğu bilinmektedir. Sürekli birbirleriyle çekişirler, birbirilerini alt etmeye çalışırlar, her türlü ahlaksız yöneme başvurarak halkın birliğini parçalarlar, hiç olmadık anlarda kavga çıkarırlar, kişi egemenliğini azamiye çıkarmak için ortam yaratmaya çalışır ve bu ortam içinde kendi mantıklarını harekete geçirirler. Bütün bunların sonucunda güçten düşmüş-düşürülmüş, kolayca aldatılabilen dalkavuk ve düşkün tipler ortaya çıkar. Kısacası, devrimci örgüt saflarında ortaya çıkan ve feodal yanı ağır basan kişiliklerin durumu böyledir.

Üzerinde sıkça durduğumuz bir kesim olarak, aydınlar ve yarı-aydınların durumuna da değinmek gerekir. İster küçük-burjuva ve esnaf kesiminden, ister köylülükten ve feodal-komprador kesimden olsun, partimizin saflarına çok sayıda aydın öge katılmaktadır. Yoksul kesimden gelen aydınların politikadan anladıkları şey nedir? Bunlar her şeyden önce daha küçük yaşlarda küçük bir memur olma hayaliyle büyümüşlerdir. Bu onların kapitalizmin mevcut gelişme evresine uygun olarak gözüne kestirdikleri bir çözümdür. Biz bu evreyi kemalist Türk kapitalizminin gelişim evresi olarak değerlendirdik. Aydın ve yarı-aydın öğelerin amacı, bu kapitalist gelişmenin içinde kendilerine bir yer tutmadır. Bunlar biraz bilinçlenmiş, eli iş tutar ve ağzı laf yapar bir duruma gelmişlerdir. Bu kişisel özelliklerine dayanarak, parti saflarında sürekli bir biçimde dedikodu yapar ve rahatsızlık yaratırlar. Çünkü aydınlar yaşam olarak değerlendirdikleri eski konumlarını örgüt saflarında bulamaz ve elde edemezler. Aydınlar sömürgeci düzenin kendilerine

kazandırdığı yaşam özelliklerini ezerek, yani sınıf intiharını gerçekleştirerek saflarımıza gelmemişlerdir. Tersine bu özelliklerle yüklü olarak saflarımıza katılmışlardır. Türkiye solunun yaşadığı durum tam da budur. Parti saflarına gelen ögeler, başlangıçta genel bir havaya kapılmışlar, ancak sonradan her şeyin farklı olduğunu görmüşlerdir. PKK'nin yürüttüğü mücadeleyle birçok şeyi altüst ettiği açıktır. PKK'de var olan yaşam, aydının saflarımıza taşımak istediği yaşamın tam tersi özelliklere sahiptir. Bu noktada bunalıma düşen aydınlar, kişiliklerinde devrimci dönüşümü sağlayamadıkları gibi, parti yapısıyla bütünleşememekte ve onun içinde eriyememektedir. Böyle bir durumun ortaya çıkmasının nedeni ne bilinç, ne de eğitim yetersizliğidir. Kişi kendisini bir bütün olarak kolektif bir örgütlenmeye tabi tutar, halkın çıkarlarını esas alır ve kendi sınıf gerçeğini inkar ederse, parti saflarında kendisinden beklenenleri yerine getirebilir. Bir bütün olarak aydın ögelerin geçmiş yaşantıyı temsil ettiklerini söylemiyoruz. Ama bunlar geçmiş yaşamın çeşitli kalıntılarını ve hülyalarını taşımaktadır. Hatta birçoğu “biraz daha beklersem, eski yaşantıya ulaşma olanağına kavuşabilirim” düşüncesini taşımaktadır.

Saflarımızda bulunan bu tür ögeler, PKK kalesinin bir gün düşeceğini ve böylece eski yaşamlarına yeniden kavuşacaklarını ummaktadır. Bunlar geçmişle kopuşu devrimci bir tarzda yapamamışlardır. Bu tipler safların henüz net bir ayrışmaya uğramadığı bir anda kaleimize girmiş birer gafil yaratık durumundadır ve bu nedenle sürekli olarak endişe içindedirler. Düşmanın yoğun olarak saldırıya geçtiği dönemlerde, sürekli bir biçimde örgütün dağılmasını ve eski yaşamlarına yeniden dönmeyi hayal etmektedir. Saflarımızda bu tür bir umutla yaşamak isteyenleri gördük. Bunların rahatsızlıklarının, bunalımlarının ve kendilerini örgüt çalışmalarına veremelerinin kaynağı budur. Amaçladıkları yaşamı yitirdiklerini gören bu tip aydınlar müthiş bir rahatsızlık duymaktadırlar. Düzen sınırları içinde kendilerine bir yaşam olanağı tanınmasını isteyen ve buna ulaşan bu tür ögeler, küçük maaşlarını ve evlerini yitirdiklerini görünce daha da düşkünleşmektedir. Herkesin yüce ilkelerin gereklerine uygun bir yaşam biçimi tutturamayacağı açıktır. Belli bir kesim açısından maddi çıkar ne ise, yaşamın anlamı da odur.

Maddi çıkarların etkisi altında bulunan bu öğeler, belli bir rahatsızlık yaratacaklardır. Bunun başka bir izahı olamaz. Başka bir izah bulunacaksa, o da bunların hayalperest ve serseri olduklarıdır. Bunların başka bir özelliği de, sınırlı da olsa emek harcayarak, küçük-burjuva olmak istemeleridir.

Aydınların partimizin saflarında oynadıkları rolü biraz daha açmak istiyoruz. Aydınlar daha çok bireysel yeteneklerine dayanarak parti içinde yer almak isterler. Herkesten daha iyi düşündüklerini ve konuştuklarını belirterek, bu özellikleriyle parti saflarında kendilerine yer açmaya çalışırlar. Bir kişinin bu özelliklerine güvenerek parti içinde yaşamak istemesi hangi anlama gelmektedir? Sadece bu özelliklerine güvenen bir kişi parti içinde ne yapabilir? Aydın tipine göre, pratik çaba göstermeden sürekli entelektüel alanda kalmak ve böylece sonuca gitmek daha rahat başarılabilir bir iştir. Bu nedenle çabalarını pratikten çok teori üzerinde yoğunlaştırır. PKK hareketi hala grup aşamasında yaşayan ve propagandayla sınırlı bir örgütlenme olsaydı, aydın tipi ciddi bir tehlike oluşturmayacak, tersine tarihe olumlu katkılarda bulunabilecekti. Ancak bugün esas sorunumuz partinin örgütsel olarak geliştirilmesi olduğu için, aydının bu tutumu daha farklı biçimler kazanmaktadır. Parti örgütsel gelişimini ilerletmek, bir savaş örgütü haline gelmek ve kitlelerin örgütlenmesini kapsamlı bir tarzda geliştirmek isterken, bu tipler ortalığı lafazanlığa boğarak çevrelerinde bulunanları susturmaya ve etkisiz kılmaya çalışmaktadır. Bu tipler bütün bunları daha ince ve teorik gibi görünen yöntemlerle yapmaktadır. Bu tipin düşünce ve konuşma gücü fazla olduğu için, militanların düşünce ve davranışlarını sürekli bir biçimde çarpıtmaktadır. Bunlar akı kara, karayı ak göstermekte ustadır. Mevcut kadro yapımızın geriliği dikkate alındığında, bunlar kişisel yeteneklerine dayanarak, birçok yanlış düşünceyi kafalara şırınga edebilmektedirler. Üstelik sahip oldukları yetkiler kendilerine bu olanağı sunuyorsa, faaliyetlerini daha da yoğunlaştırmaktadırlar.

Bu aydın tipinin diğer önemli bir özelliği de, savaş ve pratik geliştikçe daralmasıdır. Gelişen pratik kapsamlı bir propaganda, örgütlenme ve fedakarlık istemesine rağmen, bu tip böyle bir çaba göstermemektedir. Gelişmelerin dayattığı görevleri yerine getire-

memekte ve görevler karşısında adeta boğulmakta; kendisine düğüm üstüne düğüm vurmaktadır. Aydın özerkliği adı verilen özellik işte buradan ortaya çıkmaktadır. Bu tip işleri düzenli bir biçimde sürdürmez; dogmatik emirler ve karmakarışık talimatlarla işleri boğuntuya getirerek yürütmek ister. Bütün bunları yaparken, kendi durumunu da güvence altına almaya çalışır. Aydın, yapısı gereği çıkarlarına düşkündür. Tam da bu noktada özerkleştikçe özerkleşir, çıkarlarına gömüldükçe gömülür. Sadece kendisini bu duruma sokmakla kalmaz, aynı zamanda bütün örgütü de çıkarlarına tabi kılmak için çaba harcar. Buna karşı durulur ve tavır alınırsa hemen sızlanmaya başlar. “Aslında parti beni anlamadı, benim düşüncelerim ve planlarım var, parti bunları bilmiyor” diyerek, kendini kurtarmaya çalışır. Aydın özelliklerini yoğun olarak yaşayan tipler kendi başlarına bile bela olmuşlardır ve karmakarışık bir durumu yaşamaktadır. Bunlar devrimin teorisi ile pratiği arasında boğulmuş bir durumda bulunmaktadır. Teoriden çok iyi anladığını sanmasına rağmen, gerçekte burada da çok geri bir durumdadır. Teoriden yeterince nasibini almadığı gibi, öğrendiğini pratiğe aktarma cesareti de yoktur. Teoriyi karmakarışık edip demagojiye boğarken, taktiksizliği, örgütsüzlüğü ve eylemsizliği dayatarak, devrimci pratiği boşa çıkarmak ister. Kendisine sevdalandıkça sevdalanır; örgütün bütün işlerini lafazanlığa boğar. Bütün bu yaptıklarıyla sonuçta kendisini bile kurtarılamayacak bir durumun içine sokar. Bu noktadan sonra da kendisini kurtarmak için çeşitli davranışlar içine girer. En çarpık tavırlar sergilemenin yanısıra, ağza bile alınmayacak sözler de harcar. Onun anlayışına göre, “gemisini kurtaran kaptandır”. Bunun için hem kadroları, örgütü ve önderliği, hem de genel gelişmeleri, kendisinin son derece geri ruh halinde boğmaya çalışır.

Saflarımızda bulunan aydın tiplerini birkaç gruba ayırabiliriz. Bu kesimler öyle bıçakla kesilmiş gibi birbirlerinden ayrılmış değildir. Bunlar kendilerini en çok devrimci çözümün ve gerçek önderliğin dayattığı dönemlerde dayatırlar. Bazıları feodal entrikacı, bazıları köylü ve küçük-burjuva, bazıları da köylü kurnazlığı özelliklerini gösterirler. Bu özelliklerle bunların temsil ettikleri şey nedir? Bunlar her açıdan çözümsüzlüğün temsilcileri olarak ortaya çıkmaktadır. Bir elleri sömürgecilikte ve işbirlikçi feodal-kompra-

dor güçlerde, öbür elleri orta kesimlerdedir. Bireysel çıkarlarına düşkün olan bu küçük-burjuva öğeler, aynı zamanda dünyayı kendi kişilikleri etrafında döndürmeye meraklı olan tiplerdir. Bunlar hem teoride ve hem de pratikte müthiş bir bireyciliği yaşamaktadır. Bu tipler gerçek önderliğin kendisini dayatarak ortaya çıkmaya başladığı bir dönemde gelişmelerden rahatsız olur ve onu boşa çıkarmak için yoğun çaba harcarlar. Doğru önderliği işlemez kılmak için, başta örgüt olmak üzere bütün değerlerle oynarlar. Örgütün kurumlaşmaması için ellerinden geleni yaparlar. Çünkü örgütün kurumlaşması kendilerinin sonu demektir. Bu nedenle ne önderliği gerçek önderlik olarak görürler, ne de gerçek bir militan örgütün gelişmesini isterler. Bunlar üzerinde oynayarak, kendi çıkarlarının sürdürülmesine hizmet edecek bir konuma getirmeye çalışırlar. Amaçlarına ulaşmak için çeşitli yöntemler kullanırlar. Örneğin ahbap çavuş ilişkilerine ve hemşehirciliğe sarılırlar. Önderliğin eski tanıdıkları ve arkadaşları olduğunu ve birlikte yaşadıklarını söyler, kadroları ilkel ve hiçbir şeyden anlamaz kişiler olarak gösterirler. Onlar için önemli olan şey, kendilerini aşacak bir yapının ortaya çıkmamasıdır. Böyle bir gelişmenin doğmaması için adeta her şeyi yaparlar.

Bu tiplerin son dönemlerde utanmazlığı en uç noktaya kadar vardıklarını görüyoruz. Bu tipler örgütün, militanların ve önderlerin gelişmesine sevineceklerine, onlar karşısında adeta boğulmaktadır. İleri gelişmelere bu denli yabancı olan bu tiplere ne yapabiliriz? Sadece onun maskesini düşürmek ve bireyciliğini ortaya koymakla yetinebilir miyiz? Hayır! Bu tipin ulusal ve toplumsal kurtuluş önünde engel oluşturan yapısını bütün ayrıntılarıyla ortaya koyacak ve onu engel olma konumundan uzaklaştıracağız. Rus Devrimi döneminde Gorki edebiyatta bu tipin özelliklerini ortaya koymuş ve mahkum etmiştir. Biz de bu tipi bütün özellikleriyle ortaya koyacak ve mahkum edeceğiz. Mücadele saflarına gelen ve aydın özelliklerini yaşayan öğeler, bireyciliği ve subjektivizmi dayatarak devrime ciddi zararlar verdiler ve hatta neredeyse devrimi öldürmek istediler. Ortayolculuğu, gevşekliği, kurumlaşmamayı ve taktik hat'a ulaşmamayı dayatan bu öğeler, aynı zamanda devrimci önderlerin ortaya çıkmasından da büyük korku duymaktadırlar. Kendileri bu tür korkularının bulunmadığını söyleyebilir. Bunlar sözde

değerlere herkesten daha fazla sahip çıksalar da, pratikleri bunun tam tersini göstermektedir. Örgüte bağlılıkları, halka duydukları saygı ve sevgi azdır. Bu yüzden bütün taktikleri rahatsız ve rencide edicidir. Bu nedenle bu tipin özellikleri her yönüyle teşhir ve tecrit edilmeli ve layık olduğu yere oturtulmalıdır.

Şimdi başka bir sorunu daha açmak istiyoruz. Bütün çözümsüzlüğünü ortaya koyan aydın tipi, hala öyle yetkili bir biçimde saflarımızda tutamayız. Bunları layık oldukları ve hak ettikleri uygulamalara tabi tutmak ve proletaryanın güçlü otoritesi altına almak gerekmektedir. Bu tipleri tespit eden birçok arkadaş, hemen sert uygulamalara tabi tutulmalarını istemektedir. Bunun tek başına bir çözüm olamayacağı açıktır. En kapsamlı ve en doğru çözüm, bu tipler önderliği ve örgütlenmenin gelişimini engellemeye çalıştıklarına göre, sağlam bir önderliğe ve örgütsel kurumlaşmaya ulaşarak gerçek bir militanlığın tutturulmasıdır. Yani bunlar karşısında yüce bir otorite olmasını bilmek gerekmektedir. Aydın tipi parti saflarında etkisizleştirilecek ve onun tahribatlarını önleyecek tek çözüm yolu budur. Bu tipler örgütlenmenin gelişimini ve önderleşmeyi mi engelliyorlar? Biz buna karşı örgütlenmenin gelişmesini ve önderleşmeyi güçlendirmeliyiz. Bu tipler savaş taktiklerini işlemez kılmaya çalıştıklarında, bu taktikleri işletmeye büyük özen göstermeliyiz. Önderliği ve merkezi işletmemeye yeltendiklerinde, bunların işlemesi için çalışmalıyız. Disiplini ihlal ettiklerinde disiplini geliştirmeli; uyumu bozduklarında güçlü uyum örnekleri sergilemeli; otoriteyi yanlış temsil ettiklerinde doğru temsili gerçekleştirmeliyiz. Saflarımızda her türlü olumsuzluğun kaynağı durumunda olan aydın tipini etkisizleştirmenin yolu işte böylesi bir çalışmadır.

Partimizin saflarına yansıyan ve bugüne kadarki pratiğiyle önderleşmeyi ve örgütlenmeyi engelleyen aydın tipinin başka bir özelliğinden söz etmek istiyoruz. Bu tip Türk aydınının saflarımızdaki temsilcisidir. Bu tipler Türk aydınında bulunan özellikleri benzer şekilde partimizin saflarında da yaşamaktadır. Aydının kendi kişisel yeteneklerine sevdalanması bu tipte daha ileri boyutlara ulaşmıştır. Örneğin bu tip ya iyi bir konuşmacı, ya iyi bir yazar, ya da her iki özelliğe sahip olan bir kişidir. Zaten Türk aydınının en çok güven duyduğu şey de bu kişisel yetenekleridir. Bunun için bireycilik,

kolektivizme gelememe ve bildiğini okuma adeta bu tipin bir hobi-si durumundadır. Bunlar aynı zamanda kurnazdır. Örneğin devri-min canalıcı sorunlarına katılmazlar, bu konuda ne düşünce, ne de plan geliştirirler. Sorunlara teğet geçmekte ustadırlar. Mevcut geliş-meler örgütlenme ve eylemi dayattığı ve bu alandaki faaliyetlerin derinleştirilmesi gerektiği zaman, ideolojik tartışmalarla uğraşır. Bu tipin en belirgin özelliği pratiğin gerektiği yerde teoriyle ve teo-rinin gerektiği yerde pratikle uğraşmasıdır. İşleri karıştırmakta, temel ile tali olanın yerlerini değiştirmede mahirdir. Bütün bunları da kendine sevdalı bir biçimde “en iyisini ben yapıyorum” diyerek yürütür. Süreci hep sağdan ve geriden takip etmesine rağmen, demagojiyle kendisini gizlemeye çalışır. Sürekli tartışma açar. Ona göre her sürecin kendine özgü çalışma biçimleri yoktur; bütün süreçlerin ortak bir çalışması vardır: O da ideolojik çalışma, araştır-ma ve incelemedir. Bütün bunları bir tatmin unsuru ve aydın özel-liklerini konuşurmanın bir aracı olarak kullanır. Bu nedenle açtığı bütün tartışmalar pratiği durduran, kaosu geliştiren, bölünmeye yol açan ve tasfiyeciliğe geçit veren tartışmalardır. Kemalizmin ağır etkilerini yaşayan bu aydın tipi lafazanlıkta ve işleri laf tufanında boğmakta beceri sahibidir.

Kısaca özelliklerini böyle tanımlayabileceğimiz Türk aydın tipi-nin bizdeki yansımasının önderleşme faaliyetlerini boşa çıkararak önemli bir engel olarak ortaya çıktığını görmekteyiz. Bu tipin ken-disi önderleşmekten ya da doğru bir önderliği temsil etmekten kaç-tığı gibi, çevresindekileri de kendi düzeyine düşürmekte ve bütün yapıyı kendisine benzeştirmeye çalışmaktadır. Bu amacına ulaşmak için, örgüte ve militanlara müthiş bir bireyciliği, kariyerizmi, tasar-rufçuluğu ve bastırmacılığı dayatmaktadır. Bazı maskelerin ardına gizlenerek, en somut ifadesini kemalizmde bulan Türk şovenizmi-nin tarihsel Kürt düşmanlığını parti saflarında kadrolara ve halka kin güderek yürütmektedir. Bu tiplere göre, kendilerine boyun eğen-ler “çok iyi”, boyun eğmeyenler ise “çok kötü”dür. Bunların kişilere yaklaşımı, kişilerin kendilerine karşı takındıkları tavırlara bağlıdır. Sürekli öne çıkma ve en başta bulunma tutkusuna sahip olan bu tip-ler, bunun gerçekleşmesi için her türlü yöntemi mübah saymaktadır.

Şimdi başka bir kesimin örgüt saflarımızdaki durumuna baka-

çağız. Toplumdaki lümpen ve üçkağıtçı olarak nitelendirilebilecek kesimlerden de saflarımıza katılan ve bu durumlarını sürdürmek isteyen ögeler bulunmaktadır. Eski alışkanlıklarından vazgeçmeyen bu tipler, örgüt saflarında çok tehlikeli bir durumu yaşamaktadır. Bu tipler örgüt saflarına geldikleri zaman toplumda elde edemediklerini görmekte; parti saflarında yoğun bir değerler sistemi, geniş bir yönetim gücü, maddi ve manevi değerlerle karşılaşmaktadır. Hiçbir zaman böyle bir ortama sahip olamamış olan bu tipler, toplumda adeta hırsız gibi yetişmiş, mahallede ve çevrelerinde hep vurgun peşinde koşmuş, köyde insanları kandırmış, kısaca bütün yaşamı boyunca adeta bir asalak gibi yaşamıştır. Toplumda en küçük bir emek ve çaba harcamadan bu biçimde yaşamış olan biri örgüt saflarına geldiği zaman ne yapar, nasıl davranır ve hangi biçimde yaşar? Bunların yapacağı bir tek şey vardır, o da fırsatçılıktır. Bunlar örgüt içinde fırsat kollamakta; emellerine ulaşmak için koşullar olgunlaştığında bunları kaçırmakta ve kullanmaktadır. Zorluklarla karşı karşıya geldiğinde örgüt saflarından uzaklaşmaktadır. Tasarrufçuluk dediğimiz özelliğın kendisi de buradan ortaya çıkmaktadır. Tasarrufçuluk, kendi çabası ve emeğinin çok üstünde olanakları gasp etmek ve hiçbir emek harcamadan hazır değerlere sahip çıkmak demektir. Hemen belirtelim ki, tasarrufçuluk özelliğini saflarımızda yaşatmaya çalışmak büyük bir gaflet örneğidir.

Aslında bugün bu tipler partimizin saflarında tamamen açığa çıkarılmış ve yakayı ele vermişlerdir. Bunlar örgüt saflarında hiç de rahat değildir. Sürekli olarak çevrelerini izler, emek harcamadan değerlere nasıl sahip çıkacağıının hesaplarını yapar ve bunun için fırsat kollamaya çalışırlar. Lümpen ve serseri tipleri tanımak için, bunların toplumda nasıl yaşadıklarını bilmek gerekir. Bu ögeler tanınırsa, kendilerini açığa çıkarmak da kolay olacaktır. Bütün yaşamını nasıl sürdürdüğü bilindiğinde, bu tipin örgüt içinde kolektivizmi uygulamamasının, bütün arkadaşlara ilgi gösterip değer vermemesinin ve değerler üzerinde alçakça girişimlerde bulunmasının nedenleri daha iyi anlaşılacaktır. Kişinin işi gücü kapıp kaçmak türünden bir fırsatçılığı yürütmek olursa, kendisinden soylu görevleri yerine getirmesi beklenemez. Bu tipler daha

çok örgüt içindeki düşkün ve fırsatçı ögeleri bulur ve bunlarla ilgilenir. Kısacası lümpenliğini yürütmek için örgütü güçten düşürmeye çalışır. Bunun için de bu özelliklere uygun olan kimler varsa onları bulur ve onlarla birleşir. Bu tip her şeyden önce birleştiği ögelerin çetebaşı durumundadır. Onun bu tür bir faaliyetle neyin peşinde olduğu bilinmektedir.

Bunların başka bir özelliği de, hepsinin örgütü zayıf düşüren yapıda olmalarıdır. Bütün faaliyetleri örgütün düşürülmesine yöneliktir. Bunu da örgütün esas hedefleri üzerine yürütmesini engelleyerek gerçekleştirmeye çalışır. Bunların yaratmak istedikleri duruma ulaşmaları halinde, örgüt hem hedefler açısından, hem taktik ve teknik açıdan, hem de örgütlenme bakımından muğlak ve şekilsiz bir yapıya dönüşür. Böyle bir duruma düşürülen bir örgüt savaşa yürüyen bir güç olmaktan uzaklaşır; herkesin bir şeyler peşinde koştuğu ve hırsızlık yaptığı bir yapı biçimini alır. Daha değişik bir biçimde ifade edilecek olursa, bu tip geçmişte yaşadığı ne kadar özellik varsa, onları örgüt içinde de hortlatmak ister. Onun politik çalışmadan anladığı şey mahallede, çevresinde ve ailesinde yaşadıklarını örgüte de adapte etmektir. Bu tip kendini çok güçlü görse de, ortaya çıkan gelişmeler sonucunda, hiç de öyle olmadığını kavramıştır. Hemen belirtelim ki, bu tür sefilce yaklaşımlarla PKK gerçekliğine yaklaşmak kesinlikle kabul edilemez. Kaldı ki, PKK gerçekliği bugün öylesine aydınlatılmıştır ki, bunun üzerine düşecek en küçük bir lekenin bile anında görülmesi mümkündür. Kısacası ister bir mahallede, ister başka bir alanda olsun ve ne denli maharetli görünürse görünsün, bir lümpen ahlak düşkünü ve sefil bir yaratıktan başka türlü değerlendirilemez. Bu tiplerin politik mücadeledeki ve örgüt içindeki durumu da, bu değerlendirmeden farklı değildir. O ne yaparsa yapsın, nasıl davranırsa davranırsın ve kendisini ne denli cilalamaya çalışırsa çalışsın, sonuçta bir düşkündür.

Bu tiplerin yanısıra, köylülük arasından gelenlerin saflarımızda yaşattıkları olumsuzlukların üzerinde de durmaya çalışacağız. Bu kesimden gelenlerin sayısı fazladır. Köylü kökenliler veya köylülükten çıkan tiplerin durumu nedir? Bilindiği gibi bu ögeler ağanın, jandarmanın ve çeşitli geleneklerin etkisi altında bastırılmıştır. Bunlar bu bastırılmışlığın ortaya çıkardığı çeşitli düşünce ve güdülere

sahiptir. Doğru dürüst yiyip içmedikleri gibi, gözleri fazla bir şey de görmemiştir. Bütün yaşamları boyunca hep yönetilmiş veya yönetilmeye alıştırmış; tutarlı bir savaşım yürütmek bir yana, bunun etkisinden kurtulmak için bir çaba bile harcamamışlardır. Bu tiplerin en büyük yanlıgısı da burada başlamaktadır. Örgüt bunların önüne geniş olanaklar koymakta, ağalık ve jandarma gibi güçlerin otoritesini yerle bir etmekte, yıllar boyunca gördükleri baskıyı parçalamaktadır. Bütün bu gelişmeler bu ögelerde farklı bir şekillenme ortaya çıkarmaktadır. Bu tip aklından bile geçirmedığı gelişmelerle karşı karşıya geldiğinde şaşırmakta ve adeta kendisini kaybetmektedir. Geniş bir örgütsel yönetim olanağının doğduğunu, feodal ağaların ve aşiret reislerinin boyun eğdiğini ve Türk ordusunun korktuğunu görmekte, bunların yanısıra çeşitli maddi ve manevi değerlerle yüz yüze gelmekte, biraz gözü açılmakta ve kendisini politikanın cazibesine kaptırmaktadır. Bütün bunların üzerinde “bir gün paşa gibi yaşayayım da, gerisi ne olursa olsun” anlayışını taşımaktadır. Aslında yaptıklarına bakıldığında, örgüt işlerini köylü andavallığıyla yürütmeye çalıştıkları görülecektir. Ona göre, artık kendisi için muazzam fırsatlar doğmuştur. Bu tiplerin bir özelliği de fırsat düşkünlüğüdür. Elllerine fırsat geçtiği zaman, kendilerini paşa gibi yaşatmak için ne gerekirse onu yaparlar.

Bunlar köylü kökenli olsalar da, gerçekte kentlerde ortaya çıkan benzer tiplerden ciddi bir farklılıkları yoktur. Hatta her ikisi ikiz kardeş gibidir. Onların düşüncesi, “beni yıllardan beri köle gibi çalıştırdılar, şimdi sıra bana geldiğine göre ne yapacağımı herkese göstereceğim” biçiminde somutlaşmaktadır. Mantıkları bu cümlede dile getirildiği biçimde işler. Ruhlarına ve mantıklarına ege-men olan bu tür bir davranıştır. Bunlar ağanın ve aşiret reisinin kendisine yaptıklarını örgüte uygulamak ve hıncını örgütten almak isterler. Geçmiş yaşantılarıyla kopuşu devrimci bir tarzda gerçekleştiremedikleri için, olumlu yönde bir çözüme yönelmezler; adeta fırsat bu fırsattır diyerek, yıllardır çektiklerinin hesabını partiye ödetmeye kalkışırlar. Eski toplumun özelliklerine ve kalıntılarına karşı mücadeleyi reformist bir tarzda ele aldıkları için, daha bashedan çözümsüzlüğe davetiye çıkarırlar. Örgüt içinde kalma ve gelişmeyi, kölece bir kalış ve büyüme olarak kavrarlar. Böyle bir

yaklaşımın kesinlikle kabul edilemeyeceği açıktır. Bu radikal ve devrimci bir çözüm biçimi değildir. Böyle bir gelişme, devrimci bilinç ve pratikle hazırlanmamıştır. Tanımını yapmaya çalıştığımız bu tip, gelişmelerin kendiliğinden ortaya çıktığını sanmaktadır. İşte bu noktada müthiş bir fırsatçılık içine girmektedir. Bunlar bir yanılığın içindedir. İnsanlığı yüceleştiren değerlerin PKK’de birleştiğini görünce garip duygulara kapılmakta; “yıllar boyunca benden çalınanlar PKK’de somutluk kazanmıştır” diyerek adeta şuurunu yitirmekte; bu değerleri kendisinden çalana karşı değil, kendisine bahşedene karşı mücadele etmektedir. Oysa ağa ve jandarma yıllar boyunca insanlığa ait her türlü değeri bu ögelerden çekip almıştır. Buna karşılık PKK kendi öz emeği ile değerler yaratmaktadır. Bu tip burada yanılığın içine düşmekte ve köylü kurnazlığına başvurmaktadır. Bunlardan bazıları tam bir küçük ağa gibi ortaya çıkmakta, örgütün değerlerine göz dikmekte, egemen sınıfların kendilerinden gasp ettiklerini gerçek emek sahiplerinin temsilcisi olan partiden almaya çalışmaktadırlar.

PKK saflarına gelen bir kişinin yapması gereken şey nedir? Kişinin yapması gereken şey, halk adına önderliği ve savaşımı geliştirmektir. Ancak sözünü ettiğimiz tipler böyle davranmamakta, tersine birer küçük ağa gibi karşımıza çıkmaktadır. Onların amacı, kafalarından geçirdiklerini ve kendilerinden çalınanları örgütten almaktır. Bunun için müthiş bir kariyerizm tutkusu içine girmekte, yönetimini gaspçı ve tasarrufçu bir temelde geliştirmektedir.

Saflarımızda ortaya çıkan bu tipin daha iyi anlaşılması için konuyu biraz daha açtığımızda, bizde köylü devrimciliğinin biraz daha değişik bir yol izlediğini görürüz. Örneğin bu ögeler bir asker gibi savaşır. Ne de olsa kendilerinde köylü namusu vardır; kaçış teorileri üretme ve buna sığınmanın gereğini bile duymaz. Elde silah yıllarca bir asker gibi savaşabilir, yani pêşmergelik yapabilir. Ancak salt pêşmerge gibi savaşmanın Kürdistan’da zaferi sağlayacak ölçüleri yaratmak ve geliştirmekten uzak olduğu bilinmektedir. Bu tür bir savaşçılığın I-KDP’nin bütün işbirlikçi karakterine rağmen, pêşmergeler yıllardır savaş yürütmektedir. Savaşın yönetimi, ittifaklar, örgütlenme, eylem ve bunun gibi sorunlar, sıradan bir savaşçılıkla yetinen bu ögeleri ilgilendirmemektedir. Bunlara ulusal bağımsız-

lık doğrultusunda tutarlı bir mücadele hedefi ve devrimcilik dayatıldığına da savaştan kaçınmazlar. Böyle bir savaşçılığı yeterli göremeyeceğimiz açıktır. Böyle bir mücadele tarzının yeterli görülmesi halinde proletarya devrimciliğine ulaşamayız. Ayrıca bu tür bir mücadele tarzı yenilgiye mahkumdur. Savaşa bu tarzda katılmak ve savaşı bu biçimde yürütmek, politik yönün zayıflığını da beraberinde getirecektir. Bunlar kolay umutlanmakta, hemen heyecanlanmakta, zaferin kısa sürede gerçekleşmesini beklemekte, bu da olmayınca zaferden çabucak vazgeçmektedir. Biraz daha açılırsa, bunlar kolay üzülmeler; koşullara direnmek bir yana koşulların tutsağı olurlar. Kendilerini basit çıkarların aleti olmaktan kurtaramazlar. Doğru devrimci hat kendisini dayatırsa, devrimci saflarda mücadele ederler. Aynı biçimde işbirlikçilik ve tasfiyecilik ağır basarsa, bu kesimlere alet olurlar. Kısacası böylesi bir savaşçılık yerli yerine oturmuş, sınırları çizilmiş, her koşul altında devrimi üreten, geliştiren ve yetkinleştiren bir savaşçılık türü değildir.

Saflarımızda yukarda tanımladığımız tarzda bir savaşçılık yürütmek isteyenler de bulunmaktadır. Geçmiş mücadele pratiğimizde de çok açık bir biçimde görüldüğü gibi, sıradan bir savaşçılık yapmak isteyen veya yapan ögeler, ideolojik ve politik gelişmeye ciddi bir ilgi duymak bir yana, ne önderlik sorunuyla ilgilenmekte, ne de savaşın geliştirilmesi için çaba harcamaktadır. Sıradan ve çok dar sınırlar içine hapsedilmiş bir savaşçılık, bu tür ögelerce yeterli sayılmaktadır. Bunların zaman zaman eylemler yaptıklarını da görüyoruz. Bu da koşullar elverdiğinde deyim uygunsu karınlarını doyurmak için yürüttükleri kısmi bir eylemlilik ve devrimciliktir. Koşullar böyle bir eylemliliğin gerçekleşmesine olanak vermeyince, kısmen de olsa teslimiyeti yaşarlar. Böyle bir savaşçılığın çözümü götüremeyeceğini ortaya koyduk. Yoğun bir biçimde sürdürdüğümüz eleştirilerle bu tür bir devrimciliğin devrimcilik olmadığını izah ettik. III. Kongre, böyle bir pratiği mahkum etmenin yanısıra, bu tür bir mücadeleyle taktik önderliğe ulaşamayacağını gözler önüne serdi. Böyle bir devrimciliğin kayıpları çoktur. Nihai zaferi sağlamaya gücü yetmez, sınırlı bazı başarılarla yetinen bir durumu yaşar. Gerek önderliğe ulaşmada, gerekse proleter militan devrimciliği geliştirmede yapabileceği bir şey yoktur. Savaşın zaferini

kişiliğinde kesinleştirmeyen ve bağrında hep yenilgiyi taşıyan bir savaşçılık yerine, zaferi güvence altına alan, mücadeleyi sürekli bir biçimde yükselten ve ilerleten bir savaşçılığa yönelmek zorunlu bir görev durumundadır.

Parti saflarına yansıyan proletarya dışı sınıfların bu etkileri önderleşmeyi engelleyen önemli bir nedendir. Militanlarımızın bu özellikleri ve eski topluma ait kalıntıları yaşamaları, tutarlı önderler olarak ortaya çıkmalarını ve gelişmelerini engellemektedir. Eskiye yıkmadaki çabanın azlığı da buna eklenince, mevcut durum daha da vahim bir hal almaktadır. İşte önderlik sorunu üzerinde bu denli kapsamlı durmamızın nedeni budur. Birçok militanımız hala önderlik sorununda yapılması gerekeni layıkıyla yerine getirememekte; yenilgiyi baştan kabul eden anlayışları ve tutumlarında ısrar etmektedir. Bu da bir çelişkiyi ortaya çıkarmaktadır. Bir yandan PKK önderliği gelişmekte, öbür yandan yapımız buna ayak uyduramamaktadır. Ortaya çıkan bu çelişkinin çözülmesi ve önderlik sorununun bütün yönleriyle açığa çıkarılması büyük bir önem taşımaktadır.

Militanların PKK önderlik gerçeğine ulaşmasını engelleyen hatalar ve eksiklikler

Mücadelemizin vardığı bugünkü aşamada ortaya çıkan koşullar içinde proletarya dürüstlüğünü temsil eden ve önderleşme çalışmalarına yetkince katılan bir kişinin gelişmemesi için hiçbir neden yoktur. Ortaya çıkan gelişmelere rağmen, yapımızda önderleşmeme konusunda bir direnmenin var olduğunu görüyoruz. Proletaryanın önderlik ve yönetim sanatına ulaşma ve bunu uygulama karşısında bir direnme vardır. Aydın özellikleri, köylü anlayışı, yetersiz, ilkel ve amatör yapı proletarya devrimciliğine ulaşma karşısında direnen eğilimler olarak ortaya çıkmaktadır. Bütün bu eğilimler, yapının gelişmesi, rolünü tam oynaması ve önderlik sorununun çözümü önünde ciddi bir engel oluşturmaktadır. Burada kişinin sorumlulukları da ağırlaşmaktadır. Buradaki sorun sıradan bir görevin yerine

getirilmesi değil, bir halkın çok çetin bir savaşın içine çekilerek yönetilmesidir. Üzerinde durduğumuz husus bir kafadarlar ve ahbap çavuşlar topluluğu oluşturmak değil, bir halkı zafere götürecek önderler topluluğu yaratmaktır. Ancak bu gerçekliğe rağmen, saflarımızda hala en kötü bir yaşam içinde bulunan, örgütlülüğünden uzak, liberalizmi, apolitizmi ve gevşekliliği geliştiren bir yapı içinde kalmak isteyenler çıkmaktadır. Bazıları bu durum karşısında en ufak bir rahatsızlık bile duymamaktadır. Bunlar halkın kurtuluşunun gerçekleştirilmesinde arzu edilen örgütlenmeye ulaşmanın önünde ciddi bir engel olarak ortaya çıkmaktadır. Bu da tehlikenin ne denli büyük olduğunu göstermektedir. Kötü ve affedilemez olan şey az çalışma, az fedakarlık ve az cesaret değil, sıradan bir dürüstlikle çalışıldığında bile kazanılabilecek birçok şeyin gerçekleştirilmesidir. En çok iğrenilecek ve nefret edilecek tavır, doğru olan bilinmesine rağmen, gereklerini yerine getirmemektir. PKK saflarında en çok lanetlenmesi gereken tavır budur. Bütün olumlu çabalarımıza ve bu tutumu lanetlememize rağmen, partiye muazzam katkılar sunabilecek ve önemli gelişmelere yol açabilecek birçok öğemiz bu lanetli tutuma göz dikmekte ve bu tavırda diretmektedir. Bu toplumda da sık sık karşımıza çıkan ve onursuzluk olarak değerlendirilmesi gereken bir hastalıktır. Saflarımızda böyle bir onursuzluğun yaşatılmasına ve böyle bir ahlakın sürdürülmesine izin veremeyiz. Ne pahasına olursa olsun, bu yapıyı kırmak zorundayız.

Bugün militanlarımızın gerek halka karşı, gerek birbirlerine karşı yerine getirmeleri gereken sorumlulukları vardır. Ancak bu sorumluluklarımızın gereklerini yerine getirdiğimiz zaman yücelebiliriz. Ama bunu gerçekleştirmemek ve gerçekleştirmekten kaçınmak büyük bir düşkünlük ve onursuzluktur. Önderlik sorununun çözümü için muazzam olanaklar varken, bunu gerçekleştirmemek kabul edilemez bir tavidir. Çözüm adı altında ince ve kaba yöntemlerle bir yığın eski alışkanlığı sürdürmeye çalışmak iğrenç bir tutumdur. Bazıları ise, söylenen her şey başkaları ya da parti üstü varlıklar için söyleniyormuş gibi, yapılan değerlendirmelere karşı ilgisiz ve duyarsız davranmaktadır. Bazıları, eleştirinin hedefi kendileri olmasına rağmen, hiç oralı olmamaktadır. Bunların eline bazı olanaklar geçtiğinde, bu olanakları boşa çıkarmak ve çevresini etkisiz hale getirerek kendi tutum-

larına alet etmek için alabildiğine cüretkar davranmakta ve adeta kendisini kaybetmektedir. Bu da oportünizmin bir türüdür. Bunun sonuçları ise reformizm ve tasfiyecilik biçiminde uç verir ve gerekli önlemler alınmazsa teslimiyete kadar gider.

Durumları biraz daha açılırsa, bu tipler her türlü bozgunculuğu geliştirir; örgütlenmenin ve eylemin yetkinleşmesini önler; öncünün ve kitlelerin daha geniş örgütlenmesinin önünü tıkırlar. Dikkat edilirse bu tipler önderlik sanatının en yaşamsal sorunları karşısında olumsuz bir rol oynamaktadır. Bazıları da çok değişik anlayışlar ve tavırlarla parti ortamında bulunmakta ve ne idüğü belli olmayan bir biçimde yaşamaktadır. Ama kişiler parti gerçekliği karşısında ciddi olmak zorundadır. Hiç olmazsa bugün düşmanda bile saygı uyandıran PKK'nin gelişimini, halka verdiği umutları, en amansız koşullarda bile militanlarını direniş içinde tutmasını ve önüne koyduğu amaçları dünya kamuoyuna mal etme gibi son derece önemli adımlarını dikkate almak ve ona göre bir ciddiyet içine girmek gerekir. Oysa partimizin saflarında, örgütün yarattığı saygınlığı ve otoriteyi düşman kadar bile algılamayan ve buna göre kendisine çekidüzen vermeyen düşkün denilebilecek tipler bulunmaktadır.

İnsanoğlu şerefli ve erdemli bir varlıktır. Açık ki, Kürdistan halkı da dünya insanlık ailesinin bir üyesidir. Bu yüzden, Kürdistan halkının modern çağın ölçülerine ulaşması için, her türlü çabanın sergilenmesi gerektiğine inanıyoruz. Yaşanması gereken bu gerçekliğe rağmen, bazıları ısrarla sömürgecilerin halkımıza dayattığı hayvanlaşmanın eşliğindeki bir yaşamı onaylayabilmektedir. Böyle bir yaklaşımın affedilir bir yanı yoktur. Kendisine layık görse de, bizim kabul etmemiz olanaksızdır. Hiç kimse kölece bir yaşama özgürlük tanınması gerektiği biçimde bir istemle karşımıza çıkmamalıdır. Böyle bir istemi kabul edemeyeceğimizi ve şiddetle mahkum ettiğimizi defalarca belirtmiş bulunuyoruz.

Bulduğumuz aşamada gerçekliğimizin ne olduğunu iyi kavramak gerekmektedir. Geçmiş biraz anımsanırsa, o dönemlerde daha çok ülke, halk ve devrimci teorinin gerçekliğinden söz ediyorduk. Ama bugün koşullar oldukça değişmiştir; bütün bu gerçekliklerin yoğunlaşmış ve uygulamaya dönüşmüş biçimi olan ve bunun önemli bir yanını oluşturan önderlik sorunu üzerinde daha fazla durmakta-

yız. Bunun nedeni, bugün Kürdistan halkının önderliğe şiddetle ihtiyaç duymasıdır. Birçok koşul olgunlaşmıştır ve zafere yürüyebilme için sağlıklı bir beynin harekete geçmesi gerekmektedir. Önderlik sorunu halkımız ve mücadelemiz açısından bu gün yarıyımsal önemde bir sorundur. Böyle bir dönemde halkımıza yapılabilecek en büyük kötülük, önderlik adı altında en düşkün örneklerin ve karikatür önder tiplerinin sergilenmesidir.

Partimizi güçlü bir yönetime ve önderliğe kavuşturma mücadelesinde karşı karşıya bulunduğumuz en ciddi sorun, önderlik adı altında ortaya çıkan sahte, düşkün ve kariyerist tiplerin birer engel olmaktan çıkarılmasıdır. Bu tipler öyle bir durumda yaşamaktadır ki, düşkün bir tip açığa çıkarıldıktan ve teşhir edildikten sonra, yanibaşında hemen başka bir düşkün tip kendisini açığa vurmaktadır. Bu tiplerde önder olarak görünme isteği ya da önderliğe sevdalanma eğilimi epeyce gelişmiş bir durumdadır. Bunun nedenlerini daha önceki bölümde kısaca da olsa izah ettik. Her türlü sınıf çıkarları, kişisel ve ailesel özellikler, ekonomik, sosyal ve kültürel etkenler ve kişiyi tahrik edebilecek nitelikteki alışkanlıklar bu tiplerde adeta ayaklanmakta ve kötü bir önderlik örneği ortaya çıkmaktadır. Burada önderliğin doğru bir çözümü değil, çözümsüzlüğün en düşkün bir tarzda kendisini dışarı vurma söz konusudur. Şunu da hemen belirtelim ki, önderliğin doğru bir temelde çözümü, büyük gelişmeleri de beraberinde ortaya çıkarır. Kötü örneğin tersine, böyle bir çözümde ne kadar olumlu özellik varsa somutlaşır ve bizat pratikte kendisini ortaya koyar.

Önderliğin oluşum ve gelişim sürecinde iki tip karşımıza çıkmaktadır. Bunlardan biri olumlu gelişim yolunu izlerken, öbürü bunun tam tersi bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Kişi eğer geçmişin olumsuz özelliklerini ve alışkanlıklarını aşamamışsa, önderlik konusunda düşkün bir tavır içine girmektedir. Bunun dışında bunlardan başka bir şey beklemek de olanaksızdır. Önderlik hususu öyle birdenbire ortaya çıkan bir husus değildir. Önderlik aslında belli bir birikimi zorunlu kılmaktadır. Hatta henüz çocukluk yıllarından başlayarak edinilen deneyimi, yoğun bir mücadele ortamında gelişmesini ve güçlü bir biçimde dönüşümünü içeren aşamaları kapsamaktadır. Bilindiği gibi, halkların tarihinde yaşanan zor anlarda, birkaç

doğru sözcüğün söylenmesi, sağlıklı ve cesur birkaç adımın atılması büyük rol oynamaktadır. Böylesi anlarda bunların gerçekleştirilmemesi halinde, çok tehlikeli durumlar ortaya çıkacaktır. Halkların tarihinde zamanında yapılması gerekeni yapmış ve atılması gereken adımları atmış önderler daima hafızalara kazınmış ve halklar tarafından sürekli bir biçimde yaşatılmıştır. Tersine halkların tarihinde kötü rol oynamışlarsa hep lanetlenmişlerdir. Kısacası kişiler tarihte hem komediye ve hem de trajediye yol açtıkları gibi, iftihar edilecek sonuçlar da ortaya çıkarabilmektedir.

PKK gerçekliği içinde yaşadığımız gelişmeler, bugün karşımıza işte böyle ikili bir durum çıkarmaktadır: Ya lanetlenecek bir sürecin içine girilecek, ya da anılacak bir sonuca ve gerçek önderler düzeyine ulaşılabilecektir. Bizde önderler genellikle az çıkmaktadır. Buna karşılık düşkün tipler, halkın ve mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermeyen yetersiz önderler çok sayıda boy göstermektedir. Önderlik sorunu konusunda yaptığımız değerlendirmelerin amacı, bu konuda geniş bir aydınlatmayı sağlamaktır. Özleri sağlam olanlar, bu değerlendirmelerden gereken sonuçları çıkarmakta zorlanmayacaktır. Ama içlerinde yılların tortusunu taşıyan ve birçok erdemden yoksun olarak büyümüş olan tiplerin kısa bir süre içinde önder haline getirilmeleri olanaksızdır. Hele bu öğeler bir de ısrarla eski alışkanlıklarını sürdürmek istiyorlarsa, bu daha da zor olacaktır. Nitekim saflarımızda bulunan öğeler ayrışmakta; olumlu ve olumsuz örnekler arasındaki sınır çizgileri daha da netleşmektedir. Yıllardır PKK saflarında ve yoğun bir mücadele ortamında bulunan öğelerin doğru bir çözümü gerçekleştirebileceklerine inanıyoruz. Saflarımızda bulunan birçok öğenin, daha genç yaşlarda hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin, sonuna kadar sağlıklı bir yaşam içinde kalarak önderlik sanatında ilerlemesi için, gerekli olan çerçeveyi sürekli bir biçimde dayattık. Bu çabalarımızı etkisiz kılmak isteyenler çıkmış olsa da, küçümsenemeyecek nitelikte gelişmeler yarattık. Dolayısıyla çizdiğimiz bu çerçeve içinde halk önderlerinin gelişme şansı daha fazladır.

Şimdiye kadar yaptığımız bütün değerlendirmelerde, hangi gerekçelere dayanılırsa dayanılsın, köleliğe giden ve köleliği geliştiren bir yaşamın asla tercih edilemeyeceğini dile getirdik ve bunu mah-

kum ettik. Proletarya dışındaki sınıflara ait olan bütün çözümleri yerle bir ettik. Olumsuz tutumları mahkum ederken, olumlu yanları sürekli olarak açılmayıp aydınlatıyoruz. Açık ki, bütün bu değerlendirmelerimizin sonucunda olumlu sonuçlar ortaya çıkmaktadır. PKK'nin önderliksel gelişiminin özü de zaten budur. Özellikle önderlik sorunu üzerine yaptığımız değerlendirmelerde, bireyin kendisini hangi çerçeve içine oturtması ve bu çerçeve içinde önderliksel gelişimini nasıl sağlaması gerektiğini ayrıntılı bir biçimde izah ettik. Birey böyle bir çerçeve içinde hareket tarzını daha iyi konumlandırırken, olumsuz yanlarıyla savaşımı da derinleştirmekte ve olumlu yanlarının açılımını daha da geliştirmektedir. Bütün bu çabalar militanın önderliksel gelişimini ve açılımını ifade etmektedir. Ama ortaya çıkan bu sonuçlara bakarak, tam bir çözüme vardığımızı söyleyemeyiz. Yine de sürdürdüğümüz açıklamalar, sorunun esas çözümüne ulaşmak için bir başlangıcı ifade etmektedir. Diyebiliriz ki, önderlik sorunu bugün daha da yoğunlaşmıştır. Bu nedenle basit ve yetersiz yaklaşımlardan ısrarla kaçınmak gerekmektedir. Sorunun doğru bir çözüme ulaştırılması için büyük bir sabır, olgunluk ve çabanın gösterilmesi zorunludur. Gereken doğru tavrın gösterilmemesi halinde, yıllar boyunca büyük bir emekle hazırlanan bütün değerlerin yitirilmesi tehlikesi doğacaktır. Bu durum her şeyin yitirilmesi anlamına gelecektir. Bu yüzden basit çözümlenmelerden kaçınılmasını dayatıyoruz.

Önderlik sorununu olumlu yönde çözümlenmek kolay bir iş değildir. Hele kişi basit çözümlerden yanaysa ve ısrarla önderlikle oynamaktan zevk duyuyorsa, bu daha da zor olacaktır. Sorunun çözümü, herkesi kişiliğine uygun bir çalışma ortamına almak veya dar bir pratik içine sokmakla gerçekleşemez. Ancak birçok arkadaşın böyle bir ortamı yarattığı ya da geliştirmek istediği bilinmektedir. Adeta birbirini rahatlatmak, tek bir eleştiri bile geliştirmemek, doğru tutumu dayatmaktan çok duygularla hareket etmek ve işleri idare etmeye çalışmak, birçok arkadaşın içine düştüğü olumsuzluklardır. Açık ki, böylesi tavırlar içine girenler kötü önderler ve demagoglardır. Bunlar kendilerini aldattıkları gibi, çevrelerini de aldatmaya çalışmaktadır. Buna soyunanlar çok olsa da, böyle bir çözümü kesinlikle kabul etmeyeceğiz.

Önderlik sorununun kendisini yoğun bir biçimde duyurduğundan ve dayattığından söz ettik. Buna rağmen, birçok arkadaş hala çözüm adına çözümsüzlüğü derinleştirmektedir. Biz bu sorunu biçimsel çözümler gerçekleştirmek anlamında ele almıyoruz. Önderlik sorunu kapsamlı bir biçimde ele alınmak zorundadır. Çok basit bir örnek verilirse, bir komitenin işletilmesi ve yönetilmesinin bile belli kıstasları vardır. Eğer bir kişi gelip de komitenin şöyle oluştuğunu ve böyle çalıştığını söyler, bunu örgüte de dayatır, ancak işin öbür yönlerine karışmazsa, belli bazı başarılar elde edilse bile, sorun çözümlenmiş sayılamaz. Önderlik sorununun doğru çözümü, sorunu bütün tarihsel kapsamıyla ele almakta, düşmanla mücadelede ve yeni toplumun yaratılmasında ihtiyaç duyulan özü bulup yakalamakta yatmaktadır. Ayrıca ortaya çıkarılan bütün değerlerin iç içe geçirilmesi için, yer ve zamanın uygun seçilmesi ve ölçünün ne aşırıya götürülmesi ne de çok geride bırakılması gerekmektedir. Birçok arkadaşın içine girmediği veya yaklaşmak istemediği ortamın kendisi de işte budur. Doğru gerçeklik dayatıldığında ise, “nasıl olsa içinden gelinen toplumun özellikleri bellidir” denilerek, kendine sevdalanma başlamaktadır. Bazı arkadaşlarımız geçmiş toplumun özelliklerini yaşamakta ısrarlı davranmaktadır. Biz mücadelemize dayatılan bu tür yaşamın üzerine ısrarla yürüdük. Bunlar dünyayı çok basit yorumlara tabi tutmakta; kendilerinde yaratmaları gereken değişimi özlü olarak değil, sahte biçimler altında yapmaktadır. Yapay biçimlerle çözüme ulaşmaya çalışmak, içine düşülebiyecek en kötü durumdur. PKK topluluğu sıradan insanların birliği değildir. Bu topluluğa daha farklı yaklaşılmasını kabul etmediğimiz bilinmektedir. PKK otoritesi saygı duyulması, sürekli olarak tabi kalınması ve emrinde yürünmesi gereken bir olgu olarak değerlendirilmelidir. Burada önemli olan şey kişinin şu ya da bu özelliği ve eksikliği değil, örgütün çizgisi, gelişme ve yürüyüş tarzıdır. Bu nedenle herkes bu gerçeğe katılırken değerleri diri ve yürür durumda tutmalı, önderliğini bu biçimde ileri götürmeli, bunu derinleştirmeli ve geniş çevrelere yaymalıdır.

Köylü ve yarı-aydının yaşam tarzı son derece bireyci, düşünceden yoksun, basit, karışık ve duygusaldır. Hatta bu yaşam tarzı hayalci bile değildir. Bu tip yaşam sahiplerinin mantık yapıları

zayıftır, istikrarlı değildir. Bunlar çelişkili birçok düşünceyi ve davranışı rahatlıkla birbirinin yerine geçirir. İçine düştükleri olumsuz durumu örtbas etmek amacıyla duyguları da işin içine karıştırır. Eğer duygular yerinde ve zamanında işin içine karışmışsa, bu gelişmeye hizmet eder. Ama tiplerin duygularını çok kötü bir biçimde kullandıklarını biliyoruz. Bu nedenle sürekli olarak mantık ve duygunun doğru temellerdeki birliğini savunuyoruz. Toplumda yaygın olarak görülen bazı ilginç tutumlar vardır. Ortaya çıkan bir çok haksızlığı örtbas etmek için gözyaşı dökülür; basit bir kişisel isteme ulaşmak için yalvarılıp yakarılır. Bu tür yöntemlerin kötü bir ahla-
kın örnekleri olduğu açıktır. Parti saflarına yansıyan bu tür tavırlarla sıkça karşılaşmaktayız. Birçok kişi hala devrimcilik yapmadığını ve görevlerini yerine getiremediğini söyleyerek hafifliklere girmekte ve gözyaşı dökmektedir. Kimileri bu yöntemlere başvurarak parti içinde mesafe katedeceklerini sanmaktadır. Bu tiplerin büyük bir gaflet içinde bulduklarını belirtmek gerekir.

Önderlik sorununun doğru çözümünü gerçekleştirmek için, PKK gerçekliğinin ulaştığı aşamayı iyi görmek ve bütün gelişim özelliklerini kavramak gerekmektedir. İster teslimiyeti ve ihaneti, ister direnişi ve yeniyi temsil etsin, Kürdistan'da bugün çeşitli anlayışlar ve hareketler yoğun bir mücadeleyi yaşamaktadır. Mücadelemizin içinde bulunduğu bu aşama, çelişkiyi üst düzeye sıçratan ve yoğunlaştıran bir aşamadır. Toplumda ve aile içinde meydana gelen kavgalara yol açan çelişkilerin çözüm yöntemi bilinmektedir. Çevresi geniş ve güçlü olan başkalarını ezer, başkalarının değerlerine el koyar ve sömürgecilerin kapısında kendisi için biraz daha fazla olanak yaratır. Öbür kesimler ise, kaybettikleri için ya tevekkül edip sorunu öbür dünyaya havale eder; ya da intikam duygularına kapılarak fırsat kollar ve karşı saldırıya geçmeyi planlar. Her iki taraf adeta birbirine karşı savaşmak için yarışır. Toplumsal alanda yürütülen mücadeleler ve kavgalar bizde en ilkel düzeyde yaşanmaktadır. Devletle ilişkide bulunanlarla böyle bir ilişki olanağı bulamayarak eşkıyalıkta veya kaçakçılıkta karar kılanlar en iyi kavgacılar olarak görülür. Konunun biraz daha açılmasında yarar vardır. Aşiret ve kabile reisleri birazcık örgütlenerek, yarı-siyasal birlikler ortaya çıkarır. Ama bunlar işbirlikçi siyasal anlayışı aşı-

mazlar ve sömürgeci burjuva partileri içinde erirler. Sömürgeci yapı içinde biraz olsun direnmek isteyen kesimler ise, dışardan gelen darbelere fazla dayanamayarak boyun eğler. Bunlar çözüm adına çözümsüzlüğü derinleştiren, örgütsel ve eylemsel yönü zayıf olan durumlardır. Toplumun kendi çelişkilerini sağlıklı bir biçimde dile getirmesi ve bunu siyasal kanallara akıtarak çözüm bulması çok zor bir iştir. PKK'nin büyük tarihsel önemi de zaten bu noktada ortaya çıkmaktadır.

Bugün PKK ulusal ve sınıfsal mücadeleyi gerçek özüne kavuşturmuştur. Toplumda yürütülen çok ilkel ve siyasal yönü çok sınırlı olan kavgayı ulusal ve sınıfsal içeriğine kavuşturmuş, bu kavgayı strateji ve taktiğe dönüştürmüş, bu çerçevede kavgayı yüceltmıştır. Bir yandan köylü yurtseverliğini proletarya yurtseverliğine dönüştürürken, öbür yandan basit aile ve aşiret kavgalarının yerine sınıf kavgasını geçirmiştir. Aynı şekilde ağaların ve kompradorların çıkarlarını darbelemiş, onları teşhir ve tecrit ederek, emekçilerin çıkarlarını dile getiren siyaseti ve siyasal mücadeleyi egemen kılmıştır. Kısacası PKK hareketi eskinin bireyci, sadece öfke dile getiren, düşünce ve taktikten yoksun kavgacılığı yerine, belli bir strateji ve taktiğe dayanan, yücelerde seyreden, savaşı bir sınıf ve ulusal savaş olarak yürüten, yaşamı bu biçimde benimseyen, eskiyi mahkum eden ve yeniyi ilerleten bir özün gelişimini esas alan bir kavgacılığı geçirmiştir. Bunlar PKK önderlik gerçeğinde somutlaşan önderliğin yarattığı gelişmelerdir.

Başta önderlik sorununun çözümü olmak üzere, her konuda yoğunlaştırdığımız kavganın büyük direnmelerle karşılaşmasının nedeni, eskinin izlerinin çok güçlü olması ve eskiye ait özelliklerin her düzeyde yaşanmasıdır. Ulusal kurtuluş saflarında bireysel, işbirlikçi, aşiretçi, kabileci eğilimler ve hatta inkarcı, şoven ve sosyalşoven öğeler bulunmaktadır. Bilindiği gibi, Kürdistan'da değişik sınıflara ait özellikler iç içe geçmiştir. Kimin neyi temsil ettiği belli değildir. Kişinin emekçileri mi, feodalizmi ve kompradorluğu mu, yoksa küçük-burjuvalığı mı temsil ettiği pek seçilememektedir. Bütün bunlar bireyde en çarpık bir biçimde ifadesini bulmaktadır. Bu yüzden bireyimizin köylü ve proleter mi olduğu, yurtsever ya da sosyal-şoven nitelikleri mi taşıdığı kestirilememekte; bütün bunlar

birbirine karıştırılmaktadır. Kuşkusuz çözümleyici bir güç olarak, bu karışıklığın uzun süre devam etmesini kabul edemeyiz. Böyle bir karışıklığın devam etmesi, içte çürümenin gelişmesine ve eskinin tahribatlarının fazla olmasına yol açacaktır. İşte bu noktada tutturulan platforma dikkat edilmesi gerekir. Biz böyle bir gelişmeyi bütün yapıya mal edebilmek için, birçok evreyi çok canlı bir biçimde yapımıza yansıtmaya çalıştık. Ama birçok arkadaş hala bunu fark edememektedir. Sorun kişinin basit bir kavga içinde tükenmesi, olumlu veya olumsuz yönde seyretmesi değildir. Önemli olan kişinin yücelmesi, her açıdan eskiyi aşarak geleceği kendisinde egemen kılması ve bu temelde doğru çözüme ulaşmasını bilmesidir. Halkımızın gündemine giren ve mutlaka sonuç alacak olan doğru çözüm budur. Bizim esas sorunumuz arkadaşların bir türlü başaramadığı bu konudaki derinleşmeyi yaşamak, aynı konuda mantığımızı ve ruhumuzu zorlamaktır.

Bazı kötü akıl hocaları vardır. Bunlar duyguları okşar, önerilerini makyavelist bir mantıkla sunar. Bunlar yüzeysel ve özden yoksundur. Çelişkiyi esaslı bir biçimde yakalamak yerine, hep çelişkinin üzerinden atlayarak sorunu çözmeye çalışır. Tarihsel dönemleri görmek bile istemez. Kendisine hangi büyüklüğü atfederse etsin ve hangi biçime girerse girsin, kişinin gerçek özü, kendisine ait olmayan biçimi bir yana iterek, esas özünü ortaya koyar. Bu noktadan sonra gözyaşı dökmenin ve durumu açıklamaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktur. Kavga ve çözüm anları gözyaşı değil, doğru bir yaklaşım istemektedir. Kavga meydanlarına dert anlatmak, neden zayıf, çarpık ve savaşamaz durumda olduğunu göstermek için değil, savaşmak için çıkılmaktadır. Arkadaşlarımızın durumuna baktığımızda, bunun tam tersi bir gelişmeyle karşılaşmaktayız. Minder kurulmuş ve hasmımız bütün donanımıyla mindere çıkmışken, arkadaşlarımız hala neden güreşemeyeceklerini hakeme anlatmaya çalışmaktadır. Hakemin bütün ısrarlı çağrılarına ve kendilerini oyuna başlamaya davet etmesine rağmen, onlar hala güreşemeyecek bir durumda bulduklarını anlatmaktadır. Böyle bir yaklaşımın kabul edilmeyeceği açıktır. Bizim için tarihsel açıdan kavga meydanı kurulmuştur. Bu savaş meydanında da minderler, yani platformlar bulunmaktadır. Kişi istediği kadar kendisinin hazır olmadığını söy-

lese de, karşı taraf meydana çıkmıştır ve karşılık verilmediğinde tuşa getirecektir. Kişi bir kez tuşa geldikten sonra, “ben yenilmedim” diyemez. Bizde bir de böylesi bir yanılğı yaşanmaktadır. Bugün son derece önemli bir kavga sürecini yaşıyoruz. Bu kavgamız her düzeyde sürmektedir. Hazırlıklarımızın yetersizliği ve donanımsız oluşumuz kavgaya girmememizi engelleyemez. Eğer donanımımız ve hazırlığımızın zayıflığı yüzünden kendimizi “kavgaya girmeyelim” türünden bir anlayışa kaptırmışsak, tarihin hiçbir anında kavga sahnesine çıkmamamız gerekir. Çünkü hazırlıklarımız her zaman eksik ve donanımımız her zaman yetersiz olacaktır. Henüz işe başlarken, en gelişmiş bir hazırlığı ve donanımı yaratmak olanaksızdır. Bu gerçekleşemez bir hayal olacaktır. Halk savaşının teori ve pratiği de, az bir hazırlık ve yetersiz bir donanımla güçlü bir düşmana karşı savaşmak değil midir? PKK hareketi, bütün eksikliklere ve donanımsızlığa rağmen, düşmanla kavganın kabul edilmesi hareketidir. Kabul edilen kavga sadece askeri alanda değil, ideolojik, siyasal, kültürel, ahlaki ve daha birçok alanda yürütülmektedir. PKK'nin bu temelde geliştiği hiçbir biçimde inkar edilemeyecek olan bir gerçektir.

Başlangıçta böyle bir kavgayı bütün yönleriyle kavramadan PKK'ye katılmış olabiliriz. Ama PKK'nin bu özelliği bugün son derece açık ve kavranabilecek bir niteliğe kavuşmuştur. Dolayısıyla böyle bir anlayışta ısrar edilmemesi gerekir. Yine de önderlik adı altında bize dayatılan şey tam da bu olmaktadır. Bu da sorunların ağırlaşmasına ve çözümün gecikmesine yol açmaktadır.

PKK bugün bütün güçleri kavga meydanına çekmiş durumdadır. Biz doğru bir kavganın yürütülmesi için bütün güçlere karşı dayatıcı olduk. Bu güçlerin olumsuzluklarını devrim saflarına bulaştırmaları için yoğun bir çaba harcadık. Hatta proletarya dışındaki sınıflardan saflarımıza gelen öğelerin olumsuzluklarını gidermeyi temel bir faaliyet olarak ele aldık. Bu konuda Lenin'in Rus devrimi pratiğinde dile getirdiği görüşler bizim için daha da geçerlidir. Lenin, Rus sosyal-demokrat hareketinin proletarya dışındaki sınıf ve tabakaları da harekete geçirdiğini belirtmektedir. Devamla bu sınıfların proletarya saflarına gelmelerinin doğal olduğunu, ama bu kesimlerin proletarya örgütünün saflarını bulandırmaları ve onu

tarihsel görevlerini gerçekleştirmekten alıkoymamaları için aralarında sağlam ve net çizgiler çizilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Sonunda, çizilen bu sınırlar dahilinde güçlü bir örgüte ulaşarak devrime yürünebileceğini açıklamaktadır. Bu pratikten çıkarmamız gereken dersler vardır. Demek ki devrim bir yandan bütün sınıf ve tabakaları harekete geçirmekte ve saflarına katmakta; öbür yandan kendi saflarını bu sınıfların bütün etkilerine karşı korumakta ve onlarla arasında kesin sınır çizgileri çekmektedir. Lenin, bu konuda yapılacak hataların tehlikeli sonuçlar doğuracağından söz etmektedir. Bizim yaratmak istediğimiz de böylesi bir örgütlenmedir. Biz ulusal ve toplumsal çelişkilerin çözümü için gereken ortamı yaratıyoruz. Birçok gücü politikasızlıktan kurtarıyor; ulusal yönü geniş ve sınıfsal özü daha da açığa çıkmış bir mücadele ortamına çekerek, en geniş örgüt ve eylem biçimlerine başvurarak, adeta kendilerini ayağa kaldırıyoruz. PKK'nin önemli bir görevi de, ihanet içinde bulunan güçleri bu durumdan kurtarmak ve vazgeçmezlerse ezmek, mücadele edecek güçte olanları ayağa kaldırmaktır. PKK bütün bu görevleri yerine getirirken, örgütlenmesini de aralıksız bir biçimde güçlendirmek zorundadır.

PKK'nin böylesi bir gelişme içine girmemesi halinde ne gibi sonuçlar ortaya çıkabilir? Biz toplumda birçok kesimin harekete geçmesini sağladık. Yol açtığımız gelişmeler temelinde, birçok gücün kavga ortamına girdiğini gördük. Birçok gücü mücadele ortamına çekmemizin nedeni, onların düşmanın aleti durumuna düşmelerini önlemek ve sınıf mücadelesi yürütmelerini sağlamaktı. Bu doğru bir devrimci taktikti. İşi bu noktaya getirdikten sonra, vazgeçmemizin kabul edilemez bir durum olacağı açıktır. Bu yüzden, yarattığımız gelişmeleri de dikkate alarak, işleri kendi haline bırakmadık. PKK hareketi olarak, halkın önüne içeriği son derece zengin olan bir kavgayı koyduk. Eğer önüne görevleri sadece teorik düzeyde koyup pratikte gereklerini yerine getirmemiş olsaydık, kitleleri diğer güçlerin etkisine terk etmiş ve dolayısıyla en büyük kötülüğü yapmış olacaktık. Buna karşılık, halkın bilincini çarpıtmaya çalışan güçlere karşı büyük bir mücadele yürütmemiz ve doğruları kabul ettirmemiz, anlamı derin olan bir direnmedir. İşte burada PKK önderliğinin diğer önemli bir özelliği daha ortaya çıkmak-

tadır: PKK önderliği bir yandan bütün gerçekleri iç içe geliştirirken, diğer yandan, kitleleri devrim safalarına çekmekte, örgütlemekte ve harekete geçirmekte, haini ve işbirlikçiyi teşhir ve tecrit etmektedir. PKK'nın doğuş ve gelişiminin sıradan bir tahlili bile, bütün bu gerçeklerin görülmesi için yeterli sonuçları ortaya çıkaracaktır. Böyle bir gelişmeyi yaşamadığımızı iddia edebilecek kimse-nin olacağını sanmıyoruz.

Önderlik gerçeğinin doğru kavranmasını engelleyen proletaryaya yabancı eski toplum özellikleri

Önderlik ve yönetim gerçeğini doğru kavranması için, değerlendirmelerimizi biraz daha açmaya ihtiyaç vardır. Saflarımızda çeşitli sınıf etkileri ve eski topluma ait özellikleri aşamayan ve bu konuda adeta bir direnme sergileyen ögelerin örgütsel gelişmeler karşısında içine girdikleri durumu kapsamlı bir biçimde ele almakta büyük yarar bulunmaktadır. Böylece bütün ögelerimizin hem kendi durumlarını ve hem de önderlik gerçeğini daha iyi kavramalarına yardımcı olmaya çalışacağız. Yapacağımız değerlendirmeler dürüst ve halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde gerçekten önderleşmek isteyen militanların önünü açacak ve onları gerçek halk önderliği düzeyine yükseltecektir. Dikkat edilirse, bizde proletarya dışındaki sınıfların ve eski toplumun özellikleri ağır basmaktadır. Bu etkilere bir de militanlarımızın doğruya ulaşmadaki çabalarının azlığı eklenince, tahmin edileceği gibi, ortaya çıkan sonuç önderlikten uzaklaşma olmaktadır. Bunun toplumsal ve sınıfsal nedenlerini açıkladık. Önderleşmeyi engelleyen öteki bazı nedenlere değinmekte yarar vardır. Bugün PKK'nın yarattığı gelişmelerin tarihsel önemini ve büyüklüğünü kavramak açısından, böylesi özlü bir değerlendirmeye ihtiyaç bulunmaktadır.

Örgütsel faaliyetler yürüttüğümüz çeşitli alanlarda önderlik gerçeğine yabancı ve onu adeta karikatürleştirmek isteyen birçok olumsuz örneğe tanık olmaktadır. Yaşanan bu kadar gerçeğe rağmen, hala bu tür olumsuzlukların kendini göstermesi, üzerinde

önemle durulması gereken bir hususu oluşturmaktadır. Eğer örgüt kendi saflarını diğer sınıf ve tabakaların etkilerinden arındırılmış, onlarla arasında kesin sınır çizgileri çekmiş, hedeflerini iyice netleştirmiş, siyasetini ve taktiğini belirlemişse, geriye kalan şey kişinin çaba göstermesidir. Bu noktada kişi büyük bir çaba göstermeli ve sağlam bünye içindeki urları söküp atmalıdır. Vücudun çeşitli organlarında gelişen bu urlar, bünyenin sağlıklı bir biçimde büyüyüp gürbüzleşmesini önleyecektir. Örgüt içinde başını uzatan çeşitli hastalıkların ve oportünizmin kaynağı da zaten budur. Örgüt böyle bir yapıyla gelişemeyeceği gibi, önderlik sorununa çözüm getirmek de mümkün olmayacaktır. Hatta önlemler alınmaz ve çözüm getirilmezse, bu hastalık örgütü komaya sokarak ölümüne bile yol açabilecektir. Ama örgüt bu hastalıkla sonuna kadar ve acımasız bir biçimde mücadele ediyorsa, hastalığın büyümeden önlenmesi sağlanabilir. Bu yapılmaz ve vücut hastalığa karşı bağışıklık kazanmazsa, en küçük bir leke kangrene dönüşerek yaşamı tamamen götürebilecektir. Bu nedenle önderleşme ve örgütlenme önünde engel olarak duran bu tür hastalıklara karşı sürekli bir ideolojik, politik ve örgütsel mücadelenin yürütülmesi zorunludur. Bu mücadele tutarlı bir temelde, örgütün amaç ve taktiklerine uygun bir biçimde yürütülür ve çaba harcanırsa, önder olmamak için hiçbir neden kalmamaktadır.

Militalarımız işte tam da bu noktada büyük bir eksiklik içerisine girmekte; muazzam bir gelişme sağlayabilecek ve önderleşme konusunda dev adımlar atabilecekken, eski yapılarında diretmektedir. Bugün ciddi bir savaşın içinde bulunduğumuz bilinmektedir. Birçok arkadaş “büyüyelim ve güçlenelim” demektedir. Cesaret ve fedakarlığın ileri düzeyde olmasına karşılık, büyümenin açılımı ve uygulanışında adeta bir bitiş ve tükeniş yaşanmaktadır. Sahte önderliklerin yanısıra, önderliğe girmeme ve bundan kaçınmanın örnekleriyle karşılaşmaktayız. Örneğin biz bir topluluğun karşısına çıktığımız zaman, bu topluluk karşısında bir önder gibi konuşmanın büyük bir sorumluluk gerektirdiğini biliyor ve ona göre hareket ediyoruz. Bunca tecrübemize rağmen, böyle bir topluluğa bir hayli değer sunmak gerektiğine inanıyor ve bunun sorumluluğunu duyuyoruz. Bir topluluğun ilerletilmesi büyük bir çabayı gerektirir. Her

toplantımız büyük bir olay biçiminde geçmek zorundadır. İşte militanlarımız bu örnekleri çok iyi değerlendirmek durumundadır.

Biraz da önderliksel konumumuzu nasıl geliştirdiğimizi anlatmaya çalışacağız. Geçmişte okulda ve aile ortamında bir şeyler geliştirebilmek için yoğun bir çaba harcıyorduk. Hala ev ortamındaki ekonomik faaliyetlerde, sosyal ve siyasal çalışmalarda büyük uğraşımız vardır. Burada karakter, edep, söz ve eylem söz konusudur. Bu konularda birinci sırada olduğumuzu söylemiyoruz, hatta PKK içinde daha büyük adamların bulunduğunu da belirtiyoruz. Bu denli net olan gerçeklere rağmen, PKK içinde ortaya çıkan bazı çılgınlar, son derece ilginç durumlar sergilediler. Önemli olan böylesi durumların yaşanmamasıdır. “Ne de olsa eski yanlarımızı konuşurma fırsatı edinmişiz” diyerek, kendini bir bayrak gibi dalgalandırma durumuna girilmemelidir. Hiç kimse PKK’nin halk iradesi olarak gelişen otoritesi karşısında sol sekte, inkarcı ve kakanca yaklaşımlara düşmemelidir. Birçok arkadaş PKK önderliğiyle çelişen durumlar içine girmektedir. Bunlar önderliğe yürekten katılmamakta, onu benimsememekte ve onun gereklerine göre kendilerini hazırlamamaktadır.

Bu tutum eğer sadece bir alanda ortaya çıkan bir şey olsaydı, üzerinde bu denli durma gereğini duymayacaktık. Bu soruna yaklaşımımızın temelinde yatan ana gerçek, günümüzde uluslararası alanda ve sosyalizm içinde önemli bir sorun oluşturan ve halk gerçekliğimiz açısından başarıyla çözümlenmesi gereken önderlik ve yönetim sorununun önünde duran engelleri aşmaktır. Bugün sosyalist ülkelerde bile yönetim konusunda önemli sorunlar ve günlük olarak birçok sorun ortaya çıkmaktadır. Basına yansıdığı kadarıyla yozluklardan, bürokrasiden ve yolsuzluklardan söz edilmektedir. Buradan ortaya çıkan sonuç, devrim yapmakla mücadelenin bitmeyeceğini göstermektedir. Bu yüzden bu sorunun çözümünü şimdiden sıkı tutuyoruz. Bazı arkadaşlar görevlerini layıkıyla yerine getiremediler. Bazıları bilinçli olarak bundan kaçındılar; bazıları gerçekten inançlı ve kararlıydı, çalıştılar ve uğraştılar, ama güçleri yetmedi. Buna rağmen, eksikliklerin giderilmesi ve görevlerin yerine getirilmesi gerekmektedir. Hemen belirtelim ki, bugün örgüt yönetimimizi her zamankinden daha fazla temsil ediyoruz. Arkadaşlar

da bunu uygulamak zorundadır. Yaşamın en önemli evresinde, dünyada ender görülen bir direniş hareketinin yakıcı sorunlarını çözmek üzere ortaya çıkıldığına göre, hala yabancı sınıf etkilerini, başka ulusal ve sınıfsal özellikleri yaşamının bir anlamı yoktur. Adeta yaşlıların oturuşuna benzer bir biçimde parti içinde oturmak, üstelik akortsuz sesler çıkarmak ve bunu da militanlık sanmak asla kabul edilemez bir durumdur.

Bizde ortaya çıkan bazı tipler, “Başkan da böyle oturmuyor mu? Biz de yerimizde oturur ve politikayı böyle yürütürüz” dediler. Avrupa’ya gidip böyle yaptılar, ülkeye gidip böyle hareket ettiler. Parti Önderliği’nin hareket ettiği alan, emperyalizmle sosyalizm arasında çok çetin bir mücadelenin yürütüldüğü bir alandır. Yanıbaşımızda bir Lübnan dramı yaşanmaktadır. Aynı halkın içinden çıkan örgütler birbirlerine karşı korkunç bir savaş sürdürmektedir. Parti Önderliği’nin hareket ettiği alan, işte sıcağı sıcağına böylesi gelişmelerin yaşandığı bir alandır. Yine bu alanda Arap-İsrail ve İran-Irak çatışması, rehinelere sorunu ve daha birçok sorun yaşanmaktadır. Lübnan zemini en küçük bir hatanın çok pahalıya ödetildiği ve herkesin gözükmeye bir biçimde kendi çıkarını dayattığı bir zemindir. Buradaki politik yaşam, yaşamın bütün biçimleri arasında en zor olanıdır. Bu alanda ancak olağanüstü bir zeka ve cesaretle yaşamı ilerletmek mümkündür. Daha önce sefilin biri, “filan gücün hem kucağında oturuyor, hem de sakalını yoluyoruz” demişti. Bunun büyük bir düşkünlük örneği olduğu açıktır. Oysa burada yaşamı nasıl zorla ürettiğimiz bilinmektedir. Bu alanda bulunan bir yığın örgütten birçoğu tasfiye olmaktadır. Örgütler ve kişiler çığırından çıkarılmakta ve özünden boşaltılmaktadır. Biz bu alandaki yaşamın doğru kavranmasını ve uygulanmasını istedik. Ama arkadaşlarımızın yaşamdan anladıkları şey, adeta bir manken gibi cemekanlarda kalmaktır. Bunlar için iyi bir yemek ve güzel bir elbise oldu mu, yaşamları yerindedir demektir. Bu yaşamın hiçbir değerinin bulunmadığını belirtmeye bile gerek yoktur.

Yaşamdan iyi anlamak gerekir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bazıları yaşamdan günlük güdülerini tatmin etmeyi anlamaktadır. Bu tür bir yaşam biçimiyle hiçbir şey başarılamaz. Bize en yakın olan mücadele görevlilerimiz son derece önemli gelişmelere yol

açan yaşamımızdan doğru sonuçlar çıkarıp uygulayacaklarına ve zorluklara katlanacaklarına, çok düşkün bir uygulama içine girmektedir. “Önderliğimiz böyle yaşıyor, biz de böyle yaşamalıyız” diyerek, son derece tuhaf tavırlar sergilemektedir. Biz bugüne dek sergilediğimiz pratikle, “nasıl önder olunur” sorusunun cevabını ortaya koymaya çalıştık. Militanlarımızı teşvik ederek, kendilerine destek vererek ve kendileri için gerekli olanakları hazırlayarak, rolümüzü oynamak istedik. Bunun hiç kimseye kuralları hiçe sayma hakkını vermeyeceği açıktır. Bu tür durumlar ortaya çıktığı zaman üzerine yürüdük. Böylece sadece halkın haklarını savunan bir konuma değil, giderek yargılayan, yürüten ve denetleyen bir güce ulaştık. Bugün militanlarımızın da içine girmeleri gereken yol budur. Genelde toplumumuzda insanların birbirleriyle karşılaşmalarında esas aldıkları ilişkiler yüzeyseldir. Bu ilişkiler yüksek bir düşünceye, çıkara ve güce dayanmaz, sıradan bir yaklaşımı içinde taşır. Biri “nasılsın” diye sorarken, öbürü “iyiyim” diye karşılık verir. Ne soru soran ne sorduğunu bilir, ne de cevap veren kendisinin gerçekten iyi olduğuna inanır. Kötü olsa bile iyi olduğunu söyler. Böyle bir yaklaşım büyük sonuçlar ortaya çıkaramaz. Hatta biri öbürü üzerinde egemenlik geliştirmeye çalışır. Bunu da niçin yaptığını bilmez, sadece “sözümü geçireyim” der ve egosunu tatmin etmek ister. Örneğin birçok aile reisi evinde çocuklarına bağırır, bununla ne kadar yiğit olduğunu göstermeye çalışır. İçimizde bazıları benzer bir tutumu parti içinde de sergilemek istemektedir. Gerçekten Kürdistan’daki yiğitliğin çoğu böylesi sahte bir yiğitliktir. Oysa bizde yiğitliğin halk yiğitliği biçiminde gelişmesi gerektiği ortadadır. Çocukların üzerine bağırarak, düşkün insanları egemenlik altına almakla yiğitlik yapılamaz. Tersine bu en düşküncü tavırlardan biridir. Ancak bu bizde oldukça yaygındır ve ilişkilere egemen olan bir üsluptur.

Önderlik sadece Parti Önderliği’ni değil, bütün parti militanlarını ilgilendiren bir konudur. Her parti militanımızın konumu şu ya da bu düzeyde bir önderlik konumudur. Bu konumu yetkinleştirmek, önderliği çekici, işbitirici, gerçek anlamda hatırı sayılır, yüceltilir ve hürmet edilir kılmak, bu makamı ve kariyeri her açıdan layık olduğu biçime dönüştürmek, sıradan bir hücre yönetiminden

ordu yönetimine kadar bütün alanlarda mutlaka başarılması gereken bir görev durumundadır. Militanın kişi olarak kendini konuşturması, niyeti ne olursa olsun, şu ya da bu alışkanlığında ısrar etmesi ve yaşatması, militanı iradesi dışında parti karşıtı amaçların aleti durumuna düşürebilir. Parti saflarında proletaryaya ait olmayan her söz ve davranışın proletarya dışındaki sınıflara hizmet ettiği unutulmamalıdır. Dolayısıyla parti içinde hiçbir davranışın nötr bir etkide bulunması düşünülemez. Her davranış belli bir etkide bulunur. Bu etki ya ileri bir doğrultuya girilmesine yol açabilir, ya belirleyici ve olumlu olur, ya da felaketli sonuçlar doğurur. Bu her davranış biçimi için böyledir.

Daha önce de çokça izah edildiği gibi, sınıf mücadelesi bizde anlamına uygun bir biçimde verilmediği için, parti yapısı ve organları içinde daha çok tercih edilen biçim, davranışlar temelinde sonuç alma yöntemidir. Bu da örgüt bünyesinde görevlere karşı ilgisizliği ve örgütlenmeme isteğini ifade etmektedir. İlgisizlik ise parti görevlerine ısınmamak, kendini görevlere vermemek ve katmamak, “devrimde benim yerim yoktur, bu konuda iddialı değilim, öyle fazla zafer kazanma niyeti de taşımıyorum” demek anlamına gelmektedir. Bu her haliyle “ben partiyle yürümek istiyorum” demektir. Proletarya partisi içinde değişik düzeylerde yabancı sınıfların eğilimlerini temsil eden bu tipler, hızla kariyer yapmak, emek harcayarak yükselmeye ve yücelmeye yan çizmek, görevlere anlamlı bir tarzda sarılmak yerine fırsatçılık yapmak, yetki gaspı ve tasarrufçuluk gibi biçimler altında, normal yollardan kazanamadıklarını kapkaç yöntemleriyle kazanma yolunu seçmektedir. Bu doğrultudaki çabalarında açık biçimlere başvurma cesaretini kendilerinde göremedikleri için sözü edilen yöntemlerle en kısa yoldan sonuç almak istemektedirler. Bunlar bizde görülen en hastalıklı tiplerden bazılarıdır.

Bunlar ne kendilerini anlamlı bir çabayla eğiterek devrimci görevlere hazırlamakta, ne parti bütünlüğümüz içinde erime ve birleşme yolunu seçmekte, ne de partiyi bırakmak istemektedir. Bunun yerine tamamen fırsatçı ve kariyerist tutumlar ve çeşitli kurnazlık gösterileriyle kendilerini parti içinde şan-şöhret sahibi, mükemmel, fazla dokunulmaması gereken ve buna dikkat eden biri gibi göster-

mektedir. Biz bu tür davranışları eski toplumun ve sömürgeciliğin sızma yolları, bunların sahiplerini de bu yolun hazırlayıcıları olarak değerlendiriyoruz. Eski yöntemleri hortlatmak, sömürgeciliğin sızması için yollar ve yöntemler bulmak ve parti bünyesinde kargaşa geliştirmek, sömürgeciler ve yerli işbirlikçileri adına başvuru olan bir keşif hareketidir. Masumane görüntüler ve bireysel özellikler adı altında gerçekleşen böylesi bir keşif ve sondaj hareketi, arkasından her zaman düşmanın rahatlıkla partiye sızmasını, önderliği çökertmesini ve ezmesini de beraberinde getirecektir. Tarihte birçok kalenin zapt edilmesi böyle hazırlanmıştır.

O halde militanların önderlik sanatında gaflete düşmemeleri için, bu türden en küçük belirtileri bile özenle gözetmeleri ve bunların ardından neyin geleceğini bilerek önlemler almaları gerekir. İçerden gelişebilecek bu tehlikelere karşı mücadele, parti denetimi ve istihbaratının belli başlı görevlerinden biridir. Sıradan parti taraftarından en ileri parti görevlisine kadar herkes, içinde yer aldığı makamın büyük bir anlam içerdiğini bilmelidir. İçinde yer alınan kurumu temiz tutmak, ondan en anlamlı sonuçları çıkarmak, onu bir bilgilenme, örgütlenme ve eylem kaynağı haline getirmek, sürekli bu tarzda sonuçlar veren bir örgüt olarak geliştirmek, bunun için yedeklerini hazırlamak, kurallarını tesis etmek ve bunu bir gelenek biçiminde sürdürmek, bir parti görevlisinin yönetici olarak her yerde ve her zaman hayata geçirmek zorunda olduğu bir görevdir. Parti militanlarına teslim edilen değerler ne miras yoluyla babadan oğula geçen şeylerdir, ne de yabancı ellerden derleme nesnelere. Bunlar en soylu emekle hazırlanmış son derece kutsal değerler olarak partililere teslim edilmiştir. Militanlardan beklenen en azından bu değerleri korumak ve arkadan gelenlere devretmektir. Onlara bu temelde bakmak ve geliştirmek zorunlu ve kutsal bir görevdir.

Bu tiplerin durumunu biraz daha açmak gerekir. Bunlar adeta “ben çoktan ölmüşüm” diyen tiplerdir. Bunlar gözlerini yüksek hedeflere, yüce ilişkilere ve sonuç alıcı işlere dikmezler. Bunu akıllarına bile getirmezler. Düşünür gibi görünürler, ama hiçbir şey düşünmezler. Aslında ilgisiz ve edilgen bir durumu yaşarlar. Bu tipin hiçbir olumlu ilişkisi yoktur. Kendisini dinlemekten bile kaçır. Saflarımızda bunun yaygın örnekleri vardır. Bunların halkımızın içine düşürüldüğü olum-

suz yapının ürünleri olduğu açıktır. Bu açıdan bizde ilgi yaratmak büyük bir olaydır. Bugün bir çok arkadaş ilgi yaratmak bir yana, ilgisizliğin çeşitli biçimlerini yaşamaktadır. İlgisizlik aslında geçmiş savunmanın başka bir biçimidir. İlişkiye geçtiğimiz birçok arkadaşın ne kadar ilgisiz bir durumda yaşadıklarını biliyoruz. Bunlardan eski kalıntıların var olduğu ve ilgisizliklerinde rol oynadığı bellidir. Birçok arkadaş bu kalıntıları geri plana itmiş, ama özünde giderememiştir. Yaklaşımlar ya da temaslar her zaman sonuç vermelidir. Bunun dışındaki yaklaşımlar silinip süpürülmesi gereken yaklaşımlardır. Birçok arkadaş PKK olayı oluşurken birçok şeyi nasıl topladığını kavrayamamakta; insanı ayağa kaldırma ve yürütme sanatının basit olduğunu sanmaktadır. Böyle olunca çok basit çabalar harcanmaktadır. Birçok arkadaşın devrimcilik ve yöneticilik adına sergilediği şeyin günü kurtarmaya ve karın doyurmaya bile yetmediğini söyledik. Böylesi bir yaşam en fazla öfke duyulması gereken bir yaşam biçimidir. Bu tipler işin derinliğine inmemekte, sorunları yüzeysel ele almakta ve görev adamı olmaktan kaçmaktadır. Biz bunların birdenbire eskiden kurtulmalarını ve derhal öne fırlamalarını istemedik. Açık ki bizim bir yaklaşım tarzımız vardır. Bu yaklaşım olmasaydı, sorunların çözümünü sağlayabilir miydik? Bazı arkadaşlar işe böyle girmekte ve işleri emirlerle yürütebileceklerini sanmaktadır. Tabii bunların nasıl bir sonuç aldıkları kendi durumlarından rahatlıkla ortaya çıkmaktadır. Bunlar verimli bir şey ortaya koyamamışlardır; işlerle hiç ilgilenmemekte ve ne kadar zarar verdiklerini görememektedir. Bunlar önderlik konumuna ters düşen anlayışlar ve önderliğin gelişimini engelleyen durumlardır.

PKK kendi eksikliklerini ve yoğun bir biçimde yaşadığı çelişkileri doğru çözüme ulaştırmak istemektedir. Bunun için birçok hususu daha da açıp derinleştireceğiz. Buna çok ihtiyacımız vardır. Çünkü yanlış kavrama ve uygulamalar hızını kaybetmemiştir. Faşizme karşı mutlaka zafere gitmek isteyen bir örgütün kurumlaşmasını geliştirmeye çalışıyoruz. Bu yüzden her arkadaşın büyük bir çözüm gücü haline gelebilmesi için, büyük bir ciddiyetle ve asla ertelemeden, görevlerin yerine getirilmesi gerekmektedir. Kimi arkadaşların gidip hemen şehit olmayı kafalarına koymaları da doğru değildir. Hareketin yaşaması için militanın yaşatılması gerek-

tiğini söylüyoruz. Bu kadar eğitimin, çabanın ve yoğunlaşmanın amacı budur. Arkadaşların savaşıacaklarına inanıyoruz. Ama biz güce güç katan ve devrimde zaferi güvence altına alan militan bir örgütün savaş tarzına ulaşmak ve mutlaka bu düzeyi yakalamak istiyoruz. Bu neden gereklidir? Karşımızda duran faşizmin özellikleri bilinmektedir. Biz halkımızın ve insanlığın kaderiyle oynamak istemiyoruz. Ama bu anlayışın sahipleri yenilgiyi baştan kabul eden, kendilerini yaşamın olanaksızlığına inandırmış olan tiplerdir. Açıkça belirtelim ki, ya faşizm bizi yaşatmayacaktır, ya da biz bunları yaşatmayız.

PKK hareketi olarak, yaşamın en güzelinin yaratılabileceğine inandık ve bu inancımızı giderek güçlendiriyoruz. Birçok arkadaşın yaşamından kolayca vazgeçmesi, kendisini yaşatacak örgütlenmeye yönelmemesi, buna uygun çalışma tarzını bulmaması, örgüt ve yönetim gücü düzeyine yükselmemesi bu inanca yakından bağlıdır. Bizim savaş ve yaşam tarzımız bellidir. Ne boyun eğmeciliği, ne vurdumduymazlığı, ne de kendi bildiğinde ısrar etmeyi kabul edebiliriz. PKK'nin tanımındaki büyük derinlik kavranmak zorundadır. Biz militanlarımızı kolayca sonlarını getirsinler diye değil, sürekli başarıyı getiren bir örgütün elemanları olsunlar diye eğittik. Ölümde de böylesi bir sonucu yaratmaları için, militanlarımızı her türlü donanıma kavuşturacağız. PKK önderliği olarak, başka türlü bir yaşamı kabul edemeyiz ve etmeyeceğiz. PKK büyük bir olgu ve ciddi bir harekettir. PKK bir halk hareketi olarak eylemini koymuş, amaçlarını ilan etmiştir; giderek büyüyen bir durumu yaşamaktadır. Böyle bir gelişme artık hiç kimsenin iradesine tabi değildir. Milyonları kucaklamış bir hareket durdurulabilir mi? Hayır! Bizim yapacağımız şey önderlik etmek ve önderliğimiz altında doğru bir perspektif, teori ve uygulamayı dayatmaktır. Bu anlamda bu gerçekliğe inanacağız. Her arkadaş bu gerçekliği iyi yakalamasını bilmeli ve kendisini idealist yaklaşımlardan kurtarmalıdır.

PKK bugün kendi militanlarından daha farklı ve gelişkin görevleri yerine getirmelerini beklemektedir. Askeri alandan diploması alanına ve siyasal alandan örgütsel çalışmalara kadar bütün alanlarda bir önderliksel gelişmenin tutturulması gerekmektedir. Kısacası militanlar PKK'nin önderliksel gerçekliğini kendilerine uydurma-

malı, kendilerini bu gerçekliğe tabi kılmalıdır. Bunu bir hatır ve istek için değil, bir otorite olarak kurumlaşan ve maddi bir güç biçiminde somutlaşan PKK önderliğine bağlılığın bir gereği olarak yerine getirmelidir. Ama bu gerçekliğe rağmen, bazıları hala onu bireysel niyetlerle sağa ya da sola çekmekte ve inkara götürmektedir. Bu arada kendilerini de eritmekte ve tüketmektedir. Hatta parti bazı dayatmalarda bulununca teslim olabileceğini, intihar edebileceğini ya da bozgunculuk yapabileceğini söylemektedir. Bunların iyi sesler olmadığı açıktır. Bunlar bütün uyarılarımıza rağmen, ısrarla “ben böyleyim” demektedir. Nitekim Türkiye solu ve işbirlikçi güçler de böyle yaptılar. Bunlar bu tür tavırlarla bizi tehdit etmek istiyorlar. Bu tür tutumlar yığıtlık ve iyi bir davranış biçimi değildir. Bunlar PKK içinde örgütü kendi kişiliklerinde hapseden, tüketen ve eriten tiplerdir.

PKK önderliği olarak büyük bir direniş ve ayaklanma hareketini geliştirmeye çalışıyoruz. Bu öğelerin zayıf, örgütsüz, donanımsız ve yenilgiye açık olan yaklaşımlarının yetersizliğini ortaya koyacak ölçüde ileri gelişmeleri temsil ediyoruz. İlerdeki başarı şansı ne olursa olsun, zafer olanaklarını artırmak ve bunu sürekli kılmak için gelişme ve derinleşmeyi yoğunlaştırıyor ve buna öncülük ediyoruz. Biz gelişmeleri ortaya koyarken, bazıları kendi tutkularından söz ediyorlar. PKK'nin resmi ve fiili önderliği olarak bütün faaliyetlere öncülük etmemize rağmen, hiçbir zaman en küçük bir sızlanma içine girmedik. Arkadaşlara dayattığımız görevler zordur ve aynı zamanda cesaret ve fedakarlık istemektedir. Biz yürütebildiğimiz kadarıyla bu görevleri yürüttük. Ama başkaları böyle davranmadı. Bütün arkadaşlara yoğun bir ilgi, destek ve dayanışma gösterdik. Buna rağmen, kendileri bireysel tasarruflarda bulunarak saygısızlık yaptılar ve tasfiyeciliğin çeşitli biçimlerini dayattılar. İşte tasfiyeci denilen ve yenilgiyi baştan garantileyen tip bizde böyle ortaya çıktı. Partimize bu biçimde bir katılımı tehlikeli buluyoruz. Güneş kadar yakıcı olan gerçeklerimiz karşısında kendi gerçekliğini kırk perdeyle örtmek ve doğru bir katılım sağlamamak kabul edilemez. Bazılarının hala “çözümlemek üzereyim, bütünleşiyorum” demeleri gerçek bir çözüm değildir. Bazılarına basit gelse de, derin tarihsel ve toplumsal temelleri olan bir olgudan söz ediyorum.

ruz. Sadece Kürdistan toplumuna özgü olan bir önderliği ve şekillenmeyi dile getiriyoruz. Şu ya da bu biçimde her ülkenin somutunda ortaya çıkan, halkı zafer yolunda ilerleten ve bu savaşlarda dile gelen gerçekliği kendi gerçekliğimiz içinde de yaşamak istiyoruz. Daha önceden de belirttiğimiz gibi, başından itibaren partiye katılımıda yiğitçe, yüreklice ve militanca davranan arkadaşlarımız da vardır. Onlardan her zaman saygıyla söz ediyor, şehit düşenleri ve yaşayanlarıyla iyi tanınmalarını istiyoruz. Zindan direnişçiliği bu konuda somut bir örnektir. Bunların tartışılması bile doğru değildir. Bunlara ancak saygı duyulabilir. Bunu bu biçimde ortaya koymamızın nedeni, birkaç kişinin sorunlarının çözümlenip çözümlenmemesi değildir. Ulusal ve sınıfsal alanda ve hatta uluslararası alanda yaşanan tıkanıklıkların sosyalizm lehine çözümlenmesini ve bunun gerçekliğimize uygulanışını gerçekleştirmek istiyoruz.

Bir kez daha vurgulayalım: Arkadaşları kendi zayıflıklarıyla başbaşa bırakma gibi bir niyetimiz yoktur. Halkımızın zayıflıklarıyla düşkün bir yaşam içinde kalmasını da isteyemeyiz. Bunları gerçekleştirecek öncümüzü zayıflıklar içinde donanımsız olarak bırakamayız. Arkadaşlarımız istedikleri kadar “kişiliğimiz böyle oluştu ve gelişti” desinler, amaç ve kapsam bakımından PKK’nin kendisini içinde bulduğu düşünce ve davranış statüsü budur. Birçok kişi alışkın bir edayla “ailem beni şöyle büyütüp eğitti” demekte ve kendisini sefil bir duruma düşürmektedir. Toplumun üzerine çöreklenen Evren-Özal kliği görülmemiş bir soygunu gerçekleştirmekte, toplumun ahlakını ve kültürünü paramparça etmektedir. Toplumun bütün değerleri üzerinde ahlaksızca tepinmektedir. Halkın başına getirilenler işte bunlardır. Partimizin bu rejime karşı çıkmasının iyi anlaşılması gerekir. Biz TC’ye başkaldıran en uzun süreli hareketiz. Bu noktada “benim kişiliğim şöyledir” ya da “yetişme tarzım böyledir” demenin hiçbir anlamı yoktur. Bunu söyleme cesaretini göstermek büyük bir edepsizlik örneğidir. Faşizm günlük uygulamalarla adeta toplumu dağıtmak ve bitirmek istemektedir. Bugün TC “pişmanlık yasası”nı değişik boyutlarda geliştirmeye çalışmaktadır. Böylelikle bu yasanın daha da etkili kılınacağından söz edilmektedir. İçimizdeki bazı öğeler, bu duruma bakarak, değerlerinin arttığını ve düzenin kendilerine biraz daha yaşam olanağı tanıdığını söy-

lemekte ve sefilce bir düşünce tarzı içine girmektedir. Hatta bazıları araçlarla devreye girecek, PKK içinde sinsi bir biçimde tahribatlar geliştirecek ve TC ile birleşmeye kadar gidecektir. PKK'nin gelişiminin yükselmesi sonucunda TC'nin topluma dayattığı düzen sarsıldııkça ve bunların değeri artıkça, ucuz kahramanların ortaya çıkması da hızlanacaktır. Bunlar görmemişler gibi günü kurtarmak için TC'nin yanına koşabilecektir. Bir de TC'nin bir işbirlikçi-reformist hareketi kurmalarını istemesi durumunda, bunların hızla TC'ye yönelecekleri açıktır. Bugün TC'nin geliştirmek istediğı hareketin anlamı budur.

Bazı öğelerin amacı, Avrupa'da zindanlarda emperyalizmin elinde ehlileştirilip geliştirilmek istenen "ılımlı PKK" içinde yer almaktır. Bunlar iliklerine ve ruhlarına kadar TC'nin elinde ehlileştirilerek uşaklaştırılmaktadır. Hatta bunun için ideolojik ve örgütsel çaba içine girmektedir. Bunların partimiz içindeki temsilcilerinin yüzde biri bilinçli ise, yüzde 99'u bilinçsizdir. Bütün bu oluşumlar, değişik zaman ve mekan koşullarında, daha katlanılabilir ve yaşanılabilir bir sömürgeci ortam getirmek istemektedir. İster içimizde ister dışımızda olsun, bunlar böyle bir yaşamı ilerencilik olarak görecektir ve buna soyunacak zihniyette olan kimselerdir. Bunlar belki kendilerini böyle tanımlamayabilir, içimizde veya dışımızda olsun, henüz böyle bir konumun uzağında bulunabilir, düşüncede ve ruhsal düzeyde henüz böyle bir şeyi yaşamamış olabilir, belki de ancak tasavvur edebilir. Ama bunlar yarın maddi bir güce kavuşabilir ve TC ile anlaşma da yapabilir. Bazılarının hiçbir endişeye kapılmadan, sırf kendilerine Osmanlı sözü verildi diye, gidip TC'ye teslim oldukları bilinmektedir. Gelecekte de buna benzer örneklerin ortaya çıkması mümkündür. Bununla TC'nin ne kadar uygar hale geldiğini kanıtlamaya çalışmaktadır. Bunun için emperyalizmin desteğine başvurmakta; "ne de olsa TC Kürtleri kabul etmeye yanaşiyor" diyerek, yeni oluşumlar kurmak istemektedir. TKP, Sol Birlik ve buna benzer güçler eliyle yeni bazı gelişmeler ortaya çıkarmaya ve liberal burjuvaziyle ittifak içinde yeni çözümler geliştirmeye çalışmaktadır. Gelişen direniş eylemlerimiz Türk devletini böyle bir yönelim içine sokmaktadır. Bunun üzerinde yeni teorilerin ve işbirlikçi akımların inşa edilmesi durumunun gündeme gelmesi olasıdır.

Aslında bu tür bir oluşumun öyle fazla abartılmasına gerek yoktur, ama yine de bunun belli etkileri olacaktır. Bütün bunlar PKK'nin para ettiğini bildikleri için, "PKK'yi satarsam şu kadar karşılık alırım" diye düşünmektedir. Bu konuda TC'nin koyduğu ödüller de vardır. Ödüller sadece militanların başına konulmamakta, aynı zamanda militanların teslim alınmaları için de çaba harcanmakta, aile çıkarları ve parasal kaynaklar dayatılmaktadır. Bütün bu yöntemleri çok iyi kavramak zorundayız.

Bu akımın parti içinde dayandığı maddi temelleri ortaya koyacak, ideolojik, siyasal ve örgütsel konularını aydınlatacak ve çılğınca geliştirmek istedikleri olguları açığa çıkaracağız. Bunlar kimşenin kendilerini görmediğini sanmaktadır. Bu akımı bütün ayrıntılarıyla değerlendireceğiz. Bunun partimize zarar vermemesi için gerekli bütün önlemleri alacağız. Biz bunlara karşı henüz zarar verici bir konuma gelmeden önce, gerekli önlemleri almak istiyoruz. Bu anlamda militanların derinleşmesi, PKK önderliğinin emniyetinin sağlanması ve denetiminin yoğun olarak yürütülmesi büyük önem taşımaktadır. Yarın büyük ihanetlerle karşılaştığımızda veya partimize karşı ihanet ağırları örülmek istendiğinde, zarar görmemek için, bunları gerçekleştirmek zorundayız. Militan bir öndere yaraşır öngörüyle hareket etmesini, tehlikeleri önceden görmesini ve gerekli önlemleri geliştirmesini bilmelidir. İster yıllık, ister yüzyıllık bir faaliyet için olsun, böylesi bir düzeyi tutturmayı başarmalıdır.

Bunlardan bazıları, "Başkan zor durumdadır, büyük zorluklar yaşıyor, taş çatlasa üç ay bile dayanamaz" demektedir. Biz her zaman PKK'nin kendisini giderek geliştirdiğini ve işbirlikçilere yaşamı zehir edecek bir güce sahip olduğunu belirttik. PKK kendisini öyle derinleştirmektedir ki, sadece TC'yi giderek daha fazla batağa sürüklemekle kalmayacak, kitleleri de daha fazla direnme saflarına çekecektir. Bunun yanısıra, militanlaşmasını geliştirerek düzeyini yükseltecek ve ortaya atılan bütün iddiaları yerle bir edecektir. Yine biz hiçbir zaman işbirlikçilerle uğraşmayı bireysel düzeyde ele almadık. Bunlara karşı yürüttüğümüz mücadeleyi güçlü ve başarılı kılabilmek için, sürekli olarak PKK'yi derinleştirmeye, militan ölçüleri yetkinleştirmeye ve bu temelde hareketin yaygınlaşmasına büyük önem verdik. İşbirlikçi kesimlerin gelişmesi ancak

böyle bir mücadeleyle önlenebilir. Nitekim günümüze kadar yaptığımız şey de budur. Yakın dönemde “pişmanlık yasası” etrafında geliştirilmek istenen teslimiyet, bir bütün olarak partimizi imha etmeye yönelikti. Bu yasanın bazı kalıntıları, hala kendilerini bu işi başaracaklarına inandırmışlardır. Bazılarının 1987 kışını sağlam çıkaramayacağımıza ilişkin kendilerine adeta güvence verdiklerini çok iyi biliyoruz. Bunlar öylesi bir ucube tiptir ki, TC’den daha kararmış bir yüreğe sahiptir.

Bütün bu tiplerin istedikleri şey nedir? Bunların istedikleri şey, parti içinde biraz daha kariyer sahibi olmak ve yetkilerini artırmaktır. Peki, bu yetkileri nasıl kullanacaklar? Diyelim ki, yetki ve kariyer elde ettiler; o zaman işbirlikçi ruhlarını partiye egemen kılmaya çalışacak ve partiyi tasfiyeye götüreceklerdir. Bunları çeşitli uygulamalara tabi tuttuğumuzda hemen ağlıyor, sızlıyor ve gözyaşı döküyorlar. Bunların yarın ne getirecekleri ve nerede neyi uygulayacakları fazla belli değildir. Hepsinin bir kulağı Parti Önderliği’nde ve militanlar üzerinde yürütecekleri tasarruflarda, öbür kulağı ise TC’dedir. Yaşadıkları durum adeta bir şeytan üçgenini andırmaktadır. Fırsat hangi yandan doğarsa, hemen o yana dönmektedir. Aslında kendileri de çözüme gitmede şaşkındır. Dört bilinmeyenli bir denklemler mi karşı karşıya olduğunu ya da başka bir yerde mi bulunduğunu anlayamamakta, gerçekte ne yapacağını bilememektedir. Hangi taraf ağır basar ya da bastırırsa, o yöne doğru dümen kırmaktadır. Bir yandan Parti Önderliği’ne şirin görünmek ve militanları kandırmak istemekte, öbür yandan TC ile ilişki yollarını açarak düşkünceler bir yaşam geliştirmeye çalışmaktadır. Adeta dört bilinmeyenli bir denklem oluşturulmuştur. Tabii arkadaşlarımız böyle bir denklemin kurulduğunun farkında bile değildir. Ama biz bu denklemin farkına vardık. Hiç kimse böyle bir denklemin kurulmadığını inkar edemez. Biz bu tür bir denklemin kurulduğunu kanıtlayabiliriz. Böylesi denklemler kuranlar hala partimizin saflarında bulunmaktadır. Politikada bu tür denklemler kuranlar, istedikleri kadar kendilerini kurnaz sansınlar, biz bu denklemleri önceden çözmüş durumdayız. Ama bunlar bu çözümü dikkate almamakta; kendilerini bir düşkünün düzeyine düşürdükten sonra, “beni kurtarın” diye bağırarak dururlar.

Eğer kişi gerçekten dürüstse, pratik uygulamalarıyla da bunu kanıtlamak durumundadır. Bizim hala parti önderliğini yürütmemizin ve yenilgi almamış olmamızın nedeni, bizzat bu pratik uygulamalardır. Çok tartıştığımız ya da çok konuştuğumuz için değil, herkesin genel doğruları ve devrimci özü temsil etmesi gerektiğine inandığımız ve bunu derinden kavradığımız için başarı sağlıyoruz. Bizim böyle bir yürütme gücü haline gelmemiz, PKK önderliğinin de sürekli yükselişine yol açmaktadır. Militanlarımız böyle bir durumu anlamaktan uzak bir konumda yaşamakta; hala önemli oranda örgütsüzlüğün ve köleliğin derin etkisi altında bulunmaktadır. PKK çizgisini temsil etme yetenekleri zayıftır. PKK'nin ılımlı ya da reformist bir çizgiye çekilmesi, kişisel anlamda belki bazılarının yaşamını kurtarabilir. Bizde ortaya çıkan tasfiyeciliğin dayattığı ve istediği şey de budur. Parti içinde işleri sürekli olarak ertelenen, muğlaklığı geliştiren ve partiyle bütünleşmeyi parti politikasının bir gereği olarak kabul etmeyen tipler, PKK önderliğinin gelişmesi, güçlenmesi ve yetkinleşmesi karşısında ılımlı ya da reformist bir PKK yaratma olanağı bulamadıkları için, emperyalizm ve TC ile ajanlık ilişkileri içine girmekte ve kapağı dışarıya atmaktadır. Partimizin saflarında hala bu tür hesaplar içinde yaşayan tipler bulunmaktadır.

Parti içinde ortaya çıkan eğilimler önemlidir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, politika niyetlerle yürütülemez. Maddi gelişmeler, kişinin bugün düşünmediğini yarın bir gerçeklik olarak karşısına çıkarabilir. Kişi bugün savunmadığı bir eğilimi, yarın kıyasıya savunur bir duruma gelebilir. Bizim yapmak istediğimiz şey, önceden bu tür gelişmelerin önünü kesmektir. Bu tür eğilimlerin başarı şansını ortadan kaldırmak, doğru olana daha fazla gelişme olanağı açmak, yenilgiye ve teslimiyete gidenlerin başarı şansını azaltmak için yoğun çaba harcamaktayız. Arkadaşların da tercihlerini önemli ölçüde gelişen PKK hareketinden yana yaptıklarını sanıyoruz. Militanlarımız tercihlerini yaparken, bütün bu gerçekleri göz önünde bulundurmalıdır. PKK içinde değişik bir yaşam düşünenlerin de, bu gerçekler ışığında konumlarını yeniden gözden geçireceklerini ve kendilerini geliştireceklerini umuyoruz. Biz şimdiye kadar hiç kimseye “sen partimiz için şu kadar tehlikelisin” ya da “bilinçli bir

ajansın” demedik. Dikkat edilirse, bu tür sözler söyleme gereğini hiç duymuyoruz. Bunlar partimizin gelişmesini ciddi bir biçimde tehdit edecek nitelikte kişiler değildir. Bazıları komploculuk yapabilir, birkaç yoldaşımızın kanına girebilir; ama bunlar hareketimizin genel gelişimini etkileme gücünden uzaktır. Burada dikkat edilmesi gereken ve başlıca tehlikeyi oluşturan husus, bu tiplerin parti içinde tutulmaları ve yaşatılmalarıdır.

Gerek III. Kongre sürecinde, gerek kongre sonrasında ortaya çıkan birçok hususa ihtiyatlı ve köklü bir temelde yaklaştık. Bunların parti içinde yaratabilecekleri tahribatları engellemek için, kendilerine duyarlı bir biçimde yaklaşmayı esas aldık. Bütün bunları sadece bu kişilerin yaratacakları tahribatları önlemek için değil, kendilerini çok güçlü hisseden ögelerin nasıl bir kaşık suda boğulacak kadar zayıf olduklarını ortaya koymak için yaptık. Bunların üzerinde hala durmamızın nedeni, bu tiplerin anlayış, ruh, felsefe ve kişilik olarak sadece kendilerini değil, tarihsel bir çözümsüzlüğü ve sınıfsal bir hiçliği yaşamalarıdır. Bu ögeler partimize bu özelliklerini dayatmakta ve bunların egemenliği için çaba harcamaktadır. Tabii bu düşkünlüktür, kocakarılıktır. Bu yönde bir ısrar örgütü değil, örgütsüzlüğü geliştirecektir. Bunun için de bu tipler çeşitli gösterilerle bir savaşım yürütmektedir. Toplumumuz bugün kan revan içinde bulunan bir durumu yaşamaktadır. Bunun dışında yaşananlar düşkünlüktür, acı ve gözyaşdır. PKK hareketi gerçekten yaşama hakkına sahip olan özü geliştiren ve bunun dışında bir yaşamı kabul etmeyen bir harekettir. Diğerlerinin sonu tasfiyedir.

PKK'nin yürüttüğü savaşın ne denli haklı bir savaş olduğunu militanlarımız kendi gözleriyle görmektedir. Görevimizin militanları öyle gözü yaşlı ve işbirlikçilere boyun eğen bir konumda tutmak olmadığı açıktır. Bu militanlara yapılabilecek en büyük kötülük olacaktır. Bu tarzda bir örgüt oluşturmaya çalışmak düşkünlüktür. Militanlarımız böylesi basit yaklaşımlarla birbirlerine yaklaşmamalıdır. Kaldı ki, bu tür yaklaşımlar, basit armağanlarla birbirini kandırmaya benzerdir. Militanlara bu tarzda bir destekte bulunmak aklımıza bile gelmemektedir. Yapmamız gereken şey, örgütsel anlamda militanları daha da güçlü kılmaktır. Biz militanlarımızın daha güçlü bir örgütsel anlayışa, kavrayışa ve uygulamaya

ulaşabilmeleri için, kendilerine sonuna kadar destek olur ve dayatmalarda bulunuruz. Militanlarımızın büyümeleri için elimizden gelen her türlü çabayı sergileriz. Basit ve tükenmiş kişiliklere sunacağımız bir destek olabilir mi? Onlara sunulacak en iyi desteğin kendilerini hak ettikleri düşkünlüğe göndermek olduğu açıktır. Bu tipler ellerine verdiğimiz örgüt yetkilerini hiç olmazsa onurlarını kurtarmak için kullanacaklarına, kendilerini daha da düşkünce durumlara sokmaktadır. Bunlar yetkilerini kullanarak onurlarını beş paralık düzeye indirmeyecek ve düşmana teslim etmeyecek bir biçimde korusalardı, kendilerine saygı duyardık. Ama bu öğelerin ellerinde bulunan yetkiler ve olanakları nasıl sağa sola peşkeş çekerek ortalıkta bıraktıklarını çok iyi biliyoruz. Bu açıdan, bunlara tükenişin kişiliğini yaşayan kişiler adını veriyoruz.

Militanlarımız insanların kaderiyle ilgilenmektedir. Militanlar insanlığın kaderini kendilerinde temsil ettiklerine göre, yetkileri altında bulunan insanların yaşamını çok iyi düşünmek zorundadır. Bir gün için de olsa, sağlıklı yürütülemeyen bir yönetim, bazı insanların yaşamına mal olabilir. Sorumluluğu altında bulunan insanların sıradan esenliği için bile önlemler alıp geliştirmeyen bir militan, nasıl bir yönetici olabilir? Bazıları başkalarını aldatarak parti içinde kendilerine yer açmak istemektedir. Bunlar son derece tehlikeli tiplerdir. Bugün en azından bazı arkadaşların yaşadıkları konum budur. Bunlar adeta insan üzerinde oynamaktadır. Militanlarımız ya da yöneticilerimiz insanları eğitmekte, savaş için yürütmekte ve ateşe sürmekte; ancak bunun gerekli kıldığı dikkati ve duyarlılığı göstermemektedir. Ama hala “benim köylü özelliklerim vardır” demekle işler çözümlenmemektedir. Bu arkadaşlara söyleyeceğimiz şey, bu konumlarını terk etmeleridir. İnsanları ateşe sürdükten sonra duyarsızlık içinde olmak, kötü bir ahlaksızlık örneğidir. Oysa insanların olanaklarını sonuna kadar yetkin bir biçimde kullanabilmeleri için çaba harcanmak zorundadır. Militanlar “nasıl olsa yöneten benim” diyerek, milyonların kaderiyle oynama hakkını kendilerinde görmemelidir. Çünkü militan sadece kendisinin değil, milyonların da kaderini temsil etmektedir. Bu anlamda militanın temsil ettiği şey artık kendisi değil, milyonların yetki ve sorumluluğudur.

Çok açık olan bu gerçeklere rağmen, birçok kişi hala eski üslubunu kullanmakta ısrarlı davranmaktadır. Biz bu arkadaşlara yöntemlerini değiştirmeleri için defalarca uyarılarda bulunduk. Bizim de temsil ettiğimiz bir yaşam biçimi vardır. Onur savaşımına sonuna kadar bağlı kalarak, sorumluluk duymamız gereken güçlere karşı görevlerimizi yerine getirdik. Hiçbir şekilde kendimizi şu ya da bu güce acındırma durumuna düşmedik. Bu tavrımız belki uzun süre yadırgandı, belki de aşırı bir tavır olarak görüldü. Ama bunun devrimci bir tavır olduğunun bugün daha iyi kavrandığını sanıyoruz. Biz de birçok örgüt gibi dostluk ve dayanışma adına ağlayıp sızlayabilir, ayaklara kapanabilir, her gün şuraya ya da buraya çağrılar yapabilir, kırk kez boyun eğmeciliğe ve örgütü satma tavrına girebilirdik. Ama bunları yapmadık. Zaten bunun dışındaki bir yaklaşımla devrimci onurun kurtarılması olanaksızdır. Şimdi bizdeki bazı tipler birçok yöntemi denemekte; “şunu bastırırım, buna boyun eğdiririm” diyerek, tamamen kendisini konuşturmaya çalışmaktadır. Bunu da toplumda çokça görülen bezirganca tavırlarla yürütmek istemektedir. Bir politikacının böyle davranamayacağı açıktır. Biz devrimci politikaya ne tür davranışların egemen olması gerektiğini defalarca açıkladık. Bir devrimci politikacı, hak ve adaleti en iyi bir biçimde temsil eden ve her türlü olumlu gelişmenin canalıcı odağı haline gelen bir kişidir. Partimizin içinde bezirganca yöntemlerle hiçbir yere varılamayacağı ortadadır. Bu yöntemler çabucak açığa çıkarılır.

Bazı arkadaşlar hala şöyle iş yapacağını, ya da partiye böyle layık olmaya çalışacağını belirtmektedir. Gerçek anlamda birbirine bağlılık ve değer vermek, devrimci özün sağlamca savunulmasından ve bu öze sahip çıkılmasından başka bir anlama gelmez. İyi örgütleyen, en az kayıplarla başarılar kazanan ve en güzel ahlakın sahibi olan militan, en iyi örgüt görevlisidir. Tersine çevresindekileri dağıtıyor, iyi sevkedip yürütemiyor, güçlü yönetemiyor, güç ve inanç geliştirmiyorsa, çok kötü bir militandır. Her gün yaşadığımız bir yığın gelişme ve zorluğa rağmen, biz moralsizlik kaynağı olabilecek herhangi bir tavır içine girdik mi? Hayır! Bu kadar geniş yetkilere sahip olmamıza rağmen, sıradan bir işte bile bu yetkileri kötüye kullandığımız görüldü mü? Hayır! Bu konularda tek bir örnek bile gösterile-

mez. Görevlere gösterdiğimiz bu yüksek bağlılık, bütün arkadaşlar için de geçerlidir. Biz arkadaşlarımızın basit insanlar olduklarını ve böyle bir görevi temsil edemeyeceklerini söylemiyoruz. Böyle bir düşünceyi taşıyanların partimizin saflarında yeri yoktur. Ancak söz konusu öğeler militanlarımızı geri, gelişemez, sıradan ve basit insanlar olarak göstermekte ve militanları üzerlerinde her türlü tasarrufun geliştirilebileceği köleler gibi görmektedirler.

Bu tipler militanlara karşı yaklaşımlarında iki tür örnek sergilemektedir: Onları ya bir köle olarak görmekte, ya da bir despot gibi ele almakta; kısacası kendilerine karşı kabul edilemez bir yaklaşım sergilemektedir. Oysa PKK gerçekliğini doğru bir temelde kavramak mümkün olmasına rağmen, ortaya çıkan bu tavırlar esef vericidir. Bazı arkadaşların sürekli olarak “gelişmek istiyoruz ve yoğunlaşmaya çalışıyoruz” demeleri doğru olabilir. Dikkat edelim: Tekelerde mürit yetiştirmiyor ya da okullarda çocuk yetiştirmiyoruz; günlük politika yürütüyoruz. Yine günlük örgütlenme ve eylem görevlerimiz bulunmaktadır. Buna rağmen, bazıları hala kendilerine olanak tanımamızı istemektedir. Bugün arkadaşlara mevcut olanaklarımızdan daha fazla olanak veremeyiz. Kaldı ki bundan daha fazla olanak da yoktur. Kendimize tanımadığımız birçok olanağı - eğitim, sağlık, esenlik vb.- arkadaşlara tanıyoruz. En azından mücadele esenliği açısından, arkadaşlara birçok olanak açmış durumdayız. Yine de birçok arkadaş hala kendilerine olanak tanınmasından söz edebilmektedir. Öyle bir durum ortaya çıkmaktadır ki, bu arkadaşları cennete yerleştiresek bile, kendileri neredeyse bizden daha iyi bir cennet isteyeceklerdir. Kısacası işler sınırsızlığa vardırılmak istenmektedir. Kuşkusuz bu doğru bir yaklaşım değildir. Hiç kimse militanlarımızın bu gerçekleri kavrayamayacaklarını ve uygulayamayacaklarını iddia edemez. Bu tür iddialarda bulunmak partiye, militana ve insana güvensizliği ifade edecektir. Sömürgeciler de “üç beş çapulcu ve baldırı çıplak” diyerek militanlarımızı aşağılamakta ve alay etmektedir. Dolayısıyla böyle bir ağzın kullanılması, sömürgecilerin ağzını kullanmakla eşanlamlıdır. Bütün bunlara rağmen, biz insanımızın yüceleceğine inanıyor; gerekli dönüşümü, gelişimi ve sağlamlığı yakalayacağımız konusunda kendimize güven duyuyoruz. Bunun dışında söylenecek ve yapılacak her şey, kendi-

mizi çok kötü bir biçimde nitelendirmemiz anlamına gelecektir. Burada yadırgatıcı gelişmelerin neler olduğu daha iyi anlaşılmalıdır. Partimizin sağladığı bu kadar gelişmelere rağmen, bazıları hala gerçeğimizi ısrarla başka türlü yorumlamak istemektedir. Bazı yetersizliklerin eğitim ve deneyimle giderileceği anlaşılır bir durumdur. Herkes büyük politikacı olmayabilir. Bunu anlayışla karşılırsınız. Bu konu üzerinde bu denli kapsamlı bir biçimde durmak istemiyorduk. Ancak bu kişilik son derece inatçı bir durumu yaşamakta; kendisini örgütsüzlüğe, eylemsizliğe, yenilgiye ve tükenişe mahkum etmektedir. Biz bu kişiliğin bütün belirtilerini, bazı iradeleri ve bu konudaki bazı dayatmaları gördüğümüz için, bunun üzerinde sıkıca duruyoruz. Bu öğeler kendi kendilerini ele veriyor ve tasfiye ettiriyorlar. Bu nedenle bunların adları o kadar önemli değildir. Biri gider, yerine öbürü gelebilir. Önemli olan anlayış düzeyinde bunların kökünü kurutmamız ve mahkum etmemizdir. Bu tipin değişik yansımalarının kökünü kazımak için, bu tür bir çalışmayı yoğun bir biçimde sürdürdüğümüz bilinmektedir. Bu anlayışların köklerinin kurutulması için daha yetkin bir savaşım verilmesi gerekmektedir. Böyle bir mücadeleyi arkadaşların inadına, yanılıklarına ve yetersizliklerine rağmen geliştirmektediriz. Bu mücadele bazılarının yaşamına mal olabilecek bir düzeyde gelişse de, yapılması gerekeni yapmaktan geri durmayacağız. Ameliyat gerekiyorsa ameliyat edeceğiz. Halkımızın hastalıklar içinde kalmasına asla göz yummayacağız. Halkımızı mutlaka sağlığına kavuşturacağız. Arkadaşların dayattıkları bu yaşamın ne bize ne de kendilerine bir yararı olabilir. Her gün sorunlar içinde kıvranan bir yaşamı ne yapalım? Sürekli karşımıza çıkarılan bu zayıf ve bunalımlı sestem nefret ediyoruz. Zayıflıklarımız bu tür bir sesin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Bu son derece kötü bir sestir. Tarihin her döneminde birçok halkın içinde bu tür sesler ortaya çıkmıştır. Bu sesler hem halk yığınları, hem de insanın kendisi için kötüdür.

Biz düşkün, geri ve zayıf bir yaşamdan büyük nefret duyduğumuzu defalarca belirttik. Zayıf biri, her şeyden önce kendi hakkını, adaleti, iyiyi ve doğruyu savunamaz. Düşkün ve zayıf biri, kendisini gerici, düşkün ve sömürücü güçlerin aleti olmaktan kurtaramaz. Bu nedenle halkların tarihte yaşadıkları bu tür durumlar sürekli teh-

like oluşturmuştur. Aynı biçimde bu yaşamın tehlikeleri bireysel düzeyde de görülmüştür. Parti ortamında bu tür anlayışları tamamen mahkum edemezsek, parti içinde yenilginin, teslimiyetin ve köleşmenin zeminin kendi elimizle hazırlamış oluruz. Bu söylemler bazılarında belki bir abartma ve gelecek dönemler için alınması gereken önlemler gibi gelebilir. Ama bunlar canlı ve somut olarak yerine getirmemiz gereken görevlerdir. Bu açıdan, her arkadaş, önlemlerini bu biçimde geliştirerek, başarılı olmayı güvence altına almak zorundadır. Bu sadece yaşamımızın bir kesitiyle sınırlı bir şey değildir. Arkadaşlar bu hususları daha az ya da daha fazla temsil edebilir. Ama ortaya çıkan gerçek odur ki, doğru gelişme ancak bu temelde olabilir.

Geleneklerin ve yanlışların inadı devrimin inadı karşısında duramaz. Çünkü devrimin inadı çok güçlüdür. Bunun yanısıra devrimciliğin iradesi ve yaklaşımı da son derece güçlüdür. Bu açıdan yaptığımız hesapları tam yapmamız gerekmektedir. Bunu yaparken, hiçbir arkadaşımızı kendi yoldaşını zor bir duruma düşürmemelidir. Çünkü fazla zorlamanın sonuçları gerçek anlamda yıkıcı olacaktır. Kişi dostlukları kötüye kullanırsa, gerçekte yalnızca hareketimize değil, kendisine de en büyük zararı verecektir. Yoldaşlık ilişkileri zedelenirse, bunun yaratacağı sonuçlar çok kötü gelişmelere yol açacaktır. Kişinin gaflet içinde bulunması ve “nasıl olsa kimse görüp duymuyor, işin içinde cezalandırma da yok” diyerek dayatma üstüne dayatmada bulunması yıkıcı sonuçlar doğuracaktır. Bugün ortaya çıkan birçok durumda da görüldüğü gibi, arkadaşlarımızı asla zor durumlarda bırakmamamız gerekir. Böylesi ortamlarda yoldaşlarımızın yetmezlikleri daha fazla yaşayacaktır. Ama bizden bu tür yetmezlikleri normal karşılamamız da beklenmemelidir. Hatta bunu biraz daha sürdürmeyi denemek, gerçek anlamda düşkünlük, lümpenlik ve ihanet anlamına gelecektir.

Eğer biz bu hususlarda yeterli aydınlatmayı yapmaz ve yol gösterici olamazsak, arkadaşlar kendilerini ayaklandırmalı ve bu tür yaramaz kişiliklerden kurtarmalıdır. İster bir gün, ister sonsuza dek yaşayalım, doğruyu vermek ve egemen kılmakla mükellefiz. Her zaman gücümüz ölçüsünde doğruyu egemen kılmayı bir görev olarak benimsedik ve hala bunu yürütmeye çalışıyoruz. Bu PKK'nin

karakteri ve ahlakı, kısacası özelliğidir. Diğer yaklaşımlar olsa olsa bir fitne-fesat hareketi olabilir. Böyle bir hareketin ise halk içinde hiçbir değeri olamaz. TC bunların söylediklerini ve yapmak istediklerini her gün söylemekte ve yapmaktadır. Bu nedenle bunların TC'den bir farkları bulunmamaktadır; TC böyle bir görevi yerine getirdiği için de, bunların hiçbir anlamı yoktur. Bu anlamda bu tipler boş şeylerle uğraşmaktadır. TC her gün "bu işin sonu yoktur, hiçbir şey başaramazlar" diyerek, mücadelemize bir kimlik yakıştırmak istemektedir. Halkımız kendisine zorla kabul ettirilmek istenen bu kimliği kabul etmemekte ve benimsememektedir. Mücadelemize böyle bir kimliği yakıştırmaya çalışmak, bize yapılacak en büyük hakarettir. O halde sınıf, ulus ve insanlık adına kimlik bulma mücadelemizi mutlaka iyi bir biçimde yürütmek zorundayız. Bunu da övgü ya da yergi aldığımız için değil, bir karakterin ve kişiliğin özelliği olarak gördüğümüz için yapmalıyız. Bu nedenle başka biçimlerin sergilenmesi boş bir çabadan ibaret olacaktır. Dolayısıyla bunalım felsefeleri ya da kişilikleri üretmekten vazgeçmeliyiz.

Bunlar TC'nin yanına gitseler bile, hiçbir şey elde edemeyeceklerdir. Parti içinde bu tür çabaların sürdürücüsü olmak kişiye hiçbir şey kazandıramayacağı gibi, herhangi bir olumlu sonuca da yol açamaz. Önemli olan kişinin devrimden veya karşı-devrimden yana kesin tercih yapmasıdır. Böyle bir tercihin kesinleştirilmesine sanıldığından daha fazla ihtiyacımız vardır. Kişi tercihini devrimden yana yaparsa, devrime yararlı olacaktır. Tercih karşı-devrimden yana yapılırsa bile, bunun da devrime yararı dokunacaktır. Ama hiçbir güçten yana tercih yapmamak, orta yerde muğlak ve ertelemeci bir konumda durmak, devrime büyük zararlar verecektir. Böyle bir tavır tarihin en lanetli tavrıdır. Tercih devrimin lehine yapılırken, hemen muazzam bir önderliğin fişkırmasını beklemiyoruz. Kişi bir önder düzeyine yükselirse, kendisini alkışlarız. Ama bunu yapamıyorsa, iyi bir taraftar ve izleyici olarak kalmalıdır. Bunun çok geniş bir çerçevesi bulunmaktadır. Partimizde önderliğe tırmanmak isteyenler için yol sonuna kadar açıktır. Yine bir savaşçı düzeyinde kalmak isteyenleri de hiç kimse ayıplamamalıdır. Ama bunun da kuralları vardır. Bu kurallara uyulması ve gereklerinin yerine getirilmesi gerekir.

Mesele sorunların çözümünde kişilerin yakasını bırakıp bırakmamak değildir. Bu sorunların çözümü devrimin kaderini yakından ilgilendirmektedir. Ama arkadaşlarımız birer bireydir; tarihin şu ya da bu biçimde geliştirilmesi kendileri için fazla bir önem taşıyabilir. PKK bir militanlar topluluğudur. Bu topluluk içinde bazı militanlar gelişip yetkinleşebilir, bazıları sapmalar içine girebilir. PKK'de militanlaşma bu biçimde gelişmektedir. Bütün bu hususları fazla abarttığımızı sanmıyoruz. Arkadaşlar militanlaşmada iddialı olmalıdır. Ortaya çıkan fırsatlar ve şansları iyi kullanmalı, her arkadaş militan özelliğini keskinleştirmelidir. Günlerin ve saatlerin değeri iyi bilinmelidir. Doğru yaşama adeta hücum edercesine egemen olmamız gerekmektedir. Günümüz dünyasında zaptedilecek o kadar çok şey vardır ki, bunların hepsine sahip olmamız gerekir. Güzellikler dünyasında var olan ve bizim yoksun olduğumuz her konuda; siyasal, ekonomik, sanatsal vb. bütün alanlarda ihtiyaç duyduğumuz ne varsa hepsine sahip olmalıyız. Hala “ben atadan kalma özelliklerle yaşayacağım” demek doğru değildir. Ne pahasına olursa olsun, PKK üretkenliğini mutlaka geliştirecektir. Militanlarımız bu üretken hareketin üretken militanları haline gelmelidir. Yoksullaşmış bir halk ancak sömürgeciliğin eseri olabilir. Bizim eserimiz böyle olamaz. Bize özgü olan eser, sürekli gelişen ve zenginleşen bir halk gerçekliğidir. Bir birey duyguları, düşünceleri, örgütlülüğü ve eylemliliği ile sürekli gelişebilir ve gelişmelidir. Duyguları, düşünceleri, örgütlülüğü ve eylemliliğiyle sürekli zenginleşir ve zenginleşmelidir. Buna rağmen, militanlarımızdaki zenginliğin ne denli sınırlı olduğunu iyi biliyoruz. Zenginleşmenin çok çeşitli biçimleri bulunmaktadır. Öyle bir gelişme yaratılmalıdır ki, dilimiz, yüreğimiz, olanak ve fırsat yaratma yeteneğimiz zengin olmalıdır. Bütün bu zenginliklerin geliştirilmesi sonucunda bir halk yeniden yaratılmakta ve kendisine gelmektedir.

Görülen odur ki, militanlarımız daralmakta, dillerini döndürecek gücü bile kendilerinde görememektedir. Yüreklere açılmamakta, dilleri konuşmamaktadır. Peki, böyle bir militanın kime bir hayrı dokunabilir? Böyle bir militanın başkaları bir yana, kendisine bile yararı olamaz. Biz hareketimizin temellerini attığımız günden bu yana, yoğun bir biçimde çaba harcayarak, muazzam bir propaganda

yürütüyoruz. Bu konuda bir gün için bile bıkip usanmadık. Hatta böyle bir görevi yerine getirmeden, yaşamanın bile olanaksız olduğuna inanıyoruz. Bu anlamda büzülmeyi, daralmayı ve tıkanmayı son derece tuhaf bir durum olarak karşılıyoruz. Aslında bunun siyasal anlamını ve sınıfsal nedenlerini ortaya koyduk. Bunların örgüt içinde nasıl bir konum içine girdiklerini izah ettik. Anlatılanlardan da ortaya çıktı ki, bu tür özellikler kişiye hiçbir şey kazandırmamakta, tersine ondan birçok şeyi alıp götürmektedir. Biz birbirimizi rahatlatmak için bu tür şeylerden söz etmiyoruz. Yine birbirimizi güncel sorunlarla meşgul etmek için değil, zengin bir yoldaşlık yaratmak ve geliştirmek için bu konulara değiniyoruz. Sadece mevcut militan yapımıza değil, daha sonra geleceklere de olumlu ve güçlü bir miras bırakmak için bunları geliştiriyoruz. Onlara iyi bir ahlak ve yaşam yolu çizmek için, bütün bu konuları en ince ayrıntılarına kadar açıyoruz. İşte militan öncülüğün yapması ve yerine getirmesi gereken şeyler bunlardır.

Sorunlarımızı son derece kapsamlı bir yaklaşım gösterilemezse, militanlarımız adeta düğümlendikleri çelişkilerden kendilerini kurtaramazlar. Günlük ilişkilerimizde birbirimize karşı saygılı olmamız ve hürmet göstermemiz, sadece sembolik anlamı olan bir olgudur. Biz sadece güncel olanı değil, tarihi çözümlemekle uğraşıyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelemizde önderliğin rolünü belirtir ve kimliğini tanımlarken, özellikle bu konulardaki önemli bilinç eksikliğini ortaya koymaya çalışıyoruz. Bunun siyasal mücadeleyle ilişkisini ve siyasal mücadele üzerindeki etkisini de ortaya koyuyoruz. Tarihsel ve güncel özelliklerimizin, Kürdistan'da başka bir halk gerçekliğinden daha fazla siyasal ve örgütsel bilinç istediğini görüyoruz. Aynı zamanda örgütsel faaliyetlerin de büyük bir önemle yürütülmesi gerektiği açıktır. Bütün bu sorunlar gelip militanların örgütsel düzeylerini hangi ölçüde geliştirdikleri, örgütsel rollerini hangi oranda kavradıkları ve hayata geçirdikleri noktasında düğümlenmektedir.

Yıllardır yürüttüğümüz faaliyetlerden sonra, sıkça tekrarladığımız ve önemini yitirmeyen sorunlarımızı bu kesinlikte ortaya koymamızın son derece önemli siyasal ve eylemsel nedenleri bulunmaktadır. Buradaki zayıflıkların doğurduğu ve bundan sonra da

doğurmaya devam edeceği sonuçlar, bizdeki sorumluluğun katbekat yükseltilmesini ve sorunlara büyük bir sorumlulukla yaklaşılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu da kendisini olmazsa olmaz biçiminde ortaya koymaktadır. Bu konularda örgütsel görevleri saptıran ve örgütsel yönetimi anlaşılmasız boyutlarda ortaya koyan tiplere karşı büyük bir öfke duyuyoruz. Bunlar aynı zamanda kendilerini en kötü durumlara düşürmekte ve parti karşıtı bir duruma getirmektedir. Hemen belirtelim ki, kendisini bu tür konulara düşürmekten zevk alan ve bütün uyarılarımıza rağmen görevlere bu biçimde yaklaşan bir adam, egemen sınıfların bilinçli ajanlarından daha tehlikelidir. Bunların verdikleri zararlarla bilinçli ajanların zararlarını karşılaştırdığımızda, zararın yüzde 99'unun bu öğelerden kaynaklandığını görürüz. Kişinin kendisine sevdalanmaması büyük önem taşımaktadır. Kişi bireysel tutkularını öne çıkararak, çizgimizin amaçlarımız doğrultusunda hayata geçirilmesi karşısında engel olarak ortaya çıkmamalıdır. Bu kişilerin verdikleri zararlar, gerçekte sanıldığından çok daha fazla olumsuz sonuçlara yol açmaktadır. Açıkça belirtelim ki, kişiler bu duruma düşüklerinde hemen ilkelikten, eğitimsizlikten, bilinç eksikliğinden ve tecrübe yetersizliğinden söz ederek, sınıfsal nedenlere sığınmamalıdır. Bu tür tavırları yadırgadığımızı ve kabul etmediğimizi ısrarla vurguluyoruz.

Yüksek amaçlara bağlılık, kişiyi çok ileri konulara götürür. Tarihsel gelişmelerin önderlik sorunu üzerinde nasıl bir etkide bulunduğunu önemli oranda izah ettik. Bu açıklamalarımıza bağlı olarak, amaçlarına büyük bir tutkuyla bağlı, dürüst ve inançlı kişilerin yönetim tarzında, yürüyüş biçiminde ve kurallara uygun bir yaşamda fazla bir sıkıntı içine girmeyeceklerini belirttik. Burada ortaya çıkan ciddi bir olgu vardır. Burada amaçların yeterince kavranamaması, kavransa bile inanç zayıflığı ve bilimsel ölçülere dayanmayan bir inancın varlığı söz konusudur. Hatta amaçların doğruluğuna inanılsa bile, bu uğruda yürütülen faaliyetlerin başarısına ilişkin bir inançsızlık vardır. Amaçlarımız iyi ve güzeldir. Eğer inançsızlık varsa, ne kadar çaba harcanırsa harcanınsın, bu amaçların başarıya götürülmesi olanaksızdır. Adeta köleliğin kabul edilmesi anlamına gelen eylemsel ve örgütsel alanlardaki yetersizliklerin başka bir nedeni de, sınıf kişiliğini esas alarak çeşitli sapmalar içine

girmektir. Bütün bunlar yürüyüş tarzını geliştirme ve yetkinleştirme faaliyetlerimizi sarsmakta ve dağıtmaktadır. Her önemli davada olduğu gibi, yüksek amaçlarımıza ulaşmak ve zaferi sağlamak da bu engellerin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Hiçbir dış engel bir halkın, bir sınıfın ve hatta bireyin amaçlarına ulaşması önünde belirleyici olamaz. Bütün sorun, haklı ve doğru amaçların hangi yöntemlerle gerçekleştirileceğine gelip dayanmaktadır. PKK hareketi, bütün bu konularda hem amacın kapsamını derinleştirmede, hem de bu amaca hangi yöntemlerle varılacağını saptamada ve çabalarını buna göre birleştirmede çok ileri örnekler ortaya çıkarmıştır. Dikkat edelim: Halkımız bugün yüksek amaçlar sistemine kavuşmuştur. Yakın döneme kadar alaca karanlıkta amaçsız, perspektifsiz, ruhsuz, çabasız ve köle bir yaşam sürdüren halkımız, bugün nüfusun büyük kesimini birleştiren ve etkisi altına alan yüce amaçlarla dolu bir yaşama yönelmektedir. Buna öncülük eden ve bu doğrultuda bilinçlenmeyi ve yürüyüş tarzını geliştiren partimizin özellikleri, kimliği ve kitlelerle gelişen bağları da ortadadır.

Bizi bu sorunu köklü bir biçimde ele almaya yönelten şey, toplumsal bilinçteki müthiş eksiklik ya da düşüncesizlik ortamının güçlü olması, bireyin son derece rezil oluşum tarzı, biçimsiz ve kişisiz bir biçimde gelişmesi, özellikle örgütsel planda dumura uğratılması, ulusal ve sınıfsal çıkarların örgütlenmesindeki korkunç donanımsızlığı ve bunun gereğini bile duymama tarzında yaşadığı büyük sorumsuzluktur. Tuhaf olsa da, hareketimizin bu konuda sağladığı ilerlemeye rağmen, bazı öğelerin en çok takıldıkları sorun, amaçlar doğrultusunda yetkin bir örgütlenmeye ulaşmalarını, en az örgütlenmeyle eylem yapmaları ve parti faaliyetlerini yürütmeleri, hareketin şu ya da bu görevini yerine getirmeyi normal saymalarıdır. Oysa başarı, azami bir örgütlenmeye ulaşma isteği kadar, bunun için ulaşılabilir nitelikte olan bütün elverişli olanaklar ve koşulların kullanılmasına ve bunun gereklerinin yerine getirilmesine bağlıdır. Başarı için bunun dışında herhangi bir yolun bulunmadığı açıktır.

Biz, ne de olsa halkımızın durumu, tarihsel özellikleri ve yaşadığı koşullar bellidir; siyasal örgütlenme ve ordu örgütlenmesi fazla

ciddiye alınacak şeyler değildir; beynimize ve yüreğimize yansıyan şey yüzyıllardan beri düşmanın en bilinçli ve sert baskıları altında yaratılan durum ve bu durumun sonuçlarıdır diyemeyiz. Kuşkusuz bu durum kadrolardaki her türlü bilinç eksikliğinin, ideolojik, siyasal ve örgütsel yeteneklerinin sınırlı kalmasının temel nedenidir. Lenin, proletaryanın devrimci örgütlenmesinin en yetkin militanlarından biri olan Yakov Sverdlov'un anısına yaptığı bir değerlendirmede, proletarya devriminin en önemli özelliklerinden birinin, öbür devrimlere oranla büyük bir örgütlenme üstünlüğü olduğunu belirtmektedir. Lenin şunları söylemektedir: “*Yoldaşlar, sadece yüzeyde gördükleriyle karara varan ve sadece devrimimizin çok sayıdaki düşmanlarını gözönünde bulunduran kimseler, devrimimizin en çarpıcı özelliği olarak, emekçi halkın sömürücülere ve düşmanlara karşı verdiği kararlı ve amansız kesin mücadeleyi görüyorlar. Elbette bu olmaksızın, devrimci şiddet olmaksızın, proletarya zafere ulaşamazdı. Ama hiç şüphe yok ki, devrimci şiddet ancak gelişme aşamalarında ve belli ve özel şartlarda devrimin zorunlu ve haklı bir silahıydı. Ama bu devrimin çok daha derin ve sürekli bir özelliği ve zafere ulaşmasının en derin kaynağını, milyonlarca emekçinin bu örgütlenmesi meydana getirdi. Ve proletarya devriminin bu özelliği, devrimimizi daha önceki devrimlerde rastlanmayan özel niteliğini, yani kitlelerin örgütlenmesini mücadele içinde en iyi gerçekleştiren önderleri ön plana çıkardı. Proletarya devriminin bu özelliği her şeyden önce bir örgütleyici olan Yakov Sverdlov'u ön plana çıkardı...*” (Lenin, Örgütlenme Üzerine, s: 131, Ser Yayınları)

Tarih başka bir sınıfın proletaryanın devrimdeki örgütlenme düzeyine ulaştığını yazmamıştır. Çünkü proletaryanın en önemli özelliği örgütlenmesidir. Lenin, başka bir yerde, “*İşçi sınıfının gücü örgütünde yatar. Örgüt olmaksızın proletarya hiçbir şey gibidir. Örgütlü olduğunda ise, her şeydir*” (Lenin'in Parti Öğretisi, Soren, s: 18) demektedir. Proletaryanın devrimdeki öncülüğü, proletarya partisinin en önemli özelliğini teşkil etmektedir. Bu örgütlenme, aynı zamanda sosyalist toplumun örgütlenmesinin de önkoşuludur. “*Proletaryanın, egemenliği ele geçirme uğrunda savaşımda örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasında anarşik rekabetin baskısı altında ayrılığa düşürülen, sermayeye kölecesine*

çalıştırılarak ezilen ve sürekli olarak koyu bir yoksulluk, gerilik ve yozlaşmanın derinliklerine itilen proletarya, ancak, marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birliğinin milyonlarca emekçiyi işçi sınıfının ordusunda sıkı sıkıya toplayan örgütün maddi birliği ile perçinlenmesi sayesinde ki yenilmez bir güç durumuna gelir; ve, gelecektir de. Bu ordunun önünde ne Rus Çarlığının köhne yönetimi, ne de uluslararası sermayenin köhneleşen egemenliği tutunabilir.” (Aktaran, Bolşevik Parti Tarihi, s: 67) İşte proletaryanın bu özelliği, sosyalist toplumun yetkin bir biçimde örgütlenmesini de beraberinde getirmektedir. Proletaryanın örgütlenme özelliğini temel almayan bir önderlik sıradan gelişmeler yaratma gücünü bile gösteremez.

Kürdistan’da ulusal krutuluştta proletarya önderliğinin esas olduğunu vurguladık. Proletarya önderliği esas ise, bunun başarısını sağlayan şey de proletaryanın örgütlenmesidir. Proletarya önderliğini proletaryanın örgütlenmesinden ayrı düşünmek bir hiçtir. Bu durum sorunu kavrayamadığımızı ve bu konuda ne denli kof olduğumuzu ortaya koymaktadır. Proletaryanın devrimdeki önderliği onun örgütsel önderliğidir. Örgütsel önderlik, herhangi bir sınıf ve tabakadan çok daha fazla, proletaryanın yüksek düzeydeki örgütlenme üstünlüğünden ibarettir. Dikkat edilirse, Bolşeviklerin örgütlenmesi üzerine çok şey söylenmektedir. Örgütlenme sorununun çözümlenmesi, hem proletarya partilerinin ve hem de daha sonraki sosyalist toplumun kuruluşunun belirleyici özelliğidir. Örgütlenme deyip geçmemek gerekir. Sık sık örgütlenmenin eyleme eşit olduğu vurgulanır. Gelişkin bir eylem, gelişkin örgütlenmeye çok yakından bağlıdır. Saflarımızdaki birçok arkadaş hala muazzam bir örgütsüzlük içinde bulunurken, yüksek eylemlilikten söz etmek ve buna inanmak tam bir yanılgıdır. Hatta bu bir tür oportünizm olarak görülmelidir. Ulusal kurtuluş devrimimizdeki proletarya önderliği, aslında örgütsel bir önderliktir. Örgütsel önderlik ve yönetim, milletin en belirleyici ve başat özelliği olarak gelişmek zorundadır.

Bu konuyu biraz daha açabiliriz. Ne var ki bu konuları çokça işledik. Bizim kadro politikamız bellidir. Devrim ustalarının da bu konuda somut belirlemeleri vardır. Kadroların tanınmasından terfi ettirilmesine, konumlarına göre örgütsel görevlere getirilmesine,

yerinde ve zamanında çok çeşitli örgütlenmelerin geliştirilmesine, öncelikle kadronun bilinçlendirilmesine, bilinciyle bağlantılı olarak örgütsel görevlerle yükümlü kılınmasına ve denetlenmesine büyük önem vermek ve özen göstermek gerekir. Kadro politikası budur. Bu tanımlar bilinmektedir ve bu nedenle fazla açmaya gerek yoktur. Ancak pratik faaliyetlere baktığımızda, arkadaşlarda adeta bir düşmanlığın var olduğunu görüyoruz. Gerçekte bu sömürgeciliğin dayattığı örgütsüzlüğün açık bir yansımasıdır. Bunun başka türlü izah edilmesi zordur. Bizde toplum ve bireyler öyle bir duruma getirilmiştir ki, aile dışında başka bir örgütlenme tanınmamaktadır. Bağ ve ilişki denilen şey, yakın çevreyle bağlar ve sömürgecilikle ilişkilerdir. Örgütlenme mantığı, bunun kişilikteki yansıması biçiminde ortaya çıkmaktadır.

Biz bu çemberi ya da kişilikte örgütlenmeye açılımı boğan bu yapıyı mutlaka kırmak zorundayız. Bu yaşamsal önemde bir sorundur, kazanıp kazanamayacağımız sorundur. Bu nedenle sorunları kişinin keyfine göre ele alamayız. Bu halkımızın derin bir tarihsel gereksinmesidir ve mutlaka aşılması gerekmektedir. Özellikle militanlar bunu kendi kişiliklerinde aşmak zorundadır. Örgütlenmenin gereği, devrimdeki vazgeçilmez rolü ve faaliyetlerdeki belirleyici özelliği böyle özetlenebilir. Tabii bu bir sınıf sorundur, ulusal kurtuluşta devrimci proletaryanın örgütlenme anlayışının maddi güce dönüşmesidir. Yoksa herhangi bir örgütlenme değildir.

Şimdi bu konuda partimizin başına bela olan birçok anlayışı ortaya koyacağız. Eski ve orta çağlarda yiğitlik, çeşitli aşiretler ve topluluklar adına ve gerçekten de bireysel yöntemlerle sergilenirdi. Feodal sınıfın konumuna denk düşen o bilinen yiğitlik türleri ortaya konurdu. Hazır düzenli ordular vardı, onlar çarpıştırlardı. Bir sınıf egemense, elbette düzenli orduları sayesinde egemen olmuştur. Sınıf düşmanlarına karşı kendi ordusuyla savaşır ve bu çok doğal bir şeydir. Halkımızın konumunu bu açıdan da defalarca ele aldık. Bunun toplumumuza nasıl uygulanabileceğini ortaya koyduk. Bunlar yıllarca önce yazıldı. Bunlar partimizin çeşitli yayınlarında sabittir. Bunların gereklerinin yerine getirildiği söylenebilir mi? Hayır, söylenemez. Bunun bilincine yeterince ulaşıldığı doğru mudur? Hayır, doğru değildir. Ancak sınırlı bir bilince ulaşılmıştır.

Zaferi güvence altına alacak bir bilince henüz ulaşılmamıştır. O halde yapılması gereken görevler açıktır. Önderlik ve örgütlenme görevlerinin bilincine ulaşarak, ne pahasına olursa olsun, gereklerini yerine getirmek gerekmektedir.

Daha önceki bölümlerde, parti saflarında Parti Önderliği'ne bağlılığın ve yönetim gerçeğinin gereklerine uymanın hangi anlama geldiği konusunda bir çerçeve çizdik. Şimdi örgütlenmemizin mutlaka yetkin bir biçimde bu çerçevenin içine oturtulması ve bunun militanda somutlaştırılmasını gerektiğini belirtiyoruz. Bunun yerine getirilmemesi halinde, başarısızlığın ve yenilginin kaçınılmaz olduğunu söylüyoruz. Ama bunlar yine de tanımlama düzeyinde kalmaktadır. Gelinek noktada artık işi şirazesinden çıkararak ve bunu en utanmazca biçimlere dökme cüretini gösteren tipler dışında, devrime ve zafere gerçekten inanan ve bunun için sonuna kadar çaba harcamakta azimli ve kararlı olan militanların, bu sorunlara yüksek bir tutkuyla eğilmeleri, kolektif görevlere sarılmaları ve gereklerini yerine getirmeleri gerekmektedir. Hangi koşullar altında olursa olsun, hangi yönetim kademesinde bulunursa bulunsun, ister yurt dışı örgütlenmesi içinde, ister ordu örgütlenmesinde yer alsın, militanların görevlerini amaçlarına yakışır ve koşullara uygun bir tarzda yerine getirmeleri, bunun bilincini hiçbir zaman eksik etmemeleri ve bütün yönleriyle bunun yoğunluğunu yaşamaları büyük önem taşımaktadır. Kısacası militanların görevlerini başarmaları ve militanca yaşamı yaşamaları gerekmektedir. Militanlarımız bu konuda kendilerini büyük bir donanımsızlık içinde tutmaktadır. Bunun suçunu ve sorumluluğunu bundan böyle örgütümüzün çizgisine yükleyemeyiz. Sorunu fırsatların ve olanakların kıtlığına bağlayamayız.

Burada bir aymazlık vardır. Amaçta noksanlık, amaçlara yüksek bir netlikle yaklaşmama, bu olsa bile çaba eksikliği, bu eksiklik giderilse bile bazı kişiliklere takılma ve parti diyerek bazı kişileri esas alma, yıllarını bu takılmalar sonucunda yitirme söz konusudur. Bunları kabul edemeyiz. Bunlar şu ya da bu özelliğe sığınarak, "filan beni oyuna getirdi, şöyle kandırıldım, şundan etkilendim, geçmişim şu tür koşullar içinde biçimlendi" türünden izahlara sarılarak geçiştirilecek şeyler değildir. Öyle bir noktaya gelinmiştir ki,

yapılması gereken şey, en yüksek kararlılıkla bu görevlerin başarılmasıdır. Ne kendimiz çocuk olmalı, ne de başkalarını çocuk yerine koyarak aldatılmalarına izin vermeliyiz. Burada sayımızın azlığı veya çokluğu da önemli değildir. Tekrar belirtelim ki, militanın örgüt içindeki varlığı artık bu koşula bağlanmamalı ve üyeliğin başka bir koşulu aranmamalıdır.

RSDİP içinde parti üyeliğinin önemli bir tartışma konusu olduğu bilinmektedir. Üyelik konusunda belirtilen tek bir cümleden ibarettir. Ama bu cümle üyelik konusunun en canalıcı özelliğini ifade etmektedir: “*Parti üyesi parti programını kabul eden ve hem mali yönden, hem de örgütlerinden birine bizzat katılarak partiyi destekleyen kişidir.*” (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s: 58) Bu konuda genelde hiçbir itiraz olmayabilir. Herkes “sonuna kadar partiye bağlıyız” diye parmak kaldırabilir. Ancak sorun bu kadar basit değildir. Bizde her şey basmakalıp geliştiği ve iman getirerek parmak kaldırdığımız için, sorunu basite almaktayız. Hayır, bunun özüyle yaşanması gerekmektedir. Örgüt içinde yer almaktan söz edildiğinde, bu örgütü tanımak, onu eğitmek, bu örgütün -bu bir hücre, bir bölge komitesi veya MK olabilir- rolüne ve görevlerine sonuna kadar bağlı olmak, onu dağıtmamak, güçlendirmek ve sarsılmaz bir çekirdek haline getirmek, ona rolünü yetkince oynattırmak, bu örgüt içinde proletaryaya yabancı bütün etkilere karşı mücadele vermek, onun görevlerini en yetkin yöntemler ve araçlarla yerine getirmesini sağlamak anlaşılmalıdır. Bir PKK üyesi, örgüt üyesi olarak hareket etmenin koşullarını böyle anlamalıdır.

Bu durum karşısında, yakın dönemde birçok birimizde yaşanan gerçekleri göz önüne getirdiğimizde, örgüt üyeliğimizin ne denli havada kaldığı açığa çıkmıyor mu? Arkadaşlar basit bir komiteyi bile ne kadar işlettiler? Mevcut görevleri hangi hız ve yoğunlukta yerine getirdiler? Bu gerçekler ortada dururken, “doğru ilkelere sonuna kadar bağlıyız” demek, demagojik bir yaklaşımdan başka bir şey olamaz. Parti üyeliği, parti örgütlerinden birinde çalışmak -hemen belirtelim bu lose (gevşek) bir örgüt de olabilir- ve yüksek bir örgüt bilinci kadar, yoğun bir örgütsel faaliyete katılmakla mümkündür. Arkadaşlarımız yıllarını dağlarda geçirmekte, ama iki insanı bir araya getirememektedir. Her arkadaşın pratiğinde

de görüleceği üzere, kimse bunu kendisi için sorun yapmamaktadır. Ardından da, PKK gibi bir ateş ortamında, sürekli çalışan bir örgütün üyesi olarak ayakta kalabileceğini ve hatta rahat yaşanabileceğini sanmaktadır. Bu gaflettir. Biz kendi pratiğimizi defalarca özetleyerek, içinde bulunduğumuz konumu bütün ayrıntılarıyla ortaya koyduk. Sorunları bu kadar açmamıza ve bu kadar örgütsel faaliyetler içinde olmamıza rağmen, biz bile kendimizi hala bir örgüt üyesi olmak için yeterli görmüyoruz. Oysa muazzam eksiklikler içinde ve çok cılız çabaların sahibi olmalarına rağmen, militanlarımız bu durumlarından rahatsız bile olmuyorlar.

Peki, militanlarımızın bu durumda bulunmalarını nasıl izah edeceğiz? Ya da bu durumu nasıl değerlendireceğiz? Açık ki, militanlar böyle yaşamaya devam ederlerse, günlük yaşamlarını bile kurtaramazlar. Bir örgüt savaşçısı önemli başarılar sağlayamadan yaşayamaz. Bu konudaki geriliğin çevremizdeki koşullara ve halkın durumuna bağlanmaması gerekir. Çünkü halkın en gelişkin olduğu ve hızlı bir biçimde partiye aktığı alanlarda bile bunlar yaşanmaktadır. “Dağ başındaydık, halka ulaşamadık” denilemez. Buna inanmıyoruz. Yoksul halk kitlelerinin ve köylülüğün devrime olan susamışlığını çok iyi biliyoruz. Dağdaki çobandan toplumun bütün yurtsever kesimlerine varana kadar, herkes adeta bir örgüt susuzluğu içindedir. Bu kesimleri koşullara göre, dar ve geniş olmak üzere, en yaygın örgütlenmeler içine alabiliriz. Böyle bir çalışma için koşullar son derece elverişlidir. Bütün bu elverişli koşullara rağmen, birer birey olarak militanlar fazla bir sorumluluk altına girmek istememektedir. Çünkü böyle bir sorumluluk altına girmek, görevlerin üzerine yürümeyi de beraberinde getirecektir. Görevlerin başarılması çok çaba ister, çok çaba da yorgunluğa yol açar veya kıyasıya bir mücadeleyi gerektirir. Tabii bütün bunlar bireyin çıkarlarına uygun düşmemekte, en azından kişinin rahatını bozmakta ve adeta dünyasını yıkmaktadır. Bazıları işte bunu kendi yaşam felsefelerine aykırı görmektedir. Ama bu yeninin kurulması için mutlaka zorunlu bir koşuldur.

Her arkadaşta görülen yetmezlik ve basit bir birimi işletmede bile sergilediği eksiklikler derin nedenlere bağlıdır. Bunlar bazı teknik uygulama hataları olarak görülmemelidir. Amaçlara ulaşmaktaki

zayıflıktan ve inanç eksikliğinden zafere tam inanmamaya kadar, bunun birçok nedenleri vardır. İşte bu militanın devrimdeki samimiyetinin ölçüsünü de belirlemektedir. Bu militanın sorunlar karşısındaki ciddiyetini ve hatta kendine saygısının ne kadar gelişkin olduğunu ortaya koymaktadır. Kendilerine saygı duyanların ve amaçlarına büyük bir tutkuyla bağlı olanların, örgütlenme konusunda sözü edilen zayıflıkları sergilemelerine bir türlü anlam veremiyoruz. Militanlarımızda yaşama ve kendilerine duydukları saygı ve sorumluluk, güçlü bir kişilik ve doğru yöntemlerle mücadeleyi temsil etmeye ilişkin güvenleri az ve yetersizdir. Sorun şu ya da bu kişinin sorunu değildir. Bu durum arkadaşların partiye, halka ve kendilerine güven eksikliğini ifade etmektedir. Bu açıdan, bu durum çarpık, sistemsiz ve örgütsüz kişiliğin doğal bir sonucudur.

Arkadaşlarımız kendilerini topluma dayatılan örgütsüzlük kaosu içinde yaşamayı bir kader gibi gören ve dolayısıyla yenilgiyi meşru kabul eden liberal burjuva bile diyemeyeceğimiz bir zihniyetin, bir ruh hali ve felsefi oluşumun etkisinden tam kurtaramamışlardır. Yeni ve ileri bir yaşamın yüksek bir örgütlenmeyle ele geçirilebileceğine derinden inanmamaktadır. Ortaya çıkan bu yetmezlikler sonucunda, bugün bazıları tam bir ucube haline gelmektedirler. Çocuk olmamak ve başkalarını çocuk yerine koymak gerekir. Bazıları bu eksik, yetmez ve utanılabilir yapıları içinde bizi bile oyalayarak aldatabileceğini ve özellikle örgütsel gerçeğimizi başka türlü gösterebileceğini sanmaktadır. Örgüt gerçeği, örgüt olayındaki yoğunlaşmanın, doğru devrimci ideolojiye, siyasete ve bunların temsil ettiği sınıfa bağlılığın en temel kriteridir. Bir kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyorsanız, onun örgütlenme olgusundaki durumuna bakın, sadece ve sadece bunu ölçü alın; o zaman kimliğini rahatlıkla tanıyacaksınız. Böylece onun kimliğini belirleme ve tanımlamada en doğru ölçüye dayanmış olacaksınız. Yüksek bir örgütlenmenin sahibi olan bir kişi gösterin, o kişi aynı zamanda sınıf ve halk önderliğinin en esaslı koşulluna sahiptir. Tabii bu onun ideolojik ve politik gelişkinliğinin, yurtseverliğinin, halka bağlılığının ve buna benzer birçok özelliklerin sahibi olduğunun ifadesidir. Dolayısıyla böyle bir kişi diğer özellikleri edinmekte de zorluk çekmeyecektir.

Ancak hala işleri başka türlü göstermek ve başka türlü davranmakla bu gerçeği örtbas edebileceklerini sananlar vardır. Hayır, bu doğru değildir. Bizim yaptığımız tanım doğrudur. O halde bu tanımın gereklerine uygun olarak kendine çekidüzen vermek ve en başta kendini örgütlemek, partiyi örgütlemenin vazgeçilmez koşuludur. Kendinizi örgütleyeceksiniz. Birçok arkadaşın örgütlenmede yoğunlaşmak yerine, yıllarını örgütlenmekten kopmak biçiminde geçirdiklerini görüyoruz. Örgütlenmekten ürkme vardır. Bu nasıl gelişmektedir? Bu kişiyi en yakın çevresiyle bile geçinmemeye kadar götürmektedir. Buna sadece geçinmemek de denilemez. Bu örgütlenmekten ürküntü duymak, örgütlenmekten kaçınmak ve düşmanla savaşmaktan kaçmaktır; amaçlara bağlılıktan, kendini yeni yaşama bağlamaktan ve yoldaşlarıyla güçlü bağlar kurmaktan kaçmaktır. Bu eski toplumun bize bir kader gibi dayattığı “böyle gelmiş böyle gider, güçsüz ve düşkünsünüz, yeniyi yaratamazsınız, bu biçimde kalacaksınız” tarzında dile gelen belirlemelerin yaşanmasıdır. Biz III. Kongre’de bu konuya ilişkin ayrıntılı değerlendirmeler yaptık. Ama arkadaşların bundan gerekli dersleri çıkarma konusunda çok geri durumu yaşadıkları görülmektedir. Kongredeki konuşmalarımızda dile getirdiğimiz gerçekler neydi? Parti içinde güçlü bir birliğin zorunlu olduğunu ortaya koyduğumuz değerlendirmede, dile getirdiğimiz gerçekler kavranmak zorundadır. Bu değerlendirmeler sadece birkaç olay göz önüne getirilerek yapılmadı. Bu değerlendirmeler, önderlik sorunumuzun doğru bir çözüme kavuşturulmasına yöneliktir. *“Bugün birlik ve uyum sorunlarında parti içi bünyede gerekli sağlamlığı oluşturamayanlar, yarın bunu nerede ve kiminle yapacaklar? En yakın çalışma arkadaşlarıyla sağlam bir birlik geliştiremeyen, hata ve kusur kimde olursa olsun bunu yapamayan adam, yıllarca tecrübeden geçmiş bir toplulukta işleri ilerletmeyen kişi, yarın nerede devrim yapacak? Eğer ‘yaparım’ derse, açıkça yalan söylüyor demektir. Bu kişisel, sınıfsal, ulusal, ideolojik, siyasal, maddi ve manevi bazı çıkarlar adına kendini gizleme ve kendini parti içinde yaşatarak geleceğe hazırlanmadır.”* (Kongre Konuşmaları’ndan) Örgütlemeye yoğunlaşan bir militan, amaçlarında da kararlıdır. Militanın gösterdiği kararlılık güçlü bir çabayla desteklenirse,

büyük bir gelişme düzeyi tutturulacak ve aynı zamanda proletarya çizgisine sonuna kadar bağlı kalınacaktır. Bütün bu hususlar önemlidir. Bu hem düşmanın hakkımızda çizdiği yargının parçalanması, hem de doğru bir önderliğe ulaşılması için gereklidir.

Arkadaşlar kendilerine çeşitli erdemler yakıştırarak bu konudaki örgütsüzlüklerini izah etmeye çalışıyorlar. Hatta birçok zeminde görevlerin bilincine bile ulaşamıyor ve kaybediyorlar. Burada bizim buna öfke duyup duymamamız o kadar önemli değildir. Her şeyden önce kaybeden militanın kendisidir. Bazıları en alt örgütsel konularda kılımı bile kıpırdatmamakta, bu arada pehlivanlığına sığınmaktadır. Elbette bu büyük bir yanılgıdır. Hangi bölgede olursa olsun, eğer çizginin doğruluğu kesinleşmişse, örgütlenme olayında yüksek donanımlı beş-on kadro başarıdan başarıya koşacaktır. Bu durumda kadroların başarılarını engelleyebilecek hiçbir şey yoktur. Çünkü, *“Doğru çizgi ortaya konduktan ve meselenin doğru bir çözümü bulunduktan sonra başarı, işin nasıl örgütlendiğine, parti çizgisinin uygulanması için mücadelenin örgütlenmesine, görevlilerin uygun seçimine ve yönetici organlar tarafından alınan kararların uygulanmasının denetimini sürdürülüş yoluna bağlıdır.”* (J. Stalin, Kadrolar Üzerine, s: 1)

Bu konuya bu denli önemle eğilmemizin birçok nedeni vardır. Nedenleri ve eksikliklerin boyutları ne olursa olsun, arkadaşlar kendilerine bazı ölçüler yakıştırmışlardır. Bu ölçüler kendilerine hiçbir şey vermemektedir. Özellikle halkımızın yaşadığı bugünkü koşullarda, bu durum halka yapılabilecek en büyük kötülüklerden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Arkadaşlar biraz gelişiyor, bilinç kazanıyor ve gözleri açılıyor. Bu gelişmenin şu ya da bu sınırdan durdurulması ve gereklerinin tam yerine getirilmemesi suçtur. Bu içine düşülebilecek en büyük kötülüklerden biridir. Rus Devriminin yükselmeye başladığı koşullarda, Lenin, gelişen sınıf mücadelesinin, kitlesel hareketin ve özellikle örgütsel bilinçteki yoğunlaşmanın örgütsel sorunların çözümünü de önemli bir sorun olarak beraberinde getirdiğini belirtmektedir. Kürdistan’da da gelişen bir kitle hareketi vardır. Söz konusu olan kitlelerin mücadele alanına akması, partinin gelişmesi ve mücadelenin şiddetlenmesidir. Bunun hem sınıfsal ve hem de ulusal düzeyde yoğunlaşması gerekmektedir.

Ama arkadaşlar kendilerini öyle şeylere takmışlar ve öyle yaşamaya alışmışlardır ki, bu durumlarını bize de dayatmakta ve onaylatmak istemektedir. Hatta bir yığın görevi saptırarak tersyüz etmektedir. Bu bayağı örgütsüzlüğün altına imza atmak, sıradan bir örgütlenmeyi yeterli görmek, giderek mevcut örgütsüzlük anlayışını normal saymak, yaşamsal önemdeki sorunlara eğilmemek, örgütü bir aşireti yönetir gibi yönetmek, örgütü bir baba ocağı yerine koymak, örgütlenme ve yönetim sorunlarını bir kafadarlar ve ahbap çavuş grubu olarak ele almak demektir. Bu konuda bazı arkadaşların gaflet içinde bulduklarını söylerken, kastetmek istediğimiz şey budur. Nerede olursa olsun, elimizde hangi olanaklar bulunursa bulunsun, biz bunları adeta bir hastalık derecesinde kullanmazsak yaşayamayız. Hani kendilerini çığ gibi büyüten bazı hastalık hücreleri vardır, bizim örgütlenme özelliğimiz de bunlara benzemektedir. Bizde bir “örgütlenme hastalığı” mevcuttur. Arkadaşlardaki hastalık ise örgütlenmeme hastalığıdır. İlişki ve bağlantılarımız koptuğu zaman hastalıklarımız depreşir, bu bizi adeta ölme noktasına kadar götürür. Hani bazı hastalıklar vardır, kişiyi hemen yatağa düşürür, arkadaşların hastalığı böyledir. Örgüt görevleri ortaya çıktığında ve örgütsel sorunlar dayattığında kaçmakta ve hastalanmaktadır.

Bu arkadaşların sömürgeci kültürü ve özellikle onun dayattığı örgütsüzlüğü aşip aşamadıklarının kesin bir göstergesidir. Her zaman aldanmayalım ve aldatmayalım diyoruz. İnsanları örgütlemeyen, örgütlenerek insanlara egemen olamayan, sıradan insanlar bir yana, kendi çalışma arkadaşlarını bile sağlam örgütsel kurallar içinde yürütmeyen bir kişinin davaya bağlılığından nasıl söz edilebilir? Hangi amacı başarıyla elde edebileceği söylenebilir? “Çocukluk hastalıklarımız ya da başka sakatlıklarımız vardı” denilebilir mi? Bütün bunların militanlarımızın örgütlenme anlayışlarına egemen olan büyük bir eksiklik dile getirdiği açıktır. Bunlar, militanların bu konudaki faaliyetlerinde görevlere bağlılıktaki yetersizliklerini ve görevlerini kurallara göre yerine getirme ustalığındaki zayıflıklarını ifade etmektedir.

Peki, bundan kimler yararlanacaktır? Hemen belirtelim ki, bundan beri çözmeye çalıştığımız denklem buydu. Arkadaşlar en önemli görevlere böyle yaklaşır ve örgütsel görevlerini bu biçimde

yakalarlarsa, bu boşluğu kimler doldurur? Siyasetin ve siyasette de örgütlenmenin en önemli konumu işaret ettiği söylenir. Örgütlenmede boşlukları kimler doldurur? Arkadaşların örgütlenmede bıraktıkları boşlukları bir karşı-devrimci doldurabilir, bir işbirlikçi doldurabilir, açık bir düşman ajanı doldurabilir. Tabii bunlar arkadaşları da bu boşluklar içinde boğabilir. Nitekim yakın dönemde yaşanan birçok olay, arkadaşlara bu gerçeği yakıcı bir biçimde tattırmıştır. Hem yurt dışında, hem de ülke zemininde bunun örnekleri mevcuttur. Örgüt saflarında bütün hünerlerini ve marifetlerini ortaya döken bazı hırsızlar ya da bu konuda kendilerini henüz tam ele vermemiş olan muğlak ve karışık tipler vardır. Başından da belirttiğimiz gibi, bunlar militanların kendi görevlerini yerine getirmemelerini, yetersizliklerini, örgütsel konulardaki zayıflıklarını, gelişmeleri ve etkilerini yerinde ve zamanında hissetmemelerini büyük bir fırsatçılık malzemesi olarak kullanmaktadır. Bunun üzerinde ne idüğü belirsiz ve çoğu devrimi olanaksız kılan, teslimiyeti ve ihaneti birlikte getiren yaklaşımlarını hızla hayata geçirmektedir.

Ben bunun suçunu şunun ya da bunun üzerine yıkamıyorum. Burada suçun en ağır olanını kendimizde bulmamız gerekiyor. Arkadaşlar kellelerini ortaya koyuyor, bütün varlıklarını ortaya sürüyorlar. Ancak örgütsel bakımdan bir emek ve çabanın sahibi olamıyorlar. Parti Önderliği'nin komutası altında şu ya da bu hedefe saldırmak sorun değildir. Daha önce de belirtildiği gibi, temel özellik olarak, hava ve su kadar gereksindiğimiz bu örgütlenme özelliğine ulaşmak gerekmektedir. Bunun başka çaresi yoktur. Buna zaman zaman yerine getirilecek bir şey olarak da bakılamaz. Bu konudaki boşlukları çok tehlikeli öğeler, özellikle proletarya dışından parti saflarına sızarak kendilerini örtbas etmek isteyen tipler doldurur. Bunlar kendi sınıf gerçekliklerini partiye yansıtır ve sonuç alır. Arkadaşlar bununla sadece kendilerini zor duruma düşürmüyor, hareketin doğru yolda örgütlenmesine de en büyük darbeyi vuruyorlar. Ardından da “neden böyle oldu” diye soruyorlar. Oysa bunun temel nedeni kendileridir.

Kuşkusuz bu tiplerin maskelerini düşüreceğiz, onları yerle bir edeceğiz. Ama bu her şeyi kurtarmaya yetebilir mi? Bunlar gider, yerine başkaları gelir. Eğer boşluk devam eder ve militanın kişiliği

bu boşluğu yaşarsa, bu olmaz. O halde bu konuya yapısal bir özellik olarak yaklaşmak ve boşluğu gidermek gerekir. Bu son derece önemlidir. Öneminin de ötesinde, arkadaşlardaki bu özellikten yoksunluğu gördükçe, endişeye düşmemek olanaksızdır. Çünkü ne idüğü belirsiz bazı tiplerin, değişik amaçlar peşinde koşanların, art-niyetli kişilerin ve çeşitli sınıf etkileri sahiplerinin her zaman tetikte olduklarını çok iyi biliyoruz. Böylelerinin örgüt içindeki sayıları hiç de az değildir. Bunlar kariyeristtir, fırsat düşkünerüdür, bireysel çıkarlarının tutku ölçüsündeki sahipleridir; bunlar çeşitli sınıf kimlikleriyle aramızda dolaşanlardır; fırsat bulduklarında örgütün şu ya da bu olanağına saldıranlardır. Bunlar örgütlenmenin düşmanıdır; örgütlenmenin ve eylemin doğru temellerde gelişmesinden sıkıntı duyanlardır. Örgüt içinde bunlardan çokça vardır. Örgüt saflarında küçük bir boşluğun ortaya çıkması, bunlar için bir canlanma belirtisi ve gerekçesi olmaktadır. Böyle bir boşluk doğduğunda kendilerine yaşam yolu açılmakta; böylece bu yola girmektedir. Peki, bu ne demektir? Bu, örgütlenmenin boşluk içinde boğulmasıdır, yıllarca ortak çabalarla yürüttüğümüz mücadelenin bu boşluk içinde engellenmeye, sapmaya ve boğuntuya uğratılmasıdır. Arkadaşların önemsiz gördükleri ve yapısal bir özellik olarak fazla yaşamadıkları örgüt olgusunun sonuçları açık ve nettir. Bunun en önemli nedeni de yine buradadır.

Arkadaşların buldukları alanlarda sürekli kalmayışımızın ve her gün yanlarında olmayışımızın nedeni, militanlarımızın nasıl deneyim kazandıklarını, halkımızın temsilcilerinin nasıl örgütlenediklerini, örgüt sorunlarını nasıl tartıştıklarını ve nasıl çözüme götürdüklerini izleyebilmektir. Şunu da hemen belirtelim ki, bizim örgütsel bilincimiz son derece yüksektir. Süreçleri başarıyla tamamlamamız ve kazanmamız, bu özelliğimiz sonucunda mümkün olmaktadır. Ben ne elde silah militanlık yaptım, ne de kitlelerin arasında fazla dolaşım. Ama örgütsel görevlere şiddetli bağlılık ve bu görevleri her şeyin üstünde tutmamız, bizi örgüt içinde sürekli güçlü bir konumda tutmaktadır. Halbuki arkadaşlar benden daha fazla silahlı mücadelede ve kitleler arasında faaliyette bulunmaktadır. Buna rağmen, önemli zaafılara ve zayıflıklara düşmekten kendilerini kurtaramamaktadır. Hem kongre sürecinde ve hem de

sonrasındaki faaliyetlere bakıldığında, bu zaaf lar ve zayıflıklar nedeniyle hangi durumların ortaya çıktığı iyi bilinmektedir. Bu durumlara çoğunlukla bilinçli değil, kendiliğinden düşülmektedir. Bu halkımızın ezeli bir yarasıdır. Ancak arkadaşların sorunlar karşısında içine düştükleri bu durumun kabul edilebilecek bir yanının olduğu sanılmamalıdır. Örgütsel savaşı mızın başarısının buna bağlı olduğu ve örgütsel faaliyetlerimizin bunun özünü oluşturduğu unutulmamalıdır.

Kongre sonrasındaki süreçte karşımıza çıkan şey neydi? Militan yapımızdaki ağır duyarsızlık, kendini kongre sonrasında da ortaya koydu. Arkadaşların gözleri önünde dev örgütsel sorunlar tartışıldı, görev dağılımı ve işbölümü yapıldı. Uyanığın biri, fırsat doğdu ve mevcut boşlukları doldurmanın koşulları oluştu diye, hemen bu ortamın içine daldı. Şimdi bu uyanıkların “Kongreyi kurtardıklarını” ve kendilerini “vazgeçilmez önderler” olarak ortaya attıklarını yeni yeni fark ediyoruz. Bu düşünceleri bunların kafalarına kim soktu? Bunun temel nedenlerinden birinin örgüt çekirdeğimizin uyukulu hali olduğunu belirttik. Duyarsızlık, örgüt olayında yoğunlaşamama, çaba eksikliği, ustalıktan uzak tutum ve davranışlar, bunun birincil derecedeki nedenleri arasında sayılabilir. Bu tipler biraz da bizim uzak duruşumuzdan yararlandılar. Kendilerindeki menkul keramete sığınarak piyasaya çıktılar. Tabii bizim niyetimiz bunları bu biçimde yakalamak değildi. Bunlara muazzam yardımlarda bulunduk. Bütün arkadaşlar tanıktır, bu konuda bitmez tükenmez bir çaba sergiliyor, gerçekleri anlatmaya çalışıyoruz. Buna rağmen, yine kötü yola girilmesi durumunda, bunun sorumlusu kim olacaktır? Örgütsüzlüğün sonucunu ağır bir biçimde ya düşman ya da örgütün kendisi ödettirecektir. Başka bir çıkış ve kurtuluş yolu yoktur. Yaşamda yol alınmak isteniyorsa, bu mutlaka böyle olmalıdır. Yaşam kendi kurallarını icra edecektir. Ne öte dünyaya ve felsefeye sığınma, ne duygulara sarılma, ne de örgütsüzlüğü bir kader olarak karşılama kişiyi böylesi bir sonuçtan kurtarabilir.

Başka ülkelerin pratiğinde, örgütlenme sorununda hizipler ortaya çıkmıştır. Bunlar son derece açık bir tartışma yürütmüşlerdir. Her zaman söylediğimiz gibi, biz de böyle bir açıklığın ihtiyacını duyuyoruz. Böyle bir şeyi kesinlikle saygıyla karşılayacağız. Biz-

dekiler böyle davranmamaktadır. Bizde değişik şeyler getirmek isteyenler, son derece sakıncalı yöntemleri tercih etmekte; sinsilik, kurnazlık ve boğuntuya getirme yöntemlerine sarılmaktadır. Bu nedenle benzer yöntemlere başvuran bazı tipleri uygulama içine aldık ve almaya devam edeceğiz. Çünkü bunlar sinsidir, açık bir faaliyet sahibi değildir. Şimdi buradaki işler açık bir biçimde ertelense, “gerçekte benim farklı amaçlarım vardır, amaçlarım şunlardır, parti taktiği konusunda farklı bir planlamaya sahibim, işleri şu biçimde yaparım” dense, bizden açık bir tartışma istense, işleri daha kolayca çözümleriz. Biz ne bu tiplere ihtiyaç duyuyoruz, ne de bunların varlığı ya da yokluğu bizim için ciddi bir sorun oluşturabilir. Bunlar ne vatan kurtarıcıları, ne de “kongreyi kurtaran aslanlar” olabilir. Fakat bunlar kötü yöntemler seçmekte, yüreklerinde bazı aslanlar büyütülmektedir. Gerçekte onların yüreklerinde büyüttükleri bir aslan değil, tilkidir. Ama bu bizim koşullarımızda var olan bir özelliktir: Bizde birçok kişi kendini aslan yerine koymaktadır. Yerin dibinde yaşamakta, ama yine de kendisinin müthiş cesur olduğunu söylemektedir.

Bunun iyi bir şey olmadığını hemen belirtelim. Parti saflarındaki bu tür örgüt avcıları ve hırsızlar kendilerini rezil ediyor ve örgüte zarar veriyorlar. Örgütlenme sorunlarında -ki bu yalnızca örgütlenme sorunu değildir; bunun derin ideolojik, politik ve toplumsal kurumları vardır- ve özellikle parti taktiği karşısında, bunların çok tehlikeli bir durumda olduklarını defalarca belirttik. Bunlar kesinlikle ve her şeyden önce parti taktiğinin hayata geçirilmesinden ve partinin eylem hattının başarı kazanmasından ürküntü duyan, bunda kendilerinin bitişini ve kişiliklerinin tükenişini gören kimselerdir. Bunlar partinin örgütlenip eyleme geçmesinden, taktik hat’a ve önderliğe kavuşmasından ve militan taktik önderler haline gelmekten çekinmekte ve korkmaktadırlar. Onlar için her zaman iyi olan şey şudur: Parti Önderliği sık sık zor durumlarla karşılaşmalı, militanlar taktik önderlik hattında hep zayıf kalmalı ve yetersiz bir durumu yaşamalıdır. Böylece bu tipler Parti Önderliği’ne dayatmalarda bulunabilecek, militanlar üzerinde her türlü tasarrufu gerçekleştirebilecektir. Bunlar işte böylesi koşulların sahipleridir. Bu tür öğelerin bu durumlarını kabul edemeyeceğimiz açıktır. Hem Parti

Önderliği'ni ve onun örgütsel gelişimini engelleyenlere, hem de militanlar üzerinde çeşitli oyunlar tasarlayanlar ve uygulayanlara karşı hoşgörülü davranmamız beklenmemelidir. Çünkü dünyada bundan daha alçakça, düşküncü tehlikeli bir şey yoktur.

Bu tipler yaşadığımız zorluklardan ve militanlarımızın geriliklerinden yararlanarak, ne idüğü belirsiz bazı yaklaşımlarını hayata geçirmek istemektedirler. Bunlara karşı nasıl davranılması ve ne yapılması gerektiği açıktır. Burada biraz da Merkez Komitemizin durumuna değinmek gerekmektedir. Merkez Komitemizin yaşadığı yetmezlik de burada ortaya çıkmaktadır. Bu tipler bunu fırsat olarak değerlendirmektedir. Bu noktada hemen başka bir konuya daha değinmek istiyoruz. Hiç kimse ortaya bazı koşullar çıktı diye, partimizin yaşadığı zorlukları ve militanlarımızın geriliğini fırsat bilecek, partimize sağcılığı dayatamaz, dayatmamalıdır. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyecek ve yaşam hakkı tanımayacağız. Biz kişilere, eğitim ve örgütlenme görevlerinden kaçmaları ve taktik hattı işlemez duruma getirmeleri için rol ve yetki vermiyoruz. Militanlarımız veya partimizin ana çekirdeği, bu konuda küçümsenmeyecek çabalar içine girmiştir. Yönetim kademesine düşen görev, bu gerçeğe saygılı olmak, bu konuda üstlendiği rolü konuşturmak, kendi rolünün gereklerini mutlaka ama mutlaka yerine getirmektir. Yoksa burada fırsatçı davranarak, “her iki tarafın da zorlukları vardır; orta kademe yönetim kademesidir, burada bilinen yöntemlerle sonuç alıyorum” denilmemelidir. Böylelerinin almak istedikleri sonuç, ya sağa ya da işbirlikçi güçlere sığınmaktır. Bu tipler Avrupa’da başka, ülke zemininde başka türlü karşımıza çıktılar. Bunların kurtarmak istedikleri şey, son tahlilde kendi basit ve düşkün kişiliklerinden başka bir şey değildir.

Bazılarının sırf yaşamak ve kendi günlük emniyetlerini sağlamak için, yüzlerce militanı sağlıklı olmayan bir örgütlenme ve eylem içinde tuttuklarına tanık oluyoruz. Bunlar sırf kendi konularını güçlendirmek için onlarca militanı olmadık tehlikelere atmakta, örgütsüzlük ve eylemsizlik içinde tutmakta, sağa ve sola yatırmakta ve kendi endişelerini kurtarmak için ortaya çıkmaktadır. Tabii burada partimizin gerçek önderlerinin kimler olup olmadığı da açıklığa kavuşmaktadır. Bazıları bu noktadan sonra gözyaşı ede-

biyatıyla bizi aldatmaya çalışmaktadır. Biz bunlara böyle davranmamaları için uyarılarda bulunduk. Hem Avrupa’da, hem de ülke zemininde bulunan bu tiplerden bazıları karşımıza çıkıp konuşmaktan çekiniyor ve kaçmayı tercih ediyorlar. Hatta bazıları kaçıp düşmana sığınıyorlar. Bazıları militan yapıyı yerle bir etmekte, buna karşılık adeta hesap vermeye bile üşenmektedir. Bu tipler “militan yapı uyanır ve benimle ilişkilerini koparırsa, canıma okur” demektedir. Bu nedenle militan yapının denetiminden çıkmasını istemekte; militan yapının uyanması ve güçlenmesinden büyük ürküntü duymaktadır. Bunlar ürkütüklerini bana da söylediler. Peki, o zaman neden ürküyorsunuz? Bunlar öyle zor koşulların değil, en gelişkin koşulların ve olanakların sahipleridir; kendilerini daha değişik göstermek için büyük çaba harcamaktadırlar. Yine bunların kendilerini militanlara nasıl “örgüt kurtaran kahraman” olarak gösterdikleri ve sözümona bizi de ayarlamaya çalıştıkları belliydi. Aslında sinsî amaçları vardı. Bu amaçlar incir çekirdeğini bile doldurmayacak nitelikteydi ve ekonomik, sosyal ve kültürel içerikten yoksun lümpen yaşam tarzı ve yıllarca bastırılmış güdülerden öte bir şey değildi. Bu tipler yıllardır taşıdıkları bir takım hülyaların sahipleridir. Kendi güdülerine yaşam hakkı istemekte, birkaç ay paşa keyfince yaşamak için koca bir örgütün gelişimini engellemeye çalışmaktadır. Bu tip kafasında taşıdığı bazı tutkulara ulaşmak istemektedir. Bazılarının daha da tehlikeli amaçları olabilir ve vardır. Buradan işe başlamakta ve bu ihanete kadar gitmektedir.

Arkadaşların sorumsuzca yaklaşımları, bu konuda bizim de eksiklik içinde bulunmamız sonucunu doğurmuyor mu? Aileye ve topluma karşı belki birçok şeyden daha fazla sorumluluk duymayabiliriz. Birçok şeye karşı sorumsuzluk içinde olabiliriz. Ama PKK içinde böyle düşünmek ve burada böyle bir yaşamın mümkün olduğunu sanmak sakıncalıdır. Bazıları “bu kez akılandım, artık bundan sonra daha ciddi olacağım” demektedir. Bu da tipik bir küçük-burjuva yaklaşımıdır. Sorun bu tiplere müdahale ederek, geniş değerlendirmeler temelinde militanların bilinçle yoğrulup ayağa kaldırılması değildir. Önemli olan çok daha derin bir sorumluluk duymaktır. İster yanlarında olayım, ister olmayayım, arkadaşlar her şeyi kendi iradeleriyle tayin edebilecek bir düzeye yükselmelidir.

Çok sert bir yönetim altında da bulunulabilir; ama bütün zeminlerde görevler başarılmak zorundadır.

Bizim tesis etmek istediğimiz şey, Bolşevik türü bir örgütleyiciliktir. Bolşevik örgütlenmenin sonuçları ve bugün gerçekleşen sosyalizmin durumu bellidir. Bu örgütlenmenin dünyanın her yanında sağladığı başarılar ortadadır. Böyle bir örgütlenmeye her halktan daha fazla gereksinim duyduğumuz açıkken, bazılarının örgüt içinde birer küçük ağa gibi durmalarını kabul etmek ya da bir avare gerilla birliği biçiminde yaşamalarına izin vermek, halka yapılabilecek en büyük kötülük olacaktır. Bunu kabul edemeyiz. Bazılarının fırsatını bulduğunda safları terk etmesinin ve kendisini her alanda sorunların kaynağı haline dönüştürmesinin yiğitlik, mertlik ve sorumlulukla hiçbir ilgisi yoktur. Böyle bir durum içine girmenin ne nedeni, ne de izahı olabilir. Biz halk olarak hem gerçek yiğitliğe ve mertliğe layıkız, hem de bu olmaksızın ileriye doğru tek bir adım bile atamayız. Bu konuda PKK çok çaba harcamıştır. Bu çabalar sadece birkaç kişiye ait değildir. Yüzlerce militanın sergilediği dağ gibi çabalar vardır. Bu çabalar doğru önderliğe ulaşmayı kaçınılmaz kılan bir doğrultuda seyretmektedir.

O halde militanlarımız buna ulaşacak ve bu konuda hiçbir engelleme ileriye doğru yürümelerini durduramayacaktır. Bu kadar çabayı bunun için sergiliyor, bu kadar fırsatı ve olanağı bunun için sunuyoruz. “İnsanlarımız örgütsüzdür, lime lime olmuşlardır” denilecek ve burada durulacaksa, bunu asla kabul edemeyiz. Arkadaşlar bazen dillerini bile döndürmüyorlar. Yanlarına çeşitli gruplar ve eğitimsiz insanlar geldiği ve günler geçtiği halde, onları eğitmeye tenezzül etmiyorlar. Peki, buna ne demeliyiz? Ben sorunları açmak için her yerde ve her kişinin huzurunda propaganda yapıyor ve eğitim faaliyeti yürütüyorum. Oysa siz kendinizi paşa çocukları yerine koyuyorsunuz. Hayır, siz de benim gibi yapacaksınız, çünkü siz de halk çocuklarısınız ve emekçilerin çıkarlarını esas alıyorsunuz. Bu da eğitim, propaganda, örgütlenme ve eylemdir. Siz dillerini bile döndüremeyen paşa çocukları olabilir misiniz? Hepinize soruyorum: Sülalenizde beyler ve beylikler bu denli güçlü müdür? Yoksa kölelikten ve susturulmuş kölelerden mi geliyorsunuz? Yüzyılların köleleri değil misiniz? Değilseniz, dilinize mi acıyorsunuz?

nuz? İnsanlara hizmet etmekten üşeniyor musunuz? Hizmet etmeniz gerekenler sizin insanlarınızdır, onların güçlenmesi sizin de güçlenmeniz demektir. Onların boy atması sadece size hizmet edebilir. Güçlenen bir PKK halka, güçlenen bir militan ise partiye daha fazla hizmet edecektir.

Parti, özgürlük ve otorite olayını halkın çıkarları doğrultusunda kavrayalım. “Biz kültürsüzler takımındanız, eski kölelerin kalıntılarıyız; birazcık küçük ağalığımız vardır, biraz da polis ve jandarma etkisi altında oluşmuşuz” diyorsanız, bütün bunlar geçersizdir. PKK bunların aşılması hareketidir. Hala kemalizmden dem vuruyor, şu ya da bu aile kültüründen söz ediyorsunuz. Peki, nedir bunlar? 12 Eylül rejimiyle birlikte Türkiye ortamında gelenek nokta bellidir. Kemalizmin gerçekte gericiliğin insanlık tarihinde oynadığı en olumsuz rollerden biri olduğu açıktır. Kemalizm halka karşıdır, kemalizm kendi ulusunun bağımsızlığı konusunda bile işbirlikçidir. Dar ve şoven bir milliyetçilikten öteye gitmeyen özelliklere sahiptir. Bizdeki ailecilik nasıldır? Ailecilik, kendi üyelerini bile doyuramayacak, onların asgari ihtiyaçlarını bile karşılamaktan uzak ve rezil rüsva olmanın en aşırı ölçülerde geliştiği bir ocak durumundadır. Bunların dışında ailenin hangi erdeminden söz edilebilir? Peki, bu durumda geriye kalan şey nedir? Bu durumda geriye kalan şey, yeniyi ve doğruyu yaratmanın ta kendisidir. Orta yerde durmak, devrimci safları netleştirmemek ve net yaşamamak olur mu? Bu da olmaz. Arada kalanlar çoğunlukla sıvışırılar. Bunalımın kaynağı da işte budur. Bizdeki bunalım takımının izahı da böyledir. Bu da fazla etkileyici değildir. Birçok arkadaş yıllardan beri bunalım üstüne bunalıma düştü, yetersizlik üstüne yetersizlik sergiledi. Peki, bu nedir? Ben de kendimi böyle gösterebilirdim; ağlayıp sızlama edebiyatına başvurarak, kendimi acındırarak işleri yürütebilirdim. Ama bu mertlik olabilir miydi? Hayır, olamazdı. Bunalım teorisi, bunalım edebiyatı ve bunalım pratiğiyle yaşamak ayıptır. Bu içine girilebilecek en hafif ve en düşkün davranışlardan biridir. Somurtuyor, bozuluyor ve kızarıyorsunuz; kendinize mutlaka bir bunalım sıfatı takmak istiyorsunuz. Buna hiç gerek yoktur. En zor koşullarda bile, vekarın ve olgunluğun yitirilmemesi gerekir.

Biz bütün bunları belirttik, bunları PKK ve devrimci yaşam biçimi-

minde formüle ettik. Gerçekte bizi hala geliştiren, PKK'nin adını sanını dünyaya duyuran ve onu hatırı sayılır bir örgüt düzeyine yükselten de budur. Tersı yöndeki çabaların sahipleri de belki şöret olmuşlardır, belki kendilerini hak sahibi sanmaktadır. Ancak siyasal mücadeleimiz ve örgütsel faaliyetlerimiz karşısında, bunlar kötü ünlülerdir. Bunların kendilerini hak sahibi saymaları, başka sınıflar adına hak isteme eylemidir. Bu konudaki endişeleri, içine girdikleri roller ve tavırları tamamen haksız temellere dayanmaktadır. Hemen belirtelim ki, bu mahkemelerde ve poliste de, kongre toplantılarında da, her türlü görev karşısında da böyledir.

Dönüp dolaşarak sorunun üzerinde bu denli uzun boylu durmamızın nedeni, bu konudaki birtakım ciddi eksiklikleri nihai olarak gidermek ya da bunların büyük bir örgütlenme kaynağına dönüştürülmesini sağlamaktır. Son derece ciddi görevlerin üzerine yürüyoruz. Sayımız sınırlıdır; ancak sorun sayısal çokluk değil, nitelik sorundur. Ben onbeş yıldan beridir her aşamada ve her kademedede büyük bir sabırla birçok kişiyi dinliyorum. Bozguncuyu dinledim, hafifmeşrep olanı dinledim. İşi gücü örgüt içinde her gün sorun çıkarmak olanlara karşı tahammülkar davrandım. Böylelikle her şeyden önce örgüt olayını tanıdık, çelişkileri açığa çıkardık; zayıflıkları ve güçlü yanlarıyla kişilikleri ortaya koyduk. Bu hangi anlama gelir? Bu, benim bu tiplere karşı kendi yetki, görev ve çalışma alanımda sonuna kadar aynı davranışı sergileyeceğim anlamına gelmez. Uyum, otorite ve kurumlaşma konusunda bizim de bir politikamız vardır. Art niyetlilerin örgütümüze sızmalarına izin veremeyiz. Onların bu çepçerleri sürekli zehirlemelerini kabul edemeyiz.

Bugün tarihsel bir boşluğun giderilmesi aşamasında bulunuyoruz. Böyle bir fırsat tarihte ilk kez elimize geçmektedir. Gerçekten de yoğun çabaların ardından bu olanaklara kavuşmuş durumdayız. Elbette günü ve saati çok iyi kullanacağız. “Biz yine bildiğimiz gibi yaşayacağız” diyenleri saflarımızda tutmayacağız. Bu herkes için ve bu arada benim için de geçerlidir. Bu konuda kendime karşı çok acımasız davranıyorum. Olgunluk, birlik ve bütünlük kavgasında, partinin esenliği ve güvenliği mücadelesinde müthiş bir duyarlılığımız vardır. Biz bunları bazılarının çıkarları için yapmıyoruz. Söz konusu olan halkın çıkarlarıdır ve bu bir insanlık görevidir. Belki

karşılığı çok verilir, belki de hiç verilmez. Halkımız bunu şu ya da bu biçimde değerlendirir. Bu o kadar önemli değildir. Açıkçası eylem sahipleri kendilerine itibar gösterilsin diye eylem yürütmezler. Biz bu konuda şimdiye dek böyle bir düşünce taşımadık. Halktan, arkadaşlardan, dostlardan veya düşmandan bazıları iyi, bazıları kötü demiş olabilir; bazıları bizi küçük, bazıları büyük gösterebilir; bazıları akıllı, bazıları deli sayabilir. Bunlar umurumuzda bile değildir. Eylemimizin her aşamasındaki durumumuz budur. Ancak bir sorumluluğumuz vardır; olağanüstü bir ilgimiz, yaklaşımımız ve çabamız vardır. Bizim devrimcilikten anladığımız şey işte budur.

Arkadaşlar kendilerine beyliği ve çeşitli küçük-burjuva hafifliklerini yakıştırıyor ve PKK içinde buna yaşam hakkı tanınmasını istiyorlar. Bu olur mu? Militanların örgütü olan PKK, bunu kesinlikle kabul edemez. PKK'nin bir militanlar örgütü olduğu kabul edilmeli, hem de onun yiğit militanlar ocağı olduğu benimsenmeli, arkadaşlar er ya da geç bunu yapmalıdır. Arkadaşlar küçük düşmek ve kötü bir ürün sahibi olmak istemiyorlarsa, kendilerini yoklamalıdır. Hem de bunu öyle ucuz bir tarzda değil, bütün olgunluklarını ve derinliklerini göstererek yapmalıdır. Bu konuda onurlu ve ünlü olmayı sürekli yüksek görevlerde bulunmak olarak görmemeli, sıradan bir parti çalışanı olmayı bile büyük bir erdemlilik ve yücelik olarak benimsemelidir. PKK'de işler böyledir. Arkadaşlar şimdiye kadarki dayatmalarını göz önüne getirdiklerinde, durumlarının hiç de iyi olmadığını göreceklerdir. Başta merkezimiz olmak üzere birçok örgüt temsilciliğimizde olumsuz tipler ortaya çıktı. Ancak biz bunların üzerine fazla gitmedik. Bu tutumumuzun bu tipleri görmediğimiz veya fark edemediğimizden kaynaklandığı sanılmamalıdır. Hayır, biz bu arkadaşlara biraz daha şans tanımak istedik. Bu açıdan, bugün her arkadaş kendisini yoklamalı ve durumunu gözden geçirmelidir. Bunu reformcu bir biçimde değil, radikal bir tarzda yapmalıdır. Her arkadaş bütün bu olanakları kendi açısından bir fırsat olarak görmeli ve soruna bu biçimde yaklaşmalıdır.

Evet, bize savaşı kazandıracak ve bizi yenilmez kılacak olan esaslar bunlardır. Bu ne fazla silah ve para sahibi olmakla, ne de bazı şeylerin çokluğuyla sağlanabilir. Bu niteliklere ulaştığımız zaman, hiçbir güç bizi yenemeyecektir. Dönüp dolaşarak yine eski-

ye ait olan her şeyi kesip atın diyoruz. Yarın ülke zeminine gittiklerinde, arkadaşların hem kitlelerle, hem de birbirleriyle ilişkilerinde yine eskiyi yaşatacaklarından endişe ediyorum. Ama arkadaşlar bu konuda artık değişik yöntemlerle karşılaşılırsa şaşırılmamalıdır. Bazıları TC kapılarının açık durduğunu söyleyebilir. Hemen belirtelim, halklarla uğraşmamak gerekir. Emperyalistler ezilen birçok halklarla çok uğraştılar. Ancak sonunda Vietnam örneğinde görülen şey başlarına geldi. Bu diğer bazı halklar için de böyledir, yine Kürdistan için de bu böyle olacaktır. Parti içinde yanlış hesapların adamı olmamak gerekir. Proletarya örgütüne yabancı sinsi faaliyetlerin sahibi olmak, TC'ye ve reformizme sığınmak kişiyi kurtarmaz. Yanlış hesaplarla bunları kastediyoruz. Geriye mütevazı de olsa, yücelerde de seyretse, parti görevleri kalmaktadır. Bu konuda “neden yüksek görevleri başaramadım” diye sızlanmaya gerek yoktur. Ben bu konuda kesinlikle geleceğimi bilerek yola çıkmadım. Sürekli olarak doğruları savundum. Sürekli doğrular uğruna bir yaşamı esas aldım. Bununla bu noktaya gelinebiliyor; gelişme ve örgütlenme sağlanabiliyor.

Daha önce de söylediğimiz gibi, bu bir yapısal özellik olarak benimsenmelidir. Bazı arkadaşlar bizim çok sert buyurduğumuzu söyleyebilir. Hayır, biz öyle sert buyrukların sahibi değiliz. Gerçekte biz yeni örgütsel kişiliğin oluşumunda bitmez tükenmez çabaların sahibiyiz. Buyurmaktan nefret ederiz. Şimdiye dek arkadaşlar gibi yoğun bir faaliyet yürütmedik, arkadaşların gösterdikleri emir ve buyurma gücünü göstermedik. Etkiyi eğitimle ve güç katmakla geliştiriyoruz. Halk üzerindeki etkimiz bu tarzda gelişiyor. Bizde otorite ve güç sahibi olmanın başka bir yolu yoktur.

Bu konuda yaptığımız değerlendirmeler soruna önemli ölçüde açıklık getirdi. Arkadaşlar bu konuda PKK'nin nasıl bir örgütlenme gücü olduğunu, kendilerinin ne tür bir örgütlenme anlayışı ve uygulaması içinde bulduklarını gördüler. Öyle inanıyoruz ki, bundan sonra hesaplarını doğru yapacaklardır. Mert olmak, doğru şeylerde açık söz sahibi olmak gerekir. Böyle olursa, o zaman şehitlerin ruhu da rahat edecektir. Yine bu konuda halkımız bize her şeyini verebilir. Diğer yol ve yöntemler bir savaş olayıdır, bunlar bizi savaşın içinde tutacaktır. Sonuç olarak bundan ne çıkacaktır? Bu, önder bir

güç olarak PKK’de uyum ve otoritenin en uygun biçimde sağlandığını, görevlerin üzerine yürüme tarzı ve üslubunun tam gerçekleşti-rildiğini, gerçek bir örgüt adamı haline gelindiğini, artık bir kurum-laşmanın sağlandığını ve bunun öyle kolay yıkılmayacak bir olgu olarak halkımızın köklerine dek nüfuz ettiğini gösterecektir.

Evet, ne pahasına olursa olsun, PKK’nin önderlik ve yönetim gerçeğini uygulamak gerekir. Uyduruk, sahte ve yüzeysel dayatmalar ve bazı küçük hesaplar uğruna bunu geciktirmekten kaçınılmalıdır. Bu bize hiçbir yarar getirmez. Militanlar doğru önderlik gerçeğini gittikleri her alanda belirlemelerimizin çok ilerisinde ve yaratıcı bir uygulamanın sahipleri olarak temsil etmek zorundadır. Başka türlü bir davranış ve yaşamla saygı ve ilgi yaratılamaz. Bunun üzerinde özellikle durmamızın nedeni, halkımıza karşı duyduğumuz sorumluluktur. Bu kadar açık konuşmamızın nedeni zengin bir tecrübemizin olması, fırsatları ve olanakları çok iyi değerlendirmemizdir. Militanlarımızın yaşamına duyduğumuz yüksek sorumluluğun bir gereği olarak, bunları ısrarla belirtiyoruz. Bu değerlendirmelerimizin belirgin bir nedeni de budur. Tabii bu aynı zamanda başarılı olmaya duyduğumuz yüksek ihtiyaçtan ve başarılı bir gelişmeyi mutlaka yaşamamız gerektiğini düşünmemizden kaynaklanmaktadır. Elbette bunlar militanların da arzusu ve isteğidir. Ama arzular ve istekler ancak görevler yerine getirilerek gerçekleşebilir.

Kısaca, ister taktik, ister stratejik düzeyde yönetim olsun, PKK’de önderlik, örgütlenme ve örgütsel içeriğin konumu budur, ölçüleri böyledir. Bunu cesaretle ve yaratıcı bir biçimde uygulamalıyız. Bazılarının hatırı uğruna veya şu ya da bu dönemi ve aşamayı kurtarmak için değil, en temel ihtiyacımızı gidermek için böyle çalışmalıyız. Her yerde ve her koşul altında, en gelişmiş olanaklarımız içinde son nefesimize kadar böyle yaşamasını bilmeliyiz. PKK’nin örgütsel pratiğinden çıkan sonuç budur.

Bizde basit bir endişe ve önderlik tutkusunun olduğunu daha önce de belirttik. Örneğin kişi yıllardan beri patronun ve ağanın elinde iyice düşürülmüştür. Hem kırdı, hem de kentte bu böyledir. Bu kişi önemli bir başarının sahibi değildir; duyguları hep bastırılmış, özlem duymasına rağmen ulaşamamıştır; “PKK bana özlemle-rimi gerçekleştirme olanağı tanıdı” diye düşünmektedir. Öyle ki,

bunlar yaşadıkları yılların bütün acılarını bir ayda ve hatta bir günde partiden çıkarmak istemektedir. Ortada taktik ve çizgi ile bunların uygulaması olmasına rağmen, bunlar “güçlü bir ses çıkarılmalı ve güçlü bir yankı yaratmalıyım” demekte; bununla bütün parti yapımızı inletmeyi düşünmektedir. Eskiden kendisine böyle yapılmış, böyle hükmedilmiş ve böyle acı verilmiştir diye, bütün bunların acısını örgütten çıkarmaya çalışmaktadır. Oysa onun üzerinde istediği gibi hüküm icra eden ya bir ağadır, ya polistir, ya da jandarmadır. Gerçekten bunlarda mertlik varsa, bunun hesabını bu güçlerden sormaları gerekir. PKK zaten bu güçlerden hesap sorma örgütüdür. PKK’ye dayanarak bunlardan son derece güçlü bir hesap sormanın koşulları olmasına rağmen, bu tiplerin içine girdikleri tutum esef vericidir. Biz kendilerine “gelin birleşelim, ulus ve sınıf düşmanlarımıza karşı savaşalım” diyoruz. Ama onlar “hayır, ben ayrı kalacağım, yaşadıklarımın acısını partiden çıkaracağım” diye karşılık veriyorlar. Bu tipik bir sadizm ve bunun da ötesinde sapıklık örneğidir. Tabii bunlar ardından da partiyi tehdit ediyorlar: “Partiyle oynarım” diyorlar. Bilindiği gibi bir provokatör de, “ben ortamı kızıştırıp hareketlendiriyorum” diyerek, çok olumsuz örnekler sergilemiş ve partiyi yıkmak gibi haince bir faaliyet içine girmişti.

Bunlar partiyi kendileriyle uğraştırmayı marifet sanıyorlar. Ses veriyorlar. Bunların yaşamına, geçmişine ve bütün emellerine dikkat etmek gerekiyor. Bunlar küçük-burjuvazinin ve ağalığın temsilcileri olabilirler. Bu kesimlerin içinde çok tehlikeli tipler de vardır. Bunlar sadece insanımıza karşı duyarsız ve ilgisiz davranan kişiler değildir; zaman zaman düşmanlık sınırına kadar ulaşan yaklaşımların sahipleridir. Bu tipler özellikle örgütlenme olayında alabildiğine bir sorumsuzluk yaşamakta, bu konuda sağlanan gelişmelerden müthiş ürküntü duymaktadır. Böyleleri ortaya çıktı. Yoksa PKK’nin bu günleri yaratmasının halkımız tarafından coşkuyla karşılandığını iyi biliyoruz. Örgütlenme konusundaki gelişmeler düşmanı kahretti ve çoğumuzu sevindirdi. İnsan bundan rahatsızlık duyabilir mi? Ne kadar eksikliğimiz olursa olsun, bugün başarı yolunda gelişme şansımız çok yüksektir. Ama bunlar bunu hazmedemiyorlar. Ne var ki, bunlar partimiz içinde kötü ve ne idüğü belirsiz tipler olarak damgalanmaktan kendilerini kurtaramayacaktır.

Biz bunlara karşı savaşımları açık yürüttük. Ama bu tipler böyle bir yöntemden sürekli olarak kaçtılar. Hala böyle yapıyorlar. Biz sorunlarımızın açıkça ortaya konulmasını, görevlerimizin belirlenmesini ve buna göre bu görevleri yerine getirip getiremeyecek olanların açığa çıkarılmasını istiyoruz. Buradaki amacımız çok kısa sürede büyük zaferler yaratmak değildir. Biz belki de hiçbirimizin ömrünün kifayet etmeyeceği bir ulusal kurtuluş savaşının içindeyiz. Özümüzü doğru çözümler ve biçimlenmemizi doğru sağlarsak, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bunları rahatlıkla yürütürüz. Ama saflarımızda böylesi şeyler ortaya çıktıkça, rahat bir uyku bile uyuyamayız. Bu yüzden, ister kısa ister uzun vadeli olsun, tam çözümlenmesi gereken sorunu bu biçimde ortaya koymak yerindedir. Çözümü hiçbir koşula bağlamadan sağlamak esas ve önemlidir. Bu, arkadaşların büyümeleri, önderlik ve yönetim gerçeğine tam ulaşmaları için, olmazsa olmaz bir koşuldur.

Militanlarımızdan kaynaklanan, önderleşmeyi engelleyen nedenleri biraz daha açmak istiyoruz. Hemen belirtelim ki, bugün önderlik konusunda yaşadığımız gelişmeler, son derece elverişli koşulları da ortaya çıkarmıştır. Biz, önderlik diye bir kavramın düşünülmediği bir ortamda, yoğun bir çaba ve yetkinleşme sonucunda, önderlik sorununu gündeme getirdik. Bugün önderler örgütünün varlığına duyulan gereksinim daha da artmıştır. Lenin'in Rusya için belirttiği koşullar, bizim için bugün daha da yakıcı bir durum arz etmektedir. Lenin şöyle der: *"İddia ediyorum ki: 1. Sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez; 2. hareketin temelini oluşturan ve ona katılan halk yığınları mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük sayıda sürüklenirse, böyle bir örgüte olan gereksinim o ölçüde ivedileşir, ve bu örgüt de o ölçüde sağlam olmalıdır (yoksa demagogların yığınların daha geri kesimlerini peşlerinde sürüklemeleri daha da kolaylaşmış olur); 3. böyle bir örgüt esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerden oluşmalıdır."* (Lenin, Ne Yapmalı, s: 153). İşte bizim yaşadığımız süreç de böyle bir örgütün kuruluşunun ivedi olarak gerçekleştirilmesini dayatmaktadır. Önderler örgütünün varlığına duyduğumuz gereksinimle, bu örgütlülüğe ulaşmak için harcanan çabaların yoğun olduğu bir ortamda, hiç kimse

kendisini sorumsuz, dar, ilkel ve bir türlü kendisini önderliğe hazırlayamayan bir konumda tutamaz. Bugün tarihsel bir altüst oluşu yaşıyoruz. Yine hareketimizin muazzam bir birikimi vardır. Saygılı ve onur sahibi her kişinin büyük bir sorumlulukla yaklaşması gereken değerlerimiz mevcuttur. Yüzlerce şehidimiz vardır. Bütün bunlar sonuna kadar bağlı kalmamız gereken değerlerdir.

Bu kadar şehidin kanı boşuna akmadı. Bunlara birazcık saygı duyan namuslu bir insan, bu değerler dışında kendisine bir yaşam yolu çizemez. İşkence, dayak ve hakaretler halkımız üzerinde günlük uygulamalar halini almıştır. Yaşanan bütün bu gelişmelere rağmen kişi kendisini bunlardan ne kadar uzak tutabilir? Kişi gerçekten de düşkün bir tip değilse, bu değerlere ve Kürdistan halkına sonuna kadar bağlılık içinde yaşayacaktır. Böyle bir gerçeklik ortamında, önderlik konusunda kişilerin içine düştükleri son derece olumsuz ve bir türlü çözüme gitmeyen durumlarını nasıl izah etmek gerekir? Burada son derece tehlikeli saptırmalar ve oyalamalarla karşılaşılıyor. Bir yığın sahte çözüm örnekleriyle karşımıza çıkılmaktadır. Eskiye ait olan ne kadar özellik edinilmişse bunlar öne sürülmekte ve parti saflarına da bulaştırılmak istenmektedir. Yani son derece aydınlanmış parti ortamımızın çeşitli dış etkilerle bulanırdıldığını, böylece yücelmenin yolunu kapatarak sömürgeciliğin değirmenine su taşındığını görüyoruz. Farkında olunsun veya olunmasın, derinliğine kavransın veya kavranmasın, ortaya çıkan durum budur. Bu noktada ne kadar “tecrübem azdır, fazla yoğunlaşamadım” denilirse denilsin, bu durumun vahameti ortadan kaldırılamaz. Bu konuda içine girilecek hiçbir sızlanma kabul edilemez. “Hazırlıklı değildim, kendimi birdenbire gelişmelerin içinde buldum, önüme zor görevler kondu, oysa ben başka şeyler hayal ediyordum” demek, kesinlikle itibar edilmemesi gereken bir davranıştır. Bütün bunlara ek olarak belirtilmesi gereken başka bir nokta da, eskiye bağlı kalınmasını gerektirecek hiçbir nedenin bulunmadığıdır. Bazıları ortaya çıkıp, eski topluma ait kalıntıların önemli olduğunu söyleyebilir. Ama böylelerinin örgüt saflarımızda yerinin olamayacağını da belirtmemiz gerekir. Bu tipler mutlaka partimize musallat olmak istiyorlarsa, kendilerine gerekli karşılığın verilmesinde bir an için bile tereddüt edilmemelidir.

Devrim saflarında önderliğe doğru yürüyen bir militanı ne eskinin kalıntıları, ne sömürgeciliğin dayatmaları, ne de başka bir şey durdurabilir. Militan gelişmesini engelleyen bütün engelleri ortadan kaldıran kişidir. Buna rağmen, militanlarımız hala bazı özelliklerinden söz edeceklerse, o zaman bunların da iyi açılması gerekir. Kişinin yüksek bir sorumlulukla hareket etmesini engelleyen, onun görevlere son derece dar yaklaşmasına ve ilgisiz bir biçimde ele almasına yol açan nedenler nelerdir? Militanlarımızın çeşitli saplantıları bulunmadığına göre, neden bu saplantılardır diyemeyiz. Buna yol açan şey, tutucu, insanı küçültecek ve yaratıcılığını ortadan kaldıracak yaklaşımlardır. Bugün PKK yekınleşmekte ve yeniye ait olan özellikleri bütün parlaklığıyla ortaya çıkarmaktadır. Bu gelişmeler sonucunda, militanlarımızı ve halkımızı çok açık seçeneklerle karşı karşıya getirmekteyiz. Bundan dolayı kitleler partimizin sağladığı bu gelişmelere duydukları büyük sağduyuyla mücadeleye katılmaktadır. Yine dürüst ögeler bu temelde parti saflarında bütünleşmektedir. Bir de işi eskinin kalıntılarına bağlayarak, parti gerçeğine doğru bir katılım sağlamaktan kaçınanlar vardır. Bu tipler, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, kendilerine saygı gösterilmesini talep etmektedir. Hangi sorumluluk düzeyinde bulunurlarsa bulunsunlar, bunların bu durumlarının hiç mi hiç kabul edilemeyeceği açıktır. Parti içinde böyle bir davranış ve yaşantıya izin verilemez. Lenin'in tanımladığı bu uyuşuk, tembel ve Oblomovcu tipler partimiz içinde kendilerine yaşam hakkı bulamazlar. Bazıları Lenin'in verdiği bu örneğe çok benziyorlar. Tıpkı Oblomov gibi, "...rahat sabahlıklı, pufla terlikli evcimen yaşamına" (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, s: 240) alışmışlardır. PKK'nin böyle bir yaşamı kabul etmesi olanaksızdır. PKK'nin bu tavrının soyluluğu ve yüceliği anlaşılır bir şeydir.

Şimdi başka bir örneğe değinmek istiyoruz: Ortaya çıkan bazı tipler de kendilerine düşkün ve önderlik sevdalısı kişilerdir. Bunlar biraz eskiyi, biraz da yeniye yaşamak isteyen tiplerdir. Bu tipler saflarımızda da bulunmaktadır. Bizde ajanlık ve sömürgeciliğe hizmet öyle açıkça yapılmamaktadır. Yani kişinin düşmana hizmet etmesi için, hiç de arada subjektif bağların olması gerekmemektedir. Zaten böyle bir bağın aranması da sakıncalıdır. Ortayolcu ola-

rak adlandırdığımız tipler aynı zamanda kurnazdır. Hatta bunlardan çoğu görünürde keskin bir anti-sömürgeci gibi hareket etmektedir. Bunlar parti içinde kendilerini gizlemek için çeşitli tavırlar ve davranışlar içine girmektedir. Ama bu tipler de militanlaşmayı geliştirmedikleri ve önderleşmeyi zayıf bıraktıkları için yakayı çabuk ele vermektedirler.

Bu tiplerin iyi tanınması gerekir. Bunların yaşadıkları durumu ve verdikleri zararları iyi görmek ve buna göre önlemler geliştirmek büyük önem taşımaktadır. Biz bu tiplerin durumunu **“Kürdistan’da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı”** adlı eserde tarihsel temelleriyle birlikte geniş bir biçimde ortaya koyduk. Ortayolculuk, gerek tarihte gerek günümüzde olsun, sürekli ezen ile ezilen kesimler ya da devrim ile karşı-devrim arasında bir ara yerin ya da orta yolun tutturulmasıdır. Ortayolcu hangi taraf ağır basarsa ondan yana tavır alır. Sürekli olarak gerçeğin bir kısmını yaşar. Onda birbirine karşı iki kişilik vücut bulur. Aslında bunların pek öyle bir varlıkları da yoktur. Hem sınıf savaşımında, hem de ulusal kurtuluş savaşlarında iki tarafın gölgesini yaşama gibi bir talihsizliğin kurbanı olurlar. Ama karşıt kesimler arasındaki ayrışmanın netleşmesi durumunda, ortayolcuların yaşam olanağı bulmaları olanaksızdır. Geçmiş pratikten ve özellikle III. Kongre sürecinde yaptığımız değerlendirmelerden ortaya çıkan gerçeklerden de görüleceği gibi, ortayolculuk bizde güçlüdür. İleri düzeydeki birçok öğemizin hala yaşadıkları durum budur. Ortayolculuk genelde olduğu gibi bizde de aynı özelliklerle ortaya çıkmaktadır. Bu tipler, her şeyden önce, Kürdistan ile TC arasında orta yerde durmaktadırlar. Kürdistan’dan yana tercih yapmalarına rağmen, bu konudaki yaklaşımları zayıftır. İkincisi, PKK çizgisi ile işbirlikçi çizgi arasında yaptıkları ayırım net değildir. Bu iki çizgi arasında adeta bir gel-git durumunu yaşamaktadırlar. Sıkıştıkları an işbirlikçi çizgiye yönelmekte, buna karşı PKK’nin direniş mücadelesi geliştiğinde de PKK’nin yanına gelmektedir. Üçüncü bir durumda da direniş hattı ile bozguncu hat arasında ara bir yerde durmaktadır. Ne kendisini bozguncu hattan tamamen kurtarmakta, ne de tam anlamıyla kendisini direniş hattına vermektedir. Direniş hattına bütün benliğiyle katılmamaktadır. Dördüncüsü, teori ile pratik ara-

sında bocalayan bir durumu söz konusudur. Ne teoriden tam elini çekmekte, ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kurmaktadır. Bazen teoriyle uğraşması gereken yerde pratik, pratikle uğraşması gereken yerde ise teoriyle uğraşmaktadır. Beşincisi, parti talimatlarıyla bunların pratiğe aktarılması karşısında ikirciklidir. Bu kararları uygulamak yerine tartışmaya açar. Uygulama anı geldiğinde bundan kaçır; karar çıkarılması gereken anda bunu geçiştirir. Onun bütün pratiğine egemen olan tartışmadır. Dolayısıyla bolca tartışır, ama eylem ve pratik adına hiçbir şey yapmaz. Altıncısı, inceleme ve araştırma söz konusu olduğunda, bunun yerine propagandayı geçirir. Yedincisi, bir bütün olarak süreçleri tersinden ele alır. Yani eylem yerine sözü, karar ve karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşmayı, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik ile politika gerektiği zaman teoriyle uğraşmayı, eğitim zamanında dar bir pratik yürütücülük yapmayı benimser ve uygular. Bu tip yüksek bir inanç gösterilmesi gereken yerde inançsızlığı sergiler, büyük bir yapıcılık gösterilmesi gereken yerde ortalığı telaşa boğar ve ikirciklik gösterir.

Bunların daha birçok özelliklerini sayabiliriz. Örneğin ortayolcu tiplerin önderliğe ve parti emirlerine yaklaşımı da ilginçtir. Bu tip mutlak bir biçimde emirlere uyulması gerektiği yerde emirlerle oynar. Önderlikle arasındaki ilişkiyi doğru kavramaz. Ya önderliği çekiştirir, ya faaliyetlerini boşa çıkarmaya çalışır, ya da önderliğin bir kopyası olmaya sevdalanır. Süreçleri yaratıcı bir biçimde ele almadığı için, onları sürekli tekrarlar. Büyük bir olgunluk ve dirayet gösterilmesi gerektiği yerde soğukkanlılığını yitirir. Parti içinde iyi bir dişli olmak ve parti binası içinde iyi bir köşe taşı olmak yerine, her yere gelebileceğini söyleyerek, bu durumuyla adeta bir baş belası olarak ortaya çıkar. Bu tipin başka bir özelliği de, üstlendiği rolün gereklerini bir türlü yerine getirmemesidir. Bitmez-tükenmez bir demagojiye sarılarak, parti içinde yalpalamayı, isabetsizliği ve ölçsüzlüğü geliştirir. Pratik karşısında sürekli ürkektir. Öz karşısında biçimi öne çıkarır. Aynı şekilde biçimin gerekli olduğu yerde özü ön plana iter. Bu her iki konuyu tıpkı teori ile pratik gibi birbirine karıştırır. Ortayolculuğun bu özellikleri çeşitli parti eserlerinde ve özellikle III. Kongre belgelerinde sabittir. Bunlar geniş bir bi-

çimde değerlendirilmiştir. Yine arkadaşlar III. Kongre platformunda geliştirdikleri özeleştirilerinde bu durumları açık bir biçimde ortaya koymuşlardır.

Geçmiş pratikte bütün gruplarımızın bünyesinde yaşanan şey, yaygın bir ortayolculuktur. Ortayolculuk, yönetimden kitle ilişkilerine varana kadar her düzeyde yaşandı. Parti taktiğini uygulama, eğitime yaklaşım, üslenme sorunu, bir yürüyüş kolunun düzenlenmesi, vuruş tarzı ve devrimci inanç gibi çeşitli konularda, bu illet hastalık kendisini açığa vurdu. Yeni dönem direnişini ya da ülkeye dönüş atılımını başlattığımız zaman, son derece elverişli koşullarımız vardı. Gelişme olanaklarımızın son derece fazla olduğu böyle bir ortamda, daha sonra kendilerinin de ifade ettikleri gibi, bazı arkadaşlar objektif olarak partiye karşı direnme içine girdiler. Bunun ortayolculuğun tipik bir belirtisi olduğu açıktır. Son derece elverişli olanakları değerlendiremeyen, olumsuzluklara müdahale etmeyen, rolünü oynamayarak adeta çaresiz ve pasif kalan biri, ileri düzeyde hasta bir ortayolcudur. Kısacası, devrimin bütün görevlerine karşı ilgisiz kalan ve en az çabayla katılan bir öge, ortayolculuğun tipik bir örneğidir.

Geleceği doğru devrimci bir biçimde yaratırken, ortayolculuk ciddi bir engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu hastalığın daha derinliğine kavranarak tasfiye edilmesi gerekmektedir. Hemen belirtelim ki, ortayolcu özellikler taşıyan kişiler, aynı zamanda devrimci özellikler de taşımaktadır. Yani bu tipler devrimcilikle bütün bağlarını koparmamışlardır. Bu özellik, bizde ortaya çıkan bu hastalığın en belirgin yanıdır. Daha önce de vurguladığımız gibi, bu tipler tam anlamıyla devrimcilikten el çekmemişlerdir. Kısacası bir ayakları köprünün bir yanında, diğer ayakları köprünün öbür yanındadır. Özelliklerini bu biçimde tanımladığımız ortayolcu tipler de önderleşme önünde ciddi bir engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Güçlü ve yetkin bir önderliğe ulaşabilmek için, bu hastalığın bünyeden tamamen sökülüp atılması gerekmektedir.

Parti Önderliği olarak, bütün bu engellerin ortadan kaldırılması için harcadığımız çabalar bilinmektedir. Buna karşı bazı öğelerin içine girdikleri durum kabul edilemez bir niteliğe sahiptir. Bu tipler biraz da ortamın yarattığı fırsatlardan yararlanarak, adeta tarihin

yürü ya kulum dediği gibi bir komut almışçasına biraz daha hızla hareket ederek, her şeyi kendi tasarruflarına almaya çalışmaktadır. Böyle bir tutumu asla kabul edemeyeceğimiz açıktır. Bütün militanlarımız bu nokta üzerinde özenle durmalıdır. Partimizin mücadelesi sonucunda önemli gelişmeler yaratıldığı ve bunun da son derece önemli fırsatlar ortaya çıkardığı bilinmektedir. Bütün bu gelişmelerin yaratıcıları, emeklerinin ürünü olan değerlerin bir-iki tasarrufçu veya fırsatçı öge tarafından gasp edilmesi karşısında sessiz kalamazlar. Nitekim mevcut pratik örnekler bu gerçeği son derece net bir biçimde gözler önüne sermektedir.

Bugün ortaya çıkan bazı tipler, bütün olumsuz durumlarına rağmen, kendilerini partiye dayatarak sonuç almak istemektedir. Bu yoğun gelişme ortamında, kişi bir kez büyük ahlakın, askeri ve siyasal komutanlığın temsilcisi olamazsa, önderliği kendisine yakıştıramaz. Bazı tipler vardır ki, bu özelliklerin çok uzağında bulunmalarına rağmen, “ben önder oldum ve beni böyle görün” demektedir. Öyle ki, militanlar da bunların farkına varamamakta, bunlara doğru önder olarak yaklaşmakta ve öyle görmektedir.

Birçok arkadaşın ölçüleri son derece dar ve yüzeyseldir. Önderliğin bu tür yüzeysel yaklaşımlarla edinilemeyeceği iyi bilinmelidir. Hele Kürdistan gibi bir ülkede bu kadar geri özelliklerle önderlik yapmak olanaksızdır. Eğer bugün önderlik vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmışsa, bu yüksek ihtiyaç beraberinde her türlü ölçüyü zorlayacak, engel olanları parçalayacak ve yerine daha sağlam ölçüler koyacaktır. Bugün önderlik koşulları ve olanakları muazzam ölçülerde gelişmiştir. Bu yüzden arkadaşlar eskiye ait olan ne kadar geri özellik varsa hepsini kolaylıkla yırtıp atabilirler. Yapacakları her şeyi rahatlıkla gerçekleştirebilirler. Yeter ki kendilerini sonuna kadar davaya versinler. Partimizin bugün önderleşme konusunda dayattığı düzeyin 1975’lerde ya da 1980’lerde tutturulması belki olanaksızdı. Ama bugün için aynı şeyler söylenemez. Bugün koşullar ve olanaklar geçmiştekinden farklıdır. Partimizin III. Kongresi, geçmişte yapılamayacak birçok şeyi bugün olanaklı hale getirmiştir. Bütün bu olanaklar da sağlıklı bir çözüm aracı olarak kavranmalıdır.

Militanlarımızın önderlik konusunda bir türlü istenilen düzeye

ulaşamamalarının nedenlerini bu biçimde ortaya koyabiliriz. Bütün bu olumsuzlukların giderilmesi temelinde partiyle doğru bir bütünleşmeyi yaşamak, yani parti gerçeğine doğru bir katılımı gerçekleştirmek gerekmektedir. Şimdi bu konu üzerinde durmak ve gerekli çözümleri açmak istiyoruz.

Parti gerçeğine doğru katılım nasıl olmalıdır?

Parti gerçeğimizi önemli oranda açtık. Özellikle bu gerçekliğin canlı gelişimini somut bir şekilde ortaya koyduk. Bunun ışığında her arkadaşın kendisini çözümlemesi ve geliştirmesi artık zor değildir. Böylece her arkadaşın parti gerçeğimiz içinde kendi yerinin nerede olduğunu tespit etmesi kolaylaşıyor ve çıkış yolu da olanaklı bir hale geliyor. O halde bütün arkadaşlar mücadelenin sorunlarını ve görevlerini benimsemeli ve bunu anlayışına ve pratik faaliyetlerine egemen kılmalıdır. Biz bu konudaki kısır döngüyü kıracağız. Kendisini sürekli anlaşılmaz bir dert küpü haline getirip adeta partinin başına bela eden, hep kendisini problemlili gösterip kendisine yardım eli uzatılmasını isteyen, daima tepkici davranan, kendisini hep ayrıcalıklı bir konumda tutmaya çalışan, kendisini her şeyin yaratıcısı olarak gören, bunun başkalarının da böyle kabul edilmesini isteyen, yani içinde sürekli bir subjektivizmi büyüten tipin tuttuğu yolun yol olmadığını, böylesi bir yaklaşımın çıkış sağlayamayacağını, bununla, üzerinde uzun uzadıya durduğumuz örgütü yaratmayacağımızı anlatacağız. Yine bunu aştığımız oranda başarılı olacağımızı, büyük uyumu ve gelişmeyi burada yakalamamız gerektiğini kavramak zorundayız. Tarih başka türlü yaratılamayacağı gibi, özgürlük de elde edilemez.

Gerçekleştirmek istediğimiz birçok şeyin hafızalarımızda bir iz gibi kalmasını istemiyorsak, kendimizi zorlayacağız. İyi şeyler ancak uğruna çok büyük çabalar harcanırsa zaptedilebilir. Büyümenin sınırları nereye kadardır diye sorulan sorulara, her zaman söylediğimiz gibi, mevcut gerçeklerin çerçevesi içinde mevcut koşulların elverdiği -ki bu da zafere kadar gider- yere kadardır deriz. Sürekli darlık içinde yaşamının devrim açısından izah edilir ve

kabul görür bir yanının olmadığını tekrar söyleyeceğiz. Parti içinde beliren çeşitli özellikleriyle kendisini ortaya çıkaran ve hatalı bulunan anlayış, çalışma ve yaşam tarzı ve bunların sahipleri ile fazla uğraşmamak için, işleri hızlandırmak ve başarmak zorundayız. İşleri en az kayıp ve azami başarıyla ilerletme görevlerimizi yerine getirmemize bağlı olduğu için, bunu yapmaya mecburuz. Zannedildiğinden de fazla örgütte homojenlik ve netlik yaratılması durumunda, sayımız ne denli az ve zorluklar ne kadar fazla olursa olsun, yürümemiz ve hedefe ulaşmamız o denli kolaylaşır. Bu, birçok yönden bireyi de güçlendirir.

Bizi bu tutumu sergilemekten ısrarla alıkoyan nedenleri ve engelleri bertaraf etmek zorundayız. Her militan bunu bir baş sorun, belli başlı bir görev olarak benimsemek, engelleri bertaraf etmek zorundadır. Görevler bu şekilde yerine getirilmezse sonuç ne olur? Yapmazsak birbirimizi yaşatamayız ve toplumsal gelişme yoluna giremeyiz. Halkın adını bile koyamayız ve elimizde onurlu hiçbir şey kalmaz. Bu da düşkünlüktür, yani her türlü baskı ve sömürüyü kabul etmektir.

Bunun için şunu açıkça söyleyebiliriz ki, herkes bitmez tükenmez bir gelişme kaynağı haline gelebilmeli, olumsuz hiçbir gerekeçeye sığınmadan kendisinde bu gelişmeyi yaratabilmelidir. Bir gün ve bir kere değil, her zaman ve sürekli bir şekilde devrimci gelişmeyi kendisinde temsil edebilmelidir. Biz yaşamı ancak böyle yaratabiliriz.

Bundan önceki değerlendirmeye bağlı olarak, burada partiyi kendi bireysel konumuna indirgeyen, partiyi objektif bir olgu olarak içinde erinmesi gereken ve katkısını ancak onun içinde eriyerek sağlayabileceği bir kurum olarak görmek yerine, kendisini bozduğu oranda partiyi de kendi içinde bozan, partiyi kendi gerçeği içinde hapseden ve kendi ayaklarına kadar getiren, parti gerçeğini kendi gerçeği içinde tıkayan, kendisini parti üyesi olarak değil, parti örgütünü bir kişi yerine koyup kendi örgütüne üye yapan bir tip gibi ortaya çıkanların durumu üzerinde duracağız. Belli başlı özelliklerini çizdiğimiz bu tipler bizde mevcuttur. Bunlar partiyi ancak genel yaklaşımlarının ve kişilik konumlarının basit bir aracı olarak görürler. Kendilerini parti iradesine bağlı saymazlar; onlara göre

parti kendilerinin iradesine bağı olmalıdır. Bütün gelişmeleri kendilerinde var olan kerametın yarattığına inanırlar. Bunun için de partide ulaşılamaz bir kişilik olarak kendilerini görürler. Hatta bunu bütün parti yapısına da dayatarak, kendisinin böyle kabul edilmesini ve görülmesini isterler.

Tabii burada ölçü kaçırılmış, hak, görev ve yetki nerede olduğu belirsizleştirilmiş, sınırlar silinmiştir. Görünüşte bunu birkaç militana yaptırır, ama özünde o bütün partiye böyle yaklaşır. Parti üzerinde sınırsız bir tasarruf ve yetkinin sahibi olmak ister. Fakat başkasına böyle bir hakkı kesinlikle tanımaz. Bu tipler parti gerçeğine katılımı dürüstçe yapmazlar, partinin kendilerine katılması gerektiğine inanırlar. Büyüklük hastalığına kapılmış olan bu tipler, son derece tutucu, inkarcı ve yaklaşımda sekterdirler. Muazzam bir güçle partiyi geriye çekmeye çalışırlar. Biz, partiye katılımı doğru yapın diye dayattığımızda, bunlar büyük bir tutuculukla partiyi geriye çekmek istiyorlar. Parti bunların dediklerine boyun eğemezse, bu kez çeşitli tavır ve davranışlar içerisinde girerek, partiyi protesto etmeye kalkıyorlar. Bütün uğraşları partiyi kendi isteklerine boyun eğdirmektir. Eğer, bu amaçlarına ulaşamazlarsa, tipik durumlarını sürdürürler. Kısaca bunlar, partiye doğru bir katılımı gerçekleştirmez ve partinin kararlı bir üyesi olmaktan kaçarlar. Parti bu tiplerin istediği bir biçimde hareket ederse kendisini tasfiye etmekten kurtaramaz. Çünkü bu tiplerin dayattıkları tamamıyla parti çizgisinin ve taktiğinin dışında olan şeylerdir. Yani bunlara göre parti, doğrulanmış çizgisini ve taktiğini bir kenara bırakmalı ve bunların dediklerini yerine getirmelidir. Peki, bunların dayattıkları nedir? Kendi hayal ve duygularına göre bir çerçeve çizer ve buna göre davranılmasını isterler. Biz böylesi bir davranışa çocukluk hastalığı dedik. Yine bu öğeler, partinin kolektif bir organ olarak örgütlenmesini ve gelişmesini kabul etmez; bunu sabote eden bir davranışı geliştirerek, gevşek bir örgütlenmeyi dayatırlar. Esas olarak, bu tipler devrimci örgütlenmeyi reddederler. İşte bu öğelerin partiye katılımları ve parti ile olan ilişkileri böyledir. Tüm benlikleri ile partiye katılmazlar, ancak çıkarları elverdiği kadar partiye sahip çıkar veya katılırlar.

Burada ciddi bir sorun olan parti üyesi olma konusunu da açıkla-

mak istiyoruz. Bir militan parti örgütü içinde olduğunu bilerek yaşamak durumundadır. Bu bir komite, bir hücre, bir temsilcilik ya da bir grup olur. Ancak kişi böyle bir örgütlenme içindeyse bir parti üyesidir. Bu tip kurumlara hiç girmiyor ve kendisini hep fahri başkan yerine koyuyorsa, kendisini herkese buyruk verme durumunda görüyorsa -ki bunların hepsinin bu tür özellikleri vardır- bir komitenin ya da bir parti örgütünün elemanı gibi değil, bütün partiye hükmeden biri gibi davranıyorsa, o sınıfdışı bir unsurdur. Yine kendisine son derece geniş bir özerklik tanıyor; fakat parti disiplinine uymaya gelince kendini bundan muaf tutuyorsa, bu kötü bir militan örneğidir. İşte, bizim son dönemlerde tümüyle tasfiye etmek istediğimiz, parti gerçekliğimiz içinde engel olarak gördüğümüz, tutuculuğun ve örgütlenmeye karşı direnmenin sahibi olarak değerlendirdiğimiz tip budur. Bunların bir başka sevdası da şudur: Bütün gelişmelerin kaynağında kendilerini görürler. Örneğin eylemler olur, partinin yol açtığı bir yığın gelişme doğar; o zaman, “görüyor musun, benim gibi bulunmaz bir dahinin yönlendirdiği hareket neleri ortaya çıkarıyor” derler. Bunu rahatlıkla kendilerine yakıştırırlar. “Benim kişiliğim ve düşüncelerim bütün bu gelişmelerin belirleyicisidir” diye düşünürler. Onda doğal olarak bu ruh hali vardır. Bütün gelişmelerde bir nolu pay kendisininidir! Subjektivist biri olduğu için birçok gelişmenin ana kaynağı olarak kendisini görür. Çevresine bütün büyük gelişmelerde kendisinin damgası olduğunu söyler. Bu gelişmelerde, “diğer arkadaşların hiçbir payı yoktur” der. İşte bu tip, ölçüleri burada son derece bozmuştur. Toplantılarda tek söz sahibi olan bir kişi gibi hareket eder. Söylediği her şeyin bir karar gibi kabul edilmesini ister veya böyle görür. Bu açıdan karar sürecinde kolektivizmi istemez. Çünkü buna gerek yoktur. Her söylediği söz zaten bir karardır. Diğerleri konuşmuşlarsa onlarınki boş konuşmadır! Kendisine çok ileri düzeyde bir yetki tanımıştır. Her sözü bir emir olarak karşılanması gereken birinin olduğu yerde, başkalarının konuşmaya bile hakkı yoktur. Herkes ona, hatta gözünün içine bakmalı, ne dediğini anlamalı ve onun durumuna göre kendisine çekidüzen vermelidir. İşte, bu tipin mantığına hakim olan bu düşüncelerdir.

Kısacası bu tip, kendisini her türlü yetkinin ve gelişmenin sahibi

olarak gördüğünden, diğerlerine ayırdığı pay çok azdır. Yine bütün çevresini suçlu olarak görür. Ona göre her şeyin en iyisini kendisi yaptığı için diğer kesimler işlerin bozulmasından sorumludur, dolaşısıyla da suçludur. Ayrıca bunlara egemen olan diğer bir düşünce ise, diğerlerinin kendisini iyi anlamadıkları ve faaliyetleri iyi yürütemedikleridir. Bu tipler, kendilerini aşırı bir şekilde mübalağalı olarak değerlendirirler. Bu bir kişilik hastalığıdır. Bireysel ve idealist düşüncelerle yoğun bir şekilde örülmüş olan bu kişiliği tasfiye veya tedavi etmek, büyük bir önem taşımaktadır. Aksi takdirde partiye verdiği zarar büyük olur. Açık belirtelim; partiye katılım bu şekilde gerçekleştirilemez. Zaten bu öğeler için parti gerçeğine doğru bir katılım gerçekleştirmek diye bir sorun da yoktur. Belki lafta böyle bir şeyin gerekliliğini kabul ederler, ama pratikte bunun gereklerini yerine getirmedikleri gibi, bundan da çok uzak bir konumu yaşarlar. Bu nedenle bu öğelerin parti içindeki durumlarına çok dikkat etmek gerekiyor. Partiye zarar veren konularını iyi bir şekilde açığa çıkarıp teşhir etmek zorundayız. Parti içinde erimeleleri için, bu öğeleri sürekli bir biçimde göreve davet etmek, şişkinliklerini gidermek, emeğe saygı göstermelerini sağlamak, parti kolektivizmini hakim kılmak ve öyle kendisini üstün gördüğü konularda gerçekten böyle olmadığını kanıtlamak ve güçlü bir pratik çalışma sergileyerek bunları etkisiz kılmak, vazgeçilmez bir görevdir.

Parti saflarımızda bulunan olumsuz tiplere verdiğimiz bu örneklerin yanısıra, şimdi doğru katılımın hangi temellerde olması gerektiğini açıklamak istiyoruz. Bireyin parti gerçeğine doğru katılımından anlaşılması gereken şey, parti üyelik sıfatının gereklerini yerine getirmesidir. Bu anlamda, parti üyeliği bireyin parti gerçeğine doğru bir katılımı gerçekleştirmesidir.

Katılım ciddi bir olaydır. Katılımdaki sorun, kişinin şu veya bu örgüte rahat girip girmemesi değildir. Burada üyelik ve parti içinde ileri görevlere yükselme anlamındaki katılımı herkes kendi içinde, kendi eğitimi ve pratiğinde ciddi bir olay olarak görmek ve kendisini ona katmakla mükelleftir. Bu öyle dayatmalar ve önerilerle, “üye oldum, rütbe aldım, her şey oldu bitti” demekle olmaz. Katılım olayını, ruhen düşüncesini tümüyle partiye katarak, görevlerin üzerine en yetkin bir tarzda gitmeyi sağlayarak ve böylelikle

kendisini partinin içinde eriterek, tam anlamıyla partinin ruhu ve iradesi ile bütünleşmeyi gerçekleştirerek, bu gerçeği her yönüyle özümseyerek gerçekleştirirse, biz buna sağlam bir bütünleşme ve katılım diyebiliriz. Tabii katılım, öyle tek başına da olmaz. “Tek başına girdim, katılımı gerçekleştirdim” demekle katılım gerçekleşmez. Örgüte doğru bir temelde yapılmayan bir katılımı, bir katılım olarak kabul edemeyiz. Katılım her zaman bir parti örgütü içinde olmak zorundadır.

Biz tek tek bireyler değil partilileriz. Ama partinin örgütlü birimi içinde bir birimiz; bir örgütümüz vardır. Bu bir hazırlık komitesidir, bir geçici komitedir, bir grup temsilciliğidir; özel bir birimin sorumluluğudur ya da hücre üyeliğidir. Kişi mutlaka bir örgütün üyesi olur. Parti içinde örgütdışı yaşam çok tehlikelidir. Zaten Lenin’in kabul etmediği durum da budur. Herkesin istediği zaman kendisini parti üyesi ilan etmesi ve istediği zaman ayrılması doğru değildir. Lenin, Martov’a karşı en büyük mücadeleyi burada verir. Lenin **“Bir Adım İleri İki Adım Geri”** adlı eserinde bu konuda şunları söyler:

“Ben, parti, örgütlerin toplamı (yalnız aritmetik toplamı değil, örgütün toplamı) olmalıdır derken, bu, ben parti ve örgüt kavramlarını ‘birbirine karıştırıyorum’ mu demek oluyor? Kuşkusuz değil. Ben, o sözümle, sınıfın öncüsü olarak, partinin, olabildiği ölçüde örgütlenmesi, kendi saflarına, hiç değilse asgari ölçüde örgütlenmiş öğelerin girmesine izin vermesi dileğimi ve isteğimi açıkça ve kesinlikle belirtmiş oluyorum. Benim muhalifimse, tam tersine, örgütlenmiş ve örgütlenmemiş öğeleri, yönlendirebilir ve yönlendirilemez öğeleri, ileri olanlarla düzeltilemeyecek ölçüde geri olanları -düzeltililebilecek olan geri öğeler bir örgüte bağlanabilir- bir araya getiriyor. Bu karıştırma gerçekten tehlikelidir.” (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, s: 74-75)

Lenin, aynı konuda daha ileride şu görüşlere yer veriyor: *“... Proletarya, örgütten ve disiplinden korkmaz! Proletarya, salt bir örgütün denetimi altında çalıştıkları için parti üyesi kabul edilen, ama bir örgüte katılmak istemeyen değerli profesörler ve yüksek okul öğrencileri için parmağını dahi kıpırdatmayacaktır. Proletaryanın tüm yaşamı, onu, biçimci ve tutucu bir sürü ukala aydından*

çok daha fazla ve çok daha köklü olarak, örgütlenme doğrultusunda eğitmiştir. Programımız ve taktiklerimiz hakkında bazı bilgilere sahip olan proletarya, biçimin içerikten daha az önemli olduğunu öne sürerek, örgütlenmedeki geriliği haklı göstermeye girişmeyecektir. Partimizde, örgütlenme ve disiplin ruhu bakımından, anarşist konuşmaları tiksinti ve düşmanlıkla karşılama ayılayışı bakımından kendi kendini yetiştirmede eksikliği olanlar, belli bazı aydınlardır, proletarya değil.” (Age. s: 236) Bizim de bir örgütümüz olacak, bu hazırlık örgütümüz olacak, bu hazırlık örgütüyse, onu asli örgüt durumuna dönüştüreceğiz. Bir temsilcilikse komiteye dönüştüreceğiz; onu mutlaka organlaştıracak veya kurumlaştıracacağız.

Üyelik, arkadaşlar için fazlaca halledilmemiş bir sorundur. Bizde, komiteleşmeme adeta bir gelenek haline gelmiştir. Komite gerçeğinden kaçmak bireyselliğe kaçmaktır. Kendini kolektif bir organın üyesi olarak görme yerine yalnız başına bir devrimci olarak görmedir. Bu bireysel aydın özerkliğinin hortlatılması, bir diğer deyişle **Martov** formülüne göre örgütlenmedir. Bu tarz bir örgütlenme, belki küçük bir nüans farklılığı gibi görünür, ama sonuçlar çok ciddidir. Bundan dolayı katılımı örgütlü yapmak zorundayız. Parti gerçeğine katılım, parti programında ve temel taktiklerinde formüle edilmiştir. Bunun bütün gerçeğini kabul etme, ama kabul eder gibi görünüp bir örgütüne gir, buna karşılık kapsamlı amaçlarını ve mücadele tarzını gözardı et: Böyle olmaz. Ya da onun sadece dış genel alanını sadece silahlı mücadele alanını kabul et, ama partinin ana gerçeğini bir kenara it: Böyle parti üyeliği de olmaz. Parti varlığı bütün yönleriyle kabul edilirse, onun bütün görevlerine aynı sorumluluk ve ciddiyetle yaklaşırsa, parti bir bütün olarak kavranırsa, o zaman böyle bir katılım sağlam bir katılım olur.

Birçok arkadaş, “PKK’nin şu ya da bu yanı, benim hoşuma gidiyor” demektedir. Bu durumda kısmen PKK’lilik gibi bir olgu ortaya çıkmaktadır. Bu da olmaz; bu tutum her zaman oportünizme yol açar. Kısmen PKK’lilik ve bir bölümüyle partiyi kabul etmek, bireyi her zaman tehlikeli bir konuma götürür. Kısmen PKK’lilik olmaz. Bu gerçeği tümüyle kabul etmek gerekir. Partililik, partiyi tüm değerler sistemiyle, hataları ve sevaplarıyla, geçmişi ve geleceği ile kabul etmek demektir. Kişinin bu konuda kendisine muhteva kazan-

dırması gerekir. Böyle olmayan bir katılım sağlıklı olmaz. O halde hem örgütlü, hem de bütün partiyi kapsayan bir katılım sağlanmalıdır. Her ikisi birbirine çok yakından bağlantılıdır. Biri muhtevayı diğeri biçimi tayin eder. Her ikisinde de katılımı sağlam yapmak gerekir. Parti gerçeğimize katılımı gerçekten böyle yapmak, şimdiye kadar bizi bundan uzak tutan katılım türlerini reddetmek vazgeçilmezdir. Çünkü böylesi bir katılım leninist bir katılımdır. Bu bizi kolektivizme, büyük güç olmaya ve görevlerimizi başarmaya götürür. Bireysel özerk katılım ise disiplinsizliği doğurur; kişinin istediği zaman görevlerini yapmasını, istediği zaman bundan kaçmasını sağlar; bu partiyi kısmen kabul etmeye götürür ki, bu da partiyi parti olmaktan çıkarır.

O halde bu yanlış katılımı mahkum ederken, doğru katılım biçiminin gelişmesi için herkes kendisini sonuna kadar zorlamalıdır. Bir de doğru katılımın nasıl olması gerektiğini açmak gerekiyor. Katılım içten, coşkulu, bilinçli ve gerçekten benimsenir ve özümser nitelikte olmalıdır. Bir kez katılım olgusu açısından parti programında dile getirilen birçok husus; ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel amaçlar vardır. Üye, bunların hepsine candan katılmalı, benimsemeli ve özümsemelidir. Yine bunların başarısı açısından öngörülen mücadele biçimleri söz konusudur. Üye, bunlar hakkında da bilgilenebilir, bu konuda eğitimini tamamlamalı ve uygulamaya girmelidir. Bu, sadece sözler ve sloganlarla gerçekleşen bir katılım olmamalıdır. Zaten partiye bu biçimde katılan bir kişi partinin çok hareketli bir ögesidir. Parti içine ufak bir hastalık düştü mü ondan etkilenir; sağlıklı bir yapıya kavuşmak için mutlaka çaba harcar. Eğer katılım bu biçimde olursa, bu bütün parti geleneklerini ve geçmişini gözönüne getiren bir katılım olur. O katıldığı dev gerçeği bilir; bir halkın muazzam tarihsel ve hayati çıkarlarına katıldığını kavrar. Bu çıkarlar uğruna sayısız şehitler verildiğini, bu şehitlerin eseri olan değerler sistemine ve şehitlere bağlılığın böyle bir katılımı sağlamaktan geçtiğini bilir. Bu yüzden de anılarının gereğini sağlam bir katılımı yaratmakla gerçekleştireceğinin bilincindedir.

Partinin kararları, geleceğe yönelik yazıları vardır. Üye bunlara da candan katılır. Onların hayata geçirilmesi için elinden gelen her

türlü çabayı harcar. Geçmişini özümlediği gibi geleceğe yönelik olarak da kararlıdır. Böylesi bir katılım sağlanırsa, gerçek bir parti üyesi olunabilir, gerçek bir parti önderi haline gelinebilir. Bütün katılımı böyle gerçekleşmiş olan bir örgüt de muazzam bir güç kazanır. Böyle bir katılımı gerçekleştirmezsek, basit ve yüzeysel bazı dayatmalarla katılım ve örgütlenme gerçekleşir dersek, böyle bir örgütlenme fazla uzun ömürlü olmaz. Nitekim bugüne kadar hep bireysel kalmış, örgütlenmede fazla yol alamamış olan devrimciliğimizin en önemli eksikliği de buradadır. Gerçekten de parti olayı kolektif bir olaydır. Arkadaşlar katılımı bunun içinde erime gibi ele almadıkları ve partiyi kendileriyle özdeşleştirdikleri için tek kalıyorlar. Nedenleri ve hedefleri ne olursa olsun, bu örgütlenmeyen ve partileşmeyen bir devrimciliktir.

Tabii bu bizde yenilgilere ve kayıplara neden olur. Tüzüğün açılımını da biraz böyle görmek gerekiyor. Bu aynı zamanda organsal işleyişe sonuna kadar uymak, yukarıdan aşağıya karar, denetim ve yürütme mekanizmasını benimsemek anlamına gelir. “Katıldım, örgüt üyesiyim, her şey tamam” denilmemelidir. Bu organların bir işleyişi vardır. Azınlığın çoğunluğa, alt örgütlerin üst örgütlere bağlılığı biçiminde dile getirilse de bu çok kapsamlıdır. Dikkat edelim, biz bir basit komite toplantısını bile doğru dürüst gerçekleştiriyor, doğru dürüst bir tartışma bile geliştirmiyoruz. Şimdiye kadar oy çoğunluğu uğruna bir mücadele verilmiş değildir. Halbuki devrim yapmış birçok örgüt, devrimi ilgilendiren konulardaki tartışmalara sıra geldi mi fırtına koparırlar. En çok ayrıntı gibi görünen konularda bile karar çıkarırken, böyle davranırlar. Örgüt içinde görüş birliği halinde de olunabilir, azınlık-çoğunluk sorunu da gündeme gelebilir. Fakat sorunları bu kapsamda tartışırlar.

Bizde kararlar adeta sorumlunun ağzından çıkan görüşlerdir. Kararlarımız böyle, üzerinde fazla tartışma çıkmamış kararlardır. Bu nedenle etkileri de sınırlıdır. Bunun yerine zengin tartışmaların süzgecinden geçen, kişilerin ve çoğunluğun ortak iradesi ile belirlenen kararların hayata geçirilme ve uygulama şansı yüksektir. Gerçek kararlar da böylesi kararlardır. Azınlık çoğunluğa uyma gücünü göstermeli, çoğunluk kendi kararını yüksek bir tartışmadan geçirerek onaylatmalıdır. Gerçekten bir yürütme gücü haline gelinebilme-

si ve alt ile üst örgütlerin birbirlerine olan bağlılığını geliştirmek açısından da bu son derece gereklidir. Alt örgüt üst örgüte, bölge sekreteri bölge komitesine, bölge komitesi MK'ye uymasını bilmelidir. Çeşitli kademelerdeki sorumluluklar kendi üstüne tabi olmayı, emir komuta sistemi altında bulduklarını kabul etmeyi başarmalıdır. Bu olmazsa, özelde partinin ve genelde toplumun örgütlenmesi sağlanamaz. Bu açıdan demokratik merkezîyetçilik olarak belirlenen ilkeye parti içinde yalnız lafta değil, gerçekte bütün uygulamalarda canlılık kazandırılmalıdır. İyi bir demokratik merkezîyetçilik her arkadaşın baş şiarı olmalıdır. Bütün faaliyetlerde, ister dar ister geniş olsun, ister geçici ister daimi olsun, bu ilkeye işlerlik kazandırılmalıdır. Bu ilkenin bazen merkezîyetçi yanı, bazen de demokratik yanı ağır basar. Ama mutlaka işletilmelidir. İşte katılımın işleyiş yönü de böyledir.

Bu konuya, Lenin'den yapacağımız birkaç alıntı ile daha da açıklık getirmek istiyoruz. Lenin "**Bir Adım İleri İki Adım Geri**" adlı eserinde parti örgütlenmesi ve tüzüğüünün 1'inci maddesi konusunda Menşevik Martov, Akselrod vb. ile yürüttüğü mücadelede, aynı zamanda Bolşevik örgütlenmenin esaslarını da ortaya koyar. Güçlü bir örgüt işleyişinin gereğine ve merkezîyetçi örgütlenmenin önemine dikkat çeken Lenin, bu konuda yaptığı geniş değerlendirmelerinden birinde şöyle der: "... Önceleri bizim partimizin resmen örgütlenmiş bir bütün olmadığını, yalnız ayrı gruplar toplama olduğunu, bu nedenle de bu gruplar arasında, ideolojik etki ilişkisi dışında herhangi bir ilişkinin olanaklı olmadığını çoktan unutmuşlardır. Şimdiyse örgütlenmiş bir parti haline geldik. Bu, otoritenin kurulmasını, fikir gücünün otorite gücü haline dönüştürülmesini, daha alt düzeydeki parti kurullarının daha üst düzeydeki kurullara bağlanmasını içerir. Böyle basit, temel şeyleri salt eski ahbapların kulağına küpe olsun diye ağza sakız yapmanın, insanı rahatsız etmesinin nedeni, bunun temelindeki şeyin, seçimlerde azınlığın çoğunluğa rıza göstermeyi reddedişinin yattığını bilmekten ötürüdür. Ama ilke açısından bakıldığında, benim çelişkiye düştüğümü böyle sonu gelmez biçimde öne sürmek, gelip anarşist lafazanlığa dayanır, başka bir şeye değil. Yeni Iskra bir parti kurumunun ünvanını ve haklarını kullanmaya, onlardan yararlanmaya karşı değildir,

ama partinin çoğunluğuna boyun eğmek de istemez.

Eğer bürokrasi konusundaki sözler herhangi bir ilkeyi içeriyorsa, eğer parçanın bütüne boyun eğme görevinin anarşistçe yadsınması değilse, o zaman karşı karşıya olduğumuz şey, bireysel aydınların proletarya partisine karşı sorumluluğunu azaltmaya çalışan, merkez kurullarının etkinliğini zayıflatmak isteyen, partideki en az sebatlı öğelerin özerkliğini genişletmek isteyen, örgütsel ilişkileri salt platonik bir düzeye indirmek ve yalnızca sözle kabul etmek isteyen bir oportünizm ilkesidir.

... Kullandıkları yöntem, partinin bir bölümünün, nefret edilen merkez organlarının yönetimi altında çalışmayı reddetmesiydi. Ama dünyada hiçbir partinin hiçbir merkez organı, onun yönetimini kabul etmeyen kişileri yönetme yeteneğinde olduğunu gösteremez. Merkez organlarının yönetimini kabul etmemek partide kalmayı reddetmekle birdir, partiyi parçalamakla birdir; bu bir yıkma yöntemidir, inandırma yöntemi değil. Ve inandırma yerine yıkma çabası göstermeleri, onların tutarlı ilkelerden, kendi fikirlerine inanç duymaktan yoksun olduklarını ortaya koymaktadır.” (Age. s: 204)

“Aristokratik anarşizm, özel olarak, Rus nihilistinin niteliğidir. Rus nihilist parti örgütünü ürkünç bir 'fabrika' olarak düşünür, parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa bağlılığını 'kölelik' olarak görür; (...) bir merkezin yönetiminde işbölümü yapılmasını, insanların 'çark dişlileri' haline getirilmesi gibi görür ve davranışa trajik-komik feryatlarla karşı çıkar...” (Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, s: 12)

İşte parti gerçeğine bu temellerde doğru bir katılım gerçekleştirilirse, bir profesyoneller örgütü haline gelebilme daha da kolaylaşır. Böyle örgüt savaşa da, barışa da rahatlıkla karar verebilir. Gerillayı da, ayaklanmayı da kararlaştırabilir. Bu biçimde oluşmuş bir örgütün saptayacağı bütün çalışma ve mücadele biçimlerinin başarıya gitme şansı da çok yüksektir. Çünkü bir defa bireyler tarafından saptırılamaz. Kişi bütün parti yetkilerini gasp ederse, komiteyi çalıştırmazsa; alt üste, azınlık çoğunluğa tabi olmazsa, bütün yetkileri kendisinde toplarlar; bu temelde savaşa da, barışa da, tasfiyeye de karar verebilir. Nitekim tasfiyeciler böyle ortaya çıkmıştır. Önderliğe sevdalı tipler, hem partinin verdiği yetkiyi ve hem de militanla-

rın yetkisini gasp etmiş, bu temelde parti üzerinde alabildiğine bir tasarrufçuluğu geliştirmişlerdir. Bunu bazen militanları savaştırma- ma, bazen de en olmadık yerde savaştırma biçiminde yapmışlardır.

Mücadele saflarımızda böylesi bir tasarrufçuluğu ve yetki gasp- çılığını geliştiren tipler az çıkmadı. Bunların yetkilerinin sınırı belli değildir. Kendilerini sınırsız bir yetkinin sahibi olarak gören bu tip- ler her şeye karışır, her türlü gelişmeye, başkalarının yetkilerini gasp ederek müdahale ederler. Yine bunlar, kimseye karşı sorumlu- luk duymazlar, yani sorumsuzdurlar. Cumhurbaşkanı bile bu kadar yetkiye sahip değildir. Bizde böylesi ucubeler de ortaya çıktı, hala da çıkıyor. Bunlar kurnazdır. Önderlik sevdalılarıdır. Tabii bu durum sakıncalıdır. Bunlar bütün maharetlerini yetkileri gasp etmede ve diledikleri zaman diledikleri yerde bunları kullanmada sergilerler. Bu tarz bir yaklaşıma açık ki izin verilemez, verilmemesi gerekir. Böyle bir yaklaşım örgütlenmeyi örgütlenme olmaktan çıkarır. Bu tiplerin keyfine kalırsa, parti yanmış demektir. Bir komite tarafın- dan yönetilmeyen, bir komitenin kararından geçmeyen karar ve yürütme sakattır. Sorumsuzluğu geliştirir, yetkileri karıştırır; kim nerede ve ne kadar sorumludur, bu belli olmaz. Dolayısıyla kimin çok iyi, kimin çok kötü olduğu belirlenmez. Suç karışır. Böylece ne olur? Başarıyla başarısız, haklı ile haksızı ayırt etmek zorlaşır. Öyleyse örgütü böyle karmakarışık, bir kişinin alabildiğine yetkili, diğerlerinin yetkisiz, kendi kendine yetkilerini artıran veya yetkisiz kılan tiplerden arındırmak gerekir. Bunun yerine yetkileri, sorumlu- luğu ve örgütü belirlenmiş bir örgütlenme dayatılmalı ve geliştiril- melidir. Böylelikle kimin sorumluluğu ne kadardır, kimin başarısı ne kadardır, belli olur. Kişi de gücünü ve enerjisini ölçülü harcar, devrimciliğin bir anlamı ve izahı olur.

Burada üzerinde kısaca durmaya çalıştığımız konu, parti tüzüğü- nün bir yönüyle açılımını kapsamaktadır. Tüzüğü işlemez kılmak isteyen devrimcilik türü geliştirilmeye çalışıldığı için, bu konuları açma gereğini duyduk. Öyle ki, kişi Genel Sekreterliğin yetkilerin- den tutalım militanların en hayati inisiyatiflerine kadar, bütün yet- kileri gasp edince, bize düşen bu konuda örgütü hem muhtevada ve hem de biçimde son derece güçlü kılmak, partinin eğitimini yetkin- leştirmek, böylece bunların zarar vermelerini sınırlandırmaktır. Bu

konuda partiye ne kadar sağlıklı bir yapıya kavuşturularak, parti ne kadar iyi bir öze ve biçime göre gelişirse, bu tiplerden gelebilecek sakıncalar da o ölçüde bertaraf edilir ve azalır. Yine aynı paralelde devrimciler örgütü de sağlam oluşur ve görevlerini herkesin azami katkı sağladığı bir biçimde gerçekleştirir.

Öyle inanıyoruz ki, her ögemiz bundan sonra partiye katılımını bu ölçüler içinde yapar. Parti budur ve biz bir partiyiz. Grup dönemi gerilerde kaldı. Hala en ileri düzeyde kendilerini bilmem kaçınıcı sıradan sayanlar, bizim bir parti olduğumuza inanmak istemiyorlar. Partimizi bir ideolojik grup, herkesin gönüllü bağlarla bağlı olduğu gevşek bir örgüt olarak anlamak istiyorlar. Hayır, biz bunu daha 1978’lerde aşmaya niyet ettik. Daha sonraki bütün süreç boyunca, bir profesyonel devrimciler örgütünün yaratılması işiyle uğraştık. Bu açıdan grup aşamasındaki devrimcilik gönüllüdür. Yani isterse çalışır, istemezse çalışmaz. Örgütün ve yetkisinin sınırları belli değildir. Herkes her şeyi istediği gibi yapabilir. Ama böyle bir şey bu aşamada çok tehlikelidir. Bu konuda bu tipler uyarılmalıdır. Çok geri olan böyle bir adım partimize dayatılmamalıdır. Parti fersah fersah ileri gitmiş, sen çok öncelerinin devrimci görevlerini ve biçimlenişini bugüne dayatamazsın. Bu ince bir kurnazlıktır, ama tehlikelidir. “Bu da bir devrimciliktir, eskiden bu devrimcilik epey iş yaptı şimdi de iş yapar” denilmemelidir. Hayır o eski grup devrimciliği kendi gününde ne kadar önemliyse, günümüzde de o kadar tehlikelidir. Eskinin gönüllülük ilişkileriyle yürütülen grup ilişkileri ne kadar gerekli idiyse günümüzün emirle yürütülen profesyonel ilişkileri açısından da o kadar tehlikelidir.

Bu konuda, parti gerçeğimizi iyi bilmek gerekir. Bunca gelişmeden sonra geri biçimleri getirip günümüze dayatmak ve öyle “görünüşte tehlikesi yoktur, geçmişte iyi kullanılan silahtır, yine de yanımızda bulunsun” demek gericiliktir. Konumu böyle olan, bunu bütün partiye dayatmak isteyen anlayışı ve tutumu mahkum etmek ve yaşatmamak gerekir. Çünkü bu geri bir adımdır. Bugün saflarımızda grup devrimciliğini ve özerk konumunu aşmak istemeyen ve hala ısrarla partiden özerk hak talep edenler var. Hayır, böyle bir hakkı vermeyeceğiz; kesinlikle böylesi bir özerkliği kabul etmeyeceğiz ve sonuna kadar bu tiplerin kahredilmesi gereken yaklaşımla-

rıyla mücadele edeceğiz. Biz bunlarla mücadelemizi, bunları da devrimci örgüt içinde tutarak yürüteceğiz. Büyüklükleri ve ünleri ne olursa olsun, bunları mutlaka örgüt çarkları içinde tutacak ve bu çarkın bir parçası ve dişlisi haline gelmelerini sağlayacağız. Bunun dışında parti içinde bir kalışı kabul etmeyeceğiz. Biz ancak üyeleri çarkın bir parçası haline getirmiş olan bir örgüt işleyişi ile zafere doğru yürüeyebiliriz. Zaten bizim üzerinde durduğumuz örgüte katılımın anlamı da budur.

Önceki bölümlerde PKK'nin gelişiminin ana özelliklerini belirlerken, şimdi daha çok bir organizasyon olarak bunun nasıl şekillenmesi gerektiğinden bahsettik. Bunların hepsi önemlidir, birbirleriyle sıkı bir ilişki içindedir. Örgüt gerçeğine böyle bakmamak ve buna göre kendini ayarlamamak tasfiyeciliktir, sağcılıktır. Bu, Rus devrimci pratiğinde çok çeşitli biçimlerde görülen gerçeğin bizde daha örtülü ve şekilsiz bir biçimde ortaya çıkması demektir. Bunun anlamı da çok açıktır. Bu, tasfiyeciliğe girmektir veya tasfiyeciliğin ta kendisidir. Son dönemlerde açıkladığımız gibi partimizi amatör- lüğün sınırında tutmak isteyen, gruplaşmadan öteye varmaya yanaşmayan, bireysel-özerk konumların alabildiğine cirit attığı böyle bir yoğunlaşma birimi olarak görmeyi arzulayan birçok öge çıktı. Bunların teşhiri ve özeleştirileri yapıldı; bunların yaratmak istediği ortamın önüne geçilmek istendi. Fakat biz ancak örgütlenmemizi tam kurumlaştırır, örgütsüz bir tek öge bırakmaz ve partinin bütün muhtevasını her öğemize özümsetirsek, bunların partiye vereceği zarar sona erecektir. Herkesin yeri ve konumu, sorumluluklarına göre hakları ve görevleri belli olmalıdır. İşte ulaşmak istediğimiz parti gerçekliği ve işleyişi budur.

Bu, son derece anlaşılır bir olgu, hepimiz tarafından rahatlıkla benimsenmesi gereken bir partilileşme gerçeğidir. Şimdiye kadar buna tam ulaşılmadı diye bundan sonra da ulaşamayacak sonucu çıkarılamaz. Bu açıdan her arkadaş buna ulaşmak için bütün gücünü ortaya koymalıdır. Biz herhangi bir örgüt ve biçimlenmeyle savaşı kazanamayız. Savaşı örgütler kazanır. Örgütler de biçimlenişinde kendilerini formüle eder ve somutlaştırırlar. Böyle bir örgütü oluşturamazsak, ciddi bir devrim aracından mahrum kalırız. Bol bol devrimci sloganlar atar ve bireysel saldırılarla yetiniriz. Çok

güçlü bir örgütümüz olmadığı için de bütün bunlar başarısızlığa uğrar. İşte bizi bundan alıkoymak isteyen her şeyle büyük mücadelenin önemi buradan belli olmaktadır. Bugün Kürdistan'da böyle bir örgüte kavuşamazsak, koşullar ne kadar elverişli olursa olsun, hatta zorluklar ne kadar fazla olursa olsun, ne kolaylıklardan istifade edebiliriz, ne de zorlukları rahatlıkla aşabiliriz.

O halde böylesi bir örgütlenmeye gereksinim yüksek ve vazgeçilmezdir. Her öğemizin sınıksız sarılması gereken örgüt gerçeği budur.

Öyle sanıyoruz ki, bütün bu anlatılanlar bizi biraz daha örgütlenmeye götürecektir ve geleceğin üzerine yürürken sıkıntısını çektiğimiz, bize büyük acılar veren yersiz kayıpların önüne geçilebilecektir. Bununla başarı oranımızı sürekli yükseğe çıkarabileceğiz. Yıkılmayan, kesilmeyen ve sürekli gelişen istikrarlı bir büyümeyi sağlayabileceğiz. Uyumlu bir örgüt yaratmış olacağız. Şimdiye kadar harcanan çabaların ana amacı da budur.

Bütün örgüt yetkileri bir kişinin elinde yoğunlaşır ve o da keyfine göre bu yetkileri harcarsa, komiteleşme olmazsa, tek bir üyeyi örgüt dışı bırakmamak için elden gelen her çaba harcanmazsa, biz bundan alabildiğine rahatsız oluruz. Komite içinde kişi komiteyi çalıştırmaz ve işletmezse, bunun örgüte ne denli büyük bir zarar verdiği tasavvur edilebiliyor mu? Tabii çoğu arkadaş bunun sınırlı bir sorumluluğunu bile duymuyor. Bu da geriliğin en önemli bir nedenini oluşturuyor. Eğer böyle bir örgüt istenmezse kayıplar da çok olur, örgüt her zaman eriyebilir. Bu da kendi kendini tasfiye etmedir. Bu durumda eylem ve gerilla gelişir mi? Tabii ki gelişmez. Eğer kişi, örgütsel işleyişin ve örgütsel yönetimin gereklerini yerine getirmezse hangi savaş görevini gerçekleştirebilir? Böyle bir örgütsel aracı yaratmak hayati olduğu gibi, aynı zamanda vazgeçilmez gelişmelerin özüdür. Buna ulaşmak için de yoğun bir çaba sergilemek zorundadır.

Bütün arkadaşlar raporlarında parti gerçeğine ulaşmaktan bahsediyorlar. İşte ulaşmanın yöntemi ve varacağı düzey budur. Bizim bugün bol bol lafı yapılan, ucuz tartışmaların yürütüldüğü gevşek gruplaşma örgütleri değil, bir oturum yaptığımızda önemli sorunları tartışıp sağlam kararlara ulaşabilen, bu kararları aynı etkinlikle bir

yürütmeye tabi tutabilen ve bunu da gerçekten denetleyebilen bir örgüte ihtiyacımız vardır. Propaganda konuşmalarına ve bol bol tartışmalara değil, örgütlenmeye ihtiyaç duyuyoruz. Ancak bazıları bu tutumlarını ısrarla sürdürüyorlar. Eskisi gibi komitelerde propaganda nutukları çekiliyor. Kişi bütün komitenin kendisini dinlemesi için bir ajitasyon tutturup gidiyor. Fakat, kişi bu tutumu ile komiteyi bitiriyor, onu tasfiye ediyor. Ama o bunun farkında bile değildir. Kolektivizm ve komiteleşme, komitenin kaç üyesi varsa hepsinin tartışmaya katılmasını ve kararlarını ortak irade ile belirlenmesini ifade eder. Kişi bunu olanak dışı bırakır ve başkalarının tartışma ve oy hakkını sınırlandırıp konuşturmazsa; o zaman komitenin yerine kişinin iradesi, şeflik geçer. Bu da demokrasinin ve örgütlenmenin ölümü demektir.

O halde parti faaliyetlerinde fazla ciddiye alınmayan doğru gerçeğin bundan sonra mutlaka uygulanması gerekir. Bu önemli bir örgütsel yönetim sorunudur. Birçok arkadaştan itirazı ve rahatsızlığı, bu biçimin yerine getirilmemesinden ileri geliyor. Kendiniz bunu uygulamaz ve uğruna savaş vermezseniz, böylesine bir örgütten her şeyi hazır bekleyemezsiniz. Böyle bir gelişmeye herkesin katkısı olmalıdır. Böyle bir örgütü mutlaka yaratmalıyız. Bazıları biçimi, bazıları özü geliştirir. Eğer, herkes dürüst davranır ve kendini bu sorunun çözümüne sonuna kadar verirse, böyle bir örgütlenme ortaya çıkar. Artık kişilerin bol bol nutuk attığı, birbirlerini etkisiz hale getirmek istediği ve örgüt yerine bireylerin habire at koşturduğu bir parti ortamı yerine, tartışmaların doğru kararlara varmak ve önemli bir parti görevini belirlemek için yapıldığı, bunların da son derece güçlü bir disiplin içinde gerçekleştirildiği bir örgüte doğru gidiyoruz.

Hala anlayamadığımız bazı şeyler vardır. Bir bakıyorsunuz kişi konuşmaya başladı. Fakat mübareğin kimin adına konuştuğu ve hangi yetkileri konuşturduğu belli değildir. Bu tip herkesten şikayet ediyor, her şeye müdahale edebiliyor, herkesi suçluyor; hem yargıç, hem savcı ve hem de infaz memurudur. Yine de şikayetçidir. Artık böylelerini tanıyoruz. Bu tür kişiler dipsiz kuyu gibidir, asla doymazlar. Ne kadar yetki ve olanak verersen ver, kıymetini bilmezler. Böylesi sesleri duymamak ve böylelerini fazla konuşturmamak

gerekir. Karşısındakini neden bu kadar ve kimin adına hiçe sayarlar? Bunlar karşısındakini dinlemek bile istemezler. Kendileri bol bol her şeyden bahsederler. Kimdir bu adam, bu kadar yetkiyi nereden aldı? Hayır, biz profesyonel devrimciler örgütüyüz. Böyle yapılmaması gerekir. Görev ve söz hakkı, işbölümünün sonuçları bellidir, düzenlidir, ölçülüdür. Buna rağmen, bakıyorsunuz adam açıldı, herkesi suçlamaya başladı. Bütün başarısızlıkların kaynağı ya şunda ya bundadır, kendisinde değildir! Hayır, biz bu tip şeyleri kabul etmeyeceğiz. Bunlar çok dayatıldığı ve biz de çokça dinlediğimiz için, artık kabul etmeyeceğiz.

Herkes bir organın adamı, örgüt içinde bir yerinin ve konumunun olması gerektiğini bilmelidir. Herkes adına her şeyi konuşmak, herkesin görevine sahip çıkmak durumunda olunmamalıdır. Herkes yeri, sınırları ve yetkileri belirli bir görev alanının adamı olduğunu kabul etmeli; sınırlar iyi çizilmemiş olsa bile, bu çizim işini kendisi iyi yapabilmeli ve böyle bir devrimcilik içinde kalabilmelidir. Günümüzde en çok ihmal edilen bir şey de budur. Bu nedenle bunu da tamamlamalıyız. Bu önemli ve hayati bir sorunumuzdur; eğer çözümleyemezsek fazla ilerleyemeyiz, tersine epey gerileriz. Bunun için yükselen parti gerçeğine katılmayı, biraz sıkıntı da verse ve özel bir çaba da istese böyle yapmak gerekiyor. İnsan kendi örgütünün hatırı ve çıkarı için her şeyi kabul eder. Kişi daha iyi bir şeye sahip çıkıyor ve daha başarılı bir organizasyona kavuşuyorsa, bunu neden yapmasın? Bunun önünde bizce hiçbir engel yoktur. O halde, örgüt gerçeğimize ilişkin anlatımın bir yönü de böyledir. Bu anlatım aydınlatıyor, görevleri açığa çıkarıyor. Şimdiye kadar ihmal edilen görevleri netleştiriyor.

Parti gerçeğine doğru katılımın diğer bir ögesi olan denetim hususu üzerinde de biraz durmak istiyoruz. Tüzükte de ele alınmış olan bu konular üzerinde daha geniş olarak da durulabilir. Daha önce de bu konulara değinildiğinden, birkaç örnekle bazı hususların açıklığa kavuşması üzerinde duracağız. Biliyorsunuz, komite düzeninin işleyişinde sekreterlik önemli bir kurumdur. Bizde sekreterlik de şimdiye kadar bireyselliğin diğer bir kaynağı olmuştur. Kişiler üzerinde genel bir gözetimden öteye gidilmemiştir. Sekreterlik kendisi söz sahibi, öteki komite üyelerini ise dışlayan bir

kurum olarak düşünölmüştür. Bir organa rolü böyle oynatılırsa, o organ bir gerileme nedeni olur. Şimdiye kadar anlattıklarımız parti, komite ve organ üyeliğine açıklık getirdiği gibi, bu organın yönetici gücü olan sekreterlik kurumunun da açıklığa kavuşturulmaktadır. Demin belirttiğimiz örgütsel işlerliği sağlamak, üyeleri yönetmek işinden birinci derecede hücre veya komite sekreteri sorumludur. Bu da nedir? Katılım tam yapılmış mı, işleyiş sağlanıyor mu, kişi örgüt içinde midir? Sekreter bunları denetler. Kararlar parti ruhuna uygun olarak çıkarılıyor mu? Uygulamaya geçiriliyor mu? Sekreter günlük her türlü uygulamanın sorumlusudur. Merkezin ve üstün aldığı kararı kendi görev alanında uygulamak, sonuçlarını tekrar yukarıya iletmek, kendi komitesinde tartışmak ve burada komitesinin katılımını sağlamak sekreterin görevleri arasındadır. Sekreter, bütün tartışmalara kendi komitesini katmaktan sorumludur. Zengin tartışmak, tartışmalara herkesin iradesini dahil ettirmek ve mümkün olduğunca kararı büyük bir görüş birliği içinde ve son derece aydınlatılmış bir biçimde almak, bütün komite üyelerinin duyarlılığını artırmak, görev ve yetkilerine sonuna kadar bağlı kılmak, olumsuzluklarla mücadelede sağlam raporlar geliştirmek, yetkin ve yeterli toplantılar yapmak, disiplini temsil etmek, denetimi yapmak, kendi görev alanı içinde bunları gerçekleştirmek vb. görevler, bir komite sekreterinin yerine getirmesi gereken çalışmalardır.

Bu konuda şimdiye kadar uygulanan biçimiyle sekreterlik bir rahatlık kaynağı, sadece buyruk veren ve başkalarını çalıştıran bir organ gibi düşünölmüştür. Bu doğru değildir. Tam tersine sekreterlik tüm komiteye güç veren, onları tartışmaya ve karara katan ve onların en önünde bir yürütücü olarak çalışan bir kurumu ifade eder. Onun için bu kurumu doğru uygulamak gerekiyor. Birçok arkadaş Genel Sekreterliğin bile cesaret edemeyeceği birçok görev ve yetkiyi kendi kendine edinebiliyor. Ama bunu daraltıyor ve kendi kişiliklerinde boğuyor. Dikkat edelim; PKK gerçeği içinde Genel Sekreterliğin işgal ettiği konum başlı başına bir otorite, gelişme, örgütlenme, birleşme ve bir hoşgörü, cesaret ve fedakarlık kaynağıdır. Kendiliğinden mi oluyor bu? Değil tabii. Bu, kuruma rolünü oynattırmakla oluyor. Herkes istese son derece sekte, bireysel ve bastırmacı davranabilir; demokratik olmayan ve karşısındakine

değer vermeyen birçok biçimi kullanabilir, fakat bunun karşılığı gelişmeme, büzülme ve geri çekilme olur.

Demek ki bir kuruma rolü tam oynattırılırsa, o kuruma layık olduğu yer verilirse, görevimizi yapmış oluruz. Birçok arkadaş sekreter midir, değil midir, belli değildir. Üye midir, nasıl bir üyedir, komitesi var mı yok mu, rolünü oynatıyor mu oynatmıyor mu? Bunları düşünmek bile istemiyor. Böyle devrimcilik olmaz. Belki şimdiye kadar alıştık denilecek. Belki parti de bunu tam olarak önleyemedi. Ama söyleyelim; böyle devrimcilik olamaz. Üyelere, sekreterlere, yardımcılara, özel birim sorumlularına, kısacası hepsine rollerini tam oynattırmak gerekir. Bu konuda çabaların yoğunlaştırılması şarttır. Yapmazsak, birçok şeyi yitiririz. Sonuna kadar götürmediğimiz için de bir taraftan mutlaka su sızar, bu da bütün çalışmaları bozar. Bu nedenle örgüt birimlerinin fonksiyonlarına daha dikkat etmek gerekiyor.

Denetim nedir? İşler genelde parti çizgisine, özelde organ kararlarına göre yürüyor mu? Kişiler bunun için yeterince çaba harcıyor mu? Denetim, bunların açıklığa kavuşturulması ve bu konuda sağlanan gelişmelerin ölçüye vurulmasıdır. Kısaca, denetim partinin karar gücünün doğru bir biçimde hayata geçirilip geçirilmediğini sadece bilmekle kalmayan, bunun yerine doğrunun geçirilmesi için gözetimini ve denetimini sürekli örgütlü kılmayı sağlayan bir kurum ifade eder. Yani sadece karar vermekle yetinmez. Kararı hayata geçirirken doğru geçirir, geçirmeyeni uyarır ve mutlaka uygular. İşte başarılı bir denetim budur. Karar alınmış, bir grup şu kadar planlama yapmış, önüne bu kadar hedef koymuş, üzerine yürüyecek. İşte komite içindeki denetim ve istihbarat sorumlusu bundan sorumludur. “Biz ortak bir karar aldık, neden uyguluyoruz, mutlaka uygulamalıyız” diye dayatır ve uygular. İşte denetleyicinin baş görevi budur. Genelde bütün parti üyeleri denetleyicidir. Ama özelde bir parti denetim ve teftiş kurumu oluşmuşsa, bu kurum parti kararlarının hayata geçirilmesinden birinci derecede sorumludur.

Parti içi faaliyetlerdeki diğer bir kurum ise siyasal komiserliktir. Özellikle savaş birimlerinde bu kurumun önemi bilinmektedir. Önemi ihmal edilen bir olay olduğu için belirtiyoruz. En genel hatlarıyla siyasal komiserlik şu görevleri yerine getirir: Silahlı müca-

dele birimi içinde partinin karar düzeyi yürüyor mu? Savaşçıların faaliyeti gereken siyasi seviyeyi kazanmış mı? Bütün faaliyetlerde, kitlelerle ilişkilerde ve içte birbirleriyle ilişkilerde yoldaşlık bağlarına göre hareket ediliyor mu? Moral yüksek midir, eğitim yeterli midir? Her türlü sağ ve sol sapmaya karşı direngen midir? Grubun niteliği sürekli yükseliyor mu? Özellikle siyasal ve örgütsel gelişim yeterli midir? İşte komiser veya siyasal sorumlu bütün bu görevleri yerine getirmekten sorumludur. Birçok birimde eğitim yok, kitlelerle ilişkiler çok sakıncalı, büyüme hayli yetersiz, siyasal seviye kazanma zayıf, kararlar hayata geçirilmiyor, grubun niteliği bazen gittikçe düşüyorsa, işte burada siyasal komiserlik görevini yapmamış demektir. Buradan da anlaşıldığı gibi siyasal komiserlik ve siyasal yönetim, birimin savaşması için en hayati kısmı oluşturuyor. Birim kendi kendine yürümez. Ona moral ve coşku gereklidir. Moral boş değerlendirmelerden çıkmaz; doğru siyaset, eğitim ve yeterli örgütlenmeden çıkar. Kitlelerle ve içte birbirleriyle doğru ilişkilerden çıkar. Birimin parti ruhuna tam uymasından çıkar. İşte siyasal komiserlik bunu gerçekleştirdiği oranda birim içindeki görevini sağlamca yerine getirebilir. Geçmişte buna dikkat etmedik. Bu kuruma rolünü gerçekten oynattırmak ve bunu ihmal etmemek gerekiyor.

Bu tür kurumlara benzer başka kurumlardan da bahsedebiliriz. Bütün bu kurumlar rollerini oynadıklarında, komite içi düzenleniş işlerlik kazandırıldığında işler ilerler, savaş gelişir. Uygulama olmaz ve sırtüstü bırakılırsa örgüt gelişmez. Lenin'in deyişiyle lose bir yığın örgütü olur. Profesyonel devrimciler örgütü değil, gevşek adamlar topluluğu olur. Bu da ne ayaklanmayı yapabilir, ne de gerillayı geliştirebilir. Sonuçta bir vuruşla paramparça olur. Bunun da bizim için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bütün arkadaşlar gördüler. Öyleyse böyle bir tehlikenin doğmasına izin vermemek gerekiyor. Böylesine gevşekliği dayatan, biçimsizliğe yol açan, örgütü bölen ve daraltan ve lose bir konuma iten her şeyle mücadele etmek şarttır. Bunun dışındaki yöntemlerle savaşı geliştiremeyiz ve ordulaşamayız. Basit gibi görünen örgüt kurallarıyla oynama en vahim sonuçları doğurmuştur. Bu, örgütlenmeme, örgütlenmeyi yürütmemedir, denetlememedir, sözgelimi gerillanın birçok kuralı-

nı ihlal etmedir. Hem nicelik, hem de nitelik olarak sonuç yenilgidir, kayıp üstüne kayıp vermedir. Şimdi burada biz elbette örgütlenmenin niteliğine dayanacağız. Örgütlenmenin niteliğini yükselterek, özellikle örgütlenmenin siyasal yönünü yükselterek çözüm arayacağız. Siyasal yönetimi son derece güçlü kılacağız.

Siyasetin bir yücelme sanatı olduğunu söyledik. Örgüt içinde siyasallaşma, örgütün seviyesinin yükseltilmesidir. Bu da toplantılar ve komitelerle olur. Bir çekirdek düşünelim: Elektronlarının sürekli koptuğu bir atom çekirdeği çekirdek olmaktan çıkar. Eğer bizim de her üyemiz birimden ve çekirdekten sürekli koparsa, kendisini çekirdeğe bağlı hissetmezse atom dağılır; dağıldığı için de enerjisini boşa harcar, savrulup gider ve yok olur. Bunun için komite gerçeği, siyasal bağlar ve siyasal önderlik her arkadaşın her yerde özenle işletmesi gereken görevler durumundadır. Militanın yaşamı her yerde bu biçimde şekillenirse, militan görevlerin adamı olursa, bunun dışındaki her şeye kendini kapalı tutarsa o militan büyür, siyasallaşır, örgütlenir ve denetlenir; kolay kolay yenilmez, yenildiğinde yedekleri vardır, örgütleri devrededir. Çizgi doğruysa bunları rahatlıkla gerçekleştirir. Bunlar hepimizin arzu ettiği, fakat bir türlü yerine getiremediğimiz hususlardır.

Zannedildiğinden de çok fazla kaybediyoruz, kayıplarımız bu yüzden oluyor. Basit gibi görünen bu şeyler üst üste bindiğinde çok önemli tahribatların gerekçesi oluyorlar. Bu konudaki eksiklikler, kayıplarımızın temel bir nedenidir. Büyük gelişmeyi sağlamamamızın nedenleri de bunlardır. Rus devrimi pratiğinde, Lenin boşuna “ilişki, ilişki, ilişki...” demez. Bunlar örgüt ilişkileri ve siyasal ilişkilerdir. Kişi bu konuda ne kadar zengin olursa, o kadar güç ve örgüt sahibi olacaktır. İlişkisiz ve örgütsüz devrimci bir hiçtir. Bir devrimcinin büyüklüğü ilişkileriyle ve geliştirdiği örgütlerle belli olur. Sadece eylemle olmaz. Örgüt geliştirme ve ilişkiler bakımından fakirlik, hatta ilişkilerden kaçınma, ideolojik, politik ve askeri düzeyde ilişkilerin zayıflığı kişiyi küçültür, daraltır ve yenilgiye götürür. Sayısız ilişkilerin sahibi olmayı başlıca erek edinmek gerekir; en basitinden en karmaşığına kadar her ilişki büyük önem arzeder. Onun için en gevşek ilişkiler, hatta yersiz ve zamansız ilişkiler bile ihmal edilmemelidir. Bütün bunlar başka

zamanlar da işe yarar, kişinin güçlenmesinin gerçek kanıtı olurlar. Onun için bir devrimcinin çapı ilişkilerine verdiği önemle, ilişkilere hakimiyetiyle, ilişki kurma, çeşitlendirme, geliştirme ve yürütmedeki başarısıyla ölçülür.

Bu konuda fakirlik epeyce fazla olduğu için, arkadaşlar zenginleşmelidir diyoruz. Herkesle ister dolaylı ister direkt olsun, sürekli uyumlu bir ilişki kurulmalı, bu ilişkiler dalga dalga yayılmalı, kişi ilişkileriyle kendisini çevresine taşımak için binbir yöntem geliştirebilmelidir. İşte örgüt içindeki başarılı çalışmanın bir özelliği de budur. Örgüt içinde azami ilişkilere sahip olmak büyük önem taşımaktadır. İlişkilere büyük önem ve değer verilmeli, zamanına göre yeterli hale getirmeli, zamanı geçmiş ilişkiler terk edilmelidir. Ne kadarımız bunu nerede ve ne oranda yerine getiriyor? Şimdiye kadar yerine getiremediğimiz için ilişkilerin ucunu kaçırmıyoruz. Yerinde ve zamanında ilişki kurmuyoruz, ondan sonra da şöyle olsun böyle olsun diyoruz. Hayır, devrimcilik kurallar sanatının büyüklüğünü şart kılıyor. Yerinde ve zamanında her şeyin hakkı verilirse kişi büyür. Kendimizi bu konuda zorlayalım ve daha da yaratıcı kılalım. Böyle yapıldığında ise bunalım ve yetersizlik denen şeylerin aşıldığı görülecektir. Kişi, sadece kendisi bunu aşmakla kalmaz, çevresini de çözüme götürür. Bütün bunları yerine getirdiği zaman ise önder olur.

Yaptığımız bu değerlendirmeler, ele aldığımız konuda yeterli açıklığı getirmiştir. Bu nedenle biçime ilişkin bazı özelliklere ve bu arada üslup sorununa değinmeye çalışacağız. Üslup gerçekten çekici olmalıdır. Olgunluk, saygı ve vekar telkin eden, incitmeyen ve derinleştiren nitelikte olmalıdır. Bütün bunları belirleyen üslup hangi muhtevaya dayanır? Elbette biz daha iyi bir satış için reklamcılar kullanmıyoruz. Örgüt militanı reklamcı değildir, kendini pazarlamaz. Fakat yine de ölçülüdür. Sarfettiği her sözün, attığı her adımın anlamını bilerek atar. Özellikle dışa karşı bir güç ve örgütlenme kaynağıdır. İlişkilerinde mutlaka sonuç arayan, lafa ve dar pratikçiliğe boğulmanın uzağında duran biridir. Yaptığı her pratik mutlaka bir siyasal sonuca yol açar, söylediği her söz o konuyu çözüme kavuşturur. Üslubu çekicidir, adam kaçırılmaz. Açık, yetkin ve yeterli konuşur, çözüme öncülük eder. Saygı uyandıracak ne varsa onu

ortaya koyar. Dirayetli olur, kararlıdır, kesindir. Ama aynı zamanda katılımcıdır, çevresine azami katılımı sağlar. Özelliklerini saydığı-mız bu yapıyı iyi bir cisimleşmiş ve somutlanışla örgüte taşırır. Bir şeyi çok usta ve yetkince koymak da vardır; yıkılmış, bitkin, yarım dakikada ağzından laf çıkar bir biçimde koymak da vardır. Birisi insanın canını sıkar, herkesi kaçırtır. Birisi herkesi çeker, kararı okumayı ve bitirmeyi bir hatip gibi yapar. Bazen de kararın canına okunur, yani arada bir fark vardır. Hepsi de uygulama gücünü şiddetle etkiler. Bunun için artistik biçimlere bürünelim demiyoruz; ama politikanın bir sanat olduğunu bilerek, bu sanatın incelikleri ve ağırlığının her sanattan önde geldiğini kavrayarak uygulayalım. Her arkadaş ağzına geldiği ve aklına estiği türden bir üslupla ortaya çıkmamalıdır. Partimizin yerleşen bir üslubu vardır, bu üslubun özellikleri netleşmiştir. Bu üslup birçok militanımızda somutlaşmıştır. Bu militanlar gerçekten de halkımızın en yükseklere çıkardığı tutum ve davranışların sahipleri haline gelmişlerdir. Bunlar üslubun ta kendileridir, bunlar bizim için uygulama emridir.

Biz bunları bir karakter, bir somutlaşma, bir uygulama ve sürekli bir gerçek olarak alıyor ve uyguluyoruz. Onların kesinleşmiş bir konum niteliğindeki yaşamları bizim üslubumuzdur. Onun için onların manevi komutaları altında yürümekten bahsediyoruz. Bu kanıtlanmış, zafer kazanmış, mutlaka ulaşmamız, özümsememiz ve uygulamamız gereken bir üsluptur. Eğer parti gerçeğimizin doğru kavranmasını gerçekleştirebilirsek, doğru bir biçime kavuşturursak, bu işlerliği en sağlam ve en çekici bir üslupla yerine getirirsek; bu örgüt yürür, gelişir ve zaferi kazanır. İşte çözüm ve özeleştirme gerçeği, bütün bunlardan yola çıkarak militanların büyümesi dediğimiz olay böyle gerçekleşir.

Burada uzun yılların pratiği ile ortaya çıkmış sonuçları yeniden özetliyoruz. Her militanın yaratıcı çabasıyla bilincine ve davranışına egemen kılmak durumunda olduğu gerçeği vurguluyoruz. Başta kendimiz olmak üzere bütün örgütlenme faaliyetlerimizi böyle sonuçlandırmalıyız. Uymayanı yoldaşça uymaya davet etmeliyiz. Bu konularda dikkat ve duyarlılığımızı üstün tutmalıyız. Bize mutlaka gerekli olan savaş örgütünü her aşamada ve bütün konularda yönetebilen ve geliştirebilen bir konuma getirmek için gücümüzü

sonuna kadar seferber etmeliyiz. Bu bir parti görevidir, militanca bir görevdir. Bu başarılıdığı oranda biz militanlar örgütü olacağız. Böyle oldukça başarılarımız bizi arzuladığımız hedeflere götürür.

Parti ve örgüt gerçeğimiz iyice anlaşıldı sanıyoruz. Diğer güçler bunu çeşitli biçimlere çekmeye çalıştılar. Fakat bizim yöntemimiz çok canlı bir yöntemdir, pratik gelişmeyle sıkı bağlantı içinde geliştirilen bir yöntemdir. Kişinin gerçek yeteneklerine hitap eden, şemalara ve ucuz biçimlere sığınmadan kişinin gerçek benliğine seslenen ve onu çözüme çağıran bir niteliktedir. Böylesi en doğrusudur. Bu yöntem büyük kişilikleri ortaya çıkarır. Her şeyi bununla yaşar ve bunu bütün yaşamınızın asli bir ögesi haline getirirseniz yücelirsiniz. Yok eğer unutursanız örgüt yaşamı dışında bir gelişme olmaz, zavallılar durumuna düşersiniz, kimse sizi kurtaramaz. Endişemiz buradadır. Örgüt olayı o kadar büyük bir olaydır ki, tam yaşanmazsa, insanı çok kötü düşürür. Bunun için yaşamak gerekir. Biz, bunun dışında başka bir çıkış yolu bulamıyoruz. Örgütü bütün yönleriyle yaşamak tek çıkıştır. Eğer kişi bu işte bu şekilde varsa, bunu böyle yürütürse başarılı olur.

Akıllı olmak zorundayız. Bu yüzden bütün benliğimizle çalışmalara örgütün doğru kurallarını dayatacak ve buna öncülük edeceksiniz. Yardım uğruna her şeyinizi ortaya koyacaksınız. Yapmazsanız başkası sizden, siz başkasından beklersiniz. Bu nereye gider? Siz bunalım çıkarın, o ortalığı karıştırın, bozgunculuk yapın! O zaman işler yürümez. Kısa bir gözlemi daha belirtmek istiyoruz: Örgüt büyük bir uyum, sonuna kadar saygılı davranılması gereken bir platformdur. Bunun seviyesini düşürmemek hepimizin görevidir. Kurumların seviyesini düşürmemek gerekir. Düşürülürse hepimiz kaybederiz. Örgüt bir organizmadır, bir tarafı hasta oldu mu bütün organizma acı çeker. Geçmişte bunu uygulayamadık. Yalnız bundan sonra örgütlenmeye cesaret ediyorsak, kurumların seviyesini de yüksek tutmak zorundayız.

Özlu gelişmeye cesaret edilmelidir. Korkak ve art niyetli olabilir misiniz? Hayır. İyiyi fark etmeyecek kadar düşkün müsünüz? Sanmıyoruz. O halde neden gelişme olmasın? Yaşınız, sağlığınız uygun, bu kadar fedakarlığı göze almışsınız. Neden cüce olarak kalınsın? Ne anlamı var bunun? Savaşta kötürümlüğü ve biçimsizliği yaşa-

mak yakışır mı? Hayır, bu militana yakışmaz. Büyümekten ürkmemek gerekir. Neden büyümek ve önderler haline gelmekten korkuyoruz? Kişiliğimizde yeni dünyayı temsil etmekten neden çekiniyoruz? Her zaman söylediğimiz gibi bir balon gibi patlamak da vardır; bir atom bombası ya da bir yanardağ gibi patlamak da mümkündür. Bizim tercih edeceğimiz patlama bellidir. Biz bu sorunları bu kadar açıyor ve tüm arkadaşları çağırıyoruz: Vahşi bir düşman karşısında duran bir avuç insanız. Böyle bir gerçeği sarılmaktan başka hiçbir şeyle ilerleyemeyiz. Kişi eğer samimiyse, böylesi bir birliği her şeyin üzerinde tutmadan dürüstlüğünü kanıtlayamaz. Burada gerçekleşen eğitim ve ölçüler, zaferi getirecek eğitim ve ölçülerdir. Gidilecek her yerde bunların uygulamasını da birlikte yapmak gerekir. Bunlar sıradan ihtiyaçlar değil, zaruri ihtiyaçlardır.

Bir örgüt gerçekliğinin böyle yaşanması gerekir. Bu gerçekliği çok geri ve yüzeysel yaşamanın bizi tehlikeli sınırlara götürdüğü, kaybettirdiği, zamanımızı ve imkanlarımızı boşa çıkardığı unutulmamalıdır. Bu bir tarihtir, bir halktır. Gerçekten üzerinde düşünüldüğünde, bunun çok daha önemli bir husus olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır. Eğer amaç ve çıkar yüksekse, o kişinin bunun içinde erimemesi ve istenen kalıba girmemesi için hiçbir neden yoktur. Büyük amaçlar uğruna insan kendisini yeniden yaratır ve biçimlenir. Yapılabilecek en doğru şey de budur. Bunun dışında kalan yollar hiçbir şekilde tercih edilmemesi gereken önerilerdir.

Her zaman söyleriz, bunlar da yaratıcı uygulama istiyor! Daha fazla geliştirmeyi göze almalıyız, çünkü başka türlü yapamayız. Sayımız hiç de az değil, muhtevamız zenginleşiyor. İşte böyle yaparsak bunun bir anlamı olacaktır. Birlik ve homojenlik çok önemlidir. Çünkü bunlar Kürdistan'da ilk defa gerçekleşiyor. Bir halkın iradesi ilk defa PKK'de gerçek haline geliyor. İlk defa homojenlik ve netlik sağlanıyor. İlk defa yüksek bir fedakarlık ruhu bizi bir araya getiriyor. İlk defa gerçek bir otorite ortaya çıkıyor. Bunlar önemlidir. Bunları eski şeylerle karıştırmayalım. Onun için saygılı ve ölçülü olalım. Hakkımı verelim, son gelişmeleri özümseyelim, bu sonuçlara göre günlük yaşamımızda pratiğimizi sürekli düzeltelim.

Diğer tarzla yaşam her gün boş geçer, kendinizi ve çevrenizi

düzeltilmeden geçen her gün kaybedilmiş bir gündür. Günlük düzeltme ve yetkinleştirme, zamana ne kadar erken ve ne kadar yoğunca sığdırılırsa, o kadar tez olur. Zaten günün ve yaşamın kazanılması da budur.

Bizde zaman ve yaşam yitirilmiş, genellikle iflasla geçer, ama biz bilmeyiz. PKK, aynı zamanda en verimli bir devrimci üretimin sağlandığı mekanizmadır. Yine aynı zamanda bu kaybedilenin yeniden kazanılmasıdır. Zor ya da kolay, şu veya bu alanda, şu ya da bu dönemde buna yükleneceğiz. Her arkadaş sürekli olarak birbirinden on kat, yüz kat daha fazlasını yapabilmelidir. Böylesi kişiliklerin birliği ise tarihi bir birliktir. Hiçbir kişisel çıkara dayanmayan bir birliktir. Hepsisi davanın adamıdır, arada hatır-gönül işi yoktur, sonuna kadar siyasal ve tarihsel görevlerle birbirlerine bağlıdır. Bundan daha fazla arzu edilen bir şey olamaz. Bu ölçülerdeki birliklerin mimarı olmamız gerekirken, neden cücelerin ya da basit oyunların figüranları olarak birbirimizi küçük düşürelim? Birbirimize sahte ölçüler dayatmak bize yakışmaz. Sömürgecilik bizi düşürdüğüne düşürdü, yoksullaştırdığına yoksullaştırdı. Bunu meşru kabul edebilir miyiz? Hayır, buna karşı isyan hareketimiz var. Bunu reddetmek, saygınlığımızı kazanmak, bunu da her şeyin üzerinde tutmak ve halka mal etmek gerekir. Silahla, sözle, her şeyle bunu yapmalıyız. Eylem biçimlerimiz sınırsızdır. Bu konuda devrimci şiddetin binbir türlü biçimi vardır. Sözün de öyledir, bunun da sayısız etkili biçimleri söz konusudur. Hepsini kullanmalıyız.

Halkı bu tarzda kazanırız. Bunlar yapılırsa gelişme olur. Kişinin ufku arzusuyla dolar, bütün bu görevlerin üzerine gidilir. Bitkin ve yılgın, ağzı başka türlü konuşan, adımını başka türlü atan bir tarzda değil, hepsi de birbirini tamamlayan, birbirine denk düşen bir biçimde olur. İşte zaferi getiren şeyler bunlardır. Hala, “anlayamadım, özümseyemedim, bunalımlıyım, eksikliklerim var” demek, çok saçmadır. Bu kadar genel görevler, bu kadar uzun süreli sorumluluklar altında olmamıza rağmen içine düşülen bu durumlar anlaşılmazdır. Yani, bu durumlar karşısında insan bazen kuşkuya düşse de haklıdır. Çünkü bu kadar çekici görevler karşısında hala yersiz bazı davranışlar içinde bulunmak anlaşılmazdır, tehlikelidir. Bunu partiye ve halka karşı yapılmış büyük bir saygısızlık olarak değer-

lendirirsek haklıyız. Çünkü böylesi dönemler bu tip kişiliklerle kazanılmaz. Böylesi kişilikler bu dönemin bozguncularıdır. Bunlar en azından böylesi birliklerin düşmanıdır. Buna cesaret bile etmek büyük bir gaffettir.

Belli ki parti gerçeğine bir önder gibi katılmak gerekiyor. Bu artık zor bir şey değildir; üslubu ve muhtevası, biçimlenişi ve işleyişi bellidir. Uygulamak gerekir. Biz, devrimcinin bir erdemi olarak, sömürgecilikten ve ortaçağdan kaynaklanan özellikleri yerle bir ettik, ediyoruz. Bu tip özel kalıntılar ve dayatmalar bir devrimciyi sarsmaya bile yetmez. Tam tersine bu tip dayatmalar bir devrimcide güç kaynağına dönüştürülür.

O zaman katılım bir önder gibi olmalıdır. Bir önder gibi katılım nedir? Bu parti edebiyatımızda son derece güçlü olan özelliklere katılmaktır, bu özelliklere ulaşmaktır. Geçmişte bu özelliklerin kenarından bile geçilmedi. Bugün çok daha iyi açığa çıktığı gibi, bu özellikler geliştikçe bazı örgüt tutucuları ve tasfiyeciler onları işlemez kılmayı marifet sandılar. Biz önderlik, kolektivizm, yüksek katılım ve sorumluluk gerektirir dedikçe, o “parti benim, herkes bana katılmalı, benden büyüğü yok” diye ortaya çıktı. Böylelikle katılımın muazzam gelişimi kösteklendi. Görevlerden kaçmanın, görevleri terk etmenin ve tersyüz etmenin bir metodu haline getirildi. Hayır, aldatmamak gerekir. Hele bir de önderlik sevdahısı olarak buna yapışmamak gerekir.

Önder olmamızı her bakımdan zorlayan ve bizi her geçen gün bunu her yönüyle temsil etmeye sürükleyen nedenler vardır. Bir kez böyle bir görev onurludur. Böyle bir görev yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyin yeniden kazanılmasını amaçlamaktadır. İnsana gurur verir, otorite kazandırır, kitlenin muazzam dayanıklılığını ve çözülüşünü kişiliğinde birleştirir. Yoksun bırakırıldığımız ulusal, toplumsal gelişme ve özgürlük taleplerini bizde somutlaştırır. Önderliğin görevleri öyle anlaşılmayan şeyler değildir. Biz uygulamada bu kadar cüce kalınmasını yadırgadık. Yani kırk yıl bir köşede de kalınsa, yine bir önder gibi yaşanabilir. Tarihi sonuna kadar devrimci bir tarzda geliştirmek isteyen, halkın özgürlüğünü sonuna kadar yaşamın en temel kuralı haline getiren birinin kolay kolay düşeceğini sanmıyoruz. Bu mesleği esas mesleği olarak

benimsemiş bir kişinin her alanda muazzam bir yaratıcılığı sağla-
yacağına inanıyorum. Önderlik ciddi bir meslek, mesleklerin de en
yücesidir. İnsanı ruhen zenginleştirecek, yeteneklerini geliştirecek
mesleklerin en başında gelir.

Önderlik başaşağıya giden bir tarihin, bir kişide bir halk ve
özgürlük tarihi olarak yeniden yaşanmasıdır. Bir ülkenin talan edi-
len kaynakları, zenginlikleri ve güzelliklerinin bir kişide temsilidir.
Kurtuluş isteyen on milyonlarca insanın bir kişide ses vermesidir.
Yine o çağdaş devrimler biliminin bir kişide en yetkin bir teoriye
dönüşümüdür. O bütün bunlarla mücehhez olarak geleceğin özgür-
ce yaratılmasından ibaret olan kolektif bir varlıktır. Artık burada
bireysellik ve mahalli özellikler kalmamıştır. Bunlar gerçek dışı ve
ütopik şeyler değildir? Nitekim devrimci önderlik, sonuna kadar
özgürlükler tarihinin temsilcisi olmak, sonuna kadar milyonların
çıkartlarını konuşurmak, bunları devrim bilimi ve devrim teorisi ile
yorumlamak, öteki toplumsal etkinlikler -sanat ve yaşamın binbir
çeşit biçimi- ile ilgilenmek ve geliştirmek, devrimin esas gelişimi-
ne göre bunların hepsini kendisinde temsil ettirmektir.

Böyle olduktan sonra o kişi rolünü oynar. Yaşadığı müddetçe
görevini yapar. Yazılı ve sözlü bir yığın mücadele yöntemini -ki
teknik, bu konuda çok zengindir, kişiyi bu konuda güçlendirir- kul-
lanarak kendini aylara ve yıllara değil, on yıllara sığdırabilir. Kıs-
men de olsa biz bu işin önünü açmaya çalışıyoruz. Siz bunu çok
daha ileri düzeylerde kapasitenizi kullanarak halkımızın seviyemi-
ze doğru yaklaşımını sağlayabilirsiniz. Patlama dediğimiz, kontrol
altına alınamaz ve denetim altında tutulamaz özgür bir halk gerçe-
ğini ortaya çıkarabilirsiniz. Bir kez daha belirtelim, bunlar bireyci-
liği ve subjektivizmi öldürüyor. Her türlü geri, mahalli ve ortaçağ
ölçülerinin biçimlendirdiği yaşamı sona erdiriyor. Bilim dışı ve
kölelik kokan ne varsa hepsini silip süpürüyor.

Devrimler biliminin, sosyal gelişme öğretisinin ve özgürlükler
tarihinin bize ulaşan sonucu budur. Diğer karşı-devrimlerin bilimi-
dir. Diğer dayatmalar dolaylı ya da direkt karşı-devrim güçlerinin,
onların sözcülerinin ve onların teorisinin saflarımızdaki uzantısıdır.
Orta yol kesinlikle yanlış bir yoldur. Ya sonuna kadar halk devrimi-
nin yolundayız, ya da karşı-devrimin yoluna girmişiz. Karşı-devri-

min yolu bellidir. Ortada sıkışmanın anlamı tehlikelidir, sonuçları kötüdür. Karşı-devrimin birçok özelliğini veya etkisini devrimcilerin özellikleri veya hastalıkları diye ortaya sermeyelim. Karşı-devrimin dayattığı yaşam, başaşağı giden bir tarih, köle bir halkın geçiği, karşı-devrim düşünceleri ve ruhsal belirtilerinin bizdeki yığınla temsili ne anlama gelir? Bu bunalım filan değildir. Bu ya düpedüz tutuculuktur ya da karşı-devrimcilik ve gericiliktir. Daha da ısrarlı dayatılırsa bu kudurgan bir karşı-devrimcilik olur.

Bizim saflarımız sonuna kadar devrim saflarıdır. Ruhuyla, bilinciyle, günlük yaşamın her türlü belirtisiyle geleceği temsil ediyor. Bir güneş kadar parlak ve canlıdır. Son nefesini bile devrim için harcama gücündedir. Kaldı ki, gerçekler bu kadar netken bizim karşı-devrim kokan, kölelik ve bozgunculuk kokan birçok özelliği taşımamız, hala “bütünleşemedim, bütünleşiyorum, yapacağım, edeceğim” diye kendimizi kandırmamız felakettir. Bizce en kötü hastalık ve içine girilecek en tehlikeli durumlardan birisi budur. Kesin olarak söylüyoruz; eğer arkadaşlar dürüstse bunun bir karşı-devrimci ruh hali olduğunu bilsinler ve içine girmeye cesaret etmesinler. Çünkü bu yaşam açısından bir şey vermez, örgüte bir şey sunmaz, sadece karşı-devrimi cesaretlendirir.

Bilindiği gibi düşman bunun üzerine yasalar ve dayatmalarla geliyor ve sonuç almak istiyor. Bazıları mutlaka düşmana hizmet etmek zorundaysa, derhal karşı cepheye geçerek hizmet etseler daha iyi ederler. Çünkü böylece biz de daha iyi savaşıyoruz, onlar da daha iyi savaşır. O halde en tehlikeli olan şey, kişinin devrimin savaşçısı mı, yoksa karşı-devrimin savaşçısı mı olduğunun belli olmadığı bir kişilik göstergisi içinde bulunmasıdır. Bizim burada bu konu üzerinde uzun boylu durmamızın ve meseleyi açıklamamızın bir nedeni de budur. Çok sınırlı da olsa, öncüye bir kölelik kalıntısı ve sömürgeci bir kalıntının bulaşmaması için her şeyi yapmak zorundayız. Bunun saflardaki sınırlı bir uzantısı ve köleliğin hükümünü sınırlı bir biçimde icra etmesi bile, bu anlamda sömürgeciliğin çok sınırlı ruh ve düşüncelerinin temsili dahi çok tehlikeli olarak görülmelidir. Bu konuda hiçbir özellik, geçmişin hiçbir kalıntısı, şu veya bu nitelikte hiçbir etki bunu mazur göstermez. Onun için de çözümlenmeleri bu biçimde yapmamak gerekir, özeleştirisinin bu

biçimde yapılması doğru değildir. Çözümleme ve özeleştirinin bu biçimde gelişmesi daha başından beri bizim uzlaşıcı bir ortayolcu durumuna düşmemizle sonuçlanacaktır. Bu açıdan çözümlemeyi devrimci bir tarzda yapmak gerekiyor, reformist ve uzlaşıcı değil.

Devrimcilik yapmak demek, lanetlenmesi gereken anlayış, tutum ve davranışları kesip atmak anlamına gelir. Bundan daha yaraşan, kişiyi daha iyi rahatlatan bir yöntem bulunabilir mi?

Bizde sorun yaratan tip ince ağızlıdır, mızımızdır, çevresini sürekli rahatsız eder, umutsuzluk kaynağıdır, sürekli dağıtır. Aslında karşı-devrimin resmi bir ajanından daha fazla örgütü uğraştırır. Böylesi yöntemlerle ne kendimizi geliştirebiliriz, ne de örgüte bir şey kazandırabiliriz. Bundan dolayı seçilmesi gereken ve doğru olan devrimci yöntemdir. Bu yöntemi doğru uygulamalıyız, yetkince ve cesaretle uygulamalıyız. Doğru olmayan yöntemlerden kurtulursak ne kaybederiz? Açık ki hiçbir şey. Kaybedilen ve parçalanan şeyler zincirlerimiz, kokuşmuş özellikler, pasifizm, örgütlenmeme, hayalperestlik ve her türlü düşkünlük olacaktır. Buna karşı kazanacağımız şeyler ise çok büyük olacaktır. Önümüzde muazzam bir gelecek var, yine en doğru ve en ileri ilişkilerin geliştirilmesi ve kazanılması söz konusudur.

Bunlar da kişiyi yüz kat, bin kat güçlendirir. Bizim de en çok ihtiyacını duyduğumuz şey böyle bir güçlenme değil midir? İlişkilerin her alanda geçmişin ağır etkisi altında bırakılması ve bunun kişinin küçük düşürülmesine yol açması durumu vardır. Bunun için devrim sanatında bizi küçük düşürecek, lime lime edecek ve böylelikle düşmanın eline bir koz verecek her türden anlayış ve tutumlardan uzak durmak çok önemlidir. İşte konuyu bu kadar işlememizin nedeni budur.

Böylesi tarihsel bir önderliğin çıkış aşamasında hiç kimse, hiçbir gerekçeyle bu tür lanetli özellikler ve ince verem ağırlarıyla kendi içinde ve parti saflarında yaşamaya cesaret etmemelidir. Buna karşılık her şeyden yoksun bırakılmış bir gerçeğin temsilcileri, ülke topraklarından, zenginlikten, doğruluk ve adaletten, gelişmenin her türlü biçimlenişinden, sanattan, bir insanı insan yapan özelliklerden yoksun bırakılmış bir yapının temsilcileri geleceği yaratamazlar. Militan gelecekte her şeyin kazanılması için yaşamı-

nın bir anlamının olduğunu bilen; kaybedilen her şeyi yeniden kazanmak için büyük bir susuzluk ve açlıkla, kendisinden bu değerleri koparıp alana saldıran kişi demektir. Gelecek başka türlü kazanılabilir mi? Adam her şeyi elinden almışsa, sen ancak ona saldırarak kazanabilirsin. Onun için de durgun militanı anlayamıyoruz. Halk üslubu ile üretken olmayan, saldırmayan kişi militan olamaz. Bu saldırı ne bir köle gibi başkaldırma, ne de bir ağa gibi saldırmadır. Haklı ve adil olanı kendi gelişmesi için esas alan, vatanın bağımsızlığı ve halkının özgürlüğü için ekonomik ve sosyal gelişmesi için başvuru olan bir saldırdır.

Halka öncülük etmesi gereken bir militanın durgunlaşmasına akıl erdiremiyoruz. Örgütsüz, pasif, işlevsiz, yaratıcılıktan yoksun olarak durmak bir militan açısından anlaşılabilir bir şeydir. Militan geleceğin yaratılması veya kazanılmasının ancak saldırı ruhunu yaşayarak mümkün olacağını biliyorsa yerinde duramaz. En pasif görünen görevlerde bile, o enerji, dönüşüm ve kazanmanın kaynağı olmasını bilir. Onun için partiye dayatılan tutucu, sürekli verimsizlik doğuran ve giderek bunu bir metod haline getiren yapıları, kişileri ve anlayışları çok tehlikeli buluyoruz. Hele hele böyle militanlığın mümkün olabileceğini düşünmek en tehlikeli yaklaşımlardan birisidir. Üretmeyen, donatmayan, örgütlemeyen ve savaştırmayan bir militan çok tehlikeli biridir. Bunun tehlikesi sadece kendisinin çalışmaması değildir. Mademki hiç çalışmadan ve savaşmadan da PKK'de önder olunabiliyor, o zaman herkes bu işi rahatlıkla yapabilir diye bir imaja yol açar ki, bize yapılabilecek en büyük kötülük budur.

Militanlarımız son nefeslerini verirken bile üreten, değer yaratan, savaşı geliştiren ve örgütleyen birisi olarak vermelidir. Çünkü, bunun etkisi milyonlar üzerinde sonuç yaratıyor. Hasta hasta dolaşamazsınız. Canından bezmiş, konuşmayan, zekasını çalıştırmayan tip çok tehlikelidir. Son derece anlaşılır bir gerçekten bahsediyoruz. İstifa edin, kendinizi sığınağa kapatın, ama halkın ve partinin huzuruna böyle çıkmayın. Bu suçtur. Dikkat edin, bazı tarihsel gerçeklere veya önderlere bakalım: Bunlar halkın arasına girdiklerinde en güzel görünüşleriyle, en içten yaklaşımlarıyla, en yaratıcı yetenekleriyle çıkarlar. Bütün yoldaşlarımızın arasında, halkımızın huzurunda, özellikle önemli toplantılarda, kader anının yaşandığı her

önemli savaş gününde gerçek bir kahramana yaraşır gibi yaşamak, umut vermek, umut olmak ve bütün bunları derin bir bilgiyle ve doğru yöntemlerle sağlamak bir önderin etle tırnak gibi iç içe yaşayacağı özellikleridir. Bazılarının içimizde önderlik sanatı ile çok tehlikeli bir biçimde oynamaları, sanki böyle önderler de mümkünmüş gibi bir hava yaratmaları ve bir çoğunun da bunlara uyması, yaşadığımız en tehlikeli ve felaketli gelişmelerden birisidir. Bizim olağanüstü çaba harcayarak göstermek istediğimiz gerçek militanlığın ve önderliğin böyle olmadığıdır.

Bazıları hala kendilerini çok çeşitli yöntemlerle dayatıyorlar. PKK'nin önde gelen bazı önderleri böyle yaşayabilirler mi? Bu kadar karışık olabilirler mi? Bu kadar üretkenlikten yoksun, kitlelere ve kadrolara değer vermeyen, alabildiğine bireysel ve subjektif, muazzam bir ikirciklik ve kararsızlık içinde yaşayan biri, niyeti ve başka özellikleri ne olursa olsun, en tehlikeli tiplerden biri olarak parti içinde durmaktadır. Bunlara hak ettikleri karşılığı vermekte gecikmeyeceğiz. Bunları teşhir ve gerekirse tecrit edeceğiz. Bütün olumsuz durumlarına rağmen, bunları öyle en ilerde tutmamız bizden beklenmemelidir. Çünkü tarihimizin bu dönemine böylesi tehlikeli önderlik yaklaşımlarıyla karşılık veremeyiz. Halkımızın çıkarları böylesi bir önderlik yaklaşımını kabul etmiyor.

Çoğunuz dilinizi güzel konuşmaktan bile üşeniyorsunuz. Bütün yeteneklerini ayaklandırarak güzel bir davranışı çıkartmak, güzel bir cümleyi söylemek, iyi bir ilişki sağlattırmak, iyi bir temsili yapmak: İşte halk önderliği budur. Kişinin bu kadar okuyup da bu sonucu kendi kişiliğinde yaşamaması zaten tuhaftır. Hayatın her türlü gelişimine bakalım: Önde yürüyenlerin tavırları ve stilleri bellidir. Özellikle savaşan ordulara bakalım, onların tarihçesini inceleyelim; büyük komutanlar nasıl yaşamışlar? Şimdi bu kadar okunacak, ama asgari sonuçları bile çıkarılmayacak! İşte bu kabul edilemez bir durumdur. Bu geçmişin etkisi altında olmayı ifade eder ve geçmişin kölece boyun eğen, hep yönetilen tipinin parti saflarına taşınması anlamına gelir. Tersinden bir çözüm uydurukçadır. Böyle bir önderlik ve yönetim, yarı ağa ve jandarma yaklaşımını yansıtan bir yönetimdir, bireysel ve subjektivisttir, bastırmacıdır. Bu tip aynı zamanda kavgacıdır, saygısızdır, despottur.

Bu biçimdeki bir yönetim anlayışını esas alma, bu sefer yönetilenler ve kölelerin ağzıyla değil, efendilerin ağzıyla bir yönetimi partiye taşımaktır. Her ikisi de çok tehlikelidir. PKK'nin en önemli bir özelliği de binlerce yıllık geçmişi olan bu tip çıkışın mahkum edilmesidir. PKK'nin modernliği, çağdaşlığı, tarihiliği, geleceğe hükmü, eşit, özgür ve sosyalist karakteri burada yatmaktadır. Biz hepinizin harcadığı çabalara ve büyük emek değerlerimize saygılıyız. PKK'yi başka konumlarda temsil etmek, başka konumlara düşürmek, bunun kavgasını vermek gibi yaklaşımlar, yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi olarak görürüz. Kim olursa olsun eğer mevcut konumumuzu sürdüremezsek, bize düşen ya bir köşede oturmak, halkın ve partinin huzuruna fazla çıkmamak ya da atabileceğimiz en son adımı bu doğrultuda atmaktır.

PKK'de çözümlenen önderlik, tarihte halk önderliğinin çözümlenmesidir. Yüzyıllardan beri halka dayatılan sahte yönetim, yönetilme ve önderliğin yerine, halk kitleleri lehine bu büyük kurumun ve gerçeğin çözümlenmesidir. Dolayısıyla mevcut yetersizlikler ne olursa olsun, büyük bir çabayla bu çözümlenmeye katılmak gerekiyor. Çözümlenmeye yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi, uzun uzun anlattığımız gibi yarım karikatürler biçimindeki çözümlenmedir. Türkiye'de bunun bol bol şekillenmesi çıkmıştır. Bu kendini bize de dayatıyor. Sömürgeciliğin yüzyıllardan beri süren etkisi altında bu tip önderlikler çıkmıştır. Biz bunların aşılmasını çözümlenmemizin en önemli bir parçası olarak görüyoruz.

Daha önce de belirttik, bizde fikrin doğuşu da zorlu olmuştur. Düşünce oluşturma uğruna verilen mücadelenin geçirdiği evreler bilinmektedir. Siyasal bir güç olmaya karar verdiğimiz, bunun için eyleme geçişimiz, hangi koşullarda gerçekleşti? Bütün bunlar bilinmektedir. Bu konular üzerinde çokça duruldu. Yine de bazı örnekler verirsek sanırız yararlı olur. Birkaç köylüyü veya dürüst birkaç genci bir araya getirdiğimizde, bunun bizde sadece dostluğu geliştirmek açısından değil, her bakımdan bir sevinç yarattığını, arkadaşlar ne kadar biliyor? Davamıza bir taraftar kazanmak, bunun için ta evine, köyüne kadar gitmek, gerçekten bizde bir sevinç kaynağıydı. İnsanlarımızı doğru düşünceler etrafında eğitmek, onlara çok çeşitli yönlerden yaklaşmak, ilgisiz durumda ilgiyi yaratmak büyük

bir olaydır. Birçok arkadaşı bu olayları unutmuş durumdadır. Halbuki insanlarımızda sıradan bir ilgi yaratmak için bazen yıllarımızı verdiğimizizi de hatırlıyorum. Yalnız bizim değil, şehit yoldaşlarımızın pratiği de böyledir. Siyasal bir güç olmaya karar vermek ve bunun ilanını yapmak için, Kürdistan adının söylenmesinden tutalım da parti adını söylemeye kadar, birçok şeyi geliştirirken, en az birkaç yıl düşündük. Açık ki, bütün bunların bir sorumluluğu vardır. Ülkenin adını yükseltiyorsun, bir kurtuluş partisi olarak ortaya çıkıyorsun; işte bütün bunlar kişiye son derece önemli sorumluluklar yükler. Bu açıdan, birçok arkadaşta sorumluluk bilincinin zayıf olduğunu söylüyoruz. Biz bu kavramları ortaya attığımızda, belki birçok arkadaş bunlara katıldı. Ama bu arkadaşların ne kadar sorumluluk duyarak buna katıldıkları belli değildir. Biz yüksek sorumluluktan bahsederken, bu kavramların tarihi değerlerinden hareket etmekteyiz. Bütün bunlar kişiye büyük bir sorumluluk yükler. Eğer bu yükler zamanında iyi yüklenilebilinseydi; bugün her biri dev boyutta bir gelişmeye yol açardı. İlk eylemimiz bizde muazzam duygular ortaya çıkarmaktaydı. İlk bildiriye çıkarmak, ilk sözcükleri kaleme almak, insana hem heyecan verir, hem de müthiş zorlar. Bunlar, sonuç itibarıyla ağır sorumluluklara yol açan adımlardır. Bütün bunları nasıl geliştirdik? Bütün bunları evire-çevire siyaset yaparak yürüttük. Doğru düşünceleri savunmak, doğru düşünceden etkilenen insanları gruplaştırmak, bunları maddi bir güce dönüştürmek, bir hedef doğrultusunda harekete geçirmek ve benzeri daha birçok şeyi geliştirmek için çalışmak, gerçekten son derece önemli bir durumdur.

İnsanların çok ilkel düzeyde bile olsa, hedefin belirlenerek hareket ettiği bir zeminde siyasal faaliyet başlamıştır denilebilir. Tartışma sürecinden eyleme geçildiğinde, siyasal faaliyet yürütülüyor demektir. Bizde siyasal faaliyet, muazzam bir çaba sonucu gelişti. Adeta şurdan burdan rüzgar estirip, en umutsuz bulut kümelerini bir araya getirerek, bunlardan bir yağmur yağdırtma hareketi olarak şekillendik. Bizde bir siyaset haline gelme böyle gelişti. Çok çeşitli insanları küme küme bir araya getirerek, yine usta yöntemleri kullanılarak bir hareketi geliştirdik. Ancak böylesi bir gelişmeyi arkadaşlar yüreklerinde ne kadar hissediyorlar? Bunları ne kadar kendi

meseleleri olarak görüyorlar? Birçok arkadaş bizden daha acımasız koşullarda yaşamış, ama bunu siyasal bir yaşam olarak ne kadar derinliğine ele almış ve kavramıştır? Yaşamlarını, yürek çarpıntılarını bu temelde ne kadar layık oldukları yere oturttular? Bütün bunlar ne kadar siyasetleştirildi? Bol bol değerlendirmeler, tartışmalar yapıldı. Bunlar siyasal birliğe ne kadar hizmet etti? Her bir arkadaşın bir yaşamı var. Bu gözden geçirildiğinde nasıl bir siyasal yoğunluk yaşandığı, sağ veya maceracı bir siyaset mi yürütüldüğü, yine yerinde ve zamanında var olan imkan ve fırsatları bir araya getiren bir siyaset mi geliştirildiği, yoksa bir ilgisizlik, siyasallaşmadan kaçma mı yaşandığı açık olarak görülür. Her arkadaş bu konularda düşünürse, ne türden bir siyasal faaliyetin sahibi olduğunu açık olarak görür.

Kürdistan’da siyasal bir güç olmak, savaşım gücü olmak anlamına gelir. Yani mevcut sömürgeci ve işbirlikçi siyasete karşı bağımsız ve özgür bir siyasetin yürütülmesidir. Bizim yaşadığımız gerçeklik aynı zamanda işte böylesi bir siyasetin geliştirilmesi ve korunmasıdır. Bugün çok açık olduğu gibi, siyasal faaliyetimiz, halkın en temel yaşamsal faaliyetidir. Hiçbir faaliyet halkımızı bu derece güç gösterisine, eyleme ve canlılığa çekmemiştir. Ne aşiretçilik, ne mezhepçilik ve ne de şu veya bu gücün uyduluğu böylesi bir gücü ortaya çıkarabilmiştir. Halkımızın bu dereceye gelmesi ne bir falcılık, ne de bir büyücülük olayıdır; tam tersine kendi öz gücünün harekete geçirilmesidir.

Mücadelemizin diğer bir yönü ise saygı ve sevgiyi geliştirmektir. Biz bugüne kadar, herkeste büyük bir saygı uyandırmanın ve sevgi yaratmanın savaşını verdik. Eğer bu saygıyı ve sevgiyi yaratmazsak, bir gelişme sağlayamayız. Ustaların da belirttiği gibi, bir devrimci düşmanında bile saygı uyandırmasını bilmelidir. Bu nedenle, her arkadaş saygı ve sevgi ilişkisini yaratmayı başarabilmelidir. Hırçınlık, kötürümlük ve düşkünlüğü herkes sergileyebilir. Böyle biri siyasal önderlik düzeyine ulaşamaz, hep altta kalır. Hatırlıyorum; daha ilkokuldan bu yana tanıştığımız büyüklerimiz, bizi doğru bir temelde anarlar. Neden böyle bir şey yaparlar? Çünkü biz onlara karşı en iyi davranışların sahibiyiz de ondan. Şimdi çok iyi hatırlıyoruz; sağda-solda bir yığın dost sadece “benim çocuğum, evim”

dedi. Bunlar, kendisini beğenmiş, kendi evinden başkasının evine değer vermeyen, çıkarıcı bir durumu yaşarlar. Böyle bir kişiyi kim yıllarca yad edebilir? Büyük davranış sahibi olmak, gerçekten onlar üzerinde büyük bir saygınlığı, büyük bir haklılığı yaratmaktan geçer. Yaşamınızda bunları ne kadar hesapladınız? Konuşmalarınız ve davranışlarınızla buna ne kadar özen gösterdiniz? Açık ki, dosta karşı ayrı, düşmana karşı ayrı bir yaklaşım olur. Örneğin öğretmeninizi, okul arkadaşlarınızı, mahalle çevrenizi, iş arkadaşlarınızı ve görev alanındaki yoldaşlarınızı ne kadar ince eleyip sık dokuma yöntemi ile değerlendirdiniz. Bunun yanısıra, kendinizi ne kadar yüksek erdemler olarak sundunuz?

Birçok arkadaş bugün, “niye beni otorite olarak kabul etmiyorlar, neden beni dinlemiyorlar” diye sormaktadır. Eğer, sen ağzını bile kıpırdatmaz, insanlar için gösterilmesi gereken çabayı en hayati alanda bile göstermekten kaçınırsan, daha ne haktan bahsedebilirsin? Şimdi önderlik demek son derece önemli bir olgudur. Biz okullarda yetişmedik. Ne sosyalist ülkelerde, ne Türk solunun yanında ve ne de başka bir yerde. Aslında bir okulsuzluğu da yaşadık. Ama bunun yerine esaslı tecrübemizi hayat okulundan aldık. Bu temelde belli bir gücü ortaya çıkardık. Bugün ise, PKK okullar sistemi ortaya çıkarmıştır. Bu okul değme üniversitelerden daha çok eğitmekte, bilgi aktarmaktadır. Bir ilkokulun bile nasıl yaratıldığını düşünürseniz, bizim okullar sistemimizin değeri daha iyi anlaşılır. Bilindiği gibi eskiden tarikatlar vardı. Bu tarikatlara girebilmek için, bir şeyhin dergahında yıllarca çıraklık yapıldı. Daha sonra bunun mertebeleri vardır. Bu da bir okul sistemi gibidir. Ta yaşlanana kadar bu sürer, ondan sonra bir derece alır. Yine, üniversitelerden mezun olanlar vardır. Bunlar önce asistan, sonra sırasıyla doçent, profesör, ordinaryüs olurlar. Başka yerlerde de böyle aşama aşama yükselir. Örneğin, bir meslek öğrenirken bile başta çırak, sonra kalfa ve en sonunda usta olunur. Bizim okulumuzda da böyle aşama aşama yükselme olur. Bizde de çıraklık öğrenme ve tam öğretme veya komutanlık aşaması vardır. Şimdi biz buna çok dikkat ettik. Hepsini de iç içe yaşadık. Hala iyi bir çırak olmak için muazzam çaba harcarım. Çıraklık nedir? Öğrenilmesi gereken çevrelerden öğrenme, öğretilmesi gereken yerde öğretme, yürütül-

mesi gereken yerde yürütme, komuta yapılması gereken yerde ise komuta yapmadır. Arkadaşlar bu konuya dikkat göstermelidirler. Bu konuda bakıyoruz, arkadaşlar ne iyi bir uygulayıcıdır, ne de iyi bir icra edicidirler.

Halkımızın en yüce okulu, ne bir tarikata, ne de sömürgecilerin bir okuluna benzer. Partimizin okulu, davranışları, öğretim ve özümseme ile örnek olmak zorundadır. Türkiye’de bile harp okulları pratiği vardır. Bu okullardan mezun olan öğrencilere bakın; her biri adeta bir tarağın dişleri gibi birbirlerine çok benzerler. Bizim okulumuz ise, halkın siyaset ve savaş okuludur. İşte okulumuz, bunların en üst düzeyde yeniden üretilmesini sağlayan üniversitedir. Bu okullarımızdan her branşta mezun olmak gerekir.

Dikkat edilirse, günümüzde en gelişkin örgütlenme olan ordu örgütlenmesinde subaylar çıta gibidirler. Subay her şeyine dikkat eder, itina gösterir. Bu, neden böyledir? Çünkü egemen sınıfın iradesi orduda en yoğun ve en örgütlü ifadesini bulur da ondan. Safları dağınık olan güçlerin durumu ezilen sınıfların ruh halini ve örgütsüzlük düzeyini yansıtır. Demek ki nerede olursa olsun, militanın örgüt içinde her davranışının belli bir sınıfsal temeli, bir etkisi ve bir sonucu vardır. Bu davranışlar katı bir biçimde dayatılırsa ve bunlarda ısrar edilirse, bu bir savaşıma dönüşür.

Gelişme, açılma ve yetkinleşmeden bahsediyoruz. Şimdi basit ve eski örnekler tekrarlanmaktadır. Partimizin ölçüleri daha da gelişmiş durumdadır. Ama birçok arkadaş okulumuzun yetiştirme tarzını anlamıyor. Okulumuz yetenekleri geliştiren bir kurumdur. Mensuplarından beklediği görevler yüküldür. Fedakarlık bekler. Kısacası, bir önderlik okuludur. Bu hayatın her alanında, ekonomiden tutalım da felsefeye, askerlikten tutalım da ahlaka kadar hemen her konuda öğretiyor ve pratik uygulamasını yaratıyor. İşte PKK Programı’nın bu okullar temelinde özümsemenin anlamı budur.

İlk eylemlerin sorumluluğundan bahsettik; bu, ardından bir devleti gerektirir. Sadece bir devlete yönelme anlamında değil, onun her bakımdan yönetilmesini gerekli kılacak planlamalar yapmayı zorunlu kılar. Biz bunun sorumluluğu ile sürekli yaşadık.

Meseleler karşısında cesur olalım, birbirimizi en iyi bir biçimde görevlendirelim ve en iyi görevlere talip olalım. Büyük kişilik, çok

hata yapmak değil, hatalarına karşı cesur ve atak davranabilmek, zorlukların üstesinden gelmesini bilmek ve bütün bunları zamanında bulup ayarlayarak yürütebilmektir. İşi fazla sağa sola saptırmadan, düşkünce yaklaşımlara girmeden yürütme gücünü kendisinde bulan kişidir. Bu az yapar, çok yapar mühim değildir. Ama temel espri ve üslubu böyledir. Böylesi bir yaklaşımla kazanılacak şeyler daha fazla olur ve kazanabilir.

O halde anlayışlı olmaya ve doğruları uygulamaya büyük bir önem vereceğiz. Yeni döneme yönelirken, anlayışlı olmayı elden bırakmamalıyız. Anlayışlı olmak, basit bir kelime ama hepimizin muhtaç olduğu bir gerçeği ifade etmektedir. Her arkadaş, “anlayışlı değil miyiz” diye sorabilir. Bu konuda belirteceğimiz, gerçek anlamda bir anlayışsızlığın yaşandığıdır. Anlayışlı olmalıyız derken, sadece kelimelerin anlaşılmasından bahsetmiyoruz. Anlayışlı olmak; bütün süreç boyunca, her konuda sağduyuyu kullanabilmektir. Şimdi bu öyle bir konudur ki, sağduyunun kullanılmasını kesin bir ilke durumuna getirmektedir. Bu konuyu biraz daha açarsak; ideolojinin, siyasetin, örgütlenmenin, eylemin, bilimin ve ahlakın ölçülerini en objektif bir temelde uygulamayı bilmektir. Yine anlayışlı olmak; bütün yoldaşların çabalarının değerini bilmeyi, hareketimizin yaşadığı zorlukları paylaşmayı, kişinin üzerine düşen görevleri iyi kestirmeyi ve beklenenleri hakkıyla vermeyi, bütün süreci iyi bir şekilde değerlendirmeyi ve oynanması gereken rolü gerçekten hiçbir ikircikliğe, muğlaklığa girmeden en açık bir biçimi ile belirlemeyi ve gereklerini yapmayı içerir. Kısaca anlayışlı olmak; partimizin yoğun bir çaba ile geliştirmek istediği sağlam ölçülere ulaşmak, bunları uygulamak, bizim çabalarımıza destek olmak ve bunun yerine kendini koymamaktır.

Toplumumuzun önemli bir özelliği vardır. Adeta kendisini bir kördüğüm haline getirir. “Bütün dünyam, ruhum, kafam ve yaşamım budur” der. Açık ki, böylesi bir özelliklikle hiçbir şey kazanılmaz. Ancak, bu tür kafalar birbirlerine girer, dolayısıyla birbirlerini anlamazlar. Bizim toplumumuzda insanlarımız bir toklu gibi birbirleriyle döğüşürülmektedir. Birbirlerini anlamaz ve birbirleriyle ortak iş yapmazlar. İşte bugün analar-babalar, çocuklarını mücadeleden koparmak için büyük bir çaba harcamaktadırlar. Bu,

açık ki düşmanın yarattığı bir durumdur. Devlet halkı birbirine vurdurarak, mücadelemizin amacına ulaşamayacağı imajını yaratmak istemektedir. Bize dayatılan bu sıfatlar ağır ve aynı zamanda lanetlenmesi gereken iddialardır. Bütün bunlara karşı koymak gerekmektedir. Şimdi birçok arkadaş, halkın doğru mücadelesini yürütmenin ve örgütlü çalışmanın gereğini teorik olarak sık sık dile getirmektedir. Fakat büyük bir anlayışsızlık yaşanmaktadır. Bundan dolayı anlayışlı olmamız gerektiği üzerinde durduk. Adeta anlayışta bir devrimi gerçekleştirmek gerekmektedir. Bu konuda kavramamız gereken diğer bir husus ise, toplumumuzda yaşanan samimiyet, uzlaşma, ailesel, mahalli ve dinsel ilişkilerde bir sahteliğin var olduğudur. Fakat buna rağmen dinsel cemaatlerde olsun, diğer ilişkilerde olsun, çok değerli özellikler de bulunmaktadır. Bu konular araştırılır ve anlayışlı olunursa, olumlu ve olumsuz özellikleri ayırt etmek mümkündür.

Bu hususlar bir önderin dikkate alması gereken konulardır. Anlayışlı olmak, aynı zamanda bütün bu konulara gerekli dikkati göstermektir. Eğer kişi bu gerçeklere objektif bir temelde yaklaşır ve önderlik hastalığına kapılmazsa, önemli bir gelişmeyi de yaratabilir. Fakat, önderlik hastalığı bir kişide başgösterirse, son derece tehlikeli bir durum ortaya çıkar ve gelişir. Hele bu biraz da insan yönetir duruma gelmişse, kendisini daha da tanınmaz bir hale getirir. Büyük hizmet, büyük çaba göstermesi gereken yerde, eğer sağında-solunda bir denetim aygıtı veya hesap vereceği bir kurum yoksa, hemen yanındakilerini bastırmaya kalkışıyor ve onları tanınmaz bir hale sokmak istiyorsa, bu tipler gaflet içerisinde olan iflah olmazlardır.

İnsanoğlunun güçlü yanlarının yanısıra muazzam zayıflıkları da vardır. Bazıları zayıflıklarında ısrar ederek örgüte kafa tutuyor. Açık ki, bunların çabası önderlik anlayışına tam ters bir durumu yaşatmaktır. Örneğin, biz arkadaşların gelişmesi ve önder konumuna yükselmesi için bu kadar yoğun çaba ve emek sarfediyoruz ve sağlıklı bir ilişkinin geliştirilmesi için son derece kendimizi zorluyoruz. Buna, arkadaşlarımız da, neden güçlü bir karşılık vermesinler? Biz direnişleri temsil ediyoruz. Her arkadaş da isterse bunun bir parçası olabilir; fakat bunun üzerinde bir tasarrufta bulunma,

bunu kendi benliği için kullanma ve küçük hesaplar içerisine girme, ancak kişinin çılgın biri olduğunu gösterir. Öyle sanıyoruz ki bazıları, bizim geliştirmeyi esas alan olgun, kişiye hizmet eden yönetimimizi çok saf veya istediklerini dayatabilecek bir durumda görmek istiyorlar. İki insanı bile doğru-dürüst yönetemeyen biri, hemen yanındakilerini bastırmaya çalışıyor. Bu adama sorulur; daha iki kişiyi bile yönetemiyorsun, nasıl bastırmaya kalkıyorsun? Halbuki yaptığı, örgütü dağıtmaktan öte bir şey değildir. Birçoğu da bu dayatmanın adına otorite diyor. Bizim yaptıklarımız bellidir. Bir sonraki aşamanın güçlü geçmesi için dayatmalarımız olmaktadır. Bunun da yolu yöntemi bellidir. Çoğu arkadaş kendisini ve çevresini adeta bir hamal gibi çalıştırıyor, zorluklara katlanıyor, ama en başta kendisini ve bizim bu kadar emekle hazırladığımız yapıyı tanınmaz hale getirmekten kurtulamıyor. Bu neyin göstergesidir? Bu önder taslaklarında düşkünlük ve iflah olmama belirtileridir. Biz bunlarla çok uğraştık, fakat bunlar kavga isteyen tiplerdir. Ciddi önderler açık kavga isterler. Böyle basit kavgalara girmeyi kolay kolay kabul etmezler. Bunlar kavgaya girdiklerinde sonucu mutlaka almaları gerektiğini bilirler. Kavga ulusal, sınıfsal, yani ciddi siyasal sorunlar üzerinde olur. Basit bir kişinin kendisini tanınmaz hale getirmesiyle niye kavga edelim?

PKK'nin kendisine has bir üslubu vardır. Halen birçokları gergin ve muğlak üsluplarıyla adeta, “ha yenildim, yenilmek üzereyim” demektedir. Biz ilk günden bu yana herkesten daha çok mücadele ettik, ama böyle yenilgili bir ruh halini yaşamadık. Fakat bizim yanlış önderlik içinde bulunan baylarımız ne öğretebiliyorlar? “Ne de olsa meydanı boş buldum” diyerek açık hırsızlık yapmaktadırlar. Biz bunun üzerinde durduk ve sahiplerine açık olarak, “örgüt içerisinde bayağı hırsızlık veya tilki kurnazlığı yapıyorsunuz” dedik. Halen bazı tilkiler böyle ortaya çıkabiliyor. Ama bunlar, hiçbir zaman aslan olamazlar.

Üzerinde durmak ve doğru bir izaha kavuşturmak istediğimiz diğer bir husus ise, bir önderin çalışma tarzıdır. Bir kişi diyelim ki yönetici oldu, bunun ne yapması gerekir? İlk olarak, bu birim ne kadar yoğun emekle, kimlerin çabasıyla bir araya gelmiş, bunu görmesi gerekir. Ayrıca bu birim hangi siyasal gelişmenin ürünüdür,

yakın ve uzun vadede hangi güçler burada yer aldılar? Bu topraklar uğruna ne kadar kan dökülmüş? Niçin kan dökülüyor? Partimiz bu alanı yerleşim alanına nasıl dönüştürdü? Partimiz, bu sahaya bizi nasıl getirdi? Sık sık arkadaşlara belirttiğimiz bir husus vardır: Karşımıza bazen öyle önderler çıkar ki, adeta kovalanan bir çocuk gibi kıyameti koparır. Bunlar kimdir? İşte bütün bunlar iyi irdelendiğinde bugün ulaşılan aşamanın kendisi de kavranır. Şimdi yöneticimiz bunları esas almak zorundadır. Bütün bunlardan sonra kendisine verilen görevi kavramak ve derin bir anlayış ve kavrayış temelinde bu yapıya ne verebildiğini de hesaplamak zorundadır. Militan yapımıza, “yap” denilirse yapar ve tümü de bu konuda anlayışlıdır. Burada önemli olan yapıya bir şeyler verebilmek, var olanla yetinmemektir. Sekiz yıldır yapıyı burada hazırlıyoruz. Her arkadaşına, “biraz da sen bu yapıya bir şeyler kat” diyoruz. Hayır o, tam tersine hızla kendisini nasıl kabul ettireceğinin hesabını yapıyor. Biz böyle yapmıyoruz. Böylesine basit bir tutuma asla girmiyoruz. Açık ki, bu doğru da değildir. İstersek, size her söylediğimizi yaptırarak gücümüz vardır, ama biz böylesi basit bir yönetimi yürütmeyiz. Yönetimimizin esasını, savaş potansiyelimizi artırmak oluşturuyor.

Bazıları emirlerine verilmiş imkanları bulduklarında hemen değişiyor ve sinsi hesaplar içine giriyorlar. Bir iki ay geçiyor, birçok şey değerini yitiriyor, aşınıyor; sonra bir bakıyorsunuz ki adeta bir uyduluk yaratmış, kendisine sevdalanmış ve birtakım ince hesaplar içinde harekete darbe vurmaya başlamıştır. Bu tür öğeleri geri çağırınca, bu kez ağlamaya ve sızlamaya başlıyorlar. Nere-deyse, “bir gün paşa gibi yaşadım, bu bana yeter” diyorlar. Biz böyle diyen adama, “madem sende bu kadar cevher var, bu işi yiğitçe yap” diyeceğiz. Bu aynı zamanda bağlı olunan otorite karşısında duyulması gereken bir sorumluluktur. Birçok güçle biz de uğraştık. Davayı sonuçlandırana kadar, bu işleri yüzümüzün akıyla götüreceğimize inanıyoruz. Muazzam işler yaptık ve hiçbir zaman düşmedik. Yoğun bir savaşım yürüttük. Arkadaşlar da partimizin çalışanlarıdır, daha fazla hesap vermeleri gerekir. Bunu, “şöyle gelişemedim, şöyle yetişemedim, şöyle engellendim” vb. sözlerle ertelemek mümkün değildir. Bir devrimcinin sözlüğünde bu tür kelimelerin yeri yoktur.

Bu tür örnekleri ülkede de çok gördük. Hazırlık çalışmalarımızda da bunlar ortaya çıktı. Bunlar, ne idüğü belirsiz bazı ruhsal belirtilerdir. Bir üslup tutturulmuştur. Kişiliklerinizi sağa sola saptırmakla uğraşıyorsunuz; bunun karşısında ise, hak etmediğiniz halde, bir mevkiye sahip olmak istiyorsunuz. Parti içerisinde böyle yaşamak istemenin ne anlama geldiği açıktır. Bazıları ise, kendilerini hastalık numaralarına vuruyorlar. Şimdi arkadaşlar yıllardır eğitim görüyorlar, niye bu kadar imkana rağmen okunup öğrenilmiyor? İnsanlık sayfalarını yeniden çiziyoruz. Burada üslup, terbiye ve davranışlara dikkat göstereceğiz. Ciddi önderliğin gelişmesini köstekleyen bu türlere ne diyeceğiz? Biz, bunlara örnek olmaya çalıştık. Şehitlerimizin ve zindan direnişçilerimizin bir abide olarak örnek oluşturduğunu söylüyoruz. Yine hala ülkede de direnenlerimiz bulunmaktadır. Bunların belirleyici örnekler olarak ele alınmaları gerekir. Bir kişi olumsuz yapısında diretiyorsa, açık ki bu partimiz içerisinde erimemek veya onun değeri haline dönüşmemek demektir. Bunlar, ister iyi niyetten ister art niyetten olsun, partimize küçük-burjuvazinin, sömürgecilerin ve ailelerinin çıkarını dayatmışlardır. PKK'de bunların başarıya gitmeyeceği açıktır. PKK'de önderliğin gelişimi açısından bunlar bir hiçtir. Partiyi bu şekilde uğraştırmak sefalet ve düşkünlüktür. Eğer bunlar karşımıza iyi bir hizip savaşı ile çıksalar, insan dinler ve belli bir yere oturtur.

Geliştirdiğimiz bir yığın eleştiriye rağmen, hala birçok arkadaş aynı davranışları tekrarlayarak karşımıza çıkmaktadır. Bu ise, sorunu daha değişik ele almamızı gerektirmektedir. Bu tür tavırların devrimcilikle bağlantısı olmadığını ve hatta düşmana kadar giden bir davranış olduğunu söyleyeceğiz.

Kişinin adı ve ünü ne olursa olsun, eğer devrimci çabada bir eksiklik içerisine girerse, bu kişi ezilmekten kendisini kurtaramaz. Bundan sonra bizim işleyebileceğimiz hata, kuralları yetkince işletmemek olabilir. Saflarımızda ilkellik ve amatörlik hastalığını yaşayanlara şimdye kadar ihtiyatla yaklaştık. Ama bunlar sekiz yıldır durumlarını devam ettirmekte ve bir türlü düzelmemektedirler. Diğer yandan saflarımızda devrimci mücadeleyi yürütebilecek ve birçok görevi gerçekleştirebilecek militanlar da ortaya çıkmaktadır. Devrimimizin siyasi, askeri görevlerini göğüsleyebilecek ve birçok

örgütsel soruna sahip çıkabilecek önderler yetişmektedir. Bu nedenle partimiz öyle zayıf değildir. Yani şu veya bu kişinin ayrılması, partimizde herhangi bir zayıflığa yol açmaz. Eğer kişi, “ben bir köşe taşıyım, çürük de olsam benim konumum böyledir” diyorsa, bu kişi büyük bir yanılğı içerisinde. Tam tersine, bu tür çürük öğelerin partimizden ayrılması bizi güçlendirir. Parti sağlıklı ve ilerleme şansı olan öğelere dayandıkça gelişme kaydeder. Bunun için bütün parti görevlilerinin açık, dürüst ve özlü olmaları büyük bir önem taşımaktadır. Hele bundan sonra böylesi bir yaklaşımın gösterilmesi şarttır. Çoğu arkadaşın bu gücü göstereceğine inanıyoruz. Partimizde öyle dokunulmaz kişiler yoktur.

Bazıları, partiye karşıt bir duruma düştüklerini rahatlıkla anlatabiliyorlar. Biz, partiyi nasıl bir adım daha ilerletmek için büyük çaba harcıyoruz. Bunlar ise, kendilerini nasıl düşkün bir duruma düşürdüklerinin izahını yapıyorlar. Bu bir sefalet örneğidir. Bu tür durumlar içerisine düşülmemesi gerektiğini belirttik. Demek ki, bazı insanlar için geçerli olan hala kendi çıkarlarıdır. Bunu yapanların sonuçlarına da katlanmaları gerektiğini belirttik. Sonsuz bir fedakarlıkla değerlerin üretimi var. Ortamımız son derece berrak bir ortamdır. Böylesi bir ortamda böyle kurnaz ve entrikacı tiplerin ortaya çıkıp değerlerin üzerine oturmasına müsaade edilemez. Bu konulara ilişkin çeşitli aydınlatma yazılarımız bulunmaktadır. Bu nedenle bu konuları yeniden tekrar etmeyeceğiz. PKK'nin önderliğini mevcut karikatürlerin düzeyine düşürmemek için, bütün bunları iyi özümsemek gerekmektedir. Herkesin partiye ancak bir hizmet görevi vardır. Partiden özel haklar beklemek, parti dışı öğelere ait olan bir taleptir. Parti hizmetkarlığı kişiyi büyük bir parti üyeliğine götürür. Üyeliğimizi öyle sıradan bir istek olmaktan çıkaralım. Gerçekten üyeliğimizi başarılı hizmetlerle kanıtlanan bir üyeliğe dönüştürelim. Parti içerisinde önderlik gelişmelidir. Çok sayıda önderimiz çıkmalıdır. Bunlar en doğal isteklerdir.

Mevcut durumun ortaya çıkarılmasında hepimizin emeği vardır. Bu bireysel bir olay değildir. Bu halkımızın en gelişmiş kolektif aygıtının en gelişmiş emeğinin bir ürünüdür. Buna dıştan sağlıksız bir temelde dayatılacak müdahaleleri ise kabul etmiyoruz. Bazı arkadaşlar, bu kuralı çiğniyorlar. Bu ilgisizlik, küçük-burjuva kari-

yerizmi, kurnazlığı ve düşmanın dayattığı biçimler şeklinde ortaya çıkmaktadır. Dışımızdan gelen düşmanın saldırıları bellidir. Bunları karmakarışık biçimler altında parti içinde denemek küstahlıktan öte bir şey değildir. Bu aynı zamanda tehlikeli bir durumdur da. Bazıları kendilerine kocaman bir köşe açmak istiyorlar. Bazıları sürat yapıyor, kurnazlıklara başvuruyor, iyi niyetli arkadaşları bastırarak, kendilerinin omuzlara kaldırılmasını dayatıyorlar. Böyle bir otorite dayatanlardan nefret ediyoruz. Gaflet ve dalgalılık içerisinde düşülmemesi gerektiğini defalarca belirttik.

Biz bugün gerçekten büyük bir kolektivizmin yaratılmasına katkıda bulunuyoruz. Her zaman bunları onayınıza sunuyoruz. En ufak bir bastırma, bir saptırmaya meydan vermemekteyiz. Bütün konularda sonuna kadar tartışmaya hazırız. Fakat birçok öge konuşmuyor bile. Sanki ellerinde sihirli sopa var ve her şeyi bununla halledeceklerini sanıyorlar. Adama, “sen kimi kandırıyorsun” derler. Bu kimin yöntemidir? İşte bazıları gözümüzün içine baka baka bunu yaptılar. Bu en alçakça durumlardan birisidir. “Nasıl olsa parti kritik bir durumdadır, istediğim gibi oynarım, ne de olsa filankes ayrıldı, ben de kendimi dayatırım” demek en tehlikeli durumlardan birisidir. Hesabını bu tür şeyler üzerinde yapan adam, her türlü uygulamayı da çoktan hak etmiş biridir. Bunlara artık müsaade edilemez. Biz bu tür şeyler için bir araya gelmiyoruz. Sınıf savaşımı böyle olmaz. Fakat bizimkiler hizipçilik yapacaklarına, -bunlar biraz sınıfın adamı olmadıklarından dolayı- kurnazlık, bastırma, üslupsuzluk ve aşağılık durumlar içerisinde girmektedirler. Böyle ucuz şeyler için bir araya gelmedik. Birliğimizi bunlar için kurmadık. Niye bu durumlara düşülyüyor? Neden dikkat edilmiyor? Bir devrimci uygun olmayan davranışlara bir daha girmez. 30-33 yaşına gelmiş, bu kadar eğitilmiş, ama hala bu hafiflikler içerisinde girmektedir. Bir devrimci kemkümlüğü ve anlaşılmağı kendisine yakıştıramaz. İnsan yenildiği an “ben yenildim, ezildim” der. Ama yok, “ben en yüce yerlerde bulunacağım” de, fakat en alttaki sıradan işlerle uğraş! Peki bu nasıl oluyor? Hem kendinize en ileri roller atfediyorsunuz, hem de bunun asgari gereklerini bile yerine getirmiyorsunuz. “Yetkim var” diye kişi kendisini aldatamaz. Bu yetkiyi size kim verdi, kime karşı kullanıyorsunuz? Bu sorulara

doğru bir yanıt bile verecek durumda değildirler. Bu durumun önderlikle de herhangi bir alakası yoktur. Ortamı bu kadar aydınlatmamıza rağmen, hala bazıları karışıklıklarını sürdürmektedirler. Halbuki, ortam son derece aydınlıktır. Yine bu konuda temel alınması gereken ölçüler de bellidir.

PKK, bugün ülkemizin en özgür iradesine dayanarak hareket ediyor. Yine PKK, bireyin açılmasını ve açığa çıkmasını sağlayan bir harekettir. En demokratik ve en gönüllü birliği yaratan bir harekettir. Böylesi özellikleri olan bir hareket içerisinde, bu türden irade çarpıtmalarının olmaması gerekir. Bu konuda birçok arkadaş hala bizi uğraştırmaktadır. Kısaca bunu çok çeşitli biçimlerde geliştirdiler. Hatta bazıları hiçbir çalışma yürütmeden fahri başkanlık peşinde koşuyorlar. “Ne de olsa reislik bana yakışır” diyerek, kendisine böylesi roller atfediyorlar. Bir iki kelime bile söyleyemedikleri halde, akıl hocalığı rolüne soyunuyorlar. Halbuki bunlar, bir iki koyunu güdemeyecek durumdadırlar. Ucube bir çıkışı olan bu öğeler istiyorlar ki, parti gemisine kendileri kumanda etsinler. Hiçbir emeğin sahibi olmadıkları halde, partinin bütün emeğini gasp etmek istemektedirler. Bunlar açık olarak hareket etselerdi, işler kolay olurdu. Ama bunlar her şeyi karmakarışık ederek, ortaya çıkıyorlar. İşte bizde partinin önderliksel gelişimini zorlayan önemli bir iç engel ise, bu şekilsizliktir.

PKK önderliği, bugün milyonların kaderini daha fazla çiziyor ve halkımızın kurtuluşunu daha fazla temsil ediyor. Yine saflarda yer alan unsurların yaşamını daha fazla geliştiriyor. Böyle bir durum karşısında, hala kişisel özelliklerde direktmenin bir anlamı yoktur. Partimizde yaşanan yoğun dönüşüme rağmen, kişilerin hala eski konumlarında direktmeleri tutuculuktur. Bugün propaganda ve örgütlenmeden tutalım da ruhsal yüceleşmeden en çetin teorik problemlerin çözümüne kadar, mücadelemizin gelişiminin en canalcı aşamalarından birini yaşıyoruz. Tecrübemiz bir hayli gelişti. İmkanlarımız eskisinden daha fazla gelişmeye hizmet ediyor. İşte bu imkanları kullanmamak, parti içerisinde sürekli bir biçimde bizi tehdit eden sağcılığı yaşamak ve partiyi geriye çekmek anlamına gelmektedir.

Biz partinin onurunu sürekli yüksek tutmak için müthiş bir çaba harcadık. Eğer kişi düşmüşse, ancak kendisine zarar verebilir. Bun-

lar hiç kimseye bir şey kazandırmaz. Bunlar kendisini ekarte eder, yani tasfiye ettirirler. Böylesi kötü bir önder olmaksansa, iyi bir üye veya savaşçı olmak daha tercih edilir. Bu, hırsla, kinle ve öfkeyle yaratılamaz, ancak insanlarımıza büyük bir hizmet temelinde gerçekleştirilebilir. İyi önderler olmak gerekiyor. Bunun kuralı kişinin kendisini örgütlenmesinde, konuşması ve karşıdakini kendisini anlamazsa bile, anlayışlı olması temelinde yürütülmesidir. Biz de, bu kadar anlayışla dünyada eşine ender rastlanır bir temelde mücadele yürütmekteyiz. Kişi anlayışlı olmak zorundadır; kişi eğer anlayışlı değilse, ne kadar çaba harcarsa harcasın, en sıradan bir başarı elde edemez. Yavaş kazmayı vurmasını ve elde ettiği bir karış toprağı genişletmesini bilmelidir. Bunun tersi durumlara kesinlikle müsaade edilemez. Parti içerisinde de bazıları hiç çalışmadan hem de en tepede yer almak istiyorlar. Bazıları bugün bulunması gereken yerin aşağısında bulunuyorlar. Biz bütün bunlara karşı da kuralları işlettik. Dışımızda bulunan bazı çevreler her türlü halk düşmanı faaliyeti yürütmekte, aynı zamanda bizden de onaylanmasını beklemektedir. Açık ki, bu kabul edilemez bir durumdur. Halka her türlü zarar verilecek, ardından biz de önderiz denilecektir! Önderliğin bugün tarih sahnesinde kanıtlanması gereken özellikleri vardır. Bunun savaşını daha şiddetli vereceğiz. Bize sahte ve uydu kişilikler dayatılacağına, halkımızın özgür iradesine saygı duyulmalıdır. Militana düşen görevler bunlardır. Bizim görevimiz ise, böylelerini geliştirmek ve yapıyı bunlardan oluşturmaktır. Partinin bu konudaki imkan ve tecrübeleri iyi kullanılmak durumundadır. Her arkadaş bizden de ilerde daha fazla rol üstlenebilir. Biz böylesi bir görevi üstlenen arkadaşlara karşı sadece hayranlığımızı dile getirebiliriz. Halkımızın davasını bazı arkadaşlar bugün iyi yürütürlerse, bunlara karşı büyük bir hayranlık gelişir. Her arkadaşta ortaya çıkması gereken de budur. Bir arkadaş eğer iyi yönetiyor, yürütüyor ve geliştiriyorsa, herkes bunun emrinde çalışmalıdır. Bunun kim olup olmadığı önemli değildir. Mühim olan işlerin parti davamıza uygun olarak yürütülmesidir. Yine, eğer işleri savsaklayan biri karşımıza çıkar ve bu önderliğe yakışmayan tavırlarında ısrarlı davranırsa, bunu teşhir etmeliyiz. Bunun için toplantılar yapılır, ama yine de düzelmiyorsa görevden alınır ve bu görevi yapabileceklerle değiştirilir. Bir parti

militanı odur ki, olumludan yana çıkar, olumsuzluğun karşısına dikilir. En iyisi hangisiyse ona sahip çıkar. Olumsuzluğun üzerine gerekirse en sert biçimlerde gider.

Eleştiriler açık ve resmi bir platformda yürütülür. Bu konuda geliştirilmesi gereken kurallar vardır, dedikodular biçiminde yürütülmez. Bir yönetici genelin iradesini temsil ettiği oranda yöneticidir. İnsan gaflet içinde yaşamamalıdır. Birçok arkadaşı eleştirdik ve yöneticiliğin anladıkları biçimde olmadığını söyledik ve uyardık. Bu benim çok kudretli olmamdan mı kaynaklanıyor, yoksa bu yönetici taslaklarının zayıflıklarından mı doğmaktadır? Dürüst ve görevini yapabilen arkadaşları yerlerinden almak mümkün değildir. Kaldı ki bu, arkadaşların kendilerinin bile kabul edemeyeceği bir durumdur. Sorun bir güç ve otorite olma sorunu değildir. Esas olan nasıl güç ve otorite sahibi olduğudur. Bazı arkadaşlar siyasal yeniliği bireysel alışkanlıkları içerisinde boğmak istemektedirler. İnsan her zaman kendisini bu duruma düşürmez. Sömürgeciliğin, eski toplumun kalıntılarının sürdürülmesi gibi bir durumu yaşamaz. Bu türden otoriteler bize dayatıldı. Gerek içimizden ve gerek dışımızdan bunu dayatanlar çok oldu. Ama hepsi de gerekli karşılığı aldı ve hala da böylesi tiplere karşılık verilmektedir.

Biz iyi fikir ve davranışa her zaman değer veririz. Bunlara katılır ve candan destekleriz. Fakat ortaya çıkan son gelişmelerde bize dayatılmak istenenler tam tersi bir durumu ifade etmektedir. Arkadaşlar yapmamamız ve uğraşmamamız gereken şeylerle bizi uğraştırmaya çalışmaktadır. Açık ki, bu türden dayatmalara karşı köklü tedbirler almak zorundayız. Bunlar, bizi de zayıflatan yanlardır. Düşmanımıza ve işbirlikçilerine karşı kendimizi güçlendirirken, aynı zamanda bu hususlarda da tam bir kavga adamı haline gelmesini bilmeliyiz. Bu temelde arzulanan yapıya ulaşmamız mümkündür. Yine anlaşabilmenin ve birleşebilmenin olanakları ortaya çıkar. Anlaşmış ve birleşmiş çok muazzam bir yapı ortaya çıkardığımızı iddia etmiyoruz. Fakat böylesi bir yapıyı geliştirmemiz için koşullar son derece elverişlidir. Bu olanakları küçümsememek gerekir. Eğer bu olanaklar iyi bir şekilde değerlendirilebilirse, her konuda iyi anlaşabilen insanlar topluluğu ortaya çıkar. Bu temelde, her türlü ilişkiyi yeniden gözden geçirebilir ve yetkinleştirebiliriz.

PKK, bir anlamda düşündürme hareketidir. Bu temelde kişi, doğru parti ölçülerine ulaşamamışsa, kendisini yeniden ayarlayabilir. Fakat bunu, “yoldaş sana şöyle veya böyle kötü davrandım, af istiyorum” biçiminde yapmaz. Bu türden davranışlar içerisine girmeye gerek yoktur. Doğruların hakim kılınması gerçek yoldaşlık ilişkisidir. Doğruların hakim kılınmasını tamamlayan ve geliştiren her şeye evet deriz.

III. Kongre’den bu yana geliştirdiğimiz hazırlık çalışmalarımız bizi yeni bir noktaya, pratikte görev yapacak bir düzeye getirmiştir. PKK, bir otorite hareketi olarak gelişmektedir. Bu aynı zamanda bir yargılama, denetleme, yürütme ve yönetme hareketidir. Eskiye göre, insanları yargılama ve yürütmede daha ileri bir konuma ulaştık. Yarın her arkadaş da benzer görevlerle karşı karşıya gelecektir. Birçok çevre, partimizin böylesi bir görevi yerine getiremeyeceğini sanmaktadır. Ama biz usta bir savaşçı olduğumuzu kanıtlayacağız. Yine insanlarımızda sahip çıkılması gereken olumlu şeylerle, ezilmesi gereken olumsuz şeylerin neler olduğunu ayırt edebilme gücünü geliştireceğiz. Bu görev aynı zamanda güzel ve zevkli bir iştir. Halen biz iyi bir yürütme ve yönetim gücü haline gelebilmek için yoğun bir çaba sarfetmekteyiz. Kendimizi iyi bir yürütme gücü haline getirmekteyiz. Elimizde son derece gelişmiş muazzam silahlarımız vardır. Bunlar da planlarımız ve eylem kararlarımızdır. Böylesi silahlarla donanmış bir güçle son derece önemli görevleri gerçekleştirebiliriz. Halkımız üzerinde uygulanan binlerce yıllık zulmün hesabını sorabiliriz. İşte bu tür görevleri gerçekleştirmek kişiye zevk verir. Eğer devrimin bu büyüklüğü ve görkemliliği sizleri sarmamışsa, gerçekten düşkün kişilerin tam kendilerisiniz. Bu kadar zulmün yaşandığı bir ortamda özgürlüğün büyük aşkı ile yanıp tutuşmayan bir kişi bırakalım önder olmasını, sıradan bir işçi bile olamaz. Bu tür kişiler ayaklar altında ezilmekten kendilerini kurtaramazlar. Fakat eğer bu tür bir tutku sahibi iseler, bunları ne TC’nin ordu gücü ve ne de başka bir güç yener. Bugün düşmanımızı yenilgiye götürecektir, onu çökertecek biricik özellik budur. Bu özellikler son derece gereklidir. Büyüklük bu özelliklerin içinden doğar. Zaten önemli olan husus da budur. Büyük önderler ve büyük eylem adamları çizdiğimiz bu sınırlar çerçevesinde geliştirebilir.

Kürdistan’da iyi bir birliği yürüten ve temsil eden bir kişi soylu bir insandır. Kim olursa olsun, halkın mücadelesine değer üstüne değer katabiliyorsa, o en saygı duyulması gereken biridir. Yine düşünmanın zılmü üzerine giden ve bu zılmü geriletken biri de kahramandır. Bizde bunların dışında başka bir ölçü yoktur. Buna rağmen “benim başka özelliklerim var” diyerek ortaya çıkmak, kabul edilemez bir durumdur. Bu tür tavırlar son derece sağ yaklaşımlardır. Yarın sağımızda solumuzda sızlanmalar, mırıldılar duyacaksınız. Biz bunları da dinleyecek bir durumda değiliz. Öyle kocakarılar gibi ağlayanla ağlayan, gülenle gülen bir özelliğimiz yoktur. Biz devrimcileriz; devrimciliğin de kendisine has kuralları vardır. Çelik gibi insanlar olmak zorundayız. Bazı arkadaşlar çıkip da, “zaten biz zayıfız, ailemiz de bizi terbiye edemedi, bu kadar ağır görevler bize dayatılmamalı” diyebilir. Bugün TC de aynı şekilde çağrılarda bulunmaktadır. Bu nedenle, gerçek bir önderin sahip çıkmaması gereken görevlere, ne kadar zayıf olursak olalım sahip çıkmamasını bilmeliyiz.

Mademki her arkadaş değerli yaşamını bu işe vermiş, o halde amaçlanan hedef doğrultusunda sağlıklı öğeler haline gelmeyi de başarabilmelidir. Her arkadaş kendisinden kaynaklanan hatalardan dolayı mücadelemizi zor durumlara sokmamalıdır. Böylesi bir durumun yaşanmaması halk için, parti için ve sizler için önemlidir. Her arkadaş yüceleşmeyen, önderleşmeyen ve otorite geliştirmeyen biri olarak yaşamayı asla kabul etmemelidir. Hala sorunu, “darım, yüzeyselim” biçiminde ortaya koymak, büyük bir anlamsızlığı ifade eder. Benzeri bir tavırdaki ısrar etmek, aynı zamanda insanlığın gelişim kanunlarını inkar etmek anlamına gelmektedir. Herkesin isteğine göre bir devrimcilik yürütülemez. Dikkat edilirse, birçok şey bizim istediğimize göre gelişmemektedir. Tam tesine ancak büyük mücadeleler sonucunda bazı gelişmeleri sağlayabilmekteyiz. Sizin açımızdan bu durum daha fazla geçerlidir.

Bazı arkadaşlar çocukça taleplerde bulundular. Siyaset gibi çok önemli bir mesleği çocuksu tavırlarla yönetmeye kalkışmak, büyük bir ahmaklıktır. Bu tür tavırlar içerisine giren arkadaşların ne kadar kocamış çocuklar olduklarını defalarca söyledik. Ama bu arkadaşlar bir türlü anlamak istemediler. Siyaset gibi bir meslekte bu şekilde kalmayı sürdürmek; ya bu meslekten haz almamak, ya da bu

meslekle bayağı bir şekilde oynamak anlamına gelmektedir.

Biz gerçek anlamda bir siyaset yapmak istiyoruz. Bu tür figüranlıklerle uğraşacak durumumuz yoktur. Bilindiği gibi, siyasal mücadeleyi ulusal kurtuluş savaşında en yetkin bir şekilde uygulamak isteyen bir hareketiz. Siyaset, yücelmek ve büyümek demektir. Bir diğer deyişle, mevcut toplumsal düzeyden ve kültürel-ahlaksal yaşamdan daha ileri bir düzeyi temsil etmek anlamına gelmektedir. Eğer bu konuda halka bağlılıkta zayıflık yoksa, verilen sözlere gerçek anlamda bir bağlılık varsa; yapılması gereken şey iyi bir siyaset adamı haline gelmeye büyük bir çaba sarfetmektir. Bunun karşısında, hep birbirimizi kandırmaya çalışmak ve adeta çocuklar gibi dayatmalarda bulunmak, bir siyaset adamına yakışmayan tavrıdır. Birçok kez, söz verildikten sonra tekrardan aynı durumlar içerisine düşmek bize bir çocuğun aile içindeki tavrılarını hatırlatıyor. Devrimciler ciddi adamlardır. Aynı sözleri tekrar tekrar yinelenmezler, eylemleriyle yeniyi sağlarlar. Sözle eylemin birbirini tutması çok önemlidir. Eğer arkadaşlar bu konuda ölçüyü kaçırmışlarsa, durumlarını yeniden gözden geçirmelerini öneririz. Buna yürüyüş ile amacın birliği, teori ile pratiğin bütünselliği de diyebiliriz. Bir kişide teori ile pratiğin birbirini tutmaması bir adet haline gelirse, bu kişi devrimin bir başbelası olarak ortaya çıkar.

PKK'nin gelişim özelliklerini herkes anlıyor. İradesini tabi kıla-cak, yaşamını bağlayacak bir otorite oluşmuştur. Bu, giderek halkın kaderini yüceltiyor ve buna da hükmediyor. Bugün bu gerçeğe adeta bir zincir gibi bağlıyız, istesek de kopamayız. Her arkadaş da bu otoriteye aynı tarzda bir bağlılığı yaşamak zorundadır. Düşman bunu dağıtmak, entrikalarla parçalamak istiyor. Bu, mümkün değildir. Belki çok büyük şeyler yaratamadık, ama iyi bir başlangıcı gerçekleştirdik. Önderlik boşluğunun doldurulması için temel iyi bir şekilde atılmıştır. Mevcut militan şekillenmesi önemli oranda açığa çıkarılmıştır. İsteyen bunu çok daha fazlasıyla ilerletebilir. Mademki sıfırdan bu düzeye yükselttik, bundan sonra da ilerletilmesi başarılabilinmelidir.

Önderlik gerçeğimizin doğru kavranması nasıl olmalıdır? Gerçek bir önderliğe doğru dönüşümü gerçekleştirmek, eğer kişide biraz dürüstlük varsa, zor bir olay değildir. Büyük bir hareket

düzenliyoruz. Bu nedenle her arkadaş da büyük olmasını bilmelidir. Açık ki her arkadaş büyümek istiyor. Yoksa saflarımızda bulunmanın bir anlamı yoktur. Bu kadar çabanın sahipleri mutlaka en ileriye yaklamak zorundadır. Bazı art niyetliler de çıkabilir, bu ayrı bir olaydır. Belirttiğimiz gibi herkes büyük davanın büyük adamı olmaz. Her biriniz birbirinize örnek olmak durumundasınız. Her birinizin dev örgütler yaratarak örnekleri yaygınlaştırmak görevi vardır. Parti okulumuzdan mezun olanlar, buradaki örnekleri gittikleri her yerde geliştirebilirler. Okulumuzdan mezun olmak büyük bir yaratıcılık ister. Zaten pratiğin kendisi yaratıcı kılmaktadır. Parti okulumuzdan mezun olmak karşılığında, hangi görevlerin başarılması gerektiği açıktır. Bütün bunlar karşısında parti okulumuzdaki hazırlıklar bizi epey güçlü ve donanımlı kılıyor. Bunlar bu şekilde gerçekleştiğinde ise, bizler halkımızın tarihinde önderler olarak ortaya çıkarız. Çok çeşitli alanlardan veya bölgelerden gelebilirsiniz. Yurtseverlik temeliniz zayıf olmayabilir, bilinç seviyeniz ise yüksek olabilir. Bütün bunları PKK içerisinde erittiğinizde, kişilikte büyük bir güçlenme ortaya çıkabilecektir. Böylece sonuçta halk önderleri düzeyine yükselmek mümkündür.

Parti hiyerarşisi ve önderlik

Önderlik, daha önce de üzerinde durduğumuz gibi, ulusal kurtuluş mücadelesini sürekli kılmak ve başarıya götürmek için gereklidir. Bizim parti önderliğimiz sadece basit bazı fırsatlardan yararlanan değil, her günü, her yılı ve her dönemi büyük bir çaba ile karşılayan ve böylece haklı olarak yükselmeyi başaran bir önderliktir. Hepimizin de bugün çok iyi bildiği gibi, böylesi muazzam bir gelişme temelinde kazanılmış olan önderlik hattını temsil edecek güçlü komutanlardan yoksunuz. Yine, gerçekten halkımıza her yönü ile komutanlık yapacak kademeleşmeyi yaratmak için harcadığımız çabalar çok yoğun olmasına rağmen, henüz istenilen gelişmeyi yaratmış değiliz. Aynı zamanda bu önderliği güçlü bir merkezi yapıya kavuşturmaktan da uzağız. Bunun için harcadığımız çabalar da öyle küçümsenecek bir düzeyde değildir. Güçlü ve sağlam bir

önderliği yaratmak için oluşturduğumuz merkez, henüz hem tanım düzeyinde ve hem de uygulamada muazzam daralma ve fonksiyonunu yerine getirememesi gibi durumların içerisinde girdi. Hala bu konumundan kurtulduğu ve istenilen düzeyde bir gelişme içine girdiğinden bahsedilemez. Bugüne kadar olduğu gibi, günümüzde de partimizin önünde adeta bir dev gibi yığılan bu sorunları aşması için partiyi temsil eden Genel Sekreterlik kurumu olarak, yoğun bir çaba sarfedilmektedir. Bu, PKK'nin fiili ve resmi gelişim hattının bir gereği olduğu gibi, aynı zamanda kuruculuk ve inşaa görevlerinin de yerine getirilmesidir.

Konumuzun bu bölümüne kadar yaptığımız açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, artık PKK militanları, PKK önderlik gerçeğinin doğuşu, gelişimi ve bunun nelerle mücadele içerisinde mevcut konumunu ilerlettiği konusunda yeterli bir donanıma sahiptirler. İşte bu çerçevede her parti örgütünün olduğu kadar, tek tek bireylerin de bu gerçeklik içerisindeki rollerinin ne olduğu konusunda yeterli bir açıklık getirilmiş durumdadır. Bugün böylesi bir gerçeklik içerisinde her parti üyesi veya militanı da kendi yerini bulmak ve tarihin kaçınılmaz olarak önüne çıkardığı görevlerin gereklerini yerine getirmek zorundadır.

Bilindiği gibi, önderlik en üst düzeyde bir yücelme sanatı ve bu sanatın en doğru bir tarzda icra edilmesidir. Bizde önderlik sanatının en muazzam bir icrasına ulaşmak gerektiğini belirtmeye bile gerek yoktur. Devrimci politikayı, Kürdistan halkının uzun vadeli çıkarları ve en üst düzeyde bilimsel bir yaklaşım temelinde yürüten PKK önderliği; aynı zamanda bu çıkarların tek temsil gücü durumdadır. Bu açıdan PKK, sadece doğru politik önderliği belirlemek ve bunu bütün yönleri ile izaha kavuşturmakla yetinemez. Aynı zamanda bu önderliğin maddi bir güç haline getirilmesi, bir örgütlenme ve kurumlaşmaya kavuşturulması gerekmektedir. Tabii böyle bir görevi yerine getirmek için ortaya çıkan kişi veya kişilerde de belli özelliklerin bulunması zorunludur. En başta, insanın en yüce erdemlerini tavır ve davranışlarında temsil etmek, dikkatliliğini ve duyarlılığını azami oranda geliştirmekle karşı karşıyadır. Bunlar gerçekleşmeden, önderlik görevinin yerine getirilmesi başarısızdır. Önderlik öyle bir konumda bulunmalıdır ki, toplumun bütün sorun-

larının çözümünü düşünce ve pratikte ileri bir düzeyde gerçekleştirme gücünü kendisinde bulmalıdır. Aksi taktirde önderlik yapmak istediğine ne sınıf, ne örgüt ve ne de kişilerce kabul edilebilir.

Bu belirlemeler çerçevesinde önderlik sorununu biraz daha somutlaştırabiliriz. Önderlik, toplumsal kaos içerisinde ayırt edilmesi zor olan birçok çelişkiyi görebilmek, bunları çözüme götürmek ve bütün bu sorunları halkın lehine çözümlenerek kendisini bir yürütme gücü haline getirmektir. Önderliğin bu konularda yetkinliğinin yanısıra, pratik çözüme gitmede de kararlılığa, cesarete ve metanete sahip olması gerekir. İşte önderlik olgusu bu niteliği gösteren kişilerin birliğini ve ortak çalışmasını ifade eder. Gerçek siyasal önderler de, ancak bu temelde ortaya çıkarlar.

Önderliğin yanısıra, adeta bununla içiçe geçmiş ve birbirine sıkı sıkıya bağlı olan bir diğer kurumlaşma ise komuta kademesidir. Komuta kademesi, önderlikten ayrılmaz bir kurum olarak ortaya çıkar ve politikayı tespit etmek ve uygulamasını yürütmekten sorumludur. Marksist-leninist partilerde bu politbürodür. Bu bileşimin sayısı o kadar pek önemli de değildir: Sayı, 3, 5, 11 veya daha fazla olabilir. Burada önemli olan politbüronun, emekçi sınıfların ve halkın çıkarlarını temsil etmesi, bunun için strateji ve taktiklerini doğru tespit etmesi, bunları pratikte yürütecek ve başarısı için çalışacak olan üyelerin görevlendirilmesini, tayin ve terfisini doğru yapması; bütün bunlara bağlı olarak, yürütme ve denetim gücü olarak mevcut örgüt birimleri üzerinde etkinliğinin olmasıdır. İşte politbüro böylesi bir düzeyi tutturmak zorundadır. Çünkü politbüro partinin ideolojik, politik ve askeri faaliyet alanlarını en üst düzeyde temsil etmektedir ve bunların uygulanmasından sorumludur.

Politbüro içerisinde yer alan diğer bir kurum ise genel sekreterliktir. Genel sekreter günlük yürütme, denetim ve örgütlenme görevlerini yerine getirir. Genel sekreter günlük ve hatta anlık olarak partinin bütün çalışma alanlarında politikanın doğru yürütülüp yürütülmediğini, yeterli bir konumda olup olmadığını denetler; çalışmaları güçlendirmek için bu temelde talimatlar çıkarır; yine bütün bu çalışmalara uygun olarak atama, terfi vb. görevleri yerine getirir. Genel sekreterlik, bütün bu faaliyetleri günlük olarak yerine getirmek durumundadır.

Merkez komitesinin durumu biraz daha farklıdır. Her şeyden önce, merkez komitesi kendi içerisinde çok çeşitli örgütsel dallara ayrılmaktadır. Merkez komitesi partinin özel birim, bölge örgütleri ve daha birçok komitenin birliğini ifade eder. Diğer bir deyişle, merkez komitesi bütün bu örgütlerin en üst düzeydeki birliğinin toplamıdır. Aynı zamanda genel sekreterlik ve politbüro da, merkez komitesi içerisinde örgütlüdür. Merkez komiteye politbüro yön verirken; merkez komitesi ise söz konusu örgütlere yön vermekten, denetlemekten ve görevlendirmekten sorumludur. Merkez komitesi denetimi altında çalışanlar, esas olarak politika oluşturma görevini değil, daha çok tespit edilen politikayı pratikte gerçekleştirme görevini yerine getirirler. Tabii bunların da görüşleri ve önerileri olacaktır, ama esas olarak belirttiğimiz gibi bu kesimlerin temel görevi belirlenen politikayı uygulamaktır. Yine kadrolar yönetim kademesini oluştururken, sıradan üyeler ise ya bir gerilla birliği içinde, ya bir hücrede, ya da bir semt komitesinde faaliyet yürütürler. Partinin bu geniş kesimi, aynı zamanda savaşın yürütücü gücüdür. Bunlar kitlelere ve savaş alanlarına en yakın, yani içinde olan öğelerdir. Kısaca, bu üyeler partinin temel örgütlerini oluştururlar.

Tanımlamaları daha da ayrıntılı bir hale getirebiliriz; ancak yaptığımız bu kısa belirlemelerde anlatmak ve kavratmak istediğimiz şey; konu açısından yeterlidir. Bunu her arkadaşın kendi rolünü doğru bir şekilde uygulaması ve yürütmesi için yaptık. Çünkü, bazen roller karıştırılmakta; merkezi bir görevli bir üye gibi kendisini sınırlarken, bazen bir kadro merkezi de aşan bir şekilde yetki gasp etmek istemektedir. İşte parti önderlik gerçeğinin doğru kavranması ve uygulanması için çabalarımızı yoğunlaştırdığımız bir dönemde, bu gerçeklerin de militanlar tarafından dikkate alınması için bunları belirtiyoruz.

Bu konuda ortaya çıkan olumsuz örneklerin durumuna baktığımızda, gerçekten şaşkınlık veren bir durumla karşılaşmaktayız. Hala durumu net bir şekilde açığa çıkmamış olan bazı öğelerin, merkez ve kadrolar üzerinde çeşitli oyunlar geliştirdiğini görmekteyiz. Aslında bu öğeler başta önderlikle oynamakta; önderlik hatını çarpıtarak bunu değişik biçimlerde temsil etme durumuna girmektedir. Hatta bazıları daha da ileri giderek kendilerini önderleri

yaratan kişiler gibi değerlendirmektedir. Bunlar ilginç tiplerdir; sıradan bir üyenin görevlerini dahi yapamayan birinin kendisini böylesine yüksek görevler yapan biri gibi ortaya çıkarması hoş karşılanacak bir durum değildir. Biz bile bugün ulaştığımız düzeye rağmen, kendimize böyle roller atfetmiyoruz. Biz önderleri yaratmayız, ancak bunların doğuşunu kolaylaştırabiliriz. Ona yol göstericilik yapar, destek oluruz; ama esas olarak kendi pratiği, cesareti, fedakarlığı ve muazzam çabası ile önderliğini ancak kendisi yaratabilir. Bu her yerde böyledir. Başka bir şekilde veya yolla önderliğin geliştiği görülmemiştir.

Önderlik kurumu politikanın belirlenmesinden ve yürütülmesinden sorumludur. Bu, her koşul altında ve her alanda mutlaka bu şekilde yürütülmek zorundadır. Fakat, önderlik sorununa kurnazca bir temelde ve bunu gasp etmek için yaklaşan kişiler, bu görevin gereklerini yerine getirmediği gibi, parti görevlerini ve ilişkilerini de çok sinsi bir şekilde kendilerine bağlıyorlar. Bu konuda bir örnek verebiliriz: II. Kongre sonrası pratik yönetim, ülkede parti taktiğini hayata geçirmekle sorumlu olan görevi üstlenmiş ve bu görevi yerine getireceğini belirtmişti. Bunun karşısında pratik yönetimin yapması gereken şeyler çok açıktı. Alana ulaştığında, sözünün eri olarak üstlendiği görevleri yerine getirmesi gerekiyordu. Ama bunlar ne yaptılar? Önderlik sevdasına kapılarak görevlerini ihmal ettiler ve yerine getirmediler.

Bugün merkez komiteden kadrolara ve alttaki görevlilere varana kadar herkesin yeri ve rolü belirlenmiş durumdadır. Bütün bunlar, II. Kongre’de bir kez daha tartışıldı ve karar altına alındı. Bu konuda bütün arkadaşların aynı görüşte olduğunu da hemen belirtelim. O halde, bundan sonra yapılması gereken nedir? Doğal olarak yapılması gereken, pratik uygulamadır.

Fakat bu dönemde de uygulamaya yönelmeyip, geçmişte olduğu gibi aynı tarzda hareket etmek, açık ki kabul edilmez bir durumdur. Yine bu tarzda ortaya çıkan tipler de, açık ki dürüst davranmamaktadır. Bu tipler, ya art niyetlidir, ya da bir fırsat düşkünüdür. Partinin yaşadığı en zor anları bir fırsat bilip öne çıkmaya çalışmaktadır. İçinde bulunduğumuz aşamada parti çizgisini hayata geçirmemek son derece tehlikeli bir durumu oluşturmaktadır. Bu, aynı zamanda

halkımız açısından son derece büyük bir önemi olan tarihsel bir aşamanın kaybedilmesi anlamına da gelmektedir. Doğaldır ki, böylesi bir aşamada tehlikenin çapı da artar. 12 Eylül faşist cuntası üzerimize en yoğun bir şekilde gelmektedir. Böylesi bir ortamda halkımızın direniş tarihinin en önemli birkaç yılını yaşıyoruz. Böylesi anlarda bir yılın adeta 30 yıla bedel olduğu bilinmektedir. Bir yılı, hatta birkaç aylık zamanı oyalamayla geçirmek, görevlerin üzerine yürümek ve bunları gerçekleştirmemek, içine girilebilecek en tehlikeli durumdur. Saflarımızda bu şekilde hareket eden, talimatları adeta kendisinde düğümleyen ve boşa çıkaran biri, en affedilmez suçlardan birini işlediğini bilmek durumundadır. Böyle birisi eğer görevlerin altından kalkamıyorsa, bunu açıkça söylemesi daha doğrudur. Biz öyle herkesi kaldıramayacağı görevler altına sokmaya hevesli değiliz. Ama bazıları var ki, bunu yapmıyor. Görevi kaldırabileceğini ve yerine getireceğini söylüyor; pratiğinde ise bunun tam tersini yapıyor. Halbuki açık olarak, “bu görevi yürütmüyorum, daha dar veya şöylesi bir görev bana verin” derse, hem kendisi hem de örgüt rahatlayacaktır. Yine görevlerini daha başarılı bir şekilde yerine getirmek için bizden destek ve yardım isterse, bunu da bütün olanaklarımızı harekete geçirerek yapacağız. Fakat, bunlar bu tarzda davranmıyorlar. Çok kurnaz yöntemlere başvurarak, partinin talimatlarını ve görevlerini kendilerinde bağlıyorlar.

Bu tiplerin belirgin olan diğer bir özellikleri ise, önderlik denemesine tam bir karikatür gibi yönelmeleridir. İlk yaptıkları şey, herkesi suçlamak oluyor. Kadroları suçlayarak, “hepiniz şu kadar eksik ve yetersizsiniz, başınızda benim gibi bir önderin olması gerekir” demekte; bu durumu yaratmak içinse adeta psikolojik savaş yürütmektedir. Bütün bunları parti çizgisini hakim kılmak ve uygulamak için değil; partiyi nereye götüreceği, ne yapacağı belli olmayan hakimiyetini kurmak için yaparlar. Geliştirdikleri birçok sahte raporla muğlaklığı temsil eder, işlerin neden ertelenmesi gerektiği üzerine bir yığın teori üretirler. Uzayda bulunan karanlık noktaların ışığı kendisinde absorbe etmesi gibi bunlar da her şeyi kendilerinde eritirler.

Şimdi böyle bir şeye neden giriyorlar? Bu önderlik tutkularını nereye kadar, nasıl ve ne için kullanacakları pek belli değildir.

Muhtemelen, bazıları kendilerini resmi düzene daha pahalıya satmak için; bazıları örgüt içerisinde ayrıcalıklı bir yer elde etmek için bu yola başvurmuş olabilirler. Geçmişte provokasyonun şefleri de “parti yetkilerini paylaşalım” biçimindeki bir dayatma ile karşımıza çıktılar. Bir proletarya örgütü değil, bir küçük-burjuva konfederasyonu yaratmak istiyorlardı. “Parti içerisinde şu kadar güç üzerinde hakimiyetim var” diyerek, buna göre kendilerinin de söz sahibi olacakları federatif bir örgütlenme dayattılar. Bu Menşeviklerin Bolşevik Partisi’nden istedikleri bir federatif örgütlenmenin bile çok gerisinde olan bir taleptir. Bu anlayış, küçük-burjuva sınıfının o örgüt yiyici, bitirici ve mutlaka her yerde bir ağırlığı olması gerektiği anlayışıdır. Bu anlayışın sahiplerine faaliyetlerinde başarılı olmaları için her türlü desteği sunduk. Partimizin bütün imkanlarını emirlerine verdik. Ama bunların yaptıkları ne oldu? Sınır tanımaz bir ihtirarla kariyerist güdülerini körükleyerek, ne düşünce tavırlar içerisine girdiler. Çeşitli kılıflara da bürünseler, partimizin içerisinde bu tipler sık sık ortaya çıkıyorlar. Hatta bu tipler, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, önderleri yaratma iddiası ile de ortaya çıkmaktadır. Şimdi biz bile bu kadar çabanın sahibi olmamıza rağmen, böyle bir iddia ile ortaya çıkmamaktayız. En çok çaba harcayan bir kişi bile, ancak “görevlerimi sınırlı olarak yerine getirebildim” diyebilir. Bu konuda birçok şeyi hesaba katmak durumundayız. En başta şehitler, adı bile duyulmamış, ama yüreğini devrime adanmış savaşçılar ve halkımız vardır. İşte bütün bunları hesaba katmak durumundayız. Bu konuda inkarcı olunmamalıdır. Bütün bunları hesaba katmayan birinin ortaya çıkıp da, “şunu veya bunu kurtardım ve yarattım” demesi açık ki büyük bir inkarcılıktır. Hemen belirtelim, böylesi bir yaklaşım son derece tehlikelidir.

Biz bu tiplerle mücadele ederken, bunların sınıf zeminleri ve mücadele tarzları ile ortaya çıkmalarını bekledik. Böylelikle partinin ve halkın bunların elinde daha zor duruma düşmesini engellemek istedik. Eğer biz bunların istediği tarzda bir savaşı yürütmüş olsaydık, bugün partinin parçalanması işten bile değildi. Bu tiplerin tasfiye edilmesi, işlemez kılınması ve partinin bu temelde güçlendirilmesi vazgeçilmez bir mücadele tarzı olarak benimsenmelidir. Partinin önderliksel gelişimi üzerinde çeşitli hesaplar kuranlar ile

kapsamlı bir şekilde uğraştık ve bunlarla sistemli bir mücadele yürüttük. Hatta bunlardan bazıları ile yıllarca ilgilendik. Bunlarla her türlü örgütsel ilişki içerisine girdik. Tabii bütün bunları, politika-kada kapsamlı bir derinliğe ulaşılarak yerine getirdik.

Görev ve yetki verdiğimiz kişileri belli bir sınamaya tabi tutuyoruz. Mesela eline verilmiş olan yetkiyi ve olanakları iyi kullanıyor mu? Eğiticilik ve örgütleyicilik görevlerini yerine getiriyor mu? Kolektif mi, bireysel mi çalışıyor? Alçakgönüllü müdür, yoksa sekter midir? Ve benzeri gibi bütün bunların aynası ise pratiktir. Herkes kendi görevini yaparsa, öylece başarı ve gelişmenin yolu da açılır.

PKK, ileriye yönelik gelişmelerin yaratıcısı ve sahibi olarak ortaya çıkan bir güç olduğunu kanıtlamıştır. O halde, bu gerçekliğin kendisine doğru bir temelde ulaşmak ve kavramak gerekmektedir. Bugün, bu gerçekliğe ulaşmak için mücadele eden ve çaba harcayan, hem de çok sayıda arkadaşımız vardır. Bunun çerçevesini genişletirsek, parti içinde olduğu kadar, dışında da benzer çabalarla karşılaşmaktayız. Yine faşist Türk sömürgecileri ve işbirlikçileri, partimizi ulaştığı bu düzeyden geri çekmek için büyük bir çaba harcamaktadır. İşte ulaşılan düzeyden geriye düşmemek ve hep ileriye doğru yönelmek için, öncü ulaştığı düzeyi sadece korumakla kalmamalı, bunu daha da ileri götürmelidir. Öncü, bu konumunu sağlamlaştırıp pekiştirmek zorundadır. İşte böylesi bir gerçekliğe ulaşmada kişi nasıl isteksiz olur? Militanlarımızın bu konuda kendilerini son derece durgun, atıl ve işleme-yen bir konumda tutmaları anlaşılmalıdır. Üstlenilen her rolün gerektirdiği belli bir çaba vardır. Bu nedenle, bazılarının öyle birdenbire öne fırlamaları kabul edilmez bir durumdur. Nasıl ki merdivenin birinci basamağından yirmincisine bir sıçrayışla geçilemiyorsa, bu rol üstlenmede de böyledir; en altta yer alan biri kendisini hemen en üste çıkaramaz. Bu açıdan herkesin kendi durumuna ve konumuna göre bir rolü üstlenmesi gereklidir. Biz bu konuda doğrunun tutturulması ve bunun gereklerinin yerine getirilmesi için gerekli uyarılarımızı ve değerlendirmelerimizi geliştirdik. Bunun karşısında gördüğümüz durumun kendisi nedir? Bazıları ısrarla, hala mevcut olumsuz ve kabul edilemez durumla-

rını devam ettirmede ısrarlı davranmaktadırlar.

Geleceğimizi güçlü bir temelde yeniden yaratma mücadelesini getirdiğimiz bu tarihsel aşama içinde doğru ile yanlış bir birbirinden iyi ayırt edeceğiz. Bugün saflarımızda gerçekten önderleşmek isteyen ve bunun için de çaba sarfeden, değer üreten ve muazzam bir direnişi sergileyen yoldaşlarımız vardır. Bunların gerçek halk önderleri düzeyine gelebilmeleri için gerekli olan yardımı ve desteği sunuyoruz. Bunun yanısıra dikkat edilmesi gereken diğer bir husus ise, önderlikle uyum meselesidir. Bu da üzerinde özenle durulması gereken bir husustur. Önderlik bir kurum ve otoritedir. Önderlikle uyumdan anlaşılması gereken şey, bu kurumla uyum içinde olmaktır. Eğer bugün arkadaşlarımız kitlelerden saygı görüyorsa, bu PKK'nin bir otorite ve kurum gücü haline gelmesinden kaynaklanmaktadır.

PKK önderliğinin oluşumu demek, bir komuta kademesine kavuşulması, yani parti işlerinin genel ideolojik-politik etkileme ile değil, emirlerle yürütülmesi demektir. Bu açıdan sık sık da belirttiğimiz gibi emirler veya talimatlarla oynanmaz. İşte önderlik sevdalısı dediğimiz tipler, hep emir veya talimatlarla oynadılar, gereklerini yerine getirmediler. Emir ve talimatlarla oynayıp, bunların gereklerini yerine getirmeyenlere ne yapıldığı bilinmemektedir. Özellikle ordu komutanlarının kendilerine verilen savaş emirlerini yerine getirmeyip orduyu cepheden çekmesi, onların ihanetle suçlanmasına ve yargılanmasına yol açar. Bizde de böyle olmak zorundadır. Eğer, bugün bir örgüt durumuna gelmişsek, hiç kimse bununla oynama hakkını kendisinde göremez. Oysa, birçok arkadaşımızın bilerek veya bilmeyerek içerisine düştüğü en vahim yanlışlardan birisi budur.

PKK gerçekliğini kavramanın diğer bir yönü ise, bütün görevlerin kabulü ve üstlenilen sorumlulukların yerine getirilmesidir. Bu açıdan her militanımız bitmez tükenmez bir enerji ile önderlik sanatının gereklerini yerine getirmelidir. Hatta bunu sadece kendisi ile sınırlamamalı, çevresine de egemen kılmalıdır. Fakat birçok arkadaşın pratiğinde görülen odur ki, kendilerini bir grup veya komite pratiğinde bile zenginleştirmiyorlar. Açık ki, bu konuda yapılacakları yapacak olan arkadaşların kendisidir. Biz ancak değer-

lendirme ve desteklerimizle katkıda bulunuruz. Eğer arkadaşlar bir savaş kurmayı olamayacaklarsa, sıradan bir komutan da olabilirler. Bir manga üyeliği, birkaç köyü devrimcileştirmek bile soylu bir görevdir. Eğer kişi mücadeleye gerçek anlamda ruhunu katabilirse, kısa sürede daha ileri görevlere de yükselebilir. Burada önemli olan herkesin kendi rolüne uygun bir görevi gerçekleştirmesidir. Arkadaşların kendilerini yaratıcı kılmaları ve her koşul altında ve zeminde, yetkilerine sahip çıkmaları başarının yolunu açacaktır. Eğer böyle davranılırsa, ilerlemek ve başarılı olmak mümkündür. Buna ulaştığımızda ise, PKK'nin başarı hanesi sürekli bir şekilde zenginleşecek, halkımızın muhtaç olduğu halk önderleri her düzeyde ve hem de yedekleri ile birlikte yaratılacaktır.

Politik önderlik sanatı

Ortaya çıkan ve yaşadığımız gelişmelerden öyle anlaşılıyor ki, arkadaşlar politika sanatında henüz güçsüz ve tecrübesizdir. Birçok yanlış etkilenmeye açık oldukları gibi, oyunlara da çabuk gelmektedir. Bunun yanısıra doğru etkilenmeleri ciddiye almakta, ama doğruları yorumlayıp uygulamada inanılmaz bir duyarsızlık ve ilgisizliği göstermektedir. Diğer bir deyişle, doğru etkilenmeleri pratik yaşama, örgüte ve eyleme dönüştürmede inanılmaz derecede bir saflığı, yetersizliği ve gecikmeyi yaşamaktadır. Daha önce de vurguladığımız gibi, parti karşıtı birçok eğilim, bunu bir fırsat bilerek kendisini dayatmakta ve etkisini geliştirmeye çalışmaktadır. Politik mücadele sanatında yetkin olan bir ögenin bu tür durumlar içerisine girmemesi gerektiği açık bir gerçektir. Onlar her şeyleriyle partinin doğru çizgisinin etkisi altında olmak zorundadırlar.

Politik mücadele, günün 24 saatinde dikkatli ve duyarlı olmaktır. Buna bağlı olan parti politikası ve çizgisi çerçevesinde yaşamayı özümseme vazgeçilmez bir önemdedir. Tabii buna şunu da dahil etmek gerekiyor: Her arkadaş sadece dıştan yönelecek tehlikelere karşı değil, kendisinin eksik ve hatalarının yol açacağı olumsuzluklara karşı da dikkatli ve duyarlı olmalıdır. Usta bir politikacı olabilmek için bütün bunların gereğini yerine getirmek gerekmektedir.

Yoksa, birçoklarının içine düştüğü duruma, kişi kendisini de düşürmekten kurtaramaz.

Politika, hayatın gerçek bir oyunudur. Acımasız kurallara sahiptir, hata yapıldığında kişiyi boğar. Politikada hatanın büyüklüğüne ve küçüklüğüne göre ceza verilir. Politika ile uğraşan birinin içerisine düşeceği hata başkalarına malzeme sunacağı gibi, başkaları da kişiyi hataya düşürmek için çaba sarfederler. Tarih her ikisine ve daha başka örneklere de tanıktır. Yaşam politika ile uğraşan adamın karşısına birçok hata ve hatta yenilgiler çıkarır. Burada önemli olan veya beceri gösterilmesi gereken husus doğrunun yapılmasıdır. Hemen bir diğer noktayı da belirtmekte yarar vardır: Politika düşünce yoğunlaştırılmadan, deyim uygun düşerse kafa yormadan gerçekleştirilemez. Eğer kişi özgür yaşamı esas alıyorsa, doğru olan bir politikayı yürütmek zorundadır. Doğruya köklü yaklaşmazsa, yenilgi alınacağı gibi, başka politikaların etkisi altına da rahatlıkla girilebilir. Bu açıdan küçük-burjuva kurnazlıklarına, duyarlılıklarına ve hafifliklerine girmemek, kaba ve dar bir pratik içerisine düşmemek gerekir.

PKK hareketi olarak sürekli bir biçimde onuru yüceltmek durumdayız. Ne arkadaşlarla ve ne de kendimizle dalga geçmeye niyetimiz var. Böylesi bir tavır içerisine girmek, halka ve gerçekten sergilenen yüce çabalara karşı büyük bir saygısızlık olacaktır. Sosyalizm ve halk gerçekliğinin sonuna kadar temsilinin bizde gerçekleşmesi mümkün müdür? Evet, mümkündür. Böylesi bir gerçeklik dışında saygı duyulabilecek herhangi bir yanınız olabilir mi? Bunun olup olmayacağı fazlası ile bizi ilgilendirmez. Partimiz için esas olan sosyalist önderlik gerçeğidir. Böylesi bir gerçeklik dışında ne kimseye kıymet veririz ve ne de onlar için gözyaşı dökeriz. Bizim duygularımız, hatta dünyamız bu gerçekliğe şiddetle bağlıdır. Şimdi bu gerçeklikte büyüklüğü, duyguları ve her türlü yaşam belirtilerini görmek gerekir. Birçok arkadaş kendisini en tanınmaz bir duruma getirdikten sonra dikkate alınmasını istiyor. Bunları neden dikkate alacağız? Yine bunların neyine değer vereceğiz? Muazzam yüceliklerle örülü bir yaşam içinde kendilerini en kötü duruma düşürmekten çekinmeyen bu öğeleri neden dikkate alacağız? Eskiden biz de fazlası ile ilerlemediğimizden dolayı bunları dikkate alıyor ve her

şeyleri ile korkunç bir güç sarfederek ilgileniyorduk. Fakat, gelişen ve kurumlaşan PKK önderliği olarak biz de, bu biçimde yaklaşmayı deneyim ve tecrübeler sonucu öğrendik. Böylesi bir yaklaşımı teori ve pratiğin de doğruladığı bugün daha iyi anlaşılıyor.

Önderlik konusunu böyle esaslı bir şekilde ele almamızın nedeni, kendisini en iyi sayanlar içinde bile olumsuz örneklerin ortaya çıkmasından dolayıdır. Bunlar militanların çabalarına ve emeklerine hor ve saygısız olarak bakıyorlar. PKK'de gelişen yüceliği ve önderliği, kendi kişisel çıkarları için sinsi bir şekilde kullanabilecekleri gafleti içine düşmektedirler. Yine, özeleştirici adı altında kendilerini değişik göstererek sinsiliklerini ve kurnazlıklarını parti içerisinde bir politika ve örgüt anlayışına dönüştürmek istemektedirler. Fırsatçılık yapıyor, bazen engel olmaya çalışıyor, bazen yanlış yol gösteriyor ve böylece de parti içinde kendilerini konuşturmaya çalışıyorlar. Tabii ki, biz de bunların üzerinde derin düşünüyoruz. Doğru çözüme ulaşmak için sonuna kadar çaba sarfediyoruz. Bir sosyalistin insan yaşamına büyük bir saygısı olduğunu, insanları geliştirmek ve eğitmek için pratik yaşamda büyük bir destekte bulunduğunu daha önce de belirtmiştik. Böylesi bir temelde insanı ilerletmek mümkündür. Bunun dışında bir yaşam dayatıldığında dur diyeceğiz. Bu noktada kavgayı derinleştirerek, sonuç almaya çalışacağız.

Politika bir sanattır. Yine politika matematikten de fazla incelik isteyen bir sanattır. Eğer politika, adeta matematikte olduğu gibi denklem üstüne denklem kurularak bir köylü kurnazlığı ve herhangi başka bir şekilde yürütülmeye kalkılırsa, ortaya tam bir komedi çıkar. Mutlaka çözüme kavuşturulması gereken sorunlar üzerinde bu şekilde durmak, trajedi-komik bile diyeceğimiz bir durum ortaya çıkmasına yol açar. Birçok arkadaşın, yaptığı şey bundan farklı olmamasına rağmen, hala onlar politika yaptıklarını sanmaktadırlar.

Başlangıçta partimizin gelişim şansı sınırlıydı. Partimizin hangi dönemeçlerden ve nasıl bir güçle geçtiğini biliyoruz. Partimizin gelişimini durdurmak ve başlattığı tarihsel atılımı engellemek için, birçok dayatmanın geliştirildiğini bilmekteyiz. Zaten partimize karşı geliştirilen bu tür hesaplar açığa çıkmazsa, bu durumdan şüphe

etmek gerekir. Kürdistan gibi bir ülkede, bu tür örneklerin ortaya çıkmaması veya görülmemesi şaşırtıcı bir olaydır. Önemli gelişmelerin sahibi olan sosyalist ülkelerde ve birçok ileri komünist partisinde, yetersiz anlayışlar, oportünizm ve hatta hizip faaliyetleri görülürken; bunların bizde, Kürdistan gibi çağın gerisine düşürülmüş bir gerçeği yaşayan bir halk içinde gelişmesi çok acayip bir durum olacağı gibi, aynı zamanda şüphe edilmesi gereken bir durum da olacaktır. Ortaya çıkan bu tür durumlar, bizim yetkinleşmemizin ve bu temelde derinleşmeyi daha da geliştirmemizin bir nedeni de olmaktadır. İşte bu noktada içerisine girilebilecek en ciddi hata, bu gelişmeleri görmemek ve önceden gerekli tedbirleri almamak olacaktır.

Politika sadece bir inanç sistemi, iyi niyetler ve genel doğrular değildir. Hatta parti çizgisini ana hatları ile bilmek anlamına da gelmemektedir. Politika bütün bunlardan daha fazlasına ulaşmayı ifade eder. Bu belirttiklerimiz de politika için gereklidir. Politika yapmak isteyen biri bunlara sahip olmak zorundadır, ama bunlar da tek başına yeterli değildir. Kısaca, politika bütün yaşamı içerir. Eğer politika böyle anlaşılır ve yürütülürse, kişinin başarılı olması mümkündür. Yok bunlar geçmiş özelliklerini terk etmeyerek bunlarda diretirlerse ve mevcut çizginin gereklerini pratikte derinleşerek yerine getirmezlerse, en kötü bir düşkünlüğü de yaşarlar. Bugün tasfiyeci ve işbirlikçi solun geldiği seviye budur. Fakat bazı düşkünler, bu durumu görmeyerek gidip şu veya bu tasfiyeci ve işbirlikçi güce sığınabilmektedir. Bilindiği gibi, bu güçler devrimci mücadele içerisine girmek için büyük bir çaba sarfetmektedir. PKK hareketi ise bunları aşma ve devrimci direnişi geliştirme hareketidir. Nitekim bugünkü pratiğimizle biz bu gerçeği çok açık bir şekilde gözler önüne serdik. İşte bütün bu gerçekler, politika sahnesine girmiş bir militan tarafından dikkate alınmak zorundadır. Militanlar, politika sanatına her yönüyle hakim olduklarında ancak başarı gösterirler. Bunun dışında, yukarıda izah ettiğimiz biçimlere bürünür ve eski durumlarını devam ettirirlerse, onları kötü bir gelecek bekler. Bu açıdan atılan adımlar ve politik çalışmalar partimiz lehine sonuçları ortaya çıkaracak bir düzeyde olmalıdır.

Yeni dönem silahlı direniş mücadelesi ve önderlik gerçeğine ulaşma sorunu

Buraya kadar yaptığımız değerlendirmelere bağlı olarak, şimdi de önümüzdeki ve şu anda içine girdiğimiz dönemin özellikleri ve bunlar karşısında doğru önderliğin nasıl bir tavır takınması gerektiği üzerinde durmak istiyoruz.

Önümüzdeki döneme yönelirken, hem düşmanın ve hem de kendi güçlerimizin sağlıklı bir değerlendirmesini yapmak zorundayız. Düşman gücümüzü, yönelimimizi, yetenek ve taktiklerimizi değerlendiriyor; buna göre de kendi kuvvetlerini düzenliyor. Her ne kadar faşist Türk sömürgecileri mücadelemizi kendi içinde gizli tutmaya çalışıyorsa da, bizim durumumuzun kapsamlı bir değerlendirilmesinden çıkardığı sonuçlar temelinde güçlerini konumlandırmaktadır. Tabii bunların yürüteceği karşı-devrim hareketi burjuva tarzda olacaktır. Fakat son dönemlerde TC'nin sık sık vurguladığı bir şey ise, mücadelemize karşı provokasyonu kışkırtma, gerilla kıyafetleri altında özel tim, yani kontraları kurmak ve bunlar eliyle bizim adımız altında halkın üzerinde çeşitli katliam ve soygun denemeleri yürütmedir. Hatta son dönemlerde buna daha özel yöntemler ekleyerek, karşı-devrim hareketini geliştirmektedir. Bölge valiliği uygulamasına geçilmiştir. Özel kolorduların oluşturulması için çalışmalar yürütülmekte, kontralar ise daha da geliştirilmektedir. TC bütün bu faaliyetlerini geliştirirken de bizim mücadelemizin taktiğini ve gelişim özelliklerini çok iyi tanıma temelinde yapmaktadır. Açık olarak görünen diğer bir şey ise TC'nin bütün bu faaliyetlerini daha da derinleştireceğidir.

PKK hareketi, Türk egemenlik sisteminin tekeli kapitalizm biçiminde geliştiği ve iktidara tam egemen olduğu, ama çürümenin de had düzeye ulaştığı TC'nin çöküş aşamasına denk düşmektedir. Kürdistan'da da kapitalist gelişmenin eski yapıyı önemli oranda parçaladığı, eskiden sadece tarım alanında geliştirilen kapitalizmin TC'nin ihtiyaçları doğrultusunda başka alanlara da kaydırıldığı bir dönem yaşanmaktadır. Türk kapitalizminin özellikle GAP projesiyle yeni bir atılım yapmak istediği, bir yandan bunu ulusal kurtu-

luş mücadelesini boşa çıkarmak için kullanırken, öbür yandan Türk kapitalizmini ikinci bir Sakarya Zaferi kadar besleyecek bir harekete dönüştürmek istediği ortaya çıkmaktadır. Her iki durumda da bu Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini tasfiye etme doğrultusundaki yoğun çabalarla iç içe geliştirilmektedir. Temellerinin atıldığı sırada bile, GAP'ın PKK hareketini boşa çıkaracağı propagandası yapılıyordu. Elbette bu Türk sömürgecilerinin propagandası olmaktan öteye geçemez. O halde PKK'nin dayattığı gerçek nedir, PKK neyi temsil etmektedir? PKK hareketi ülkemizde yüz yıllardan beri gelişen halk hareketlerinin en son temsilcisidir; Kürdistan halkını kendi öz kimliğiyle ulusal ve sınıfsal kurtuluşu için ayağa kaldıran, direniş mirasını içeriğine katan, halkımızın yurtsever özelliklerini çağdaş bir muhtevaya kavuşturan ve bu temelde çıkış yapan bir harekettir. Bu çıkış Anadolu halklarının tarihinde en tehlikeli bir baskı ve sömürü rejiminin kurulduğu, bu rejimin toplumsal çözülüşü en son sınırına kadar ilerlettiği, dizginsiz bir baskı ve işkencenin yasallaştığı, rejimin muhalefeti ezerek ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri alanlarda emperyalizmle pervasızca ittifaklar geliştirdiği, Ortadoğu halklarına ve sosyalizme karşı en büyük saldırı üssü haline gelmekle övündüğü bir aşamada gerçekleşmektedir. Bu çıkış düşmanın bütün politikalarını boşa çıkararak ve geçmişteki çıkışlarla belirgin ayrılıklara sahip olan bir çıkıştır. PKK hareketi direnişin sürekliliğini sağlayan, amaçlarını net olarak ortaya koyan, bu amaçlara ulaşmanın yol ve yöntemlerini halkın direnişi içinde uygun tarzda zenginleştiren, kurtuluş yolunu gündemleştiren, bu yolda yürümenin pratik hazırlıklarını yapan, sadece bir program ve taktik hat sahibi olmanın yetmeyeceğinin bilinciyle maddi bir güç haline gelmeye çalışan önemli ve onurlu bir devrimci atılım olarak karşımıza çıkmaktadır.

PKK hareketi birçok tarihsel gelişmenin kendisinde somutlaştığı bir önderlik olarak ortaya çıkarken, aynı zamanda emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçilerinin oluşturdukları ittifakların kendisine yönelik olarak gelişmek durumunda olduğu bir aşamanın gerçekliği olarak şekillenmektedir. Bu gerçeklik halkların kendi öz çıkarları temelinde çözümlenmiştir. Halk düşmanlarının bu gerçeğimize karşı çıkarlarını yeniden biçimlendirerek girdiği bu aşama, devrimle kar-

şı-devrimin yeni bir diyalektik gelişmeye bürünmesi ve yüzyılların çelişkisinin bu kez bir yanda PKK ve öbür yandan Evren-Özal rejiminde somutluk kazanmasıdır. Güç dengesizliğinin yaşandığı bir ortamda gerçekleşse de, böyle bir kavganın tarafların bağrında sürdürüldüğü ve her iki tarafın yenilmemek için her şeyini ortaya koymaları tarihsel bir dönemin yaşanması, yoğun bir mücadele ortamının gelişmesi anlamına gelmektedir.

Parti gerçeğimizi bütün yönleriyle kavrayalım derken, bunun karşıtıni oluşturan gerçeğin de bütün yönleriyle kavranması gerektiğine işaret ediyoruz. Mücadelemizin karşıt kutbunu oluşturan düşmanı da kavramak durumundayız. Önderlik sanatında düşmanın bütün yönleriyle kavranmasına dayanmayan bir çözümleme yapmak ve bundan yola çıkarak düşmana yönelik doğru taktik belirlemek olanaksızdır. Sadece kendi gücünü tahlil etmekle yetinmek, birçok sakıncayı da bağrında taşıyacaktır Bizim gibi sınırlı bir güce sahip olan bir devrimci hareket için bu çok daha geçerlidir. Örneğin savaşın sınırlı güçlere dayandığı bir bölgede yapılacak tek taraflı, subjektif ve abartmalı bir değerlendirme bir yandan pasifizmin kaynağı haline gelecek, öbür yandan aşırı sol çıkışlara kaynaklık edecektir. Subjektivizmin ve kendini abartma yaklaşımının gideceği nokta budur. Halk savaşında abartmalı ve subjektif yorumlarla hareket eden ve parti gerçeğimizle örgütlülük anlayışımızı yeterince yaşamayan bir önderlik, ister genel, ister yöresel olsun, daha işin başındayken büyük hatalar yaşama tehlikesiyle yüz yüze gelecektir. Kısacası, parti gerçeğini bütün yönleriyle kavramak, öz gücümüzün içinde bulunduğu koşulların bilinciyle hareket ederek, bunun doğru bir önderlikle hayata geçirilmesi açısından zorunluyken, aynı şeyin düşman cephesine yönelik olarak yapılması için de kaçınılmazdır.

Daha önce yaptığımız birçok değerlendirmede düşman cephesinin geçmiş ve güncel durumunu genişçe izah etmiştik. Özellikle son dönemlerde yoğunca işlenen ve özelde 12 Eylül rejiminin, genelde TC'nin bir özelliği olan bu duruma değinmek gerekir. Türk devletinin bir bütün olarak özel savaşın niteliğine göre geliştirilmesinde, burjuvazinin çeşitli odaklarının hemfikir oldukları görülmektedir. Artık Türk burjuvazisi bütün odaklarıyla her sorunu bir ulusal sorun olarak ele almak durumundadır. Kıbrıs ve Ege sorunu,

AT ile ilişkiler gibi sorunlar birer ulusal sorun olmaktadır. Aynı biçimde ABD ile ilişkiler ve Kürdistan sorunu da Türk burjuvazisi için bir ulusal sorun biçiminde değerlendirilmektedir. Sahte soldan sosyal-demokratlara ve sağ olarak adlandırılan kesimlere kadar bütün güçler, ulusal sorun olarak ele aldıkları sorunlarda görüş birliği sağlamaktadır. Günümüzde bu kesimlerin gündemlerinin başına aldıkları ulusal sorun Kürdistan sorunudur. Bunun için öngörülen politika tektir; o da, şoven, inkarcı ve imhacı bir nitelik taşımaktadır. Günümüzde bu politikanın nasıl geliştirilip etkinleştirileceği konusunda tartışmalar yürütülmektedir. Kürdistan sorununun inkar edilmesinin herhangi bir yarar sağlamadığı belirtilmekte, TC için tehlike oluşturan bu sorunun adının konulması gündemleşmektedir. Bu anlamda Türk sömürgeciliğinin inkar politikası aşılmağa yüz yüze gelmiştir. Elbette bu sömürgecilerin iyi niyetinden kaynaklanmamaktadır. Tersine, gelişmeler aleyhte olduğu için bunda karar kılınmaktadır.

Yine icazetli sol durumunda bulunan Yeni Gündem gibi bir yığın oluşum vardır. Hepsî bu gerçeğin adının konulması gereğinden söz etmektedir. Sorunun adı konulduğunda daha isabetli değerlendirmelerin yapılabileceği ve daha güçlü önlemlerin alınabileceği belirtilmektedir. Dikkat edilirse, gerçeğin adlandırılması isteminde 12 Eylül rejimi ve 12 Eylül solu birleşmektedir. Ortaya çıkan başka bir olgu da, bunların ilerdeki hedefler için belirlenen yol ve yöntemlerde de birleşecekleridir. Özel savaşın sadece “köy koruculuğu”yla değil, özel tim vb. güçlerle daha da geliştirilmesi istenmektedir. Bunun yanısıra “pişmanlık yasası” ve sürgün politikasının daha da geliştirilmesi, emekçi gençlerin yurt dışına savrulması, bir yığın provokasyon yöntemine başvurulması, ideolojik denetime önem verilmesi, kitlelerin politika dışında tutulması ve politikanın sadece en gerici kesimlerin bir entrika ve soygun meşalesi olarak yeniden örgütlenmesi çabaları söz konusudur. Yüzyıllardan beri Kürdistan halkına karşı yürütülen özel savaşın yeni biçimlere dönüştürülmesine ve özellikle taktiklerimize bağlı olarak geliştirilmesine çalışılmaktadır.

O halde düşman cephesinde olup bitenleri tarihsel temelleri, ekonomik ve siyasal yapısı, geri cephesi ve yeni savaş yöntemle-

riyle derinliğine kavramamız, kendi taktiklerimiz ve bunları hayata geçirecek güçleri daha iyi konumlandırmak açısından büyük önem taşımaktadır. Gerillanın teorisi ve pratiğinin sadece soyut bir biçimde ele alınması fazla bir anlam taşımamaktadır. Kürdistan'daki, bölgedeki ve dünyadaki mevcut koşulları dikkate almayan, bunları dikkate alsa bile, arazinin ve halkın durumunu, bölgedeki düşman güçlerin ve işbirlikçilerinin yapısını günlük faaliyetleriyle iç içe değerlendirmeyen bir devrimci faaliyetin güçlü gelişmeler yaratamayacağını ve daha çok kayıplara yol açacağını belirtmek istiyoruz.

Bu nedenle düşmanın yönelimleri hakkında geniş bilgi sahibi olmamız gerekmektedir. Düşman hakkında sadece pratik bilgilenmeyle yetinmeyiz. Aynı zamanda teorik, siyasal ve askeri bilgilenmemizi de sürekli zenginleştirmeli; bu bilgileri birliklerimizin komuta merkezlerinde yoğunlaştırarak, ayrıntılı planlara dönüştürmeliyiz. Planlarımız düşmanın durumunun somut bir değerlendirilmesine dayanmalı ve güçlerimizin gerçekçi bir değerlendirilmesini kapsamalıdır. Bu konuda ciddi eksiklerin yaşandığı bilinmektedir. Gerçekliğimiz teorik olarak ortaya konulmasına ve önderliğin görevleri belirlenmesine rağmen, bunun pratik uygulamasında ciddi eksiklikler ortaya çıkmaktadır. Değerlendirmelerimiz mevcut pratik yönetimimizin yetkinleşmesini hedeflemelidir. Önümüzdeki dönem militanlarımızın önemli görevler üstleneceği böyle bir pratik önderlik gerekli olan yetkinliğe ulaşmaz ve örgütsel yönetim ile gerilla savaşının yönetimi iç içe geliştirilmezse, birliklerimiz gelişme sağlamak bir yana, kendilerini dağılmaktan bile kurtaramayacaktır. Örgütsel yönetimin gerilla yönetimiyle iç içe geçirilmemesinin sonucu olarak, birlikler kuralları uygulamaktan uzaklaşacak, somut durumun somut tahlilini yapamayacağı gibi, gerillanın temel kavramlarının dışında bağımsız hareket edecektir. Bu durum ciddi bir gelişmeye yol açmayacağı gibi, birliklerin yozlaşmasına ve Çin'de Mao tarafından eleştirilen avare dolaşan birliklerin oluşmasına neden olacaktır. Buradan da açığa çıktığı gibi, PKK önderliğinin maddi bir güce dönüştürülmesi için, örgütlenmeyi ve gerillanın yönetimini geliştirmek ve derinleştirmek büyük önem taşımaktadır.

Eğitimimizin önemli bir konusunun inisiyatif ve yorum gücümü-

zün geliştirilmesi olduğu bilinmektedir. Eğitimimizin önemli bir amacı, pratiğe yönelen militanlarımızın daha az hata yapmalarını sağlamaktır. Eğitim sürecinde edinilen yoğun bilgiler sadece bilgi hazinesini geliştirmek için değil, daha yaratıcı, sonuç alıcı ve başarılı bir pratik uygulamanın geliştirilmesi için gereklidir. Böyle yüklü bir bilgiyle yola çıkan bir militan, en önemli görevinin uygulama olduğunu bilmek zorundadır. Bu görevin yerine getirilmesi için, aktif devrimci gücün harekete geçirilmesi başarılmalıdır. Buna göre militan üzerinde hareket ettiği zemini iyi tanır ve bu zeminde örgütün ve kitlelerin gücünü ne kadar büyütebileceğini bilirse, savaş taktiklerini başarılı bir biçimde uygularsa, önderlik görevlerini yerine getirmiş olacaktır. Böyle bir başarının temelinde yatan şey, gerilla savaşı ve halk savaşının halkın deneyleriyle zenginleşen ve gelişen taktikleridir. Düşmanla aramızda bulunan güç dengesizliğini ancak bu biçimde lehimize çevirebiliriz.

Ülkemizin direniş tarihinin yeni bir dönemine girerken, kaderimizin belli olacağı karar yılları içinde bulunduğumuz bir dönemde militanlardan beklenen şeyler nelerdir? En önemli unsur olarak karşımıza çıkan şey, militanların son derece açık ve anlaşılır olan parti gerçekliğini ve taktiklerini hazır reçeteler aramadan yaratıcı bir zekayla uygulamalarıdır. Kaldı ki, her saniyesi yaratıcılık ve kıvrak bir zeka isteyen bir savaşta, hazır ya da belirlenmiş reçetelerle hareket etmek son derece tehlikeli olduğu gibi, aynı zamanda henüz savaşa girmeden savaşı kaybetmek anlamına gelmektedir. Önderliğin görevi nedir? Önderliğin görevi, üzerinde hareket ettiği zeminin yorumu ve buradan geliştirdiği planlar temelinde komiteyi veya birliği yetkinleştirmek, uygulama gücünü artırmak ve yaratıcı bir pratik içine çekmektir. Gerilla ve örgüt yönetiminin sahip olması gereken inisiyatif ve pratik ustalık ancak bu temelde kazanılabilir.

III. Kongre ile birlikte açılan yeni dönemin kazanılması için, geliştirdiğimiz planlar ve benimsediğimiz taktikler konusunda yaptığımız değerlendirmelerin, partimizi yeni bir zirveye kadar sağlam ve emin adımlarla ilerleteceğini söyledik. Bu gelişmelere ilişkin talimatlar, ancak olağanüstü değişiklikler olursa beklenebilir. Bunun dışında uygulanması gereken şeyler bellidir. Bunlar anlaşılır bir biçimde ortaya konulmuştur. Bunun yanısıra tek tek her bölgeye

ilişkin taktik planlamalar ve bunların esasları da ortaya çıkarılmıştır. Bu açıdan yapılması gereken işler konusunda talimatlar beklenmemelidir. Doğru bir tarzda belirlenen yeni döneme ilişkin görevlerimiz konusunda yapılması gereken şey uygulamanın geliştirilmesidir. Bu yüzden, militan önderliksel büyümeyi esas olarak kendisinde ve pratiğinde kanıtlamak zorundadır. Arkadaşlarımız inisiyatif sahibidirler; bunun için gerekli yorumu yapabilir ve bunu uygulama gücüne dönüştürebilirler. Tabii bu pratiği başarılı kılmak için gerekli olan örgütlenmeyi geliştirir, örgüt ve gerilla kurallarını uygular ve bunlara rollerini oynatır.

Pratiğin önünü daha iyi açmak ve başarıyı kesinleştirmek için, bu konudaki değerlendirmelerimizi biraz daha geliştirmek istiyoruz. Önümüzdeki dönemde yürüteceğimiz gerilla savaşında hareket tarzı üzerinde durmamızın yararı olacaktır. Doğru uygulanmayan bir önderlik sanatının büyük kayıplara yol açtığını biliyoruz. Örneğin bazı birimlerimiz adeta birer intihar timi gibi hareket etmektedir. Bu birimler kentlere yakın bir alanda üslenerek gerilla savaşını yürütmek istemektedir. Böyle bir aşamada bu tür bir hareket tarzı doğru olabilir mi? Arkadaşlar bu tür sorunların çözümü üzerinde çalışmaktadırlar. Ancak birçoğunun bu konudaki düşüncelerinin bir sistemliliğe ulaşmadığını görüyoruz. Örneğin şu soru gerilla için her zaman gündemdedir: Nereye, ne zaman, nasıl, kaç kişiyle ve niçin gidilecektir? Sınırlı sayıdaki bir gerilla grubu, kent yakınlarında üslenerek nasıl bir çalışma yürütebilir? Her şeyden önce, bilinmesi gerekir ki, düşmanın bu grubu tespit etmesi, yüzde doksan imha olmasını getirecektir. Bunlar mutlaka dikkate alınması gereken, son derece önemli hususlardır.

Bugün düşmanın hemen ulaşacağı ve ulaşamayacağı bölgeler, hemen saldıracağı ve saldırmaya cesaret edemeyeceği birlikler vardır. Bunun yanında düşmanı pusuya düşürecekimiz yerler olduğu gibi, düşmanın pususuna düşebileceğimiz yerler de mevcuttur. Savaşın en kızgın ortamında bulunan birliklerimiz, bütün bu hususları fazla dikkate almadan, silahlı mücadele yürütmeye çalışmaktadır. Oysa her çalışmanın ve eylemin -bu bir köy çalışması olabilir, bir kent işgali olur, ovada ve kentlerdeki çalışmalar olabilir- kendine özgü kuralları vardır. Eğer bu kuralları dikkate almayan bir birlik

ayakta kalabiliyor ve hatta başarı kazanabiliyorsa, bu biraz da tesadüflerin sonucudur. Pratiği tesadüflere bırakmadan yaratıcı bir çalışma tarzıyla kazanmak için, yürüttüğümüz derin teorik ve pratik açıklamaları uygulamak, birimlerin en önemli görevidir. Yeni dönem atılımımızın en önemli yönü budur. Savaş ancak pratik uygulama gücü haline gelmiş ve netleşmiş bir önderliğin komutası altında kazanılabilir.

1905 Rus Devrimi'nin uğradığı yenilginin nedenleri bilinmektedir. 1905 Devrimi işçi-köylü ittifakını yeterince geliştiremediği ve silahlı mücadele hazırlığını tam yapamadığı için başarıya gidemedi. Bu durumda olmasa bile, bizde de benzer örnekler vardır. Silahlı mücadeleyi çok geri bir yaklaşımla ele alan, bunun kurallarını uygulamamanın yanısıra, kitle bağlarına yeterince önem vermeyen bir faaliyet yenilmeye mahkumdur. Geçmiş isyanların yenilgiye uğramalarının nedeni, halkımızın belli bir programa ve bunu uygulayacak bir önderliğe sahip olmamasıdır. Ama aynı koşullar bizim için birer yenilgi nedeni olmaktan çıkarılmıştır. Bizde program ve önderlik sorununun yanısıra kadro sorunu da olumlu yönde çözümlenmiştir. Yenilgilerde ya da yaşadığımız kayıplarda düşmanın rolü belirleyici değildir. Esasında düşman bugün çok zor durumda bulunmaktadır. Tarihsel ve güncel durumuyla, siyasal yönetim ve ekonomik bir güç olarak tükeniş sürecindedir. Uyguladığı kaba ve çıplak zor onun güçlülüğünü değil, güçsüzlüğünü göstermektedir.

Bunun karşısında bizim durumumuz çok açıktır. Çok yetkin bir ideolojik ve politik hattımız ve pratik siyasal önderliğimiz vardır. Bu önderlik, kitleler üzerinde yarattığı muazzam etki ve uluslararası alanda gördüğü destekle, inkar edilemez bir gerçek olarak, her zamankinden daha fazla ulusal kurtuluş savaşına yön vermektedir. Yine hiçbir ulusal kurtuluş hareketine nasip olmayan nitelikte bir kadro eğitimimiz ve pratik hazırlığımız mevcuttur. O zaman kötü bir yenilgi karşımıza çıkarsa, bunun nedenini nerede aramalıyız? Son derece elverişli olan bu koşulları bir pratik önderliğe kavuşturmamak, yenilginin esas nedeni olacaktır. Yani savaşı halk savaşı düzeyine ve silahlı mücadeleyi gerillaya ulaştıramazsak, bunun için gerekli olan bütün faktörleri uygun taktikler içine alarak veya taktiklerle birleştirerek büyütemezsek, yenilgi kaçınılmaz olacaktır.

III. Kongre ile başlayan ve bu zirvenin kararları temelinde geliştirilen yeni atılım dönemimizin başarıyla tamamlanması, görevlerimizin yerine getirilmesiyle mümkündür. 1983'lerde başlatılan silahlı propaganda faaliyetlerimiz esas olarak rolünü oynamış, kayıplarımıza rağmen, bu faaliyetlerimizin büyük yararları olmuştur. Silahlı propaganda, bir propaganda gücü olarak kitleleri etkileme ve kadrolara deneyim kazandırma açısından önemli bir rol oynamıştır. Muazzam yönetim sorunlarına rağmen, parti etkisinin taşıyıcı gücü olarak silahlı propaganda birlikleri, üç yıllık silahlı direniş pratiğinde düşmanın yıpratılmasını, kitlelerde sempatinin geliştirilmesini, arazinin tanınmasını ve çeşitli alanlara açılmayı sağlamış ve daha birçok önemli gelişmeye yol açmışlardır. Bu anlamda, silahlı propaganda birlikleri, esas olarak oynamaları gereken rolü yerine getirmişlerdir.

Bundan sonra geliştirilmesi gereken daha güçlü atımlar, bugün programlaştırdığımız adımların atılmasına bağlıdır. Bugün burada bir noktayı daha açmak istiyoruz: Yeni dönem atılımını silahlı propaganda birlikleriyle başlatılamaz. Kısacası, yeni dönemde eski yaşam ve mücadele tarzı fazla bir anlam ifade etmeyecek, önemli gelişmelerin yaratılmasında söz sahibi olamayacak ve herhangi bir tıkanma anında kendi kendisini tasfiye ettirecektir. O halde yeni dönem atılımımızı başarılı kılmak için, gerilla savaşının üslenme, örgütlenme, yürütme ve denetleme gibi pratik yönetim sorunlarının çözümü için gerekli olan her şeyi yapmak zorundayız. Mevcut gücümüzün en iyi tarzda kullanılması ve biraz yaratıcılık, bizi ulaşmamız gereken sonuca götürecektir. Bunun yanısıra düşmanın ulusal kurtuluş mücadelemize dayattığı ve bir karşı-devrim hareketi olarak geliştirdiği özel savaşın bütün taktiklerini boşa çıkarmak ve etkisiz kılmak gerekir.

Yeni döneme ilişkin olarak oluşturduğumuz planlar son derece ayrıntılıdır ve zengin bir uygulama yöntemine sahiptir. Mücadele- nin bir dinamo gücü olarak, her arkadaş, parti taktiğimizi yeni döneme uygulamada birçok biçimi bulup geliştirmelidir. Bu yapılmadan, halk savaşını geliştirmenin olanağı azdır. Bu açıdan militanlar rollerini oynamalı ve görevlerini yerine getirmelidir. Adeta bir dinamo gibi çalışması gereken pratik önderlik, kendisini en kötü

ölümlere terkeder ve kendisini işletmeyerek verimsiz kılsa, bu durumda savaşın geliştirilemeyeceği gibi, kayıplar da önlenemez. Rahatlıkla yapılabilecek eylemlere girişmek, başaramayacak veya o anda başarılması olanaksız eylemlere teşebbüs etmek, kapıyı başarısızlığa açık bırakmak demektir. Birçok arkadaş, savaşı gerilla savaşı olarak derinleştirmek yerine, her zaman isyancı özelliklerini konuşturmak istemektedir. Sabır, pratik ve yaratıcı bir zeka isteyen gerilla eylemliliğinin geliştirilmesi yerine, uzun süre pasifizmi yaşamak, hep beklentili durumda kalmak ve bunun ardından ani çıkışlar yapmak, felaketi çağırmak demektir. Gerilla komutanlığımızın rolü işte bu noktada ortaya çıkmaktadır. Gerilla komutanlığı rolünü oynar ve görevlerini yerine getirirse başarı kazanacaktır.

Yeni dönem mücadelemizin başka önemli bir sorunu da gizliliğin derinleştirilmesidir. Bu da önemi küçümsenmemesi gereken bir sorunumuzdur. Gerilla gizlilik kurallarını ihlal eder ve açık hareket ederse, kendisini kayıplar vermektan kurtaramaz. Son verdiğimiz kayıpların önemli bir nedeninin de bu olduğu bilinmektedir. Gerilla için gizliliğin derinleştirilmesi esastır. Düşmanın hakkında bilgi sahibi olduğu bir gerilla birimi, yarı yarıya etkisiz kılınmış demektir. Açığa çıkmış bir gerilla birliğinin gizliliği yeniden tesis etmesi ayları alacaktır ve bu da çok önemli bir zaman kaybına yol açacaktır. Gizlilik kurallarına uyan bir gerilla grubu, düşmanı sürekli şaşırtacağı ve ona beklemediği anda vuracağı için, inisiyatifi sürekli elinde tutacak ve düşmanı etkisiz hale getirecektir. Düşmanı işlemez kılmayı bilmeyen bir gerilla birliği, her şeyden önce gizlilik kurallarını ihlal ettiği gibi, düşmanın bizi kuşatma altına almasına da olanak sunacak ve düşman planlarını boşa çıkaramayacaktır. Düşman, hakkımızda elde ettiği bilgilere dayanarak planlar oluşturmakta ve buna göre üzerimize gelmektedir. Eğer gizlilik kurallarını ihlal edersek, düşman karşısında zor duruma düşeriz. Bunun tersi bir durum içine girer ve düşmana yanıltıcı bilgiler verirsek, bu temelde gizliliği sonuna kadar geliştirirsek, üslenmemizi sağlam yapar ve taktiklerimizi zengin biçimlerle ve başarıyla uygularsak, düşmana büyük darbeler vurmamız işten bile olmayacaktır. Düşmanın büyük birliklerini boşa çıkarmak, gerillanın en temel özelliği olduğu gibi, bu durum aynı zamanda gerillanın ustalaştığını da

kanıtlayacaktır. Gerilla birliğinin sayısı ne kadar az olursa olsun, beş kişiden oluşsa bile, böyle bir taktik uygulandığı ve bu üstün bir zeka ve yetkin bir plana dayandığı zaman, düşmanın büyük birliklerini yenmeyi başarmak son derece kolay olacaktır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın geliştirilip derinleştirilmesi gerekirken, bu görevin yetkince yerine getirilmemesinin nedeni nedir? Militanlarımız savaşı bir zeka ve mantık işi olarak ele almamaktadırlar. Hatta bazen öyle çatışmalara girilmektedir ki, düşmanın başarı şansı kesin olmaktadır. Örneğin TC için askerlerin ölümü fazla sorun değildir; bütün toplumu bile gözden çıkarmayı düşündüğü için, askerlere hiç önem vermemektedir. Biz silahını almak ve işlemez kılmak için, askerleri hedef alıyoruz. Ama düşmanın kuşatması içine girmiş ve çembere alınmış bir gerilla, kaç asker vurursa vursun, savaşı kaybetmiş demektir. Düşmana verdirilecek kayıpların önemini inkar etmiyoruz. Ama bir kez düşmanın kuşatması altına girmiş bir gerilla başarısızdır. Bu nedenle böyle bir kuşatma ve çatışma içine girmemek için, gerilla her şeyini ortaya koymalı ve kullanılmalıdır. Bir gerilla birliğimiz küçük bir kuşatma tehlikesi gördüğünde, bütün gücünü bu kuşatmanın boşa çıkarılmasına adanmalıdır. Usta taktiklere başvurarak izini kaybettirmeli ve düşmanın şaşkınlığını daha da arttırmalıdır. Böyle bir taktik, gerillaya güç verecek ve düşmanın şaşkınlığını daha da arttıracaktır.

Aslında düşmana darbe vurmanın yol ve yöntemleri bellidir. Düşmanla kendi eylem alanımızda çatışmaya girmek durumundayız. Düşmana karşı beklemediği anlarda pusu, baskın ve sabotaj gibi eylemlere başvurarak, ağır darbeler indirebiliriz. Bu kadar elverişli bir duruma rağmen, bazı arkadaşların hala bu yönlerini geliştirememeleri çok yetersiz ve garip bir tutumdur. Arkadaşlar bazı hallerde düşmanın kendi lehine özenle hazırladığı çatışmalara girebilmektedir. Bunun doğru bir tutum olmadığı açıktır. Bir gerilla birliğimizin kaçınılmaz olarak bir pusuya düştüğünü varsayalım: Bu durumda birliğimiz düşmanın eline sağ geçmemek için sonuna kadar çarpışacaktır. Bizim burada üzerinde durduğumuz husus, arkadaşların böyle bir duruma düşmemek için gerekli önlemleri almalarıdır.

Üzerinde durduğumuz bütün bu hususlar, arkadaşlarımızın ko-

layca geliştirebilecekleri taktik önderlik sorunlarıdır. Savaşı geliştirmemiz ve kazanmamızın yolu buradan geçmektedir. Bu nedenle arkadaşlar kendilerini geçmişte büyük zararlarını gördüğümüz yöntemlerden kurtarmalı, düşmanın istediği zamanda değil, onun hazır olmadığı anda çatışmaya girmeli ve düşmana darbe vurmalıdır.

Bizde halk savaşı hem coğrafyanın muazzam bir biçimde kullanılmasını, hem de kitle desteğimizin örgütlendirilmesini ve lehimize olan koşullarda düşmanla çatışmaya girilmesini zorunlu kılmaktadır. Yaratıcı bir tarzda uygulayacağımız birçok taktikle düşmanın özel savaşını boşa çıkarabiliriz. Eğer bir bölgeden, bir mınıtkadan ve bir köyden başlayarak gerilla taktiklerimizi yetkince uygulayabilirsek, savaşı geliştireceğimiz gibi, büyümenin koşullarını da ortaya çıkarabileceğiz. Yine bu savaşı geliştirmenin çeşitli yöntemleri vardır. Buna rağmen, yıllardır pratik içinde bulunan arkadaşların kendilerini geliştirememeleri tuhaf bir durumdur. Yıllarca dağlarda savaşı en sıcak bir biçimde yaşayan bir kişinin, pratiği aydınlatıcı nitelikte bir rapor bile geliştirememesi büyük bir yetmezliğin ifadesidir.

Günümüzde halk savaşının geliştirilmesi sorunu, bütün özellikleriyle ele alınması ve uygulanması gereken bir sanattır. Kürdistan'da yürüttüğümüz halk savaşında bu sanatın gereklerini yerine getirmek zorundayız. Geçmişte bunun gerekleri yerine getirilmedi. Bu nedenle bu sanatın icra edilmesinin gerekliliğini gözardı edemeyiz. 1986 yılı içinde yürüttüğümüz tartışmalar, yapılan eleştiriler ve özeleştirilerle çözümlenmeler, bu temelde halk savaşının yolunu daha iyi açmak içindi. Yaşadığımız yeni dönemde, eğer savaş belirtilen biçimde yoğunlaştırılırsa bir anlam kazanacaktır. İşleri bu denli özenle ele almamız, eğitimi derinleştirmemiz ve tartışma sürecini daha da yoğunlaştırmamız, gerilla ordulaşmasının temellerini atmak içindir. Sayının azlığı ya da çokluğu, bu görevin yerine getirilmesi için fazla bir sorun teşkil etmemektedir. Önemli olan, bu komutayı gerçekleştirecek bir düzene ulaşmaktır.

Kürdistan'da halk savaşı dışındaki herhangi bir yöntemle savaşın gelişemeyeceği bilinmektedir. Yakın bir dönemde geleneksel isyanların gelişeceğini pek sanmıyoruz. Yine Kürdistan'daki her şeyin mücadelemizin etkisi altına girdiği bilinmektedir. Buna rağmen

men düşman bazı erken çıkışları dayatabilir. Geçtiğimiz dönemde düşman planlarını ve programını buna göre yaptı. Amacına tam ulaşmasa da, bazı birliklerimizi etkisizleştirebildi.

Gerilla birliğinin avare dolaşması, köylü isyancılığının zıt bir biçimidir; gerilla mücadelesinin reddi, tam bir pasifizm ve tasfiyenin yaşanmasıdır. Bu açıdan ne sonuçlarını karşılamayacağımız ve kayıplarını gideremeyeceğimiz gelişmeler, ne de aylarca pasifizm ve avare gerillacılık tutumu içine girilmelidir. Pratiksiz bir yaşam yerine, küçük bir eylemle büyük işler başarmak esas alınmalıdır. Bunları yeniden kısaca özetlersek; gizliliği geliştirmek, üslenmeyi güçlendirmek, eylemsel alanda sabotaj eylemlerini düşman evlerine, yollara ve işletmelere kadar yaymak, düşman birliklerine karşı pusu ve baskın gibi eylemlere girişmek gerekir. Düşmanı öyle bir duruma getirmeliyiz ki, gerilla alanlarına saldıracak cesareti kendisinde bulamamalıdır. İnisyatifimiz altında böylesi büyük ya da küçük çaplı birçok eylemi planlayabilir ve uygulayabiliriz. Planlarımızı uyguladıktan sonra, yeni bir planlama ve eğitim gerekiyorsa, bunu üslerimizde gerçekleştiririz. Yeni planlamanın ardından yeniden harekete geçeriz.

Bütün faaliyetlerimizin ve dikkatimizin merkezinde gerilla olmasına rağmen, faaliyetlerimizin bulunduğu her alanda, önderlik gerçeğimizin uygulanması sorununu ele alıyoruz. Temel örgütlerin yanısıra, tali örgütler de kurulabilir. Örgütlenme gücümüze göre kentlerde de geliştirilebilir. Halkı örgütlemenin sayısız biçimleri vardır. Kitleler ekonomik amaçlar etrafında bir araya getirilebilir, sosyal ve siyasal örgütlenmeler yaratılabilir, hatta bu konuda düşman kurumlarından bile yararlanılabilir ve bu faaliyetler geliştirilebilir. Bütün bu örgütlenmeler kitle temeli oluşturacağı gibi, maddi ve manevi birçok destek de sunabilir. Baktığı zaman gökyüzünden başka bir şey görmeyen gerilladan değil, kitleleri gören ve onları bir ağ gibi örmesini bilen gerilladan söz ediyoruz.

Sürekli olarak belirtildiği gibi, bizde gerilla esas olarak siyasal bir örgütlenmedir. Gerilla silahlıdır; ama gerilla birliğinin komuta kademesi bölge, mıntuka ve köy komitesi ya da temsilciliğidir. Gerillanın başlangıç aşamasındaki rolü böyledir. Gerilla daha sonra geliştikçe ve işbölümü derinleştikçe, mutlaka daha değişik biçimle-

re kavuşacaktır. Burada esas olan, gerillanın böyle bir espri temelinde ele alınıp geliştirilmesidir. Gerilla silahlı propagandanın görevlerini daha da geliştirilmiş bir biçimde yürütür. Yani sadece askeri değil, siyasal ve örgütsel faaliyetleri de yürütür ve geliştirir. Bunun yanı sıra parti çekirdeklerini örgütler, bunların etrafında daha geniş bir örgütlenmeye girişir. İçinde bulunduğu duruma göre, başka alanlarla da bağlantılar kurar ve bu alanları besler. Bunun için yan ilişkiler oluşturur. Türkiye alanına da katkılarını sunar, hatta zaman zaman Avrupa ile ilişkiler geliştirir. Bütün bunlarla birlikte, gerillanın geniş bir programını çıkarmak hiç de öyle zor değildir. Belirttiğimiz şeyler Avrupa ve benzeri alanlar için de geçerlidir. O alanlar da ilişkilerini geniş çevrelere yayabilirler. Örneğin, “burası Avrupa’dır” diyerek, son derece gevşek, parti ruhuyla çelişen, disiplin-siz, başına buyruk ve özerk bir faaliyetin gelişmesine göz yumamayız. Askeri örgütlenmemize egemen olan disiplini bu alanlarda da egemen kılmalıyız.

Devrimciler, buldukları alanların somut koşullarını dikkate alırlar; ama bu koşullara boyun eğmez ve kendilerini koşullara uydurmazlar. Nasıl bir görev olursa olsun -bu diplomatik bir görev olabilir- sonuna kadar disiplinle yürütülmek zorundadır. Partimizin görev anlayışını yozlaştırmak, onu partinin genel gelişimine ve önderlik gerçeğine karşıt bir biçimde kullanmak tehlikelidir; bunu sürdüren kişilerin partiden tasfiye edilmeleri gerekir. Uzun vadede partimizde herkes bir komutan ve bir asker olduğu gibi, her alandaki bütün görevler de askeri bir ruh ve disiplinle yerine getirilmelidir. Bugün nerede olursak olalım savaşı geliştiriyor ve silahlı mücadeleye küçümsenmeyecek katkılarda bulunuyoruz. Savaşın bütün lojistik ihtiyaçlarının temin edilmesi ve sorunlarının çözümüne kadar, her konuda gücümüzü katıyoruz. Diğer alanlar da mücadelenin geliştirilmesine güçlerini katabilirler.

Günlük yaşamımızdan tavır ve davranışlarımıza kadar bütün yaşamımızı askeri bir disiplin içerisine alıyoruz. “Ülke dışı barışçıl bir alandır” diye kendimizi ihmal edip aldatamayız. Yaşamımız askeridir ve bu yaşamda hesap hatası yapılmamalıdır. Şu açık olarak biliniyor ki; PKK önümüzdeki süreçte gerçek anlamda bir komuta merkezi olacaktır. Halk savaşı sanatının derinliğine kavran-

ması ve her parti üyemizin askeri ve kurmay niteliğinin gittikçe derinleşmesi zorunludur. Bütün bunlar kitleleri de kapsayarak bir halk ordulaşmasını sağlayacaktır. Bazı alanlarda siyasal yön, bazı alanlarda ise askeri yön ağırlıkta olabilir. Yine bazı alanlarda bir propaganda ve gecikmeli bir silahlı mücadele sözkonusu iken, diğer alanlarda ise yoğun bir örgütlenme ve erken bir silahlı mücadeleyi yükseltmek mümkün olacaktır. Böylesine bir gelişme temelinde birçok şeyin iç içe geçeceği ulusal kurtuluş savaşında herkes faaliyetlerini buna göre ayarlamak zorundadır.

Parti ve önderlik gerçeğimizi zengin örneklerle ortaya koyduk. Bu temelde militanlarımızın önderlik gerçeği ve bunun gerektirdiği görevlerin dışına düşmeyeceklerini umut ediyoruz. İster ülke içinde olsun, isterse de ülke dışında olsun militanlarımız kendilerini o kadar daralttılar ki, insana ürküntü verebilecek bir düzeyde partiyi en kötü tehlikelerle karşı karşıya bıraktılar. Yaptığımız açıklama ve değerlendirmelerle partiyi doğru ve gelişkin bir düzeye ulaştırmak için çabalarımızı yoğunlaştırıyoruz. Bunlar karşısında hiçbir arkadaş “ne de olsa eskiye göre iyiyim” diyerek kendisini bir rahatlama içerisine düşüremez. O halde yeni dönem görevlerine, aydınlanmış ve netleştirilmiş bir çerçevede yaklaşarak, halkımızın ve çağın bizden beklediği öncü rolümüzü, PKK önderlik gerçeğine ulaşarak, bunu bütün yaşamımıza ve faaliyetlerimize egemen kılarak, sınırlım ve bunları başarılı bir şekilde tamamlayalım.

Sonuç olarak özetleyelim: Baştan beri yaptığımız değerlendirmelerden çok açık bir şekilde ortaya çıktı ki, önderleşmeyi engelleyen ve kesinlikle önüne geçilmesi gereken anlayışlarda ısrar doğru değildir. Bunların üzerine daha erkenden yürümemiz gerektiği açıktır. Her arkadaş da bu öğelere karşı mücadelede görevlerini zamanında yerine getiremediğinden dolayı kendisine kızmaktadır. Evet, bu durumdan sadece öfke duymakla yetinmemek, aynı zamanda gereklerini de yerine getirmek gerekmektedir. Öyle ki, her koşul altında başarıma ve kazanma azmini, büyük bir kararlılıkla arkadaşlar yüreklerinde duymaktadırlar. Bunun dışında başka türlü bir sorumluluğu taşımayacağımızı açık olarak belirttik. Bu tür öğelerin sorumluluğunu yeterince taşıdık. Görevlerine karşı sorumsuz, ilgisiz ve başarısız olan ve bu nedenle kayıp verecek

olan birinin sorumluluğunu üstlenemeyiz. Bizde bir duyarlılık, insanın hayatına saygı vardır; bir militan bunu temel bir özelliği haline getirir ve bunu temel alır. Çerçevesini baştan beri çizmeye çalıştığımız militan budur. İşte, bundan dolayı bu gerçeklikle bir bağlantısı olmayan bir militanı kabullenemeyiz. Eğer bunlar devrimciliği bu şekilde anlıyorlarsa saflarımızdan ayrılabilirler. Açık belirtelim, böyle tiplere ihtiyacımız yoktur.

Çerçevesini çizdiğimiz militan özelliklerle ancak parti faaliyetlerini geliştirebiliriz. Bu görevin çeşitli gerekçelerle kapatılmasını asla kabul etmeyeceğiz. Örgüt çekirdeğimizin çerçevesinin, çizdiğimiz tanıma uyması büyük bir önem taşımaktadır. Bütün bunları partimizin sadece güncel bir görevi olarak değil, aynı zamanda tarihi bir görevi olarak da kabul etmekteyiz. Buna bu kadar önem vermemiz, önümüzdeki yüzyılları kazanmak; yüzyıllardan beridir halkımızdan kopartılmış olan yaşamı ve özgür bir geleceği yeniden yaratmak içindir. Mademki iyi bir şekilde yaşamak istiyoruz. O halde, bunu mümkün kılacak yüce, anlamlı, doğru bir öze ve biçime ulaşmak zorundayız. İşte burada bir çelişki var. Bilindiği gibi çelişkiler, üzerinden atlanarak çözümlenemez. Bizzat çözümü için mücadele etmek gerekir. Görevine gerçek anlamda sahip çıkan biri, çelişkisini olumlu yönde çözer. Neden veya bahane aramak, görevlerini başarmak konusunda, kişinin kendisini aldatmasıdır. Her arkadaş, bu konuda bizim yaptığımız gibi, bu tür hafifliklere değer vermemeli ve görevlerin çözümünü yetkinlikle yürütmelidir.

Birçok arkadaşın tutumunun hala olumsuz olduğu da bilinmektedir. Her görev, kavranması ve uygulanması konusunda ilgi ve istek fazla olursa, başarılması zor değildir. Her ne pahasına olursa olsun çelişkiyi olumlu yönde çözmek gerekmektedir. Eğer çelişki olumlu yönde çözümlenmezse, bu, örgüte yapılabilecek en büyük kötülük olur. Bundan dolayı kurallara ve mücadeleye bağlı bir yaşam vazgeçilmezdir. Bazıları adeta Don Kişot'un yeni çağa karşı savaşması gibi, doğru önderliksel gelişme ile savaşmaktadırlar. Halbuki, bunlarla savaşan yaşayamaz. Bunlarla bütünleşen yaşamın en yücesini yaratır. Eğer kişi yaşamın en soylusuna ulaşmak istiyorsa görevinin adamı olur. Bu konuda otorite olur, önemli görevler alır, olgun ve dirayetli bir kişiliğe ulaşır. İşte böylesi

görev adamlarının, sonuna kadar yanındayız. Bunun için arkadaşlara sonuna kadar da yardımcı olmaya hazırız. Bazılarının durumuna gerçekten şaşırıyoruz: Bir yandan partinin iyi bir dışlisi, görev adamı olmak istemiyor, diğer yandan ise partiden vazgeçmiyor. Gerçekten bunların durumuna bakıp da acımamak elde değil. Bazıları adeta yıllarını tüketiyor, ama geldiği nokta içler acısı. Hatta bazıları daha da ileri gidiyor, bu yılların hesabını partiden çıkarmak istiyor. Başarısız bir pratiğin sahibi olarak, sürekli boşluğu yaşayan ve görevlerin boşa çıkarılması için çalışmış olan biri, partiden hak isteyemeyeceği gibi, ilgi de beklememelidir. Böylesi bir yaklaşım dürüst bir tavır değildir. Bu tür tiplere safları sıkı bir şekilde kapalı tutmak gerekir.

Bütün bunlardan nasıl bir sonuç çıkarılabilir? Partimizin doğru önderlik ve yönetim gerçeğine ulaşmak için, hiçbir karşı çaba, sinsi, muğlak ve açık tavır engel olamaz. Şu iyi bilinmeli ki, hiçbir şey gerçek bir parti militanlığından, örgütsel görevleri başarmadaki bilinç, çaba, azim ve istek kadar daha değerli olamaz. Bizde mücadele ancak bu temelde kazanılabilir. Militanlarımız, bütün örgütsel faaliyetlerinde temel almaları gereken gerçekliklerin bunlar olduğunu derinden yüksek bir sorumluluk ve duyarlılık ile kavrayıp çözümlayebildikleri oranda, hem kendi yetkinleşmelerini geliştirecekleri gibi, hem de gerçekten arzulanan önderler seviyesine gelebilirler. Bunun dışında hiçbir yönetime itibar edilmemelidir. Bir militan, bunun mücadelesini sadece kendisinde değil, bütün çevresinde vermeli ve hakim kılmalıdır.

Doğru önderlik ve yönetim gerçeğini hakim kılmak için, meseleleri daha somut olarak ortaya koymaktayız. Yine, doğru gelişmemizi dumura uğratmak isteyen olumsuz öğelerin üzerine de gitmekteyiz. Bunların teşhir ve tecritini yoğun bir şekilde yürütmekteyiz. Böylesi bir faaliyeti yoğun olarak sürdürmemiz, işte bunların bu özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Bu anlayışlar, örgütlenme ve eylemi imkansız kıldıkları, parti taktiğimizin hayata geçirilmesini en tehlikeli bir biçimde kemirdikleri için, teşhir ve tecriti yoğunlaştırmaktayız. Kongre belgeleri, parti belgelerimizi ve uzun bir süreden bu yanadır yapılan değerlendirmelerimiz, bu konudaki tutumumuzun haklılığını ortaya koymaktadır. Yine birçok arkadaş, bizzat

bu durumu yaşıadı. Buna rağmen, biz böylesi olumsuz gelişmelerle bir kez daha karşılaşmamak için bu kadar değerlendirmeyi yaptık.

Devrimin, doğru önderlik konusu başta olmak üzere her konuda var olan inadı, her türlü bireysel inattan daha güçlüdür. Devrimci örgütlenmenin inadı çok güçlüdür, buna inanmalısınız. Yani o eski “Kürt kafası”yla ya da Türkiye solunun kafasıyla yaşamayalım. Biz kemalizmi, ağalığı ve aşiretçiliği mahkum ettiğimiz kadar, bunun dolaylı yansımalarını da mahkum ediyoruz. PKK şu olayı netleştirecek ve kesinleştirecektir: PKK kadroları adeta yağ gibi kayar, bir örümcek gibi ise örgütleyicidir. Yeniye yüksek bir örgütlenme ile yaratır ve bu çalışmada yer alan insanları adeta hamur gibi yoğurur ve biçim verirler. Yine, herkese görevini ve rolünü tam oynatırlar. Böylece arzulanın önderliğe ulaşırlar. İşte PKK kadroları bunları başaran adamdır.

Her arkadaş da böylesi bir düzeye ulaşmak zorundadır. Bugün öz çıkarlarımız ve ülkemizin bağımsızlığı bunu gerekli kılmaktadır. Bunun dışında hiçbir yöntemle ulusal ve sınıfsal mücadeleyi kazanamayız. Bizim bütün bunları geliştirmemiz, halkımızın azgın düşmanı faşist TC ile tarihi hesaplaşmayı yapmak içindir. Bizim karşımızda zorlu bir faşizm vardır. Bu faşizmin yüzbinlerce devrimciyi ezdiğini, örgütsüz bıraktığını ve tanınmaz hale getirdiğini unutamayız. Faşizmin olduğu her yerde mutlaka büyük anti-faşistler de olmak zorundadır. Ortada bu kadar uygulama olacak, bir de her şeye ve hem de en haksız bir biçimde hakim olacaklar! Buna karşın bizim devrimci topluluğumuz da görevlerine karşı bu kadar ilgisiz, sorumsuz ve başarısız kalacak! Açık ki, böylesi bir durum kişiye büyük bir rahatsızlık verir ve kişi kendisini rahat hissedemez. Dar ve basit bir eylemcilikle sorunların üzerine yürünemez ve bu görevlerin altından kalkılamaz. Mesele olan, sorunu köklü bir biçimde çözmektir. İşte biz böylesi bir çözüme mutlaka ulaşacağız.

Bugün PKK kendi şahsında önderlik sorununu çözümlerken, aynı zamanda Türkiye solunun da büyük bir eksikliğine çözüm getiriyor. Dolayısıyla PKK, ulusal olduğu kadar enternasyonalist bir görevi de gerçekleştiriyor. Bunun için militanlarımızın temsil ettiği kişilik çok yetkin olmak zorundadır. Atılan her adım büyük bir sorumlulukla gerçekleştirilmelidir. Kişilerin geçmişi böylesi

bir görevi yerine getirmede fazla bir önem taşımamaktadır. Bizi bekleyen görevler mutlaka önderleşme konusunda büyümemizi şart koşmaktadır. PKK, böylesi bir büyüklüğe sahip çıkan bir örgüttür. Bu büyüklüğe ulaşmak için şehitler vermiş ve büyük acılar yaşamaktadır. Dolayısıyla PKK, hem böylesi bir büyüklüğe layıktır ve hem de bu görevlere sahip çıkmak zorundadır. Bizdeki namus, uyum, yoldaşlara ve halka bağlılık, dürüstlük ve onurluluk anlayışının anlamı budur.

Halkımızın öz çıkarları önüne dikilen en büyük handikaplardan biri olan bu handikapı mutlaka aşacağız. Örgütlenme bazılarının yaptığı gibi lose ve laçka bir örgüt yaratmak değildir. Bu tür örgütlenmeler, her türlü ilkesizlik temelinde kitleleri bir araya getirirler, ama bir faşist darbe bu örgütlenmenin altını üstüne getirmek açısından yeterlidir. Biz böyle bir örgütlenmeye veya bu tarzda bir boşluk doldurmaya ilgi bile duymuyoruz. Bizim örgütlenmemiz yoğun ve sıcak savaşım ortamında ideolojik, politik ve askeri görevlerin içiçe somutlaştığı bir militanca örgütlenmedir. Bu sadece bir komiteye işlerlik kazandırmak için değil, bahsedilen örgüt hayatın her alanında en yoğun silahlı mücadelenin örgütlendirilmesinden tutalım, kitlelerin gereksinim duyduğu en gerçek örgütlenmelere kadar, başarı ile çözümlenmesi gereken bir örgütlenmedir. Bu örgütlenme her düzeyde gerçekleştirilmek ve yaşamın her yönüne hakim kılınmak zorundadır.

PKK önderlik gerçeğine ulaşılmasını ve bu temelde dev bir başarının yaratılmasını bir gün içinde beklemiyoruz. Mevcut militan yapımıza zaten böylesi bir dayatmamız da mevcut değildir. Bu, şu anlama gelemez: Hiç çaba göstermemek. Hayır! Olağanüstü bir çaba ve gücü mutlaka göstermek ve önderlik gerçeğinin temsilini tam olarak yapmak zorundayız. Sürekli vurguladığımız gibi bu olmazsa olmaz tarzında bir görevdir. Sadece halkımızın bu gününü değil, geleceğini kurtarmak da böylesi bir görevin gerçekleştirilmesi ve yerine getirilmesine bağlıdır. Bunun için olağanüstü çabanın yanısıra, en küçük olanaklar bile birleştirilerek, bu görevin gerekleri yerine getirilmelidir. Bu konuda endişelerimizin artmasının nedeni, arkadaşların en basit örgüt sorunlarına bile çok yetersiz, ilgisiz ve yönemsiz yaklaşımlarından dolayıdır. Eğer her arkadaş bulun-

duğu yerde rolünü tam anlamıyla oynayabilseydi, bugün çok daha ileri gelişmeler içinde bulunurduk. Rusya devrimcilerinin ve dünya halklarının büyük lideri Lenin, “Bana yüz devrimci verin Rusya’nın altını üstüne getireyim” diyordu. Oysa bugün bizim sayımız yüzleri çok aşılıyor. Yine, eğitim ve örgütlenme için her şeyimiz var. O zaman bütün bunların asgari düzeyde bile kullanılmaması neyi ifade eder? Bu konuda ilgisizliğin, isteksizliğin ve çağa gerektiği gibi girmedeki zayıflığın varlığını gösterir.

Parti ve halkımız, III. Kongre ile birlikte yeni bir dönemin içerisine girmiştir. Bu dönemin özellikleri ve önemi bilinmektedir. Yaşamak ve halkımızı bağımsız bir ülkeye ulaştırmak istiyorsak, bu dönemi mutlaka ama zayıf bir şekilde değil, en görkemli bir güçlükte kazanmamız şarttır. Yeni dönemi bu şekilde kazanmak için arkadaşlara gerekli olan eğitim verilmiş, görevleri konusunda ise istenildiği kadar aydınlatma yapılmıştır. Bütün bunlar da bir devrim için yeterli düzeyde gerçekleştirilmiştir. İşte burada önemli bir sorun olarak, anlayış meselesi karşımıza çıkmaktadır. Bu konuda soruna doğru yaklaşılsa çözüme de ulaşmak mümkündür. Fakat arkadaşlar kendilerini öylesi bir duruma düşürüyorlar ki, hiçbir şekilde kabul edilmemesi gereken bir durumdur. Yeni dönemde bu tür olumsuzlukların bir daha karşımıza çıkmaması için bu değerlendirmemizi geliştirdik.

III. Kongre ile birlikte açılan yeni dönemde en önemli görevimiz olan silahlı halk savaşını geliştirmek, bu temelde parti, cephe ve ordu örgütlenmesini derinleştirmek ve zaferi kazanmak için önderlik ve yönetim gerçekliğimizin bütün temel hususlarını yerine getirmek zorundayız. Bunlar yerine getirildiğinde ise başarılı bir pratik ve büyüyen bir devrimcilik mümkün olacaktır. İşte, bütün partili militanlarımız, bu gerçekliğe ulaşmayı sadece bir görev olarak değil, bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmanın biricik, vazgeçilmez bir gereği olarak da benimsemelidirler. Parti saflarında doğru yaşamın, çalışmanın ve ilerlemenin yolu, olmazsa olmaz kabilinde önderlik gerçeğine, yani PKK gerçekliğine ulaşmaktan geçmektedir. Bu gerçekliği temsil gücüne ulaşanlar tarihin ve çağımızın önlerine çıkardığı görevleri bir kahramana yakınsır bir şekilde yerine getirirken, bunun karşısında duranlar ise ezi-

lip geçilecektir. Böyleleri bırakalım yaşam olanağı, nefes almak koşullarını bile kendileri için yaratamazlar. O halde, PKK gerçekliğine ulaşmak ve bunun bir gereği olarak doğru önderlik gerçeğini bütünüyle temsil etmek başarılmalıdır.

Aralık 1987

PKK’de stratejik ve taktik önderlik sorunu

Uygulamada ortaya çıkan sorunlar ve görevlerimiz

Şimdiye kadar önderlik sorunu konusunda hem genele, hem de somut duruma ilişkin yoğun değerlendirmeler yaptık. Şu bir gerçektir ki, önderlik biraz yetenek ve kültür, biraz da pratik gelişmeyle mümkündür. Ancak bu konuda kendini sınırlama, rolünü oynamak için gücünü ortaya koymama, rolünü görememe, görüp de gereken çabayı harcamama tanık olduğumuz durumlardır. Birçok kez değindiğimiz gibi, bu, mevcut sömürgecilik statüsü ve toplumsal gerilikle doğrudan ilişkilidir. Biz, durmaksızın bu gerçekleri ortaya koyuyoruz. Bunların aşılması ve olumlu bir çözüme ulaşılması için çaba harcıyoruz. Tabii bunlar yetmiyor. Çünkü asıl olan, insanın kendi öz gerçekliğidir. Bunda ısrarlı davranma, devrimci gerçekliği kabul etme, bu temelde kendi gerçekliğini değiştirme ve bunu sürekli kılıp olumsuz olanla çatıştırma, gelişmeye yol açacaktır. Bu aynı zamanda kayıpların ve kazançların durumunu da belirler.

İçinde bulunduğumuz dönemde önder olmak ve bu temelde devrimci görevleri gerçekleştirmek, ancak partimiz tarafından çi-

zilen çerçeve içinde hareket etmekle mümkün olabilir. Önderlik sorunu günümüzde en yaşamsal sorunlarımızın başında gelmektedir. Başka türden yaşam biçimlerine göz dikmek, toplumda ortalama insanın denediği yollardan birine talip olmak, aslında PKK'nin bütün yönlerden kapatmaya çalıştığı, önderlik ve yeni yaşam tarzı olarak egemen kılmak istediği oluşumdan kopmaya neden olmaktadır. Tabii bu da gerekli tepkiyi ve karşı dayatmayı beraberinde getireceği için, kişinin aleyhine sonuçlanmaktadır. Partinin önderlik hattı ile öteki çeşitli yollar arasındaki çatışmada kişi belki de kendisini kurtarabilir. Belki de bir süre için kendisini maskeli bir biçimde gizlemeyi başarabilir. Ancak yine de bu savaşımında kaybeden taraf er geç kişinin kendisi olacaktır. Mademki günümüzde her zamankinden daha fazla toplumun gelişimini devrimci doğrultuda işleterek onu özgürleştirme görevimiz vardır; mademki partimiz bunun anahtarı haline gelmiş ve bu sorunu çözümüleme eylemine girişmiştir; elbette buna önderlik edecek olanlar da bu anahtarı çevireceklerdir. Bunun için anahtarı yuvasına iyice sokup gereken gücü gösterecekler ve kapıları birer birer açmak için uğraşacaklardır. Açılan bu kapılardan, kendilerini bekleyen görevlerin üzerine yürüyeceklerdir.

Şimdi önümüzde duran en büyük sorun şudur: Neden güçlü önderlere sahip değiliz? Önder diye ortaya çıkan bazıları, neden önderlik sevdasına tutularak, bu iflah olmaz hastalık içinde hem kendilerini hem de bizi zor durumlara sokuyorlar? Böyleleri neden büyük zararlara ve kayıplara yol açabiliyorlar? Bu hastalığı gidermek nasıl mümkün olacaktır? Böyle önder olacağına hiç olmaması daha çok tercih edileceğine göre, bunun çözüm yolu nedir? Elbette bizim yapay ve hastalıklı önderlere ihtiyacımız yoktur. Ne var ki bizde yaygın olarak gelişen bu hastalık, aynı zamanda toplumumuzda, “biz adam olamayız” tarzında ifade edilen “teori”nin pratikte karşılığını bulmasıdır. “Adam olma” işini en kötü bir tarzda gerçekleştirmekten kaçınmak zorundayız. Bunun yerine, özlenen dava adamları olmak için bütün gücümüzü ortaya koymalıyız. Kadrolarımızın bunun ne denli farkında olduklarını bilemiyoruz. Ama biz olağanüstü bir çabayla halkımızın arasından böylesi adamlar toplamaya ve yetiştirmeye çalışıyoruz.

Tabii dava adamı deyip geçmemek gerekir. Belirttiğimiz gibi bizde öylesi örnekler ortaya çıkıyor ki, bir ahmak tipin yapmayacağı şeyleri yapıyorlar ve ardından gelip, ortalığı temizlememizi istiyorlar. Bunlar bizi çok yönlü bir biçimde düşündürüyor. Değişik zeminlerde ortaya çıkan bu tiplerin çözümlemelerini doğru yapmak, halkımızın gereksinim duyduğu dava adamlarını bulup ortaya çıkarmak ve kendilerini gerçek militanlar haline getirmek, ancak yüksek bir pratik mücadele ile mümkündür. Böyle bir görev bugün mevcut gelişmelerin bir ürünü olarak öne çıkmaktadır. “Bizden adam çıkmaz” anlayışını savunmak veya “çıkarsa bile ancak böyleleri çıkar” demek, bile bile gözlerini gelişim gerçeğine ve çağımızın temel gerçeklerine kapamak, olmazsa olmaz nitelikte olan ve halkların gelişmesinin temelinde yatan gerçeklere göz yummak demektir. Bu, gelişmeden alıkonulmuş, baskıya ve sömürüye açık hale getirilmiş, kötürüm kılınmış ve onurdan düşürülmüş düşkünler ülkesinin düşkün tipleri olarak yatalak yaşamaya mahkumiyeti bilerek kabul etmek demektir. Böyle bir tutum ise insana ve insanlığa en büyük saygısızlık anlamına gelmektedir. Kuşkusuz böyle bir tutum asla itibar görmeyecektir.

Kadrolarımız kendilerini aldatmadan, şu ya da bu gücün sunduğu sahte ilerleme ve gelişme telkinlerine aldanmadan özgür gelişme kurallarına bağlılığı bir karar olarak kendilerinde işletmek ve her şeye rağmen sürdürmek zorundadırlar. Kadrolarımız bu sorunları ele alıp çözümlerken, sık sık belirttiğimiz gibi, ya sorunların altında ezilip kalıyorlar, ya teğet geçiyorlar, ya da bu sorunu çok kötü bir karikatüre dönüştürüp eskisini bile aratmayacak sahte önderler olarak sahneye çıkıyorlar. Hatta bazıları başımızda düşmanın jandarmasını ve polisini aratmayacak bir biçimde kendilerini yitirmiş hastalar durumuna düşüyorlar. Bu durum kabul edilemez. Böyle olmaktansa sıradan bir emekçi olarak yaşamak bile daha çok tercih edilecek bir yaşam şekli olabilir. Kuşkusuz tarihsel bir hamleye giriştiğimizde böylesi aksaklıklar ortaya çıkacaktır. Doğru dürüst bir binek hayvanına bile binmesini bilmeyen bir kişinin kalkıp pilotluk yapması son derece yadırganacak bir husustur. Sürekli boyun eğmeye alışmış, her türlü toplumsal gelişmeden alıkonulmuş bir kişiyi önderlik konumuna getirmek, “şöyle iyi yazı-

yor” ya da “şöyle iyi zikzaklar çiziyor” diye önder ilan etmek hiç de doğru değildir. Ama bu böyledir diye bizden önderler çıkmaz veya önderler yetiştiremeyiz demek de doğru olmayacaktır. Çetin kural-
ların sınavından geçerek böylesi adamlar olmak bir zorunluluk ola-
rak önümüzde durmaktadır.

Şimdi bu tür bir darboğazda veya böyle bir aşamada her arkadaş şu veya bu şekilde zorlanmaktadır. Düşüncede çelişik yaşamaktan tutalım, pratik adımlardaki ikircikliğe kadar birçok şey kadrolarımızı adeta kanser mikrobu gibi yakalayıp eritmekte, zayıflatmakta ve daha sonra öldürmektedir. Bize düşen görev, böyle bir durumu yaşamamaktır. Her arkadaş önderlik sınavında küçümsenmeyecek roller oynayabilir. Sıradan bir savaşçı gibi yaşamaktan tutalım bir istihbarat memuru olmaya, aççılık yapmaktan tutalım mermi taşımaya varana kadar birçok işi yapabilir. Hatta kişinin mükemmel olana ulaşması bile mümkündür. Her arkadaş taktik kararlar almak-
tan tutalım parti çizgisine güçlü hakimiyeti sağlamaya kadar ilerleyebilir. Yani, görev alanı son derece geniştir. Biz böyleleri ortaya çıksın istiyoruz. Bunu mümkün kılmak için bütün gücümüzle çalışıyoruz. Bütün çabamızı ortaya koyarak bazı arkadaşları ömürboyu elde edemeyecekleri olanaklarla donatıyor ve kendilerine perspektif çiziyoruz. Kendileri için gerekli olan her türlü donanımı sağlıyoruz. Ama yine de kendilerini işleri karıştırmaktan ve önderlik sev-
dası denilen hastalığa yakalanmaktan kurtaramıyoruz.

Elbette herkes büyük adam olamaz ve halk devriminin temel işlerini çekip çeviremez. Bu konuda gerekli olan katkıyı sunamaz ve onur verici büyüklüğü gösteremez. Bu nedenle bu konudaki çelişme büyüktür. Bu, düşmanın kendisi için de geçerlidir. Düşman da kendisi için subay yetiştirme okullarını, kadro ve temel liderlik kurumları olarak ele almaktadır. Subaylarına muazzam bir liderlik vasfı kazandırmak için yoğun bir savaşım yürütmektedir. Teknik, teorik ve ekonomik bilinçlenmeden tutalım en çetin siyasi konulardaki yetkin aydınlanmaya kadar kadrolarını geliştirerek karşımıza çıkarmaya çalışmaktadır. Ancak bu çabaların temelinde haksız bir politika yattığı için fazla bir gelişme sağlayamamaktadır. Ama biz son derece doğru bir politikayı temel aldığımız için, birçok kişinin başını döndürecek ve kendisini tanınmaz hale getirecek gelişmeler

ortaya çıkmaktadır. Biz gerçek bir ortamın -tarihin emrettiği bir ortamın- içinden çıktığımız için halk önderleri düzeyine yükselme şansımız çok fazladır. Buna karşılık diğerleri karşı-devrimin önderleri olarak sivrilmeye çalışmaktadırlar.

Biz burada daha çok önderliğin bazı alanları üzerinde durmaya çalışacağız.

Arkadaşlar aslında bu konuları ihmal ediyorlar. Bu açıktır. Bilgileri son derece düz olduğu ve canlı yaşamın ve tarihin içinden sökülüp alınmadığı için iyi bir soyutlamaya dönüştürülemez ve tekrar pratiğe aktarılamıyor. Adeta bir köşede yığılmış olarak duran, bir yandan sürekli bir biçimde artırılan ve giderek yük haline gelmeye başlayan bir yığına dönüşüyor. Bizde bilgiler bir çözümleme ve pratiği geliştirme aracı, eğitim ve örgütlenme de dahil bütün gelişmeler için bir araç ve kılavuz değil, bol bol ezberlenen ve kişide giderek yük haline gelmeye başlayan bir dogmalar yığını oluyor. Tabii bu konuda pratik kötürüm kalıyor, teori ise bir yük haline geliyor. Bunun sonucunda yaşam son derece soyut kalıyor. Bu durum kaçınılmaz olarak kişiyi yanıltır ve çökertir. Öyle sanıyorum ki partinin önderlik hattını sıradan bir bilgilenme ile, birazcık coşku ve sıradan bir direnme ile çözebileceklerini sanan arkadaşların sayısı bir hayli fazladır. Bunun için çetin bir mantık çalışması, yüce bir ruhsal formasyon, ahlak ve karakter yetkinleşmesine ihtiyaç olduğu unutulmakta ve bunlar sorun yapılmamaktadır. Bunlara göz dikilmemekte ve gerekleri yerine getirilmemektedir.

Ancak böylesi davalar açısından bunlar çok kötü şeylerdir. Bu hususlarda mesafe alınmadıkça komuta özelliklerimizi geliştirmek ve böylelikle tarihin emrettiği ölçülere ulaşmak mümkün değildir. Salt teknik nitelikteki becerilerle, genel bilgilenme ve ezberlemeyle önderliğe ulaşmak olanaksızdır. Benim arkadaşlardan farkım, daha çok bu konudaki eksiklikleri görmek, bu eksiklikleri büyük bir enerji ve çabayla gidermek, bunun için her şeyden sonuna kadar yararlanmaktır. Zamanı ve zemini sürekli iyi kullanmak, öğrenmeyi pratikte hızlı ve yoğun bir biçimde gerçekleştirmek, böylelikle bizleri gerileyen -buna olası her türlü baskı ve engelleme de girer-öğelerin etkisinden hızla sıyrılmak, önderliğin gerekli kıldığı görevleri gerçekleştirmeyi bilmekte yatmaktadır. Tabii arkadaşlar böyle

davranmadıkları, adeta Allah'a havale eder gibi görevlerini partiye devrettikleri ya da sorunları dua eder gibi ele aldıkları ve duaların da gerçekleşme olanağı olmadığı için yanılğılarla dopdolu bir durum yaşanmaktadır. Önderlik bazen imamların veya burjuva düzenindeki öğretmenlerin önderliğine benzetilmektedir. Ancak bunlar önder değildir. Bunlar belli bir düzenin emrinde çalışan basit propagandacılar veya şakşakçı takımı olmanın ötesine geçemezler. Biz bu tür örnekleri ağızları çok laf yapan veya çocukları kandıran çeşitli siyasal etkilerin savunucuları olarak görürüz. Dinsel dogmaların, ekonomik ve siyasal etkinliklerin bu tür savunucuları bir hayli fazla olmakla birlikte, bunlar düzenin önderleri değildir. Türkiye'de bunlar çokça bilinmektedir. Bizde de böyle davranmak isteyenler çoktur. Böylesi laf kalabalığına getirerek kendilerini olduğundan farklı göstermeye ve gerçekleri saptırmaya çalışırlar. Ancak pratik bunların sonunu kaçınılmaz bir biçimde noktalar ve ergeç gerçek niteliklerini ortaya çıkarır.

O zaman sorun yine dönüp dolaşarak kişinin kendisini aldatması noktasına dayanmaktadır. Evet, önder, önderliğin gerektirdiği görevleri gittikçe kapsamlı bir biçimde ele alıp yerine getirmeye zorlayan adama denir. Bu konuda herhangi bir duygusallığa, gerçeklerden kaçmaya ve kaçınmaya, sorunları ucuz bir tarzda halletmeye olanak yoktur. Önderliğin bir bilim olduğu, bilimin de ancak gereklerinin yerine getirilmesiyle rolünü oynayabileceği iyi bilinmektedir. Denilebilir ki en çetin uğraşlardan biri olan önderlik sanatının bütün vecibeleri üstün bir yaratıcılıkla yerine getirilmediği zaman, sahneye lider taslakları, kopyaları ve karikatürleri çıkacaktır. Bizim açımızdan içine girilmeyecek en olumsuz durumlardan birisi budur. Bunlar bizim koşullarımızda insanı, en zarar verici ve en kötü durumlara düşürebilir. Böyle olduğu için bizde bu tip unsurlar çok erkenden ortaya çıktı; daha fazla da çıkabilir. Bu nedenle bu konunun üzerinde özenle durmaktayız.

Biz parti olarak önderliği, parti içinde sekreterlik, militanlık ve savaşıklık görevlerini çeşitli biçimlerde açtık. Tabii arkadaşlardan böylesi bir savaşın içinde salt bir direnişçilikle veya savaşıklıkla yetinmelerini istemek, bu işte yenilmelerine peşinen zemin hazırlamak demektir. Sorunları ve görevleri çok basit bir biçimde koymak

arkadaşları bu biçimde savaşımın içinde yönetmek ve yönlendirmek, bizim fazlaca itibar edeceğimiz bir şey değildir. Burjuva ya da feodal nitelikli önderliklerde bunlar çoğunlukla böyle ele alınır ve uygulanır. Bunlar, “şansımız yaver giderse kazanırız” derler. Ama biz bunların genellikle yenilgiden kurtulamadıklarını biliriz. Bizim savaşımımız gibi değişik koşulları ve özgüllükleri olan bir savaşım da işi hiçbir zaman şansa bırakamayız. Emeğin bilinçli faaliyetinin bir sonucu olarak her zaman planlı bir eylemlilik içinde olmak zorundayız. Bu konuda şansın veya dışımızdaki gelişmelerin payını en aza düşürmek durumundayız. İnsan emeğinin en gelişmiş biçimini, devrimci örgütlenme ve eylemin en yetkin biçimlerini üretmek ve uygulamakla yükümlüüz. Bu faaliyet alanlarının büyük önemini çok iyi kavramalıyız. Bunun yüksek düzeyde bir iş olduğunu, kişinin bu konuyu ancak her gün sayısız defa kendisini gözden geçirip yetkinleşmekle karşılayabileceğini ve kendisini bu temelde ilerletebileceğini bilerek, son derece gerçekçi ve gerçekçi olduğu kadar da iradeci davranmak zorundadır. Bizim tarihimizi ancak böylesi adamlar yenileyebilir.

İçinde bulunduğumuz aşamada daha fazla sonuç almak ve işi bireysel kahramanlıklardan kurtarmak istiyorsak, bilinçli ve kolektif bir önderliğin zamanı çoktan gelmiştir diyorsak, sorunu bu biçimde halletmemiz kaçınılmazdır. Bizde sorun her yönüyle yapıcılığını sürdürüyor. Ancak bazıları “fırsat bu fırsattır” diyerek bu süreci bir günlük paşalık veya beylik uğruna kötüye kullanıyor ve her şeyi ateşe vererek sorunu çözmeye çalışıyorlar. Bunlar sinsi bir biçimde sürece yaklaşp PKK'nin itibarını kullanarak bu işi kapatmak istiyorlar. Yine bazıları korkunç bir pratik çaba ve cesaret gösteriyorlar, ama işin inceliklerini, düşünce gücünü ve teoriyi, kısacası teori ve pratik birlikteliğini bir tarafa iterek, dar bir pratikçiliğin veya lafazanlığın ötesine geçemeyen teorisyenliğin sınırında bocalayıp kalıyorlar. Bütün bunlar verdiğimiz kayıpların nedeni haline geliyor. Bu durum, bu süreci durmaksızın eleştirmemize yol açıyor ve zaman kaybına neden oluyor. Bu konuda eksikliklerimizi gören düşman, üzerimize geliş tarzını yetkinleştirmeye çalışıyor.

O halde sorun son derece yakıcıdır ve değişik yönlerde sapmadan bu biçimde ele alınmayı ve çözümlenmeyi beklemektedir. Biz bu-

rada hala, birçok arkadaşın yeterince anlamadığını fark ettiğimiz bir sorunun farklı yönlerine değinmenin yararlı olacağına inanıyoruz. Bazıları PKK önderliğinin tarihsel anlamını bile yeterince çözemiyor. Bizim gerçekleştirdiğimiz somut önderliği bir yana bırakalım, kendini onunla yüksek bir bağlılık içinde tutup yürümeyi, genelde Parti Önderliği'nin ne olduğunu, bu önderliğin doğuşunu, gelişimini, yüklediği görevleri, üslubunu ve çalışma tarzının nasıl geliştiğini, kendini buna katmanın nasıl olması gerektiğini kavrayamıyor. Bu sorulara son derece yetersiz cevaplar veriliyor. Bazıları bunu vesile bile yapmıyorlar. Parti yaşamına ve olanaklarına ulaştıkça kendilerini daha fazla koyuveriyorlar ve kendiliğindencilğe kapılıp gidiyorlar. Hayır, bunlar doğru değildir. Bize göre bu durum bazılarının yükünü son derece ağırlaştırmakta, erkenden çökmelerine yol açmakta, işlerin üst üste yığılıp kalmasına ve genelde parti birliğinin bozulmasına neden olmaktadır. Öyle sanıyorum ki, her arkadaşın gönlünde iyi bir PKK'li olmak, halkın başında yürüyerek savaşı iyi yönetmek ve partili olmanın gereklerini her yönüyle yerine getirmek özlemi ve istemi vardır. Eğer durum böyle ise, o zaman partinin son derece geniş olan tecrübelerini ve partinin kendisini anlamak bu işin alfabesidir.

Bu nedenledir ki, her zaman PKK gerçekliğini doğru kavrayalım ve uygulayalım dedik. Peki, bunu neden ısrarla vurguladık? Sözümona PKK içinde kendilerini teorisyen sananların bile ya akılları bir karış havadadır, ya da karınca türü bir yürüyüşün sahibidirler. Buna rağmen yine de mükemmel bir PKK'lilik yaptıklarını sanıyorlar. Böyleleri en tehlikeli tiplerdir. Bu nedenle lafta PKK'li olup da pratikte bundan uzak olanların sayısı bir hayli fazladır. Bunları mevcut durumlarıyla parti içinde tutarsak parti olmaktan çıkmamız kaçınılmazdır. Parti olmaktan çıkmak ise, partinin önderlik sahasından vazgeçmek ve partide tasfiyeciliğin gerçekleşmesi demektir. Bu tür örneklerle sıkça karşılaşyoruz. Partililik elbette çetin bir savaşımla yürüyen bir olaydır ve daha da derinleşerek yürüyecektir. Bu konuda ilkelliğe ve amatörlüğe, kendini parti yerine koymaya, gerçeklerimizi bile bile daraltmaya ve köreltmeye kesinlikle izin vermeyeceğimiz açıktır. Şunu çok iyi biliyoruz ki, güçlü bir parti hareketi -bu güç örgütlülük ve kolektivizmdir- bütün örgütsel kural-

ların sağlıklı işleyişi ve somutta gerçekleşmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Bu gerçekleşmeden, partinin fazla gelişemeyeceği çok açıktır. Dolayısıyla biz hep işin bu yönünü esas alacağız. Yani parti sorunu, ya da parti faktörü her gelişmenin temelinde yer aldığına göre, bunun doğru kavranıp uygulanması sürekli bir dayatma olmanın ötesinde ele alınmak zorundadır. Parti silahını sürekli yetkinleştirmeye, bu silahı paslı bir biçimde bırakmamaya, onu sürekli işletmeye, her koşul altında savaşır bir silah olarak hazır halde tutmaya ve yoğun bir biçimde kullanmaya dikkat edeceğiz. Partililik savaşımında arkadaşların tecrübesi bir hayli zayıftır. Bunu defalarca belirttik. Yapılan hataların sağlıklı bir partililikle ilgisinin olmadığını defalarca ortaya koyduk. Halkımızın tarihinin bugünkü aşamasında örgütlü yaşam, ekmek ve su kadar gereklidir. Halkımız bugün örgütün sesine kulak vererek onurunu ve kimliğini korumaya çalışmaktadır. Biraz sürekliliği sağlanan bir örgütlülük ve parti örgütlenmesi bugün tek onurlu yaşam biçimi olan devrimci özgür yaşama doğru gidişte ve biraz olsun halkımızın kendisini bulmasında tek çaredir. Bu yüzden böylesi bir çareyi kendi elimizle aksaklığa ve kesintiye uğratmamızın kabul edilebilir hiçbir yönü yoktur. Yine de direnmeyle en çok karşılaşan konu örgütlenme çalışmalarında parti dışı konunun yaşanmasıdır.

Düşüncede parti politikasına karşı herhangi bir itirazla karşılaşmamız sözkonusu değildir. Buna karşılık, bu politikanın örgütsel uygulaması ve eyleme geçirilişinden büyük bir kaçış vardır. Burada sık sık tasfiyeciliğe düşülmektedir. Partili olmanın gereklerinin yetkin bir biçimde karşılanamaması, birçok partinin tarihinde görüldüğü gibi, pratikte oportünizm, örgütlenmede sağcılık, her türlü tasfiyecilik ve kötü bir yenilgi demektir.

Çetin örgüt savaşçılığında arkadaşların sergiledikleri örnekler yok denecek kadar azdır. Eylemin örgütlenmesinde ve denetlenmesinde, günlük pratik yaşamın devrimci bir tarzda yürütülmesinde sarfedilen dikkat ve duyarlılık çok az, ya da yetersizdir. Bunun için bu konuları mutlaka çözüme kavuşturmak zorundayız. Elbette her arkadaşın ulaşamayacağı hususlar vardır; önderlik sanatında görev olarak gündemine alacağı ve alamayacağı şeyler vardır. Yine gücünün yetebileceği ve yetemeyeceği durumlar

bulunmaktadır. Parti çıkarları elverdiği oranda kendisine yüklenecek ve yüklenemeyecek şeyler söz konusudur. Bu nedenle kişinin bütün bunların içinde kendi rolünü görmesi ve tanımlaması, görevlerini ona göre gerçekleştirilmesi, özellikle örgütlenme ve eylemde parti çizgisini uygulaması, kısacası taktik önderliği işletmesi ve çizginin bu yönünün gereklerini yerine getirmesi kaçınılmaz bir görevdir. Her militan bu konuda düşünmesini ve uygulamaya girmesini bilmek durumundadır.

Burada her şey çoğunlukla birbirine karıştırılmakta, çokça görüldüğümüz görev, yetki ve sorumluluklar karışıklığa boğulmakta ve kötüye kullanılmaktadır. Bu konuda bir görev suistimali vardır. Öylesi bir yetki gaspı ortaya çıkmaktadır ki, insanın aklını oynatır niteliktedir. Biz henüz devlet kuruluşuna geçmiş veya alabildiğine gelişmiş bir parti aşamasına ulaşmış bir hareket değiliz. Bu nedenle parti saflarında bazen katlanılması olanaksız bir yığın olumsuzluk ortaya çıkmaktadır. Önderlik adı altında yetki gaspını bir yana bırakalım, görevler karşısında laubali davranma gibi, düşmanın bile cesaret edemeyeceği tasfiye hareketi yürütülmektedir. Bozguncu faaliyetlerde bulunmak bir hak ve yetki haline getirilmektedir. Bu çok vahim bir durumdur. Elbette buna çare bulmak gerekir. Bu çare sadece Parti Önderliği'nin partinin başında bulunması değildir. Aklı başında olan ve emeğine karşı saygılı herkesin parti işleri konusunda yüksek bir bilinç ve duyarlılıkla hareket etmesi, kişinin kendisine öz saygısının da bir gereğidir. Eğer kişi az da olsa halka hizmet etmek istiyorsa ve halkın davasına bağlıysa böyle davranmak zorundadır. Hele iyi bir insan olarak yaşamak ve parti başarıya götürülmek isteniyorsa, bu vazgeçilmez bir görevdir. Kişi eğer önderlik hattına bağlıysa, bu görevin derecesi daha da artacaktır.

Peki, biz bu yetki gaspını, görevlerin kötüye kullanılmasını ve görevlerden kaçmayı nasıl önleyeceğiz? Nasıl bunun önüne geçeceğiz? Görevlerini ve yetkilerini iyi kavrayan, görevlerini iyi tespit edip üzerine yürüyen, kolektivizmi uygulayan, bu konuda altüst ve azınlık-çoğunluk ilişkilerini iyi işleten, zamanı iyi ayarlayabilen ve bunu ikirciksiz kullanabilen örgüt yönetecek adamlar haline gelmeyi nasıl başaracağız? Bütün bu sorunları asli sorunlar olarak ele alıp şimdiye kadar asgari de olsa çözüme bağlamak gerekmektedir. Bu

konuda gerek kadroların ve gerekse benim yapabileceğim şeylerin çapı ve sınırı bellidir. Ancak öyle anlaşılıyor ki, bizim genelde parti için açtığımız çerçeveyi bazıları adeta bir aşiret çadırına benzetiyor ve bu çadırın içine girmekle adeta her şeyin hallolacağını sanıyorlar. Bu durumu henüz yeni yeni oluşmaya başlayan karmaşık bir aileye benzetmemek mümkün değildir. Çadırın açılması aslında ne bir evin korunması, ne de evin düzeninin sağlanması demektir. Bu sadece bir çerçevedir. Ailenin güneşten, doludan ve yağmurdan korunmasıdır. Çadırın bazı parçaları henüz tamamlanmamıştır. Bu çadırın içinde kendini hemen rahat hissetmek ve “evdir” deyip içinde oturmak kabul edilebilir bir şey değildir. Çünkü böyle bir durumumuz yoktur; PKK henüz yeni kurulan bir çadırır.

Bugün halkımızın devrimci hareketini nasıl yönetiyoruz? Bu hareketi nereye kadar getirmişiz, eksiklikleri nelerdir? Halkımızın her evladının buradaki yeri ve rolü ne olmalıdır? Sorunu kavramanın da ötesinde, nasıl işimizin erbabı olacak ve üzerimize düşeni nasıl gerçekleştireceğiz? Düşünüp öğrenerek, araştırarak, deneme ve sınamayla yanlışlıklardan sürekli arınarak, “benim rolüm ve durumum şudur” diyebileceğimiz bir noktaya gelmezse, bu işi bir ayaklanma hareketinin ötesine götüremeyiz. Yani proletaryanın devrimci önderlerinin çokça sözünü ettikleri gibi, bir halk ayaklanması, ya da bir köylü veya aşiret isyanı yaratmanın ilerisine geçemeyiz. Tabii durum böyle olunca düşman tarafından yutulmak da son derece kolay hale gelecektir. Eğer bugün yaşıyorsak, biraz da böylesi bir isyancılığı engellediğimiz içindir.

Bizdeki isyancılık ilkel isyancılıktır. Devrimciliği bir isyancılıktan ibaret gören arkadaşlarımız çoktur. Bazı arkadaşlar proletarya devrimciliğini ülkeye taşımak için son derece isteksiz davranıyorlar; kin ve öfkenin her şeyi kurtaracağını sanıyorlar. Bu, kişiyi anarşizme, maceracılığa ve daha da kötüsü pasifizme kadar götürür. Bundan sonrası için profesyonel devrimcilik esastır. Bu devrimcilik, kurallı ve örgütlü, sürekli kurumlaşmayı dayatan, halkın devrim kalkışını örgütleyen ve onu çeşitli aşamalarda ilerleten, halkı altından kalkamayacağı eylem biçimlerine sürüklemeyen, ama eğer başarılılarsa kendisini mutlaka eylemliliğe kaldıran ve örgüt görevlerini başarabilen bir devrimciliktir. Devrimin ancak böylelikle geli-

şebileceği kabul edilmeli, bunun dışındaki bir devrimciliğin tehlikeli olduğu bilinmelidir. Devrimciliği bu çerçevenin dışında göstermek isteyenler çok kötü örnek olur ve yüzlerce kişiyi şaşırırlar. Bu şaşkınlığın acısını da parti ve halk öder. Böyle bir duruma izin vermemenin büyük önemi ortadadır. Hele hele kendilerini iyi niyetli sanıp böyle bir devrimciliğin PKK’de yaşayabileceğine inananlar, bilmeden partiye en büyük kötülüğü yapmaktadırlar.

Evet, biz bunları aşmak zorundayız diyorum. Çünkü bunlar aşılmazsa, sürekli yenilgiye giden yolları şimdiden döşemiş oluruz. Bunu engellemek bizim için zorunlu bir görevdir. Fethetme ruhuna sahip olan hiçbir arkadaş, “biz bu işlerin erbabı değiliz” biçiminde bir iddiada bulunamaz. “Bu işler bize göre değildir, biz özgürleşmek ve kurtuluşa yönelmek istemiyoruz, biz yüzyıllardan beri alışageldiğimiz yaşamdan kurtulamayız” denemez. Bunlar kabul edilebilecek sözler değildir. Bunu bir hakaret olarak değerlendirmek gerekir. Adam olmak, akıllı adamlar olmak ve örgüt adamı haline gelmek, bugün bizim için ekmek ve su kadar gerekli olan şeylerdir. Bunu tartışmak bile saçmadır. Ama bazıları yaşam biçimleri ve sahte örnekleriyle sağlıklı bir tartışmayı bile engelleyecek kadar küstah, kaba ve çirkin bir yığın tutuma giriyorlar. Tabii yaramazlık bunların bir özelliği olduğu için bunu zevkle yapıyorlar. Kuşkusuz bunlar önderlik çözümlmeleri değil, düpedüz ahlaksızlıktır, bunlar düşmanın uyguladığı yöntemlerin parti saflarında hortlatılmasıdır. Eğer devrimcilikten bahsedilecekse, bunlar yaklaşılmaması ve göz önüne getirilmemesi gereken tehlikeli ve sakıncalı şeylerdir.

O halde geriye, doğru yolda yürümek kalıyor. Doğru yolda ısrarlı bir çaba ve aydınlatmayla şaşmadan yürümek, herkes gibi kurallara bağlı bir biçimde yürümekle mümkündür. Bir fitne-fesat hareketi bu konuda bir tartışma açabilir, ancak bir devrimci hareket asla böyle davranamaz. Aslında birçok kişi doğru yolda tartışma adına yaptıkları şeyin bir bozgunculuk faaliyeti olduğunun farkında bile değildir. Tabii biz büyük kargaşa çıkmasın ve kafalar karmakarışık hale gelmesin diye kervanı durdurmadan işleri ilerletmek istediğimiz için, böylelerine fazla yüklenmiyoruz. Ama şurası açık bir gerçektir ki, bu konularını tekrarlar ve olur olmaz yerlerde sergilemeye devam ederlerse, bunları hemen yolun dışına

çıkarmak gerekir. Yapılması gereken en basit işlem budur. Yoksa lümpenler ordusu bile bunlara tahammül edemez, böylelerine tahammül gösteremez.

Ne var ki, böyleleri bizde hiç de az ortaya çıkmıyor. Ölçüleri zorlamak da diyemeyeceğim, son derece ölçüsüz yaşam biçimlerini dayatanlar ve bunu kendileri için bir hak olarak görenler az değildir. Biz bunu bir tarz olarak kabul edip tartışmayız. Bu, düpedüz yabancı oluşumların, yani dışımızdaki güçlerin, olayların ve faaliyetlerin bizi tehdit etmesi demektir. Buna karşı ancak tedbirler alınabilir ve savunmaya geçilebilir. Bunlar istiyorlar ki, biz her şeyimizi ardına kadar kendilerine açalım. Böylelikle kafamızı oysunlar ve bizi dağıtsınlar. Bunların hak ve hukuktan anladıkları şey budur. Biz de bu konuda biraz tecrübesiz olduğumuz, yüzyıllardan beri örgüt hakkımızı bir türlü aramadığımız, ulusal ve sınıfsal gelişme ve haklar konusunda son derece geri bir yaşantı içinde bulunduğumuz için, bu baylar bunu vesile bilerek rahatça hareket ediyorlar. “Ne de olsa boyun eğmeye alışmışlardır, yüzyıllardan beri oluşan güçlü kalıtsal özellikleri vardır, istersem kendilerini uyutabilirim, birbirlerine kırdırabilir ve uçurumdan aşağı yuvarlayabilirim, kendilerini dağıtabilirim, bizdeki o meşhur kavgacıkların küçük örneğini burada gerçekleştirebilirim” diye düşünen iyi ya da kötü niyetli tiplerin sayısı hiç de az değildir. Belli ki bizim de toparlanmaya ihtiyacımız vardır, yoksa bu türden düşkünlere değil. Biz insanlık kavgasındaki yerimizi almaya ve mütevazı de olsa bir köşede bu kavgayı soylu bir biçimde yürütmeye ihtiyaç duyuyoruz. Bu baylar kendilerini açık sayarlar, şöyle ya da böyle kendilerini marifet sahibi sanırlar. Ancak bunların kendi başlarına karınlarını bile doyuracak güçte adamlar olmadıkları ve yedikleri birçok şeyi hak etmedikleri bugün açığa çıkmış durumdadır.

O halde yüce emeği temsil ettiğimiz ve bunun en gelişmiş biçiminin devrim için harcanan emek olduğunu söylediğimize göre, bu konuda titiz ve duyarlı olmak, bizi asıl faaliyetlerimizden uzaklaştıracak ruhsal belirtilerden ve temel politik hatalara düşmekten kaçınmak ve doğru olan her şeyi ortaya koymak zorundayız. Bunun da ötesinde, bu zorunluluk şiddetli bir ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Dikkat edilirse bu anlatılanlar genel çerçevede kalmaktadır.

Ama yine de bunların yaşadığımız örgüt gerçeğinin önemli bir yanını ifade ettiğini, bir eksikliği ortaya koyduğunu ve bu eksikliğin mutlaka giderilmesi gerektiğini vurgulamak gerekmektedir.

Önderlik gelişiminin önemini belirttik. Elbette bunun için harcanan çabaları küçümsemiyorum. Her arkadaşın yaşantısının başlıca özelliği, bizim bile bu koşullarda kolay kolay yüklenemeyeceğimiz birçok şeyi kapsamaktadır. Ama yine de bütün bunların yetmeyeceği ortadadır. Burada stil, üslup, yerinde ve zamanında iş yapmak, çözümleyici olmak ve kendine özgü kanun icra etmek önemlidir. Bir müzik aletine çok çeşitli biçimlerde vurulabilir. Ancak tek bir biçim bir melodiyi, bir türküyü veya bir şarkıyı terennüm edilebilir. İstendiği kadar teller çekilsin, istendiği kadar ses çıkarılmaya çalışılsın, ortaya çıkan şey müzik olmayacaktır. Davula istendiği kadar hızlı ve kuvvetli vurulsun, çıkan ses kulağa hoş gelmeyecektir. Her vuruş tarzı müzik sesini vermeyecektir. Hele iyi bir müzik parçasını ortaya çıkarmanın ne denli zor olduğu çok iyi bilinmektedir. Her sesin iyi bir şarkı ya da türkü anlamına gelmediği açıktır.

O halde örgüt faaliyetlerinde her çabanın ve her düşüncenin olumlu olanı biçimlendirmeye yetmediğini bu örneklerden çıkararak mümkündür. Bazılarına belki öyle gelebilir. Ancak işin incelikleri, duyarlılığı ve pratik tarafından doğrulanışı sürekli üzerinde düşünülmesi ve gözden geçirilerek yetkinleştirilmesi gereken bir konudur. Kişi bu işle kendisini geliştirip yetkinleştirebilir. Bu konuda ne geçmiş kalıplara sığınmak, ne dışımızdaki dayatmalara boyun eğmek ya da bunların etkisini belirleyici neden olarak ileri sürmek, ne de tecrübe noksanlığından bahsetmek ve fazlaca birbirimize sığınmak dürüst bir yaklaşım olabilir. Nedeni kendimizde aramak, işin çözümlenişini kendimizde gerçekleştirmek, burada net ve yığıtçe davranmak bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Bu konuda hem abartmacı olmamak, hem de yenilgi mantığıyla soruna yaklaşmamak gerekir; tersine onun emrettiği gelişmeyi yaşamak ve olanakları doğru değerlendirmek gerekmektedir. Düşman açısından, bu bir kurmayın tanımı, eğitimi ve gelişimidir. Biz de buna bir militanın gelişimi adını veriyoruz. Yani bu konuda yaşam herkesi sayısız tercihlerle karşı karşıya bırakmaktadır.

Parti esas olarak genel hattı belirler. Bu hattın uygulanışı kişinin

maharetine, yaşamı kavrayışına ve değerlendirmesine bağlıdır. Burada dogmalara sığınmamak ve partiyi ortaçağa özgü bazı doğaüstü güçlere benzetmemek büyük önem taşımaktadır. Yine partiyi toplumda geçerli olan otorite ve ilişkilerle bir tutmamak büyük öneme sahiptir. Yürütülen eylemin her düzeydeki yenilginin temel bir aracı olabileceğini, yani insanın, toplumun ve bireyin şekillenmesinde faaliyetlerimizin belirleyici bir rol oynadığını görmek gerekir. Dolayısıyla yaşamımıza bütün yönleriyle dikkat etmek, örnek olmak ve her yerde değerini muhafaza etmek ve örnek olmayı büyük bir disiplin değeri olarak sürdürmek, burada az zaaf göstermek ve gösterildiği anda da bunu hızla gidermek, bu işte büyüme isteyenlerin temel almaları gereken hususlardır.

Üzerinde durduğumuz bu konuların kavranması ve uygulanması tam olmalıdır. Biz bir gerçeğin, parti gerçeğinin içinde yaşıyoruz. Her şeyden önce parti gerçeğimiz doğru yürümelidir. Bu konuda genel bir bilgilenme ile yetinilmemeli; onun tarihi ve güncel durumu ve geleceğe nasıl yönelmesi gerektiği konusunda da aydınlanma sağlanmalı; düşünce, duygu ve sezgi dünyamıza hakim olması gereken gerçeğin kendisi bu olmalıdır. Bu gerçeğimizi doğru yakalayıp ele alamazsak, değil önderliği büyütmek, hastalıkların tersinden çözümlemeleri doğurması işten bile değildir. Bunun için sürekli kendimizi yanıltmamalıyız diyoruz. Kendisini yanıltan tip her şeyi başından kaybetmiş demektir. Kendi yanılgılarına sevdalanan tip sonuçta zaten bir düşman olup çıkacaktır. Ama yanılgılarından mükemmel ders çıkararak ve bunu olumlu yöndeki gelişmenin anası yapmasını bilen birisi, başlangıçtaki durumu ne olursa olsun ilerlemesini bilen kişi demektir.

Bazıları ve sözümona teoriyi iyi bilen bazı unsurlar parti gerçekliğimizi ve özellikle bizim yürüttüğümüz önderlik gerçeğini doğru tanımlamak ve tanımak bir yana, yanlış tanıtmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Doğru ve yeterli bir uygulama bir yana, ters uygulamak için adeta yarışıyorlar. Bu, vahim bir çelişkidir. Ben gerçek şudur diyorum, o tersini söylüyor. Ben şu kadar çaba gereklidir diyorum, o bu kadarı yeterlidir diyor. Ben üslup şöyle olmalıdır diyorum, o kendi üslubunu dayatıyor. Tabii bu sınıfsal ve ulusal mücadelenin en ince, en hassas ve en stratejik bir kurum içinde

yürütülmesi demektir. Kişinin parti içinde kendi üslubunu konuş- turması, sömürgeci egemen sınıfların üslubunu ortaya koymasın- dan başka bir şey değildir. Bunlar sömürgeciliğin çok yaygın bir biçimde kullandığı üsluplardır. Elbette bunları parti içinde bir üslup ve yöntem olarak kabul edemeyiz. Bizim üslubumuz sürekli yönet- me, önderliğe çağrı, bunun önünü açarak sergilenmesi gereken üslubu gösterme ve bu temelde bunun ilerletilmesidir. Bu görev parti hareketine, devrimci ideolojiye ve halka bağlılığımızın vazge- çilmez bir gereğidir.

Peki, buna rağmen, bu tür örneklerin ortaya çıkmasına ne deme- liyiz? Buna çözüm yolunu göstermek için ben defalarca kendi pra- tiğim başta olmak üzere, partimizin militan pratiğinin gözden geçi- rilmesini önerdim. Başta devrim şehitleri olmak üzere doğru olan ve esas alınması gereken gelişmeye herkesin kendisini tabi kılması gerektiğini belirttim. Buna rağmen, bunun tersi bütün şiddetiyle devam ettirilmek istenmektedir. Düşmanın da bunu körüklediği açıktır. Bu bir kalıntılar sorunudur. Düşmanın bireysel zaafıları körüklediği açıktır. Böylesi gelişmeler oluyor diye, her şeyi bunla- rın keyfine terk edecek değiliz. Bugün bunları layık oldukları yere oturtmak ve gerçek kimliklerini ve kişiliklerini ortaya koymak için ne gerekiyorsa onu en iyi bir biçimde yapmaya çalışıyoruz. Yine de burada insaf ve vicdan sahibi olan biziz. Diğerlerinde ise tam tersi- ne, bir vicdansızlık ve saygısızlık hakimdir. Bu yüzden burjuvazi- nin bizi başka türlü yansıtmak için harcadığı çabalar yoğundur. Dikkat edilirse, işlerin sağlıklı bir gelişimi için kendi gerçekliğimi- zi özenle yorumlamaya çalışıyoruz. Attığımız adımların daha güçlü ve sağlıklı bir biçimde atılması için, gerçeklerimizin nasıl olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bunlar son derece açık olan şeylerdir. Buna rağmen gerçekleri başka türlü göstermek tehlikelidir. Bununla sa- dece düşmanın istediği biçimde davranılmakta, adeta düşmanı doğ- rulamak istercesine dayatmalarda bulunmaktadır. Ancak PKK'de gerçekler artık çeşitli maskelerle başka türlü gösterilecek ve balçık- la sıvanacak bir durumda değildir.

Bu yüzden biz bu tiplerle daha fazla tartışmaya girmek istemiyo- ruz. Bunları kendimize muhatap almayı da düşünmüyoruz. Belli ki bunların hepsi bizim için zaman kaybı anlamına gelecektir. Ancak

yine de bunlarla uğraşyoruz. Bunlar bizim kendileriyle uğraşmamıza boykotçuluk ve tasfiyecilik dediğimiz biçimlerde karşılık vermeye devam edeceklerdir. Bunu iyi niyetlerinin kurbanı olarak yapanlar az değildir. Adamın kişiliği öyle oluşmuştur. Bu kişilik ayaklar altına alınıp ezilse bile, hala bireysel özelliklerden bahsedilebilmektedir. İster olumlu, ister olumsuz türden olsun, sürekli kendilerini üretmeye çalışan bazı hücreler gibi, bunlar da kendilerini üretmek için uğraşmaktadır. Biz bir hücrelerini ezerken kalıntılarından başka birisi çıkmaktadır. Kötülük üretmek artık bunların bir özelliği haline gelmiştir. Tabii biz de bu kötülük hücrelerini ortadan kaldırmayı düşünüyor ve gelişmenin buraya kadar varabileceğini belirtiyoruz. Kürdistan somutundaki toplumsal geriliğin ve kötülüklerin bu tiplerde çok güçlü bir biçimde dile gelişi, sömürgeci mantığın ve zihniyetin bunlarda son derece güçlü olduğunu ve bunun hangi sonuca gidebileceğini göstermektedir.

İnsan olumsuzluklarda bu kadar ısrar etmemelidir. Düşmanın açık veya örtülü faaliyetinin sonucudur ki, bunlar bu denli ısrarlı davranabiliyorlar. Başta Parti Önderliği'nin faaliyetleri olmak üzere, PKK'nin tarihe mal olmuş bütün direniş şehitlerinin bugün hep birliğe ve örgütlenmeye götüren adımlarını esas almak, sadece PKK'nin bir özelliği ve emri değil, doğru yolda yürümek isteyen bütün insanlarımızın esas almaları gereken bir özellik olduğunu belirtmek doğru bir şeydir sanıyorum. Zaten insanlarımız da ona böyle yaklaşıyor, kendisini bu biçimde dinliyor ve görev bekliyorlar. Militanlar öncü sıfatıyla orta yerde durduklarına göre, elbette onların bunu böyle kavramak gibi bir zorunlulukları vardır. Bunun kavranması ve uygulanmasındaki yetersizlik kendimizi aldatmak anlamına gelecek, gerçekleri başka türlü görmeye ve göstermeye yol açacaktır. Burada hak ve hukuktan bahsetmek kişinin en kötü yaşam biçimine düşmesine neden olacak, savaşta kötü bir kaçışa sürüklenip düşmana kadar uzanmasına yol açacaktır.

Hemen belirtelim ki, bazıları partiyi uğraştırmaktan ve hatta düşmanla işbirliği yapmaktan zevk alabilir. Bu bir tercih sorunudur. Ancak bunun hiç de iyi bir model olmadığı açıktır. Böyle davranacaklarına, bunların sakın ve alçakgönüllü bir biçimde bir kenarda oturmaları kendileri için çok daha iyi olacaktır. Ancak yine de “biz

böyle yapacağız” veya “ille de karşı faaliyet yürüteceğiz” diyorlarsa, bu kendilerinin bilecekleri bir şeydir. Kötülük sahiplerinin bu çalgınca tutumu insanlığın doğuşu kadar eski olan bir durumdur. Bizde de bunu sıkça yaşatmak isteyecekleri ve yaşamlarına da mal olsa bunu böyle götürmeye çalışacakları kendiliğinden anlaşılmalıdır. Bize düşen görev, bunları iyi tanımak ve kendilerine hak ettikleri cevabı vermektir. Bu durum bugün her zamankinden daha ivedi bir hale gelmiştir.

Kendilerini yıllarca beslediğimiz, ailelerinde, toplumda ve devlet katında bulamayacakları her şeyi karşılık beklemezsizin veya çok az karşılık bekleyerek kendilerine verdiğimiz bazı unsurlar, ilerlemek bir yana, fırsat buldukça kötülüğün şampiyonları olmayı marifet sanıyorlar. Peki, biz bu durumda ne yapmalıyız? Hemen belirtelim ki, bundan sonra böylelerini daha iyi teşhir edeceğiz. Kendilerini kötülüklerden arındırmak için, acı da verse her türlü yöntemi deneyeceğiz. Bunu hem toplumda hem de parti içinde yapacağız. Eğer vicdanımız her zamankinden daha fazla özgür kararlar vermeye elverişli hale gelmişse, her zamankinden daha fazla devrimci hukuku uygulayacak duruma gelmiş demektir. Bu ne anlama gelir? Devrimci rotayı iyi yürütmeyenleri güçlü yargılama alanlarına göndereceğiz. Devrimin kurallarını uygulayacağız. Bu ne demektir? Bu, devrimi işletmek ve bunu her düzeyde daha yetkince sürdürmek demektir. Bu, Kürdistan devriminin yasalarını bu alanda daha yetkince sürdürmek demektir. Son zamanlarda gelişen şey budur. Burada bazen suçsuz olanlar da zarar görebilmektedir. Ancak bunu gidermenin yolu, parti içinde ve dışında kişinin kendisine çeki-düzen vermesidir; kişi, düşman adına hareket ediyorsa bile, burada biraz kuralları görerek savaşmasıdır. Ters durumda insanın vicdanını zorlayacak birçok savaşım türünün ortaya çıkması işten bile değildir. Biz savaşımın bu düzeyde gelişmesini istiyoruz. Bundan üzüntü ve acı duyuyor ve nefret ediyoruz. Ama sonuç böyle olsa bile savaşın savaş olarak kabul edilmesi gerektiğini düşünüyor ve kabul ediyoruz.

Partililerin görevi böyle kötü savaşçılar olmak değil, tam tersine büyük bir irade gücü göstermek, tarihin yürü dediği bir aşamada yürümesini bilmektir. Burada yapılacak küçük hesaplar bir dalgın-

lık anlamına gelebilir ve bu da kişinin en kötü durumlara düşmesini beraberinde getirir. Tarihin emrettiği doğru yolda yürümek bizi bu işin erbabı olmaya götürecektir. Çocukluk hastalıklarının, kalınların ve bireysel özelliklerin bizi en kötü durumlara düşmekten kurtaramayacağı açıktır. “Hazır değildik” ya da “yeterince eğitilmedik” gibi gerekçeler bulmayı artık tarihe mal edilmesi gereken bir hastalık olarak görmek gerekir. Ben de devrime çok daha iyi hazırlanmış olarak katılmayı, daha iyi eğitilmeyi ve daha fazla olanaklarımın olmasını isterdim. Fakat bütün bunların son tahlilde kişiyi oportünizme kadar götürdüğünü bugün çok iyi görüyoruz.

Başlangıçta hiçbir şey öyle hazırlanıp planlanarak kişinin önüne konulmaz. Başlangıçta her şey irademizin, keyfimizin ve canımızın istediği gibi olamaz. Tarihsel gelişimin bazı yasaları bizi şu ya da bu konuda etkiler, benliğimizi hükmü altına alır. İşgal ettiğimiz konumun gereklerini benliğimizde yetkince işletmek ve koşullarımıza uyarlamak -ki bu ustaların da belirttiği gibi, özgürlüğe açılan yolun kendisidir-, özgürlüğe yaklaşımı böyle ele almak devrimciliktir. Bunu başka türlü ele almak ise maceracılıktır. Canının ve keyfinin istediğini aramak kişiyi her yere götürebilir, ama özgürlüğe asla. Topluma egemen olan yasaların işleyişini esas almadan, bireysel iradesini her türlü koşul ve kuralın üstünde tutmak, bunu dayatmak ve buna rağmen bu biçimde sürdürerek yaşamak ancak Don Kişotluk, maceraperestlik, lümpenlik ve çok kötü bir düşkünlük olabilir. Bu kişiyi toplumun en çok nefret ettiği tip olmaya ve böylesi işlere sahiplik etmeye götürür. Bazıları bunu istedikleri kadar “özgür yaşamdır” ya da “özgür yaşama saygı hakkı” biçiminde nitelendirse bile, bu asla özgür yaşam olamaz. Bazı düşkünler ve serseriler keyiflerinin istediği gibi hareket etmeyi özgürlük sanıyorlar. Ama özgürlüğün en büyük düşmanı keyfin isteklerine boyun eğilmesidir. Kişi kendi arzu ve istemlerini kural diye dayatırsa veya bunları mutlaka yerine getirilmesi gereken birer emir gibi görür ve bu konuda kendi özelliklerini alabildiğine abartıp ileri sürerse, o zaman böylesi bir özgürlük savaşçısı değil, özgürlüğün en büyük düşmanıdır. Yine bir kişi genel gelişim yasalarını ve hareketin genel gelişim özelliklerinin aşama aşama güncel olandan gelece-

ğe yönelimini ne kadar iyi kestirir, bu gelişimin emrine ne denli katkıda bulunur, bundan sonra çabasını ne denli yoğunlaştırır, iradesini ne denli genel iradeye bağlar ve genel karar gücüne kendi kararlılığını ne denli katarsa, o kadar yetkinleşmiş bir özgürlük savaşçısı haline gelebilir. Ve PKK her şeyden önce, çağımızın kararlılık düzeyine ve ulusal kurtuluşçu kararlılığa katılımın, en devrimci yol olan bilimsel sosyalizm yolundan yürüyerek karar verilmesi ve ardından bu katılımın bunun ışığında yürütülmesidir. İşte benim başlangıçtan bugüne gelinceye kadar büyük özen ve duyarlılıkla ve gücümü alabildiğine zorlayarak kendi gücüm ve olanaklarımla yürüttüğüm PKK denilen olayın kendisi budur.

Biz devrimci bilimi kendi koşullarımıza uyarlayarak ve sadece bilimsel faaliyeti değil, pratik faaliyeti de bununla iç içe geliştirerek, adım adım kendimizi, grupları ve daha sonra kitlemizi çağımızın genel özgürlük akımına kattık. Bugün bunu hala yürütmeye devam ediyoruz. Şimdi başkaları kalkıp işin daha değişik olduğunu söyler; “her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır, benim yoğurt yiyiş tarzım farklıdır” diyerek PKK’ye katılımı farklı gösterir ve genel akış istikametinde de değil, eğri bükürü yollardan bir katılımı gerçekleştirilmeye çalışırlarsa, sadece kendilerini aldatmış olurlar. Yani bu yeni akımların içinde eskiyi temsil etmek, tepkisel bir kuvvet olarak genel gelişim hattını tam tersi yönden geriye çekmek, genel gelişim hattını çıkmaz yollara saptırmak, son tahlilde parti aleyhtarını durumuna düşmektir. Genelde çağımızın özgürlük akımına ve özelde PKK’nin iradesine katılmak demek, bunun genel teorik bilgilerine, pratik gerçeklerine ve bizdeki somutlanışına bilimsel katılımı da içermektedir. Bizim somutumuzdaki gelişmenin tarihçesine ve yürüyüş tarzına canını gerçekten katarak -ki insanın yapabileceği en son şey budur- büyüklük gösterenleri esas almak ve katılımı bu biçimde gerçekleştirmektir. PKK olayı budur. Ancak karşısında en büyük engellerin dikildiği durum da burasıdır. İşte burada şehitlerin vasiyetini tutmak, genel emeğin çıkarlarını korumak, genel iradeyi böylesi bireysel iradi zorlamalardan kurtarmak büyük önem taşımaktadır. Diğer bir deyişle, biz buna önderlik adını veriyoruz; bu önderliğe stratejik önderlik diyoruz.

Stratejik önderlik

Stratejik önderlik konusunda anlatacağım şeyler, çoğunlukla yeterince kavranmazsa ve başka türlü yorumlanmaya müsait olsa bile, kendi örneğimi izah edişim aynı zamanda PKK'nin nasıl geliştiğinin de izahıdır. Yine bu taktik önderliğin nasıl gelişmesi gerektiğini de ortaya koymaktadır. Ancak bu konuda geğmişte ortaya koyduğumuz gerçeklerden fazla sonuç çıkarılmadığı görülmektedir.

Bu konuda anlatılan şeyler basit bir hikaye değildir. Bugün herkesin dikkate aldığı bir hareketi tanımak, eğer bu hareketin mensubu olduğumuzu söylüyorsak, kendi eylemimizi tanımak demektir. Stratejik önderlik her şeyden önce, halkımızın temel gelişim doğrultusunu ve bu doğrultuda yürürken dayanılacak kuvvetleri tespit etmek ve harekete geçirmek demektir. Yönelimi yaratmak, amacı belirlemek, bunun kimin amacı olduğunu ilan etmek, bu amacın hangi kuvvetlere dayanarak gerçekleştirilebileceğini ve bu kuvvetlerin nasıl ortaya çıkarılabileceğini belirtmek: İşte stratejik yönetim sorunu budur.

Halkımız için en yüce, en hayati ve en temel çıkarları ihtiva eden hususlar nelerdir? Yani siyaset nedir? Bu sorunun çokça tartışıldığını ve çözümlendiğini biliyoruz. Bugün bu, partimizin siyasal çizgisi biçiminde ifadesini buluyor ve özellikle pratikte gösteriyor. Yani bir siyasete sahip olduğumuz ve halkımızın bir kurtuluş siyasetine sahip olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Tabii bu siyaset öyle birdenbire ortaya çıkmadı, öyle birkaç sözcükle meydana gelmedi. Daha düne kadar kurtuluş yolunda birkaç sözcüğe bile sahip olmadığımız göz önüne getirilirse, bugün bu denli muazzam bir kuvvetin içinde yer almanın hemen öyle kavranıp yürütülecek bir şey olmadığı anlaşılacaktır. Bu konuda salt bir teorik bilgilenme yetmeyecektir. “PKK şurada kuruldu, ilk gruplar şöyle oldu, bu gruplar şöyle gelişti” biçimindeki bir bilgilenme son derece yetersizdir. PKK gerçekliği ortaya çıkarken ve bunu yaratan irade gücü gösterilirken, hangi bilinçle hareket edildi? Bu nasıl yaratıldı? Adım adım her günün ve her saatin yaratılması neye karşı, hangi doğrultuda ve hangi olanaksızlıklar ortamında başarılıdı? PKK'nin gelişiminde bunları görmek, bunu kendi benliğinde hissetmek, sadece hisset-

mekle de kalmayarak kendisini böyle ele almak, böyle yorumlamak, kendisini buna hazırlamak ve katmak: Parti tecrübemizin özetlenişi aslında budur. Bunun başka türlü özetlenmesi ve özüm-senmesi, başka türden bir tarih anlayışı kişiyi belki de demagog olmaya götürebilir, ancak iyi bir parti sözcüsü ya da ideoloğu duru-muna yükseltemez. Bizde boy gösterenler aslında ideolog değil demagogdur. Bol bol çene çalarlar, ancak bunun etkisi yaşamların-da zırnık kadar bile görülmez. Kuşkusuz önderlik böyle değildir, ama bunun örnekleri çoktur. Yine de herkes bu konuda büyük oyna-yamaz ve doğru dürüst stratejik önderlik sorunlarını inceleyemez.

Peki, hem böyle bir yönetimin altında çalışacak, hem de bunu incelemeye yanaşmayacaksak, o zaman böyle bir adam nasıl geli-şecektir? Önderlik gibi bir sanatı nasıl kavrayıp yürütecektir? Bu nedenle buradaki eksiklik tam görülmeli ve giderilmelidir derken, önemli bir konuya işaret etmekteyiz. PKK'deki stratejik önderlik veya PKK'de ifadesini bulan bu önderlik bugün her zamankinden daha fazla incelenmektedir. Burjuva basın-yayın organlarına baktı-ğımızda, her gün PKK'nin şu ya da bu yönüne dikkat çeken bir yığın seri yazının yayınlandığını görüyoruz. Bu yazılarda her gün partimizin bir yanına işaret ediliyor. Bunlar bile PKK'yi anlama ihtiyacını duyuyorlar ve bunun için belki de bizden daha fazla ayrıntıya kaçıyorlar. Tabii düşman genelkurmaylığı bunu çok daha gizli ve yoğun olarak yapıyor. Bu ayrı bir sorundur. Elbette savaşçı-larımızın yapmaları gereken şey de, bunu en yoğun bir tarzda ger-çekleştirmektir. Ama en fazla yapılması gereken şeyin yerine öyle örnekler ortaya çıkmaktadır ki, partiyi altüst eden bir yığın gelişme karşısında sesini bile çıkarmamaktadır. Özellikle pratik önderlik alanında her türlü kuralı ve yaşam biçimimizi altüst eden şeyler ortaya çıkmaktadır. Bunlar yaşamın durdurulması demektir. Bunlar devrimci faaliyetin kesintiye uğratılması anlamına gelmektedir.

O halde başta stratejik önderlik olmak üzere, çeşitli yönetim sorunlarımıza doğru yaklaşılmalıdır. Her şeyden önce, doğru ince-leme ve kavrama tam sağlanmıyorsa, hiç olmazsa bunun tersi uygu-lanmamalı; bu konuda hiç olmazsa sessiz kalınmalı; doğru yürüyen varsa onu izleme yeteneğini göstermek mutlaka başarılmalıdır. Böyle davranmak yerine, ucube yöntemlere sarılarak kendini orta-

ya atmak hoş bir şey değildir. Bunu bir hüner olarak göstermeye çalışmak, içine girilecek en ayıplı tutumlardan birisidir. Bunu en rezil ve en düşküncü tutumlardan biri olarak değerlendirmek gerekir. Bu durumlar köklü bir biçimde kadroda çözümünü bulmadıkça, ne parti kadronun yakasını bırakır ve ne de kadro kendisini rahat hissedebilir. Çünkü bu bir kurumun işlemesi, bir devrim kuralının işlemesi demektir. Kişi kendi bireyselliğini dayattıkça ve bütün geri özellikleriyle bu biçimde yaşamaya çalıştıkça, gelişmenin doğru-devrimci yönü kendisiyle uğraşacak; bu çatışma şu ya da bu biçimde partinin veya kişinin geri özelliklerinin lehine ya da aleyhine sonuçlanacaktır. Ancak burada durmak ve durağanlık söz konusu değildir. Görünüşte böyle bir şey olsa bile bu bir yanılgıdır.

Stratejik yönetimin ne olduğunu açmaya fazla gerek duymuyorum. Çünkü parti çizgimizin anlamı zaten budur. Partimizin temel güçleri, amacı, dostları, müttefikleri vb. konular aydınlatılmıştır. Stratejik önderlik budur diyoruz. Stratejik önderlikle uğraşırken, halkımızın dostlarını ve düşmanlarını belirlemede ve ideolojik, politik ve askeri alanlarda uzun bir sıralama yaptık. Ulusal kurtuluş mücadelemizin temel dayanakları, temel güçleri ve sınıfların tahlili konuları bilinmektedir; bunları tekrarlamaya gerek yoktur. Bunlar stratejinin sorunları olarak işlenmiştir. Bunlar kadrolarımızın epey bilinçlendiği hususlardır. Bunun ayrılmaz bir parçası olan taktik önderlik konusunda geniş açıklamalar yapılmış, örgütlenme ve eylem hattında nasıl yer alınması gerektiği, bunun üslubu, çalışma hızı ve tarzı gibi sorunlar yeterince aydınlatılmıştır. Stratejik önderlik ancak pratik-taktik önderlikle tamamlanırsa yürüyebilir. Bilindiği gibi, strateji genel çerçeveyi çizer veya genel hedefi belirler. Hedefleri belli bir sıralamaya tabi tutar. Bu daha çok planlama düzeyinde somutluk kazanır. Ana yönü belirler ve ana doğrultuyu tespit eder. Bundan sonra gerisi pratik yürütü-cülüğe kalır. Bundan böyle ana sorun, yönü belirlenen ve başlangıcı yapılan yolda yürümek, yani güç sarfetmektir. Ama bizde yaşanan şey bu gücü sarfederken, örgütlü ve eyleme geçirici güç harcamaktan uzak durmaktadır. Ciddi bir çaba harcamadan, adeta bir koyun sürüsü gibi yürümeye taktik yürüme adı verilebilir mi? Belki bu biçimde bir ayaklanmacı ya da bir kervancı gibi yürüne-

bilir, ama bir devrimci gibi yürünemez. Taktik yürüme başından sonuna kadar her adımın hesaplı kitaplı atılması ve kuruculuk işlevinin yerine getirilmesi gereken bir yürümedir.

Kuşkusuz taktik önderlik çok sıkı bir biçimde stratejik önderliğe bağlıdır. Onu hayata geçirmede, genel plan düzeyinde kalmaktan kurtarmada ve somutlaştırmada yürütebilen ve uygulayabilen düzeye ulaşmak, taktik önderliğin ta kendisidir. İşte bu da günlük faaliyet, günlük planlama, örgütlenme, çaba ve denetimdir. Bu konudaki yoğunluk, dayatma ve disiplin ne kadar işletilirse, bütün bunların gerekleri ne kadar yerine getirilirse, stratejinin ve stratejik önderliğin görevlerini yerine getirme olanağı da o kadar artar. Ben stratejik önderlik görevlerini ne kadar yerine getirirsem getireyim, taktik önderliğin bir türlü başlangıç noktasından ileri yürümemesi durumunda bu başarı kağıt üzerinde kalan bir plan olmanın ötesine geçemeyecektir. Partimizin çizgisi bu biçimde ele alınır ve uygulanmayla tamamlanmazsa sonuç bu olacaktır.

Strateji, herkesin bildiği bir gerçektir. Yazılmış-çizilmiştir. Fakat herkes tarafından uygulanmamaktadır. Bugün PKK'nin siyaseti neredeyse düşmanı bile etkilemektedir. Ama bu etkilenme sadece düşmanın aleyhimize çalışmasını daha da şiddetlendirmesine yol açmaktadır. Çeşitli örgütler de bunu benimsemektedir. Ama taktik denilen şey gündeme geldiğinde veya uygulama söz konusu olduğunda, kendi ters yollarını ve uygulamalarını dayatmaktadırlar. Tabii strateji bu yüzden dumura uğratılmakta ve zarar görmektedir. Yine en yetkin uygulama PKK taktiğinde olduğu için, bugün stratejinin adım adım hayata geçirilmesi kısmen de olsa yürümektedir.

Taktik önderlik sanıldığı gibi ne genelde stratejiyi bilmekle halledilecek, ne de onu sağa-sola çekmeyi dayatmakla çözümlenecek bir konudur. Bugün en çok çaba harcamamız, kılı kırk yararcasına bütün enerjimizi yoğunlaştırmamız, aynı biçimde disiplinli bir uygulama gücü olmak için bütün yönetim inceliklerini sergilememiz, yani her türlü örgütçülük ve eylemcilik biçimlerini aralıksız sınayıp en doğrularını sürekli egemen kılmamız gereken alan ve temel çalışma tarzı dediğimiz vuruş tarzı ve üslubu budur. Arkadaşların en çok yaşadıkları ve içinden geçtikleri alan burasıdır. İstesek de istemesek de, partinin genel çizgisi bellidir. Bu çizgi kabul görmüş-

tür; bütün toplum bu çizginin etrafında giderek bütünleşmekte ve birleşmektedir. Öyleyse biz bu işi genel bir plana ve önderliğe havale etmekle yetinemeyiz. Bunu yapmakla “ne de olsa çizgimiz doğrudur, er ya da geç bizi başarıya götürür” diyen pasifistlerin durumuna düşeriz ve bu durumda kapıyı sonuna kadar yenilgiye açık bırakmış oluruz. Gelişmeyi rastlantılara bırakmak, basit bir ayaklanmacı bile denilemeyecek bir konumda kalarak gösteriler, seçim oyunları ya da şu veya bu burjuva partiye kapılanmakla işlerin çözümlenebileceğini sanan kişiler durumuna düşmekten başka bir şey değildir. Belirttiğimiz hususlar bizim karşı çıktığımız yanlış faaliyet biçimleridir, yanlış taktiklerdir. Bütün gelişmelere direniş damgası vuruyorsa, bu içimizde ve dışımızda taktiği her türlü çekiştirmeye ve özellikle taktiği uygulamamaya yönelik çabalara şiddetle karşı durmuş olmamızdandır. Doğru bir yürütme ve yönetme için kıyameti koparıyoruz. Bu konuda taktiğin önünü açmak için her şeyi, ama her şeyi göze alıyoruz.

Taktik önderlik

Burada taktik önderliğin uygulanması kadar, onun ters bir biçimde uygulanması sorunları üzerinde duracağız. Bunun da ötesinde taktik önderliği uygulamak ve pratik önderliği yerine getirmekle yükümlü olanların pratikte nasıl stratejik önderliği bile boşa çıkarabilecek kurnazlıklara girdiklerini bazı pratik örnekleriyle açıklamaya çalışacağız.

Bazen öyle ilginç durumlar ortaya çıkıyor ki, kişi bir bütün olarak partinin gelişimini tartışmaya sokuyor. Yüzlerce şehidin kanı pahasına ulaşılan ve bu denli geniş kapsamlı bir emeğin ürünü olarak ortaya çıkan bir gelişmeyi başka türlü göstermeye, bu gelişmede yeni çizgiler yaratmaya, onu deforme etmeye ve ters akıtmaya kadar gidebiliyor. Taktiğin uygulanmasına gelince, Atatürk Barajı diker gibi bir taktiğin önüne bir baraj dikebiliyor. Partiyi onlarca yıl eylemsiz bırakarak, önderlik maskesi altında sergilediği olumsuz çabalarını partiye yutturmaya kalkışabiliyor. Halklara en büyük kötülük, gaflet ve delalet içinde bulunan bu kişilerden gelecektir.

Bunların yolu köleliğe boyun eğmenin yolu anlamına gelmektedir. Yani böyleleri bilmeyerek çizgi, yol ve önderlik adı altında öyle şeyler icat etmektedirler ki, bu temelde yürünmesi durumunda kişinin kendisini düşmanın yanında bulması kaçınılmazdır.

Bunlardan bazıları “şöyle kaçacağız” veya “şöyle ihanet edeceğiz” diyorlar. Bunlar birer çılgındır. Önderlik konusunda iddialı olduğunu söyleyen bir kimse hiç böyle bir şeyi aklına getirebilir mi? Bu sözleri ağzına almak şurda kalsın, bunları beynine, yüreğine ve düşüncesine oturtabilir mi? Ancak adam cüretkardır, ortaçağ kalıntılarına sığınmaktadır, her türlü sınıfdışılığı ve düpedüz ahlaksızlığı kendisine sığınak olarak seçmektedir. Tabii biz her konuda olduğu gibi, bu konuda da kendimize saygılı olacağız. En azından bu konuda ortaya çıkan dayatmalara karşı kendimizi savunacağız. Demek istediğimiz odur ki, sadece uygulama sorunları değil, uygulamayı önleme ve hatta tersyüz etme günümüzdeki kurnazlık türlerinden biri biçiminde karşımıza dikilmektedir. Birçok kişinin yaptığı şey, stratejik önderliği boşa çıkarmak ve taktik önderliği işlemez kılmak için taktik sorunların çözümünden kaçmak ve çözümsüzlüğü geliştirmekten başka bir şey değildir. Bunun için taktiği yönetmeyi değil yönetmemeyi sergilemektedir.

Peki, taktiğin yönetilmemesi için yapılan şey nedir? Arkadaşlar ters üretim kurallarını oluşturmanın örneklerine çokça tanık olmuşlardır. Bunların yüzlerindeki maske bugün biraz daha düşmüştür. Biz kadrolarla iyi, olumlu ve kolektif ilişkilerin geliştirilmesini isterken, onlar bireysel, uyumsuz ve parçalayıcı ilişkileri dayatmaktadır. Biz kitlelere sağlıklı yaklaşım ve kitlelerin kazanılması gereğini vurgularken, onlar kitleleri hedefleyip doğduklarına pişman ettirmek için hiçbir şeyden kaçınmamaktadırlar. Biz partiye bağlılık ve yücelikten bahsederken, onlar partinin kendilerine karşı nefretini geliştirmek için ne lazımsa onu yapmaktadırlar. Biz çizgi doğrultusunda örgüt oluşturma ve eylem geliştirme temel görevimizdir derken, onlar bunu boşa çıkaracak işlere sarılmaktadırlar. O zaman bunların yaptığı şeylerin anlamı nedir? Şimdi biz bunlara hata ya da kusur diyoruz. Ama aradan belli bir süre geçtikten sonra, bunların düpedüz gözükara düşman faaliyetleri olduğunu görmemiz de mümkündür. Akıllı insan hiç bu kadar düşkünce hareket edebilir mi?

Bizde bunlar “iyi PKK’lilik” adı altında gözü dönmüşçesine bir kariyerizm biçiminde sergilendi. Kısacası, sadece taktikle oynanmadı ve taktiğin boşa çıkarılmasıyla uğraşmadı. Parti taktiğini tam bir yıkıma dönüştürmek için bir karşı taktik olarak kullanıldı. Bu durumda biz neden böyle oluyor diye soruyoruz. Tabii bunlar tam bir düşmanca ve yıkıcı faaliyet biçiminde karşımıza çıkıyorlar. Bunlar taktiği 180 derece ters yöne yatırmaktan tutalım, onu çıkarmaz sokaklarda tüketmeye kadar varan iğrenç çabalar oluyor. Bu tipler parti taktiğine bu biçimde yaklaşarak, stratejik hattın ve önderliğin uygulanmaması amacına ulaşmak istiyorlar. Hemen belirtelim ki, düşmanın amacı da budur. Peki, bu neyle mümkündür? Öncüyü örgütlemekten kaçınmak, kitleleri öncüyle bağlamamak biçiminde ortaya çıkan bozgunculuk ve dağıtma hareketi saflarımızda da yaşandı. Bu aynı zamanda düşmanın genel stratejik ve taktik yönetiminin bilerek veya bilmeyerek içimizde oynanması demektir. Böyleleri istedikleri kadar işleri başka türlü anlatmaya ve göstermeye çalışsalar da, söz konusu tutumlarını sürdürdükleri müddetçe kendilerini düşmanın içimizdeki beşinci kol faaliyetleri olarak adlandırılmaktan kurtaramazlar. Kişinin şu kadar iyi niyetli olması, şu kadar olumlu özelliklerinin bulunması artık sözü bile edilmemesi gereken şeylerdir. Doğru üslup ve çalışma tarzı, bunca şehidin kanı ve kahramanlıkla kanıtlanan doğru tutum ortadayken, hala bildiğini okumak düşman ajanı olmaktan çok daha tehlikelidir. Böylelerinin hak ettikleri cezalara çarptırılmaları gerekir. Çünkü kötü niyetli olmadığını söylemek, “ben şu kadar iyi niyetliyim, ama yine de böyle yaparım” demek, partiye karşı küstahça ve gözü dönmüş bir dayatmada bulunmak demektir. Açık ki biz buna lümpenizm de diyemeyiz. Bu, eşine ender rastlanan bir ucube ve Kürdistan’ın ağır gerilik koşullarında sömürgeciliğin yarattığı çok sayıdaki ucube tipin karmakarışık bir yapılanması olarak adlandırılabilir.

Ancak hemen belirtelim ki, gerekirse dünyayı bunların başına yıkmaktan çekinmeyeceğiz. Bunlar devrimci sabrın ve olgunluğun gereklerini istismar ettikçe, buna karşılık biz de devrimle oynamanın ne denli dehşetli bir şey olduğunu kendilerine gösterecek ve bunu adım adım dayatıp yetkinleştirmekle doğru militan tavrın ne olduğunu sergileyeceğiz. İnsanlığımız üzerinde, hem de en çok

oyun oynanmaması gereken yanlarımız, örgütümüz ve ilişkilerimiz üzerinde oyun oynamanın ne demek olduğunu, yüce değerlerimizle oynamanın hiç de öyle kolay bir şey olmadığını kanıtlayacağız. İşlerin hiç de yaptıkları gibi olmadığını kendilerine anlatacak ve yaptıklarının anlamını ortaya koyacağız. Bazıları kaçır mı, bazıları zavallılaşıp ağlar mı? Yine bazıları yerin dibine girmeyi mi tercih ederler? Bu kendilerinin bileceği iştir. Ancak ibreti alem kabilinden de olsa, bunların halkımızın içinden sökülüp atılması gerekmektedir. Yani böylesi dengesizlikler ve seviyesizliklerin çeşitli biçimleri yaşandıkça, bırakalım devrimci ilişkileri, akıllı ve uygar ilişkiler bile gelişemez.

O halde bu konuda işleri sıkı tutmanın ve taktik üzerinde oynanan oyunları durdurmanın zamanı gelmiştir. Özellikle bu konuda görevleri net bir biçimde koymak, sadece koymakla da yetinmeyerek bunu bir yaşam kuralı olarak benimseyip gereklerini yerine getirmek, bugün en çok ayaklandırmamız gereken bir özelliğimiz olmalıdır diyorum. Bizim için hiçbir şey bunun kadar gerekli değildir.

Evet, bugün parti siyaseti biçiminde ifadesini bulan PKK stratejisi önemli bir aşamaya getirilmiştir. Yeni baştan bu stratejinin doğuşunu, neye karşı nasıl geliştiğini, bu stratejik hattın nasıl adım adım uygulamaya döküldüğünü -ki bu taktik önderliktir- incelemek, elbette bir militan için kesinlikle gereklidir. Bunun ardından militanın bundan çıkarılan derslerle kendi pratiğine yön vermesini, parti pratiğine katılmayı böyle bilinçlice yapmasını önemli bir sorun olarak görüyorum. Şimdiye kadar yaptığımız açıklamalar ve çözümlerinin yeniden gözden geçirilerek yetkinleştirilmesinin bu temelde yapılmasını vazgeçilmez bir görev olarak vurguluyorum. Bireysel irade, üslup ve tarz yerine, örgütün hepimize egemen olması gereken üslubunu ve tarzını esas almanın vazgeçilmez yönünü ısrarla belirtiyorum.

Küçük bir taktik imkanın yaratılması, bazen birçok şehidin kanı ve özellikle bizim üzerinde saatlerce ve hatta günlerce kafa patlatarak düşünmemiz ve tartışmamız sonucunda gerçekleşiyor. Örneğin kimi zaman bir sopa kadar bile değer verilmeyen silah -ki bu bir taktik imkandır- ne tür çabalarla bulunuyor? Kimler bunun için ne

kadar çaba harcıyor? Herkesin bundaki emeğinin payı ne kadardır? Bu çok büyük bir inceleme konusudur. Bir dost ilişkinin yaratılması ve bu ilişkinin gelişimimizdeki payı ve yeri nedir? Bunun iyi belirlenmesi, bunun için harcanan büyük sabır ve tahammülün doğru anlaşılması, bu imkanların hovardaca ve bir çırpıda değil, gelişmenin hizmetinde yetkince kullanılması çokça istediğimiz ve üzerine titrediğimiz şeylerdir. Bu konuda nasıl nefes nefese yaşadığımızı ortaya koyacak pek çok örnek vardır. Ama kısa bazı örneklerle birçoklarının kolayca karşılanır sandığı şeyler uğruna günlük savaşımın nasıl yürütüldüğünü bilmenin gereğini ve önemini bir kez daha vurguluyorum. Bir yol açmanın ve bir ev tutmanın büyük bir mücadeleyi gerektirdiğini, bunu yönetmenin büyük bir mesele olduğunu, bir dost yaratmanın ve bu dostluğu sürdürmenin uluslararası siyasetten tutun da ona günlük yaklaşım üslubunun seçimine kadar büyük çabalar gerektirdiğini söylemek, yalın bir gerçeği ifade etmekten başka bir şey değildir. Bunun bu denli önemli olduğu kavranmazsa da, gerçekler böyledir.

Bizde işler böyle geliyor. Ama bazıları işlerin içine öyle giriyorlar ki, iş yapmayı adeta ormanda avlanmakla bir tutuyorlar. Hayır, devrim alanında hiçbir şey kendiliğinden elde edilemez. Özellikle Kürdistan devrimi için bu çok daha geçerlidir. Kürdistan devrimine bir silah armağan etmek bile çok büyük bir iştir. Bu yüzden kazanılması kadar kaybedilmesinin de büyük olması gerekir. Yani kazanmanın ne denli zor gerçekleştiği göz önüne getirilirse, kendi kaybının nasıl pahalıya ödettirilmesi gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Gelişim tarihi ya da PKK tarihine bakıldığında, bu hususlara da dikkat edilmesi gerekmektedir. Zaten PKK'nin pratiğinin izahı çeşitli kitaplar veya bazı konuşmalarla tamamlanabilecek bir şey değildir. Sayısız örneklerden çıkarılan birleşik sonuç gerçek durumun bu olduğunu, bunun başka türlü yorumlanamayacağını ve uygulanamayacağını göstermektedir. Bu bizim için son derece katı bir gerçekçiliktir. Yaşam konusunda en küçük bir yanılgıya bile yer bırakmamak için her türlü çabanın sergilenmesi, parti değerlerine ve yaşamına en büyük değer verilmesi, bunun sonuna kadar savunulması ve denetlenmesi, bunun parti görevleri ve disiplininin bir gereği olarak değil, yaşamsal bir özelliğimiz olarak sağ-

lam tutulması, militanın bu biçimde şekillenmesi ve formasyonumuzun bu biçimde tamamlanması tartışmasız kabul edilmelidir. Bu gerçeğin özümsemesi ve uygulanması zorunludur. Aksi taktirde olumsuz tipler kendi özelliklerini kabul ettirir ve militanı olumsuz yönden çözmeye çalışırlar.

Birlik ve yoğunlaşmış bir kolektif irade olmanın ne denli zor gerçekleştiği bilinmektedir. Bunun içine çomak sokulması ve arkadan hançerlenmesi son derece basittir. Oysa bilgiyi geliştirebilmek, birkaç olanağı bir araya getirip birleştirmek, bu birlik sağlandığında büyük eylemler başarmak önemlidir. Birkaç büyük eylem önemli siyasal gelişmelere yol açmaktadır. Burada bizim sınırlı bir çabamız olmasaydı elde ne silah, ne de yol kalırdı. Cesaret ve irade gösterilemezdi. Tabii işi gücü lafazanlıktan ibaret olan birçoklarına göre, bunların hiçbiri iş değildir. Emeğin her saniyesini, yolun her dönemecini, aşamanın her özelliğini kavramadan ve bunun nasıl binbir zahmetle örüldüğünü bilmeden ahkam kesenler ve böyle yaşamaya alışanlar körün ta kendisidir. Bunlar duyarsız ve derileri manda derisi kadar kalın olan kişilerdir. Bunlar gözleri bilmem kaçınıcı dereceden miyop olan zavallılardır. Tabii bunların içimizde yaşamaya fırsat bulmaları durumunda yürümemiz zordur. Çünkü bu tür özelliklerle ileriye doğru yürümek mümkün değildir.

Kıscacı parti yaşamı öyle sıradan bir bilgilenme ve yaşamla karşılanacak bir olgu değildir. Zaten PKK'nin kan-ter içinde ortaya çıkardığı bu mücadele militanda biraz olsun gelişmeye yol açmışsa, ancak o zaman bunların bir anlamı vardır. Bunun tersine eğer sorun yaratılacaksa, buna adım atmamak bile daha yararlı olabilir. Bunun çok gerisinde, sağında veya solunda ve duyarsız bir biçimde yaşamak sadece partiye zarar verebilir. Burada büyüklük iradeye ege-men olmak, kendi iradesini güçlü bir biçimde parti iradesine katmak ve bunu da öyle "zorlanıyorum, çözümlemede güçlük çekiyorum, zamana ihtiyacım var" demeden anında gerçekleştirmektir. Kişinin irade gücüne dayanarak görülecek hesabı varsa bunu kendisiyle yapması, kendisinde irade keskinliğini yaratması, suçtu sağa sola yüklemekten gelişmelerin önünü nasıl açacağını iyi kestirmesi, bunun için en iyi ve en doğru yöntemleri seçmesi, kabahat bulacaksa bunu kendisinde bulması ve böylelikle önderlik sanatını örnek

bir biçimde icra etmesi yapılması gerekenin en sağlıklısidir.

Bunun öyle anlaşılmayacak bir yönünün bulunmadığını sanıyorum. Ama yine de bazıları bireysel özelliklerden, kalıntılardan, sınıf temelinden ya da daha değişik şeylerden bahsedebilir. Hayır, eskiden bunlar olumsuzlukların izahında bir etken olarak görülebilirdi. Ama bu kadar anlatım, bilinçlenme ve çözümlemelerden sonra, böyle bir tutum ancak oportünizmi ve gericiliği gizleyen bir maske olabilir. Şu gerçeği sık sık vurguluyoruz: Günümüzde sorunların çözümünü zamana ertelemek oportünizmin yeni bir biçiminden başka bir şey değildir; “bu çözümleme doğrudur, yeniden özelleştirimi veriyorum bana uzun bir zaman tanıyın” diyen adam, yeni bir bozgunculuğa başlamanın kurnazlığına girmiş demektir. Açık ki hiçbirimiz bu tür bozgunculara ortak olmak istemeyiz, bunların sorumluluklarını paylaşmayı kabullenemeyiz.

Kendi yaşamımda çokça tanık olduğum bu gerçekliğin de kanıtlandığı gibi, doğru tavra karar verilmişse, kişiye düşen görev bütün benliğiyle bu kararın gereklerini yerine getirmektir. Ne olduklarını gizlemeye çalışan bazıları hala kendilerini aldattıkları gibi, bunu partiye de kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bunun şiddetle reddedilmesi, hem kişinin hem de mücadelemizin yararınadır. Bu tutum belki de en çok kişinin kendisi için gereklidir. Bu işte düzeltmenin, uygulamanın ve yetkinleştirmenin üslubunun böyle ele alınması, kişinin kendisini yanıltmaması ve daha zor durumlara düşmemesi açısından yaşamsal önemdedir. Kuşkusuz bizi kötülüğe götürecektir olan tutumlara amin diyecek durumda değiliz. Kötü yolda yürümelisiniz, ancak böyle mesafe alabilirsiniz de diyemeyiz. Büyümenin olanaklı ve saygın yollarını sürekli bir biçimde vurgulamak zorundayız. Militanlar da bunun üzerinde düşünüp tartışmalıdır. Eğer bunlar kabul edilmiyorsa, o zaman bunun karşı tezlerini ileri sürme ve üzerinde tartışma özgürlüğü vardır. Eğer kavrayış doğru gerçekleşmişse, bunu eyleme dökme ve büyük bir birlik içinde yürütme zorunluluğu söz konusudur. Bu, eski bozguncu ve oportünist tiplere ve yeni dönemde daha değişik biçimler altında ortaya çıkmak isteyen uzantılarına, bizi daha fazla uğraştırmamaları için yaptığımız bir uyarıdır. İlerde bunu daha genişçe açmaya çalışacağız.

Bu konuşmamızda daha çok stratejik önderliğin bazı yönlerini

açıklamaya çalıştık. Sorunların nasıl ele alınması gerektiğini de biraz izah ettik. Tabii başından beri izah ettiğimiz şeyler siyasal görevlerimizin başarılı kılınması için vazgeçilmez hususlardır. Stratejik önderlik öyle kolay yürütülmemektedir. Bir dost güçle küçük bir tanışma bile bazen zorlandığımız bir konudur. Bir alanın partiye açılması öyle kolay gerçekleşen bir olay değildir. Bir yedekliği işler hale getirmek büyük emek ve çaba istemektedir. Birçok arkadaş bunu bilmemekte ve belki de lüks olarak değerlendirmektedir. Halbuki gerçekler böyle değildir. Bizim yaptığımız şey Kürdistan halkını tanıtmak ve onun özgürlük haklarını kabul ettirmek demektir. Tarihteki binlerce yıllık ihmalkarlığı da düşünecek olursak, sosyalist ülkelerde bile Kürdistan sorununa yaklaşımda inkarcılığın ne denli güçlü olduğu göz önüne getirilirse, yaptığımızın hiç de öyle kolay bir şey olmadığı anlaşılacaktır. Ama stratejik önderlik bütün bunları devrimci bir tarzda yerinde ve zamanında çözmekle mükelleftir. Köylülüğün mücadeleye genel sempatisini yaratmak, emekçilerle kurulan bağların kopartılmamasını sağlamak, öncü örgütün çerçevesini sürekli güçlü kılmak, bu örgütün çatısını sürekli sağlam tutmak, bu amaçla gereken önlemleri almak, hangi yedeğin ne zaman harekete geçirileceğini, hangi alanın ne zaman kullanılacağını ve hangisinin ne zaman terk edileceğini, hangi bölgeye ne zaman girileceğini belirlemek sıradan bir çalışmayla becerilemez. Tabii benim yaptığım şeyler sadece bununla sınırlı değildir. Taktik önderliğin adeta yerine getirmeyi lüzumsuz gördüğü birçok işi de bununla birlikte yapıyoruz.

Partinin stratejik yönetimini devamlı canlı tutmak, onu işler kılmak ve karşı stratejilerin sağdan ve soldan gelebilecek etkilerine karşı korumak esastır. Bizim stratejimizi boşa çıkarmak için TC'nin bütün gücünü ortaya koyduğu çok iyi bilinmektedir. Kaldı ki, TC'nin elinde asla küçümsenmemesi gereken bir devlet gücü ve ekonomik olanakları vardır. TC son dönemlerde bu olanaklarını kendi stratejisini egemen kılmak, daha doğrusu henüz çok sınırlı bir gelişme olanağına kavuşmuş olan stratejimizi boşa çıkarmak amacıyla NATO'yu kullanmaktan tutun da sosyalist ülkelerle ilişkilerine varana kadar bütün olanaklarını seferber etmeye çalışmaktadır. Parti hareketimiz Ortadoğu'ya yöneldiğinde, o da bütün gücünü

ortaya koyup islam ülkelerine açılmaya çalıştı ve hemen hepsini kullandı. Bir Ortadoğu zemininde biraz devrimci gelişme yaratmaya çalıştık. TC de başta Filistin Kurtuluş Örgütü olmak üzere Suriye ve İran türünden yönetimlere bir yığın tavizler sunarak, stratejik hattımızı çarpıtmak ve işlemez duruma getirmek istedi. Elbette biz burada kumar oynamayacağız. Bu sorunları öfkeyle çözmemizin mümkün olmadığını iyi bilerek, stratejiyi akıllıca ve mümkün olan ölçüler içinde işler tutmak, zaman ve zemini stratejinin yedekleriyle iyi değerlendirerek TC'nin çabalarını boşa çıkarmak ve stratejik açılımımızı daha da geliştirmek zorundayız. Bu tabii esas olarak tarafımızdan yürütülecek olan va bazı arkadaşların da yardımcı olmalarıyla yürütülmesi gereken bir alandır. Bu sahayı yürütüyoruz. Bu yeterince fark edilse de edilmese de, gelişmeler bilinse de, bilinmese de böyledir. Ancak gelişmelerin ana hatlarıyla bilindiğini sanıyorum. Bunlar yönetiliyor ve yönetilmeye devam edilecektir.

Parti yönetimi, özellikle örgütsel ve eylemsel yönetim çok önemli bir sorundur. Bu da daha önce açmaya çalıştığımız taktik sorunlar, uygulama sorunlarıdır. Bu konuda düşman faaliyetlerinden totalim oportünist girişimlere kadar bütün karşı gelişmelerin tanınması, bunların teşhir ve tecrit edilmesi, doğru yolda yürümenin olanaklarının yaratılması, strateji ile taktik, teori ile pratik, stratejik hatla onun uygulanması arasında bir uyum ve birlikteliğin gerçekleştirilmesi, bunun için sağlıklı bir yürütme ve denetlemenin başarılması son derece önemlidir. PKK örneğini bu biçimde kavrayıp en azından bir bölgeye uygulamalarını çok isterdik. Zaten burada çıkarılması gereken sonuç da budur. Genelde PKK örneğini küçük bir alanda, bir bölge ya da mıntıkada uygulama gücüne ulaşma konusunda militanlarımızın epeyce yetersiz kaldıkları, henüz verimli atılımlara fazlaca yönelemedikleri göz önüne getirilirse bunların büyük bir uygulama görevi olarak kendilerini beklediği açıktır.

Biz burada gerçekte militanların açması gereken hususları açılmaya çalışıyoruz. Bu tutum belki de hatalı görülebilir. Militanların açmaları gereken hususları benim açmam için kolayına kaçmaya yol açabilir. “Ne de olsa önderlik bunları çözüme bağlayıp hazır lokma gibi önümüze koyuyor, bu tür olanaklar varken neden kafa patlatalım, ne diye silahlarımızı daha iyi kullanalım, daha iyisi gelebilir; ne

diye kadroların kıymetini bilelim, ne de olsa parti hepimizi güçlü bir eğitimden geçiriyor; ne diye kitleleri arayıp bulalım, nasıl olsa herkes PKK 'ye tapıyor” diyenler ortaya çıkabilir. Bunlar bizde farkında olmadan da olsa gelişen işin kolayına kaçmanın ve kendini tasfiye etmenin en tehlikeli eğilimleridir. Bizim yardımlarımız kesinlikle böyle bir eğilime yönelme anlamını taşımamaktadır. Tam tersine Kürdistan devriminin en zor sorunu pratik uygulama olduğuna ve tanık olunmadık zorluklar ortamına gireceğimize göre, yaptıklarımız bu zorluklar karşısında boğulmamak için yapılan yoldaşça bir destek olarak görülmelidir. Bunların kıymeti iyi bilinmeli; görevlerden asla sapmadan, bu görevlerin yerine getirilmesi için verilen sözü, onurun ta kendisi olduğunu unutmadan ve militanlığın ancak böyle gerçekleşen bir olay olduğunu bilerek gereken militan formasyona ulaşılmalıdır. Militanlığı böyle kavrayıp uygulamak seçilmesi gereken en doğru yaklaşımdır. Bu kadar kapsamlı bir açılım ve bu denli olanaklarla emre hazır durumdaki en iyi kadrolardan sonra, bütün bunların çürütülmesi aslında büyük bir suçtur.

Bizde bu suç çokça işlendi. Ama bizim koşullarımızda işler henüz değişik bir aşamada seyrettiği için ceza mekanizmasını hala harekete geçiremiyoruz. Yine kişiye yardımcı olup kendisini hatalarından arındıralım diyoruz. Ama öyle anlaşılmaktadır ki, gelişmeler artık bunları karşımıza suç niteliği ile çıkaracak ve beklenmedik cezalara çarptırılmalarına neden olacaktır. Bunun için böylelerini uyarıyoruz. Bu tür durumlara düşmemek için taktik yönetimin başarılması büyük sorun yapılmalı, bunlar kan-ter içinde de kalınsa mutlaka başarılımalıdır. Benim görevimin sınırı ve çerçevesi budur. Bence militanın görevlerinin çerçevesi de böyledir. Kaldı ki benim bu çerçeveyi açmama gerek yoktur. Bu çerçeveyi büyük bir yaratıcılıkla en az benim kadar militanlar da açabilir. Militanların benim kendi alanımda uğraştığımdan daha büyük bir çabayla, daha duyarlı ve kolektif bir biçimde sıkı bir disiplin ve güçlü bir denetimle kendi görevlerini yürütmeleri gerekir. Çünkü benim yaptığım işler daha karışık, olanaklarım ise kıttır. Buna karşılık militanların eline verilen olanaklar daha yetkin, görevler daha sınırlı, militanın kendisi daha hazırlıklıdır. Dolayısıyla daha fazla başarı kazanma yükümlülüğü ile karşı karşıyadır.

Devrimcileri her yönden yüceltmek ve kendilerini kapsamlı planlarla görevlere hazırlamak esasken, buna karşılık devrimcilerin onurunu düşürmenin, görevlerini daraltmanın ve ilkelikte ısrarın en çok öfke duyulması gereken bir husus olduğu iyi bilinmelidir. Lenin'in de bu konuda yoğun belirlemeleri bulunmaktadır. Lenin, bu tip adamlara karşı öfkesinin giderek arttığını vurgulamaktadır. Bununla bu tip adamların çoğunlukla bilmeden tarihin önemli dönüm noktalarında çok kötü oynadıklarını ve gelişmelere müthiş zarar verdiklerini, böylelikle nasıl gericiğin ve tutuculuğun bir aleti durumuna düştüklerini belirtmek istemektedir. Bugün bizim de tüm gücümüzle devrimcilerin onurunu yükseltmek ve yüceltmek, bu yüceltmeyi sadece bir onur sorunu olarak ele almak, militanları düşüncede geliştirmek, onları siyasal ve örgütsel görevleri konusunda daha kapsamlı bir biçimde hazırlamak, uzak görüşlü kılmak ve pratik gücünü ortaya çıkarmak için yoğun çaba harcamamız söz konusudur. Bütün bu alanlara ilişkin görevlerde güncel ve çok çeşitli engelleri aşabilecek gücü göstermek, böylelikle parti saflarını sürekli keskinleştirmek ve netleştirmek büyük önem taşımaktadır.

Birçok arkadaş güncel koşulların ağır etkisi altında kendisini düşkünlüğe terk edebiliyor. Eğitimini ve pratiğini ihmal ediyor. Bu da militanı düşürdükçe düşürüyor ve sonuçta olan devrimci görevlere oluyor. Belli bir süre geçtikten sonra örgütün laçkalaştığını, yozlaştığını ve tasfiye olduğunu görüyorsunuz. Bizim bütün gücümüzle geliştirmeye çalıştığımız şey, bu kapsamda devrimci görevleri başaracak militanın yaratılmasıdır. Tabii sorun sadece dürüstlük, sıradan çabalarla ve kişinin birçok konudaki olumlu özellikleriyle değil, yaşamın karşımıza çıkaracağı her şeye devrimin çıkarlarını esas alıp yaklaşmakla, kapsamlı hareket etmekle ve nerede olursak olalım ya da hangi koşullarda yaşarsak yaşayalım, emredilen görevleri başarılı bir biçimde yerine getirmekle çözümlenebilir. Tarih artık son sürat ilerleyecekse, tarihsel gelişim sürecinde rol alan kişilerin kendi işinin başında yüksek bir görev bilinci ve sorumlulukla, işini kimsenin omuzuna yıkmadan, erteletmeden ve şu ya da bu yetersizliğe sığınmadan yürümeleri zorunludur.

Çeşitli kişilikler biçiminde yaşamak mümkündür. Bizim koşulla-

rımızda milyonların bu biçimde yaşadığı, ama hiçbirinin herhangi bir konuda iddialı yaşamadığı açıktır. Bunlar son derece hayalci, ancak gerçeklerle yüz yüze geldikleri zaman yenilgiye boyun eğen tiplerdir. Toplumun kendisi böyledir. PKK'nin en büyük özelliği günümüzde bu yapıya karşı savaş açması, toplumu her bakımdan ve özellikle üstyapı alanında dönüşüme uğratması, halkın vazgeçilmez siyasal gelişimini yüksek bir örgütlülük ve eylemlilik içinde başarmayı bütün görevlerin başına geçirmesidir. Bu konuda PKK herkese emeğin en verimlisini ve en soylusunu bu alanda harcamayı dayatmaktadır. Bunun için olumsuzluklara karşı şiddetle mücadele etmektedir. Bu konuda kaderlerini ve şansını tersine çevirmeyi denemekte, böylelikle önderlik konumunu kazanmaktadır.

Şimdi militanın bu işleri temel bir sorun olarak ele alması, herkesin bunları kendi öz sorunları olarak görmesi ve bunları her yere naksetme sorumluluğunu duyması önemlidir. Bu görevleri sağa sola yıkararak, kendimizi en az görevler ve sorumluluklarla sınırlayarak işin içinden çıkamayacağımızı belirtmek zorundayız. Sadece lafazanlıkla veya dar pratikçilikle de bu işlerden kurtuluş olmaz. Şunu hemen belirtelim ki, bugün Kürdistan'da yükselttiğimiz devrimci mücadele ak ile karayı, çürük ile sağlam olanı, yoz olanla dürüst davrananı, yaşatılması gereken ile yaşatılmaması gerekeni mutlaka açığa çıkartacak ve herkesi layık olduğu yere oturtacaktır. Çözümlemeyecek kişilik, açığa çıkartılamayacak kötülük, yüceltilemeyecek özellik düşünmüyoruz. Her zaman belirttiğim gibi en geri koşullarda insan kendisini gizleyip maskeleyebilir, zayıflıklara sığınabilir, hayalci ve yalan olan bir yığın şey üretebilir. Ama PKK hareketi bunların panzehiridir. Biz bütün bu olumsuz yapılara karşı savaşacağız. Bunların kökü kazınıcaya, olumsuzlukları ortadan kaldırıp çözümlenmiş bireyi, net insanı ve çağdaş yaşamı halk gerçekliğimiz içinde yaratıncaya kadar; bunu yürütebilen, bu konuda hiçbir engel tanımayan ve yaşamı bundan ibaret sayan, ahlakı, inancı, düşüncesi ve eylemiyle bunun önünde yürüyen insanlar duruma tam egemen oluncaya kadar bu savaşa devam edeceğiz.

Durum böyle olunca, doğru olan şey çareyi eski geriliklere, teslimiyete ve düşmanın çağrılarına uymada görmemek ve darlıklara sığınmamaktır. Çıkış yolunu devrimci yüceleşmede görmek en akıl-

cı yoldur. Tarihte köprülerin atılması ve yakılmasından boşuna söz edilmemektedir. Eskiye dönüşü engellemek veya bulunulan zemin den geriye dönüşü olanaksız hale getirmek için, bu türden birçok kahramanca çıkış yapılmıştır. Bu temelde yeni bir doğrultuya dönülmemecesine girilmiş ve orada yeni bir dünya yaratılmıştır.

Günümüzde dışarda ve içerde birçok güç PKK hareketini düşürmek için müthiş bir seferberliğe girişmiştir. Dostlarımız bize yeterli desteği sunmamaktadır ya da durumumuz biraz böyledir. Geriye kalan şey küçük bir öncü birimin bu koşullarda mükemmel bir biçimde savaşmasını bilmesidir. Büyük adamlar zaten bu tür koşullarda ortaya çıkacaktır. Kahramanlık dönemi denilen dönem, bu koşullarda ancak başarılı bir mücadele yürütüldüğünde gerçekleşebilecektir. Yoksa milyonların yürümesi ve savaşmasının gerçekleştiği bir dönemde kahramanlara ihtiyaç yoktur. Ama böylesi dar anlarda bir avuç insanın fedakarca çalışması tarihin önünü açacak ve kitlelerin çıkış yapmasını sağlayacaksa, bu her türlü değer üstündedir. İşte böyle bir anda neler yaşadığımız ortadadır. Bizden istenen şey görevlerimizi aksatmadan ve üzerinde muazzam bir yoğunlaşma sağlayarak faaliyetlerimizi sürdürmektir. Ancak hala bizi tehdit eden düşkünlükler ve iğrenilecek durumlar ortaya çıkabilmektedir. Hemen belirtelim ki, bunlar şimdi eskisi gibi bizde sarıntı yaratmamaktadır. Bunlar belki de bir parça mideyi bulandıra bilir. Ama biz bunların düşmanın yanıbaşımızdaki kusmukları olduğunu görebilecek ve rahatlıkla ne denli zavallı olduklarını açıklayabilecek durumdayız. Bunlar için yeni düşünceler üretmeye, kim olduklarını ve hangi cevahirlerinin bulunduğunu araştırmaya pek gerek yoktur sanırım. Yapılması gereken şey bu tür sahtekarlar ve maskeli tiplerden kurtulmak, böylelerine bu halleriyle içimizde kalmalarına fazla olanak tanımamak, bunun için yetkinleşme ve aydınlanmayı güçlü yapmak, devrimci safları mükemmel bir biçimde birleştirmek ve her koşul altında sahte olanı açığa çıkaracak yöntemleri geliştirmektir. Çıkarılması gereken sonuç budur. Bazı kişilerin önünde devrimci dönüşüm olanağı yoksa, layık oldukları yere gideceklerdir. Dikkat edilirse biz yaşamı her yönüyle yenileştireyoruz. Ve bu işe devam edeceğiz.

Ülkemiz düzeyinde bize sunulan yaşamın beş paralık bir değeri-

nin olmadığı bilinmektedir. Böylesi bir yaşama bir metelik değer bile vermiyoruz. Bundan çok daha iyi ve yeni bir yaşamı üretmek mümkün olduğu için biz bunu esas alıyor, yaşıyor ve güçlü bir konuma getirmeye çalışıyoruz. Yoksa kişinin mevcut yaşam biçimiyle kendini avutması ve “toplumda bir köşe de ben kapayım” düşüncesine sapsaplanması, maddi açıdan elverişli durumda bulunana da içinde olmak üzere ağır bir yük ve bir işkence demektir. Bütün bunlar yeniyi temsil eden güçlerin hangi ruh ve üslupla yürümleri gerektiğini ortaya koymaktadır. Aslında biz bu konuda önemli mesafeler almış bulunuyoruz. Ancak bu mesafeyi yeterli görmek bir yana, yeni bir çıkış için bunun bir başlangıç olduğunu belirtiyoruz. Kendisine karşı savaşmakta olduğumuz düzenin önümüze serdiği şeyler o denli tahammül edilemez ve karşı konulması gereken şeylerdir ki, biraz olsun kendisine saygısını yitirmemiş olan bir kişinin düzenin şu ya da bu özelliğine sığınması ve aramızda da bulunsa objektif olarak düzeni yaşamaması, düşkünlük ve alçaklıktan başka bir şey olamaz. Bazıları belki de “kendimi gizleyeyim, birkaç günümü daha böyle sürdüreyim” diyebilir, ama bunlar hiçleşmenin hesaplarıdır. Küçük hesapların sahibi olan bu tipler bu pratiklerinin izahını yapamazlar. Bir yerde bunlar mecnun gibi insanlardır. Yaşam konusunda planlı olmayan, hangi temelde yaşamı yeniden üreteceğinin gereğini bile düşünmeyen, karar veremeyen ve bu konuda kendilerini toparlayamayan zavallılardır. Böyle zavallılar olmanın hiçbir yararı yoktur. Özgün kişilikler değişik özellikler taşırlar. Vazgeçilmez görülen ve sevdalanılan özellikler kişiye onur kazandırmaz, kişiyi büyütmez. PKK'nin temel aldığı kişilik açısından bunlar anlamsızdır. Partimiz bunları sürekli yenilgiye uğratmakta, güçlü olanın benimsemesi gereken kişiliğin PKK'nin militan kişiliği olduğunu netçe ortaya koymaktadır. Bunun görülmemesi ve görülüp de gerekli katılımın sağlanmaması anlamlı bir davranış değildir.

Bunları bundan sonraki mücadele dönemimizde komuta yeteneklerimizi, görevleri -ki bunlar devrim görevleridir- başarıyla gerçekleştirecek ölçülere ulaştırmak için belirtiyoruz. Düşmanın da kendine özgü liderlik okullarında temel aldığı bir ilke vardır: “Bölücülerle, iç ve dış düşmanlarla savaşta ortaya çıkabilecek her somut durum karşısında görev saptayıp bunu başarabilecek temel nitelik-

lere ulaşmak esastır. Eğitimimizin temel amacı budur” denilmektedir. Düşman ilkokuldan yüksek okullara kadar on-obeş yıl boyunca kadrolarını bu biçimde eğitmeye çalışmaktadır. Tabii bizim bütün çabalarımızın esası da devrimimizin çeşitli görevlerini her koşul altında başarıyla çözümlenebilecek dava adamını, komutanı veya önderi ortaya çıkarmaya yöneliktir. Bu konuda militanlarımız sadece parti tarihimizin geçmiş dönemlerinin sınırlı görevleriyle değil, daha büyük önem taşıyan görevlerle yükümlüdürler. Sık sık vurguladığımız gibi, militanın görevi ne bir ideolojik mücadele döneminin propagandacılığı, ne genel siyasal ajitasyon, ne basit grup örgütlenmesi ve ne de sadece fabrikalarda hücre kurmaktır. Bugün parti taktiğimizde dile getirilen biçimiyle en şiddetli bir silahlı savaşım örgütlenmesinin geliştirilmesi, bunun etrafında bir halkın her türlü ulusal ve toplumsal görevleri konusunda eğitilmesi ve örgütlenmesi, bunun için sınır tanımayan bir hareketliliğin ve üslubun sahibi kılınması, partimizin sürekli dayattığı ve şiddetle ihtiyaç duyduğu bir görevdir.

Bu konuda bir zorlanmanın bulunduğunu belirtmek gerekir. Bazıları bilerek, kimi de bilmeyerek bu sorunu daha da ağırlaştırmaktadır. Ama devrim adı verilen olayın kendisi bir zor olayından ibaretir. Yeni toplumun doğuşunda, bu araca gerekli olan rolün sonuna kadar oynattırılmasıyla kurtuluş sağlanabilir. Militanların bu konudaki rollerine tam sahip çıkmaları yapılabilecek en iyi tercihtir.

Partimize karşı dürüstlüğün azamisinin gösterilmesi için, insani dürüstlüğümüzü son sınırına kadar zorluyoruz. Ben kendi payıma bireylerimize, dostlarımızdan tutun da sıradan taraftarlarımıza kadar bir insanın gösterebileceği dürüstlüğü çok açık bir biçimde gösteriyorum. Yanılgılı yaklaşım ve tanıtım olmasın diye, yoğun çaba harcıyorum. Ancak bazıları bunun ne denli gerekli olduğunu kavramıyor. Birtakım şeylerle kendisini örtbas ederek politika yaptıklarını sananlar az değildir. Bizde bir şeyler öğrenmek bir yana saflığımızı, dürüstlüğümüzü ve samimiyetimizi kendi basitliklerini örtbas etmede kullanma cüretine ve soysuzluğuna girişenleri de görüyoruz. Açık ki böyleleri her zaman yenilmeye mahkumdur.

Her zaman belirttiğimiz gibi, toplumumuzda kişilikler çok zayıf olduğu ve bizim de öyle övünülecek değerlerimiz fazlaca bulunma-

dığı için, görünüşte bazı kişiler kendilerini son derece akıllı, mantıklı, haklı ve onurlu olarak görebiliyorlar. Kendilerinin bu niteliklere sahip olduklarını iddia edebiliyorlar. Bu aslında söz konusu yüce sıfatlara gerçek yollardan ulaşmayı mümkün görmemenin bir ürünüdür. Bu yüce sıfatlara ulaşmak için öncelikle yapılması gereken şey, kişinin kendi zayıflıklarını tam bir açıklıkla kabul etmesi, bunlardan neden ve nasıl kurtulabileceğini yol ve yöntemleriyle birlikte ortaya koymasındır. Kişinin yücelmesi için yürümenin, ayaklanmanın ve devrimin vazgeçilmez bir araç olduğunu kabul etmek en akıllı davranıştır. Saflarımızda tanık olduğumuz sahteliklerin, kabadayı tutumların ve en kötü türünden davranış bozukluklarının zayıflıkların gizlenmesi ya da bunların görmezlikten gelinmesi amacıyla sergilendiği görülmektedir. Önder olmak bir yana, sokakta yürümesini dahi beceremeyen, toplumda nasıl konuşulacağını ve insanlara nasıl hitap edileceğini bile bilmeyen kimi unsurların saflarımızda nasıl despot kesildikleri sık sık yaşanan olaylardandır ve bunlar silinmezcesine belleğimizde yer etmiş bulunmaktadır. Denilebilir ki, adam saygısızlık ve üslupsuzluğun her biçimini sergilemeyi, insanı insan yapan değerlerin hepsine ters bakmayı ve bunları ters göstermeyi adeta bir marifetmiş gibi ele almakta ve PKK içinde denemeye çalışmaktadır.

Biz şimdiye değin bu tiplere karşı fazla bir şey yapmadık. Bunlar aslında partimize karşı garip birtakım anlayış ve yaklaşımları dayattılar. Bunun nedeni PKK'nin zor bir dönemden geçmesi midir; hal-kımızın en umutsuz bir dönemi yaşaması ve çıkış yapmasının zor sanılması mıdır bilemiyoruz. Bu kişiler birçok bakımdan verebilecekleri bir şey olmadığı için mi sahtekarlığa yöneliyorlar? Tabii bunları anlamak gereklidir. Bir hortlak bile olamayacakların keskin birer lider kesilmeleri neyle izah edilebilir? Adam bir gün içinde pireyi deve yapıyor, pire için yorgan yakıyor, evi yangın yerine çeviriyor ve bütün bunları da önderlik adına yaptığını iddia edebiliyor. Eskiden toplumda yalan söylemeyi marifet sananlar vardı, belki şimdi de öyledir, ancak bunların yalanları küçük yalanlardı. Bir yerde insanlar bu yalanlara gülüp geçerlerdi. Parti zemininde karşılaştığımız yalanlardan söz ederken, bunları birkaç lafla ifade edilmiş yalanlara indirgemiyoruz. Bunların eylemi başlı başına

büyük bir yalandır. O şişkin lafçılıkları ve takındıkları üslup yalanın ta kendisidir. Çünkü bununla birçok kişiyi aldatırlar. Yalan nedir? Yalan bir kişiyi aldatmak için gerçeğin çarpıtılarak sunulmasıdır. Bu tipler de şişkinlikleri, üslupsuzlukları, her türlü hal ve hareketleriyle çevrelerini, halkı ve partiyi yanıltma durumuna düşükleri için en büyük yalancı olarak anılmaya hak kazanmışlardır.

Yalan söyleyen birine “sen yalan söylüyorsun” denildiği zaman yalancı kızarıp bozarır. Ama bunlar kızarmak şurda kalsın, karşısındaki bastırmaya kadar gidebiliyorlar. Önlerinin açılması durumunda bunlar baskıcı ve sömürücü sınıfları yaratan o eski kralları ve imparatorları -gerçi kendi dönemleri açısından bunlar büyük insanlardır- bile geride bırakmaya çalışacaklardır. Ama bunlar ancak geçmişteki bu güçlerin birer karikatürü olabilirler. Çünkü bu denli yalana sığınan, dürüst ve samimi ilişkileri bu denli tersyüz edebilen bu tipler partinin ve halkın başına en büyük belayı getirecekler, dolayısıyla yalancılar, düzenbazlar ve sahtekarlar olarak addedileceklerdir. Yetkili politikacılar olmaları durumunda, bunların yapacağı şey, sürekli ezilen sınıfları aldatmak ve sömürüyü katmerli bir hale getirmekle uğraşmak olacaktır. Öyle anlaşılmaktadır ki, bunlar başka sınıfların tehlikeli etkilerinin parti ortamındaki örgütleyicileri olarak ortaya çıkmaktadırlar.

Tabii biz yoldaşlık anlayışımızın bir gereği olarak, bu tip anlayış ve yaklaşımlara saflarımızda fazla cüret edilemeyeceğini düşündük, saflarımızda böylesi tipler çıkamaz dedik. Parti safları dürüst ve samimi ilişkilerin egemen kılındığı, herkesin açık sözlü davranacağı ve her konuda bir ailenin bireyleri gibi birbirine danıştığı, karar süreçlerinde azınlık-çoğunluk ve alt-üst ilişkilerinin esas alındığı saflardır. Böyle şeylerin ortaya çıkabileceğini nereden bilebilirdik? Belli ki insan bu tür şeyleri fazla düşünemez, çünkü devrimci ortam başından beri bu tür ilişkilerin reddi demektir. Biz bunlara açıklık getireceğiz. Yolumuz üzerinde engeller dikmeyi marifet bilenleri safdışı edeceğiz. Parti militanlarımız da bütün görev alanlarında sağlıklı bir parti faaliyetinin yaratılması için bunları bertaraf ederek yürümeyi bir an için bile olsa akıldan çıkarmamalı, işlerin bu temelde yürütülmesini büyük bir parti ilkesinin uygulanması olarak görmeli ve böyle davranmalıdırlar.

Genel stratejik yönetim denildiğinde anlaşılması gereken şey halkımızın, öncünün ve önderliğin yürüyebileceği genel doğrultunun tayin edilmesidir. Taktik ise bu doğrultuda yürümenin, örgüt ve eylem biçimlerini çeşitli düzeylerde geliştirmenin kendisidir. Genel bir doğrultuya kırk türlü yoldan varmak mümkündür. Ama içlerinden bir yol en doğru yol olabilir. Temel hat'a yakın bazı yollar da bizi hedefe götürebilir. Bunlar küçük sapmalar sonucunda bizi hedefe ulaştıran yakın hatlardır. O halde bizim amacımız ne olmalıdır? Mademki eve gideceğiz, gireceğimiz doğruyu bellidir. Burada az hatalı olan yola sapılabilir. Ama yol alıyorum adı altında gelişmeyi yüzseksen derece tersine çeken bir kuvvet devreye sokulursa, bu TC'nin ta kendisi olacaktır. Bu durumda belki mesafe alınabilir, ama bu yol değildir. O halde yapılması gereken şey, doğruya en yakın olan yolda yürütmesini becerebilmektir. İşte doğru taktik bu sorunun çözümü demektir.

Peki, çalışma tarzı nedir? Bu eğitim, örgütlenme, eylemlilik, propaganda ve lojistik alanındaki hazırlıklardan tutalım en sert eylem biçimlerinin uygulanmasına kadar bütün alanlardaki güçlerin ana doğruyu yönünde kullanılmasının bilinmesidir. Gücünü sürekli büyüten, bunu yalnız belli bir an için değil, uzun vadeli eğitebilen ve hazırlayabilen, taktiğin önemli bazı öğelerini tamamlamıştır. Düşmana karşı mücadelede barutunu bir günde tüketmek, düşmanı kesin yenilgiye uğratabilecek biçimde hem yedek güçleri artırmayı ve hem de gücünü yerinde kullanmayı bilmek gerekir. İnsan malzemesi başta olmak üzere, her şeyi bu temelde bulma, işleme ve kullanma taktik önderliğin görevidir. Bir kez strateji belirlendi mi, ondan sonrasını tayin edecek olan şey günlük faaliyettir; örgüt ve eylem faaliyetidir. Bizim için bugün stratejik bir sorun yoktur, aynı şekilde stratejik yönetim sorunu da söz konusu değildir. Uzun bir süreden beri benim bugünkü noktaya kadar getirdiğim stratejik ilkeler ve bunun genel yönetimi yeterli olmasa da, her parti militanını yöneltebilecek ölçüde net ve tatminkardır. Sorunlar ve bunlar üzerindeki tartışmalar bu noktada ortaya çıkmamaktadır. Bu halkımız için de böyle olmuştur. Kitlelerin genelde parti çizgisini ve PKK'nin stratejik yönetimini büyük bir coşkuyla kabul ettiği, adeta her şeyini bunun emrine sunmak üzere

seferber ettiği, bu denli az bir bilinç ve örgütlenmeyle bile bunun gerçekleştiği göz önüne getirilirse, halk açısından da böyle bir sorunun bulunmadığı görülecektir. Dostların sayısının artışı açısından ele alındığında, genelde çizginin doğruluğu kabul edilmektedir. Kuşkusuz biz bunu tartışmayacağız.

Bu konuda birçok anlayışın bulunduğu bilinmektedir. Çeşitli güçlerin otonomicilikten tutalım buna benzer her türlü reformculuğa kadar Kürdistan için öngördükleri bazı stratejileri vardır. Bugün Kürdistan'daki yerli işbirlikçi ve hain güçler bile değişik Kürtçülük biçimlerini denemeye çalışmaktadırlar. Ancak bunlar strateji sahibi değildirler. Her zaman söylediğimiz gibi, bunlar genelde Kürdistan'ı kendi aralarında paylaştıran stratejilerin çok basit birer yedek kuvvetidirler. Günümüzde hala devam eden İran-İrak savaşında bunların nemenem yedekler olduğu açığa çıkmıştır. Yine Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulmaya çalışılan çeşitli işbirlikçi anlayışın aslında Türkiye demokrasisinin bir yedeği bile olmadığı, mevcut durumda 12 Eylül faşizminin objektif yedeği olarak iş gördüğü ve bilinçli bir biçimde buna yöneldiği ortadadır. Açık ki bunlar öyle bağımsız stratejik yönetimler değil, bildiği üzere düşman güçlerin genel stratejilerinin küçük parçalarıdır. Yalnızca PKK bütün Kürdistan için genel bir strateji ortaya koymuş ve bunun önderliğini sağlama almıştır. Zaten PKK'nin kendisi böylesi bir stratejik yönetimin kurmayıdır. Bugün bunun bir kişi veya beşyüz kişi tarafından temsil edilmesi önemli bir sorun değildir. Önemli olan böyle bir anlayışın ya da daha doğru bir ifadeyle stratejinin ortaya çıkmış olmasıdır. Bu stratejinin sorumlu gücü de belirlenmiştir. O halde bunun üzerinde fazla durmamıza gerek yoktur.

Burada üzerinde durmamız gereken konular, hala günümüzün canalcı sorunları olan taktik düzeye ilişkin sorunlardır. Hemen belirtelim ki, bazıları hala yeni ideolojik ve politik inşa çalışmalarından bahsediyorlar; inceleme ve araştırma çalışmalarının yeterince yapılmadığını belirtiyorlar. Bunlar süreçleri hep birkaç kat geriye çekmek isteyen yüksek demagojinin sahipleri olan gerici kesimlerdir. Yıllardan beri bir türlü görevlerini yerine getirmemiş olmanın kendileri için yaratacağı olumsuz sonu engellemek isteyen bu güçler, muazzam bir demagojiye sarılmaktadırlar. İşte “araş-

tırma ve inceleme yeterince yapılmadı, bu çalışma eksik kaldı” biçimindeki demagojinin altında yatan şey budur. Bu tipler mevcut durumu ve görevleri çarpıtmak için olmadık demagojik yöntemlere başvurmuşlardır. “Kürdistan’ı yeniden tanımaya çalışıyoruz”, “siyasal çizgiyi yeniden gözden geçirelim”, “yeni bir gruplaşma dönemi başlatalım”, “genel ideolojik propaganda günümüz için daha yeterlidir; aslında yapılması gereken şey 12 Eylül demokrasisinin oturmasını beklemek, bunun ardından yeni inşalar ve gruplaşmalar başlatmaktır”, “dönem savaş dönemi değildir, günümüzde rejimle savaşmak olanaksızdır” vb. vb. türden şeyler alçakça bir kaçkınlığın örnekleridir.

Son derece ilginçtir: Daha yirmi yıl öncesinde araştırma-inceleme şampiyonu kesilen, sözgelimi yirmi yıl önce Rızgari gibi kendisini en büyük araştırmacı ilan eden bu baylar, bugün hala sözümona bununla kendilerini yutturmaya çalışıyorlar. Yine araştırma inceleme faaliyetlerinden dem vuruyorlar, 12 Eylül rejiminin tam başarıya ulaşmasının ardından örgütsel inşaya geçeceklerini belirtiyorlar. Bu büyük bir sahtekarlıktır. Diğerleri de benzer şekilde tası tarağı toplayarak Avrupa’yı mesken seçmişlerdir. Bunlar istiyorlar ki 12 Eylül rejimi tam zafere ulaşsın, kendileri yeni gruplar yaratsınlar; demokrasi ve ulusal kurtuluşun çıkarları adına kendileri için bol bol demagoji yapma imkanı doğsun. Bu nedenle adamlar son derece rahattır. Öte yandan bu yaptıklarını ilerencilik sayıyorlar, oysa bunlar en tehlikeli gericilerdir. Yani bunlar devrimin stratejisi üzerinde oynayan, onu deforme etmek ve karmakarışık hale getirmek isteyen, bütün işini gücünü kitlelerin genel çıkışını önlemeye hasreden ve arkadan fitne-fesat hareketi geliştiren şer kuvvetleri, gerici kuvvetlerdir. Yakıcı da olsa, gerçeğin bu biçimde dile getirilmesi en doğrusudur.

Bugün içine girilmesi gereken devrimin genel doğrultusu bellidir. Bu öyle yeni bir araştırma ve incelemeyi gerektirmeyecek kadar açıktır. Tersine aydınlatılması gerekenler, bu denli açık gerçekler karşısında körler gibi davranmayı marifet sananlardır. Tabii böylelerinin aklı da ancak devrimin mızrağı kendilerini delip geçtiğinde başlarına gelebilir. Yoksa bunlar başka türlü iflah olmazlar. Kısacası strateji üzerinde oynanmak istenen bazı oyunlar vardır. Bazıları-

na göre halkımızın ayağa kalkışının nasıl olması gerektiği sözümo-
na henüz çözüme bağlanmamıştır. Örneğin bu güçler hala hangi
güçlere dayanılması gerektiği, öz güç ve temel güçlerin neler oldu-
ğu, ittifakların nasıl geliştirileceği sorunlarını tartışıyorlar. Bunun
tartışılmasının nedeni, Kürdistan koşullarında feodal-komprador ve
küçük-burjuva yapay sınıflaşmasının ve onu her türlü olumsuz geli-
şiminin ilerlicilik ve sosyalizm maskesi altında yutturulmaya çalışıl-
masıdır. Gerçekten de böyleleri maskeli bir biçimde bu sınıfların
sözcülüğünü yapmaktadırlar. Bu konuda proletarya önderliği ger-
çekten de büyük bir dirayetle sosyalizmi Kürdistan koşullarına
uyarlamıştır. Bunu tam bir yetkinlikle ortaya koymuştur ve bu ger-
çek tartışılmazdır. O halde bunların işleri çok geriden ele alıp
çarpıtmayı amaçlayan yaklaşımlarına alet olmamak için kararlı bir
biçimde yürümelidir ve kendi doğrultumuzu savunmalıyız.

Bu güçler içinde bulunduğumuz koşullarda biraz ortalığı karış-
tırmak istiyorlar. Ancak bunlar şanslarının her zamankinden daha
az olduğu bir dönemi yaşıyorlar. Bunların seslerini duyurmaları
bile mümkün değildir. Bu gerçekleri bilmek, ancak bunu büyük bir
olay olarak değerlendirmeden asıl sorunlara yönelmek ve orada
gelişmeyi güvenceye bağlamak gerekmektedir. Bu nedenle strateji-
ye yönelik yeni araştırma-inceleme ve tartışmalara girmek yerine,
daha çok bunun uygulanmasına ilişkin sorunları büyük bir dirayet-
le ele almak, gelişmeyi ve büyümeyi burada sağlamak, inceleme,
tartışma ve buna benzer her türlü faaliyet alanını burada ortaya
çıkarmak önemli bir görevdir. Bugün karşımızda duran sorun şudur:
Gerek öncünün iyi bir biçimde yönetilmesi, gerekse halkın devrim-
ci çıkışının düşman karşısında yenilgiye uğratılmaması ve halk
savaşının doğru temellerde gelişmesi için neler ortaya çıkarılmalı-
dır? Bunlar nasıl örgütlendirilmeli ve eyleme geçirilmelidir? Nasıl
denetlenmeli ve yürütülmeli, yürütmenin çok çeşitli biçimleri ve
her düzeydeki yaklaşımlar nasıl olmalıdır? Kısacası sorun olarak
karşımıza dikilen şey öncünün nasıl daha iyi yöneteceği ve kitleleri
en iyi nasıl savaştırabileceğidir. Doğru bellidir, bunun karıştırıl-
maması gerekir. Bazıları bunu karıştırıyor, teorik sorunları habire
pratik sorunların yerine geçirmeye çalışıyorlar. Hatta bunun için
yeni yollar icat etmeye çalışıyorlar. PKK'nin çok önceden büyük

çalışmalar ve fedakarlıklar pahasına aştığı dönemeçleri yeni yol diye karşımıza dikiyorlar. Hatta onu bu yolda katettiği mesafeden geriye çevirip sakat ve çıkmaz yollara sokmayı düşünüyorlar. Bunların akılları kendilerine kalsın diyeceğiz. Gölge etmesinler, başka ihsan istemeyeceğiz kendilerinden.

Bunlar yeni uyanan ve bu yüzden kendilerini son derece kurnaz sanan zavallılardır. Bu konuda PKK'nin aldığı mesafeyi görek sorulara eğilmesini bilmek gerekir. Bazı kurnaz tipler birçok geri sorunu yeni sorunlarmış gibi önümüze koyuyor ve militanlarımızı günlerce bu sorunlar üzerinde tartıştırmak istiyorlar. Buna düşmek zaman kaybına neden oluyor ve olanakların boş yere harcanmasına yol açıyor. Bu tür durumlara düşmemenin yolu tartışılması gereken en önemli sorunu doğru tespit etmek, buna denk düşen uygun çözüm yolunu bulmak, pratiğin güncel gelişmeler tarafından nasıl belirlendiğini ve burada belirleyici olanın ne olduğunu doğru kavramak, hiçbir yanılgıya izin vermeden, kendisini ve çevresini aldatmadan, anın görevlerini doğru saptamak ve yürütme esaslarını örnek bir biçimde yerine getirmektir. Yapılması gereken şey bu iken, bu tür demagoglar karşısında ilgisiz davranmak ve sorunları yakıcı bir biçimde dayatmaktan kaçınmak, bu güçler dikkatleri asıl sorunlardan uzaklaştırmaya çalıştıklarında karşılıklarına dikilmemek, militanlarımızın en ciddi kusurlarından biridir ve bu partiye ciddi zararlar vermektedir. Anın temel görevi, kaçınılması gereken işi, doğru tutumu ve yaşamı nedir? Bunu tehdit edenler kimlerdir? Bunun doğru kavranması ve buradaki yanılgıların aşılması gerekmektedir.

Ne yazık ki bu konudaki yanılgılar güçlüdür. Yani büyük oyunlar oynanmaktadır; büyük geriletme, bozma ve dağıtma faaliyetleri söz konusudur. Ama bu güçlerin başvurdukları demagoji çok geniş ve bir hayli yüklü olduğu için, militanlarımız bunların ağına takılabilmektedir. Görevler bir tarafa itilmekte, olanaklar ve koşullar hızla eriyip gitmektedir. Olumsuz bir dönemin içine girildiğinde, intiharvari tutumlar ve teslimiyete varan bazı kaçışlarla bir yerde adeta bu güçlerin istedikleri duruma düşülmektedir. Böylelikle başlangıçtaki iyi niyet ve yoğun çaba boşa çıkmış olmaktadır.

Bizde taktiğin saptırılması ve özünden boşaltılması denilen olay

yaygın bir biçimde yaşanmaktadır. Şu gerçekleri açık bir biçimde görüyor ve sürekli vurguluyoruz: Halk ayağa kalkmak istiyor, birçok kişi eğitim ve örgütlenme talebinde bulunuyor. Ancak biz o büyük çıkışı bir türlü yetkince gösteremiyoruz. TC her an yangının bacayı sarabileceğini düşünmektedir, onun beklentisi böyledir. Herkes, ayaklanma hızla gelişebilir demektedir. Çünkü objektif koşullar halkı buna zorlamaktadır. Ama öncümüz taktik uygulama alanında izah edilemez ve tanınmaz sakatlıklar içinde bulunduktan, ne halkın ne de düşmanın beklentisi gerçekleşebilmektedir. Öncü burada kendisiyle oynamakta ve görevlerini ihmal etmektedir. Ancak devrimin yüce ortamında, hiçbir insan kendisiyle ve devrimci görevlerle oynayamaz. Kendisini başka türlü gösterebilir. Bazı bozguncu unsurların ve fitne-fesat tiplerin yaptıkları şey, tam da böylesi büyük bir tarihsel önemi bulunan kritik bir anda haklı davamıza çomak sokmak ve arkadan hançerlemektir. Şaşkın Arap örneği, şan ve şöhreti zemzem kuyusuna pislemekte arayan, “ne de olsa adımı duyurdum; ne denli yaman ve otoriter biri olduğumu, insanlara nasıl boyun eğdirdiğimi, PKK’yi nasıl zorlayan bir adam olduğumu kanıtladım” diyen ruh düşkünleri hiç de az değildir. Böylesine çok açık bir biçimde sormak gerekiyor: Böylesi bir pratiği sergilemekle herhangi bir yaraya merhem olabildiniz mi? Susuzluktan çatlamış bir insanın yüreğine su serpebildiniz mi? Biraz olsun çekilen acıları dindirebildiniz mi? İnsanımızın onurunu ne kadar yükseltebildiniz? “İnsanlarımızın onurlarıyla oynadık” diyorsunuz, peki neden oynadınız? Bazıları neden oynadıklarını bile bilemiyorlar. Bunlar tarihimizin o bin yıllık kötülük tohumlarının bizde en son biçimiyle açılımıdır. Aynı şekilde bunlar düşmanın serptiği bu tür bir yığın bozguncu davranışın en son çirpinişleri olarak da görülebilir.

Biz taktik önderler ve eylem adamları olarak, bunların işleri bozan kişiler sıfatıyla aramızda dolaşmalarına izin vermemek, daha çok şeye tevessül ettiklerinde hadlerini bildirmek zorundayız. Böyle şeylerle oynandığında, dürüst militanlarımızın yaptığı şeyin çoğunlukla sızlanmak ve şikayet etmek olduğunu görüyoruz. Elbette militan böyle davranmamalıdır. Bunlar çok zavallı tutumlardır. Sabırlı ve planlı hareket etmek ayrı şeylerdir. Tabii bu tür tutumların sahipleri-

nin planlarını yerle bir etmek için, kendi planlarımızı geliştirmek ve bunun koşullarını hazırlamak zorundayız. Sabırlı davranmamız ve tahammül göstermemizin nedeni budur. Yani olumsuz olanı yerle bir etmek için sabırlı davranıyoruz. Yoksa olumsuz olanla birlikte kendimizi de bunalıma sürüklemek ve boğuntuya getirmek için değil. Bir bozguncunun yüz dürüst insanı işlemez duruma getirdiği göz önünde tutulursa, bizdeki hastalığın öyle basit ve küçümsenecek bir şey olmadığı ortaya çıkacaktır. Aynı şekilde bu konuda görev adamı olmanın ne denli uzağında bulunduğumuz da açıktır. Kuşkusuz bunun hiçbir yararı yoktur. Bu tiplerin bazı kötü amaçlarının bulunduğunu ve art niyetli olduklarını varsayalım. Peki, dürüst olan ve hayatını ortaya koyan adama ne oluyor? Belli ki bu konuda kendimizi düzeltme ve yetkinleştirme işini tam gerçekleştirmeden, yaşama ve kişiliğimize en büyük saygısızlığı sergilemiş oluruz.

Eylem adamları haline gelmek önemlidir. Eylem adamlarının bakış keskinliği, netliği, kurnazlığı, dayatıcılığı, disiplini ve kaya gibi sağlam bir yaşama sahip olması çok önemlidir. Bunlar hep arzu edilen ve kendisine sarıldığında insanı başarıya götürecek olan özelliklerdir.

Bugün büyük bir uygulama dönemindeyiz, halkımız tarihsel bir çıkışın eşiğinde bulunmaktadır. Kitleler öncünün sağlam adım atmasını beklemektedir. Çünkü halk kitleleri çok iyi bilmektedirler ki, sağlam iş yürütebilecek bir öncü olmadan, girişilen isyancı çıkışlar katliamlarla karşılık bulacak ve yenilecektir. Halkın bu konudaki duyarlılığı anlaşılır bir şeydir. Yığınların haklı olarak işi sonuna kadar götürme iddiasındaki öncüyü yanbaşıyla görmek istemeleri de anlamlı ve anlaşılırdır. Halkımız soruna tamamen böyle bakmaktadır. O halde buradaki sorun öncünün güçlü bir biçimde ortaya çıkması, çarpıtmalara izin vermeden en ciddi eylemleri gerçekleştirme ve dönem dönem bunları planlaması, bu konuda gerçek bir kurmay gibi çalışmayı başarması, kendisini düzenlemesi ve örgütlendirmesi, kitlelerin ayağa kalkışını kendisiyle birlikte sağlayabilmesidir. Zaten en çok ihmal edilen görevler de bunlardır. Öncünün kurmay görevlerini yetkince başarması sorunun özünü meydana getirmektedir. Hemen belirtelim ki düşmanın kurmayı bu durumda değildir. Onun her şeyi hazır ve nazırdır. Oysa bizim savaş kurmayı

olması gereken güçlerimiz, basit isyancı birlikleri yönetmenin bile gerisinde bir konumu yaşamaktadırlar. Son derece ciddi önem arzeden bu kurmay sorunu çözümlenmeden, her koşul altında savaşın sevk ve idaresi gerçekleştirilmeden, ciddi savaşların geliştirilmesi mümkün değildir.

Birçok arkadaş bunları temel bir sorun olarak ele alıp çözüme götüreceği yerde, sorunlardan kaçmakla çözüm bulacağını sanmaktadır. Hayır, sorunlardan kaçmak ne denli fazla olursa, görülecek zarar da o kadar büyük olacaktır. İstenen hedeflere ulaşmak hayal kurmakla mümkün olamaz. Ancak büyük çabalar gösterilerek ve kan-ter içinde yol alınarak ulaşılabilir. Sorunlardan ve gerçeklerden kaçmak, Kürdistan koşullarında neredeyse bir ulusal özellik haline gelmiştir. Hep kendi gerçekliğinden kaçıp yalana sığınmak; zayıflıklara, eksikliklere ve gerilliklere sarılmak nereye kadar devam edebilir? Yüzyıllar boyunca bu durumu yaşamakla ne elde edildi? Şimdi bu olumsuzluğun aşılması PKK'nin önünde duran bir görevdir, bu görev partimizin militanlarına düşmektedir.

Bütün bu anlatılanlar pratik yönetimden güçlü bir taktik uygulama beklediğimizi göstermektedir. Sorun taktik yönetim, örgütlenme ve eylem düzeni gibi konuların usta çözümlayicileri düzeyine yükselme ve bunu pratikte mutlaka sergileme noktasına gelip dayanmıştır. Ülke zemininde ve yurt dışında askeri ve diplomatik bütün alanlar, ancak bu konuda çözüm gerçekleştirdiği, pratik önderlik yaratılıp güçlü bir yönetim sergilendiği zaman gelişme sağlayabilir. Bizde işler artık bu noktaya gelip dayanmıştır. Ne yeni siyasal etki yaratmak, ne yeni çevreler oluşturmak, ne de yeni dostluklar geliştirmek asıl sorunumuz olabilir. Bütün bunlar kendiliğinden de olsa gelişebilmektedir. Sorun bütün bunların bir komuta altına çekilmesi ve bu komuta altında savaş düzenine sokulmasıdır.

Sorun bu iken ve bunun olumlu çözümü bütün dürüst militanların bir nolu görevi olarak duruyor iken, militanlarımız ne yaptılar? Belki fazla abartmamak gerekecek, ama sorun olumsuzundan nasıl çözümlenmek istendi? Bu olumsuzlukların sahipleri kimlerdir? Bunların belli başlı faaliyet biçimleri ne olmuştur? Bu konulara biraz değinmek istiyoruz. Bu sorunlara değindiğimiz zaman, doğru olan da daha iyi bir biçimde açığa çıkmış olacaktır.

Bir kez işi esasından bozmayı marifet bilen, işin esasından kaçmaya çalışan ve ayrıntılara boğulup kendilerini uğraştırarak düpedüz işten kaçan kimseler vardır. Öte yanda olumlu yönden kademe kademe işin içinde olanlar bulunmaktadır. Tabii bir de en iyisine ulaşmayı amaç olarak önüne koyup bütün gücüyle bunu hayata geçirmek isteyenler söz konusudur. Biz bütün bunları tanımak zorundayız. Tercihimizi sağlam bir biçimde yapabilmek için de bu gereklidir. İş en olumlusundan çözmek isteyenler kimlerdi? Bunlar ne yaptılar? Bunun biraz olsun aydınlatılması yararlı olacaktır. Biz III. Kongre'ye doğru geldiğimizde pratik faaliyetlerimizin çözümlenmesini yaparak, bunların sahiplerini ortaya çıkardık. III. Kongre sürecini tekrarlamak herhalde fazla yararlı olmayacaktır. III. Kongre sonrasında eski tutumlarında ısrar edenlerin kendilerini yeni döneme nasıl uyarladıklarını ortaya koymak ve bunların yeni izleyicilerinin kimler olduğunu açığa çıkarmak önem taşımaktadır. Yeni izleyiciler kimlerdi? Bunlar nasıl ortaya çıktılar ve ne yaptılar? Biz bu tür unsurlarla epeyce uğraştık. Bunlar bugün halen öyle şeylerle karşımıza dikiliyorlar ki, yarın nasıl karşımıza çıkacaklarını bilemiyorum. Biz hala bunların tahribatlarını gidermekle uğraşıyoruz. Tabii böyleleri ancak parti ilerlediği zaman açığa çıkarılabilir. Çünkü bunlar kendi kişiliklerinde partiyi bitirmenin tezgahlarını kurmaktadırlar. Bu tip kendisinin “en iyi PKK’li” olduğunu iddia ediyor, partiyi bir adım ilerletmemek için bütün çabasını ortaya koyuyor, “ben” diyor ve başka bir şey demiyor. O büyük köleci imparatorlukların tepesindeki firavunlar bile, bu kadar “ben” demiyorlardı. İşte bizim koşullarımızda bu türden bazı taslaklar ortaya çıkabiliyor. Bu, Kürdistan koşullarında yüz yıllardan beri devam eden sınıflaşma, uluslaşma ve bunların siyasallaşmasındaki kötürümlüğün ve çarpıklığın bazı kişilerin şahsında çok kötü karikatürler ve sömürgeciliğin despotizm biçimlerinin son derece iğrenç taslakları biçiminde hortlamasından başka bir şey değildir. Bunlar demagoji ve yalana sığınarak böyle olmadıklarını söyleseler de, biz kendilerinin durumunun böyle olduğunu ortaya koyabilecek ve kendilerine kabul ettirebilecek durumdayız. Nitekim öyle yapıyoruz.

Şimdi bazı ilginç durumları ortaya koyduğumuzda, ne yapmamız

gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Biz III. Kongre kararları ışığında planlamalarımızı tamamladığımızda, bazı gruplarımızı çeşitli görevlerle bazı alanlara gönderdik. Bunlardan bir grubumuz Avrupa'ya gitti, diğeri Doğu Kürdistan üzerinden ülke pratiğine yöneldi. Bir başka grubumuz Güney Kürdistan'dan ülkemizin derinliklerine doğru ilerledi. Bu grupların olumlu veya olumsuz faaliyetleri oldu. Avrupa faaliyetleri içinde yer alan eski ve yeni arkadaşlar, gerçekte III. Kongre'nin özüne, kongre çözümlemelerine ve verdikleri özeleştirilere sadakatle bağlı olmadıklarını gösterdiler. Avrupa zemininde gerçekleştirilen bir konferansla bunlar tekrar özeleştiriyeye yöneltildiler. Konferans sonuçları bunların hala III. Kongre gerçeği karşısında kendilerinin haklı olduklarını düşündüklerini ve partiye karşı kapalı davranan kişiler olduklarını açığa çıkardı. Söz vermelerine rağmen, bu arkadaşların samimi olmadıkları, fırsat bulur bulmaz kendilerini konuşturdıkları ve bu konuda ısrarlı oldukları açığa çıktı.

Bu tutumun doğru olmadığını belirttik, bu doğrultuda yaptığımız eleştiriler de vardır. Bunların neyi tekrarlananın ardından koştuıkları, eski üsluplarını nasıl yenileştirip konuşturdıkları ve bunun ne tür ciddi sakıncalara yol açtığı bugün burjuva basınına yansıyan birçok gelişmeden rahatlıkla anlaşılmaktadır. Zaten Avrupa'da yapılan konferanstaki tartışmalar ve Genel Sekreterliğin bu konferansa sunduğu raporlar, bütün gerçekleri tüm netliğiyle açığa çıkarmıştır. Bazıları hala kendilerini kamufle edebileceklerini sansalar da, ortaya çıkan sonuçlar bunun olanaksız olduğunu kanıtlamaktadır. Yine bunların aslında parti ve devrimci pratik karşısında dürüst olmamaları ve bundan sürekli kaçınmaları bugün birçok özelliği ile daha iyi anlaşılmıştır.

Devrimci pratiğe giren başka bir grubumuzun durumu çok daha ilginçtir. Sözümona ülkede pratik önderliğe soyunulmuştur. Ancak daha zemine adım atılır atılmaz, Kürdistan'ın geri toplumsal yapısında yüzyıllardan beri oluşan en kaba ağavari metodlar ve TC'nin dayatdığı en çirkin bastırma yöntemleri iç içe geçirilerek, partinin en hassas sorunu olan kadroların üzerine bir balta gibi sallandırılmıştır. Bu yöntemlerin sahipleri, açıkça "yatağa düşürülmedik bir tek kişi bile bırakmayacağız" diyebilecek kadar pervasız bir tutum

takınmışlardır. Tabii kadroların küçümsenmeyecek bir bölümü de uysalca boyunlarını eğip “tamam, öyledir” demişlerdir. Bu durumda eski toplumun son derece kötü bir karikatürü hortlatılmıştır. Hiç kuşkusuz PKK'nin bugünkü gelişme aşamasında bu yöntemlerin, bu tür yönetme ve yönetilme anlayışlarının hortlatılması düşündürücüdür. Bunların partimize verdiği zarar çok büyük olmuştur. Büyük kazanımlar ve ileri tarihsel adımlar bu küçük ağalar yüzünden neredeyse olanaksız hale getirilmektedir.

Bunlar resmen “biz filan yerlerin küçük ağalığına soyunuyoruz” diye yazıyorlar. Bazıları eyalet ağası ve beyi, bazıları genel ağa ve bey olacaklarını! Çok tuhaftır, böyleleri bu ağalıktan ne zevk alıyorlar? Ağaların düşkün kişiler olduklarını biliyoruz; bir günlük yaşam uğruna her şeyi satarlar. Biz ağalığa şiddetle karşıyız, ağalıktan nefret ediyoruz. Onların her türlü bireysel ve ailesel yaşamlarıyla, toplumsal yaşamdaki bütün etkileriyle savaşım içinde bulunan bir örgütüz. Oysa bunlar böyle bir örgüt içinde ağalığın en iğrenç taslaklarını temsil etmekten korkmuyorlar.

PKK'de sosyalizm ve demokrasi çok yönlü olarak ele alınmalı ve uygulanmalıdır. Bu tip şeyler ortaya çıktığında, militanların yapması gereken çok şeyler bulunduğunu sanıyorum. Çünkü bunların ağza alınmasını bile ayıpladığımız düşküncü tutumları vardır. Kürdistan'da düşkün bir kadın uğruna ağaların içine düştüğü alacakça tutumlar bilinmektedir. Bazı tipler bu tutumları parti saflarında da yaşatma cesaretini gösterebiliyorlar. Hem de bunu yetkileri ve sorumluluklarına dayanarak yapıyorlar. İnsanı düşündüren şey, bunların ne denli kara ruhlu, kötürüm düşünceli ve çelimsiz oldukları ve PKK'nin kahramanca çıkışıyla, yiğitliğiyle, mertliğiyle ve dürüstlüğüyle ne denli çelişki içinde bulduklarıdır. Tabii bunlar üzerinde daha da düşünmek, kendilerini tanımak ve anlamak gerekiyor. Acaba bunlar düşmanın direkt ajanlık faaliyetleri midir? Yoksa ağalık gerçekten bunların ruhlarına bu kadar işlemiş midir? Eğer böyleyse daha fazla denetim kurmamız, sınıf çizgisini daha yoğunca özümsememiz ve partinin bağrında bu çizgiyle oynamak isteyenler ortaya çıktığında, onu kararlılıkla uygulamamız gerekmektedir.

Bunların başka bir özelliği de kaçmaları ve sahte özlerine dönüş

yapmalarıdır. Bunun da önlemlerinin alınması gerekir. Düşündürücü olan şey, bu tip tutumların bunca yıldan beri PKK saflarında üstü örtülü olarak varlıklarını sürdürmüş olmalarıdır. Biz geçmişte, Kürdistan'daki ağır ulusal ve toplumsal baskı koşullarında her türlü yaşam isteği ve arzusunun bastırıldığı belirlemesinde bulduk. Yani kişi toplumda saygı görmemiş, onore edilmemiş ve hep alçaltılmıştır. Buna rağmen, onun büyümek ve yükselmek adını verdiği şey, ya birlikte yaşadığı köy ağası, ya kasaba eşrafı, ya da polis temsilcisidir. Onun yükselme mertebesi ve sosyal yaşam dediği şey, aslında bugün kentlerde ve köylerde faşizmin zincirlerinden boşalttığı güdülere teslim olmaktır. Öyle bir hak anlayışıyla ortaya çıkmaktadır ki, güdülerin her türlü değeri alabildiğine tahrip ederek yaşamasına en büyük özgürlük denilmektedir. Dünyada bu denli gelişmiş olan özgürlük anlayışının hala bu biçimde kavranıp uygulanması bir hayli düşündürücüdür. Gerçekte bunlar kendilerini yüce insanlık kavgasında eğitmeyen, fırsat bulur bulmaz kendilerini hemen en ahlaksız tutumlara terk edebilecek kadar düşen zavallılardır. Devrimi de bunun için bir koz ve kuvvet olarak kullanmak istemektedirler.

Bu tip gelişmiş ulusal ve sınıfsal siyasetlerde bazen kendi sınıfını açıkça ilan etmemekte ve devrimi bir koz olarak kullanmak istemektedir. Devrimci yetkiyi, görevi ve otoriteyi sınıfsal ve ailesel çıkarları için kullanmaya çalışmaktadır. Devrim kozunu bastırılmış güdülerini tatmin etmenin hizmetine koşmaktadır. Bir günlük paşalık uğruna, büyük bir devrimci görevi ve yetkiyi bir çırpıda bitirebilecek kadar alçalmaktadır. Mevcut toplumsal koşulların da etkisiyle, bizde böylesi tiplerin daha çok çıkacağı anlaşılmaktadır. Ama bu böyledir diye, bunları meşru kabul etmek bir yana, dünyanın en çok bunların başına yıkılması gerektiğini akıldan çıkarmamak gerekir. Bunlar için tarihimizin en büyük suçluluk heykellerini mi dikelim? Ama bunlar bu suçlu halleriyle bile, kendilerine güzel bir devrim maskesi takıyor, yüzlerine devrim cilası vuruyor ve böylece hem kendilerini hem de kitleleri aldatıyorlar. Bunların yaptığı şey, sıra pratiğe ve eyleme gelince kaçmak, ciddi bir devrimci örgütlenme gerektiğinde onu bozmak, düşkünce yaşamının hatırı uğruna olumlu her şeyi yerle bir etmek oluyor. Günümüz için bunu kabul

etmenin yanlışlığı bir yana, çok tehlikeli bir özellik olarak değerlendirmek ve parti saflarında buna karşı en büyük tahammülsüzlüğü yaratmak gerekmektedir.

Bunların başka bir özelliği de yürümelere, ama fırsatını buldukları zaman olumsuzluklarını sergilemeleridir. Şimdi adam çıkıp “ben önderim” diyor. Peki, ne yapıyor? Bu adam işkembeden atar gibi tümceler sıralıyor, bir lümpen edebiyatı geliştirerek, bütün partinin bunu tartışmasını istiyor. Ortada bulunan bu kadar şehidin kanyıyla, harcanan büyük emeklerle, dökülen gözyaşları ve çekilen acılarla hiç ilgilenmiyor. “Ben bütün partiye kumanda etmek ve paşa gibi yaşamak istiyorum, bu gerçekleşmezse pisliklerimi ortaya salarım; yaşam konusunda benim de bir anlayışım vardır, parti bunu kabul etmezse isyan bayrağını açarım” diyor. Bunlar aslında partilileşememiş, kendilerini bile çözümleyememiş ve belli çıkarlar temelinde partiyle uzlaşmış tiplerdir. Ne idüğü belirsiz ve çözümsüz düşüncelerin, davranışların ve duyguların ajanlarıdır. Bunlar devrimi tercih ederken, bunu öyle bilinçli, örgütlü ve büyük bir eğitim sınavından geçerek yapmamış, eskiye kızarak ve adeta kendi yaşamıyla kumar oynayarak gelmiş tiplerdir. Tabii devrimciler böyle olamaz. Devrimcilerin bu biçimde saflara akmaları kötü bir giriş biçimidir, bir kumar oynamadır. Başlangıçta bu tür şeyler söz konusu olsa bile, çok kısa bir süre içinde gerçekleşen yoğun bir eğitim sonucunda sağlanan bir yenileşmeyle devrimci olunabilir. Bizdeki sınıf savaşının ve sömürgeci savaşın parti saflarına yansıyan biçimleri, gözardı edilmemesi ve üzerinde durulması gereken bir nitelik taşımaktadır. Bunlar özellikle önderlik alanında yaygın olarak ortaya çıkmaktadırlar.

Geçmiş deneyimlerimiz bunlardan bazılarını dereye susuz götürüp getirmenin, kendilerini bir koyun gibi gütmenin ve bir hamal gibi çalıştırmanın mümkün olduğunu göstermektedir. Bu hiç zor değildir. Ama biz bunlara yüceleşme ve bir halk önderi olma görevini dayatıyoruz. Bununla kendilerine gereken en doğru yardımı yapmış oluyoruz. Ancak bunlar sorunu böyle ele almıyorlar. Gözleri açıldığında ve bazı yetkileri ele geçirdiklerinde, eskiden beri bastırılmış bütün duyguları ve düşüncelerini uygulamak için, fırsat bu fırsattır diyerek, ne lazımsa onu yapıyorlar. “Partiye egemen olan

daha çok aydınlardır” diyerek, kendilerince bazı ayrımlara gidiyorlar. Oysa aydın dedikleri kimlerdir? Bizde aydınlardan ne kadar yarım aydın oldukları ve sınıf ayrışmasının bizde ne denli az geliştiği açıktır. Aydınlar sınırlıdır, gerçekte egemen olan yoksulluktur. Ancak proletarya ideolojisiyle aydınlanabileceğimiz ve sınıf çizgisini tutturabileceğimiz bellidir. Bunları tartışmanın gereği bile yoktur. Ama bizdeki yeni icatların sahipleri bu ayrımları yapmakta, III. Kongre’nin partinin başına bela olmuş aydınları tasfiye ettiğini ve sıranın köylü kurnazlarına geldiğini düşünmekte, gözaçık davranarak “iktidarı ele geçirmeliyiz” demektedir. Bunlar o denli ham hayalci ve zavallıdır ki, köy ağaları bile böyle bir iktidar anlayışına sahip değildir. Köy ağaları bile bir mahalle veya köy muhtarlığını ele geçirmek için daha gerçekçi düşünmekte ve planlar yapmaktadır. Yalnız görünen odur ki, bizimkiler kurnazdır; çünkü partinin itibarı gelişkindir, proletaryanın yüce çıkarları, onun ideolojisi ve politikası uğruna büyük çabalar sergilemektedir ve bu çabalar da önemli değerler ortaya çıkarmıştır. İşte bunların hesabı böyle bir ortamda kestirmeden iktidar olmak biçiminde ortaya çıkmaktadır. Burada görülen şey, kurnazlıkla iktidara sıçrama çabasıdır.

Bizim geliştirdiğimiz çizginin özellikleri bellidir ve dünya alem tarafından bilinmektedir. Bırakın bir köylü olmasını, sokakta yürümesini bile bilmeyen, bir kasabada jandarma karşısında başını bile kaldırmayan, biri sağ yanağına vurduğunda solunu gösteren, yat denildiğinde yatan zavallı bir ağa veya köylü nasıl iktidar olabilir? Biz bu baylara hep bunu soracağız. Belki de bunlar “biz köylü devrimcileriyiz” diyeceklerdir. Peki, bu köylü devrimcileri ne zaman ve nasıl ortaya çıktı? Bunlar hangi ideolojinin sahibidir? PKK’yi çok iyi tanımak ve bir iki sözcükten başlayarak günümüze kadarki gelişimini iyi bilmek gerekir. Biz bu tür tutumların anında teşhis edilmesi için sık sık kendi durumumuzu örnek gösteriyoruz. Biz Kürdistan sözcüğünü dile getirmekten taktik önderliğin en zor sorunlarına kadar bütün işleri bugünkü düzeye getirmek için büyük çabalar harcarken, bunların köylü devrimcileri olarak nasıl yükseldiklerini anlamak istiyoruz. Bunlara ideolojik gıdalarını veren, biraz eğiten, silahı ve ekmeği sunan biziz; bu biliniyor. O halde böyle davrananlara sormak gerekir: Siz hangi düşünceyi yarattı-

nız? Hangi silahı kendi olanaklarınızla elde ettiniz? Eğer birkaç eylem yaptığınızı ve bazı kadroları eğittiğinizi söylüyorsanız, bunlar gerçek dışıdır. Çünkü PKK'nin büyük çıkışı ve proletaryanın PKK'deki somutlanması olmasaydı, Kürdistan'da kadro eğitmek ve eylem yapmak bir yana, bunların köyden çıkmaları ve kendilerini ağanın kamçısından kurtarmaları bile olanaksızdı. Devlete kafa tutmak ve ordu karşısında dayanmak bir yana, kendilerini ağaların hakaretlerinden bile kurtaramazlardı. Açık gerçek bu iken, bu gerçeği tersyüz ederek, "iktidarı ele geçireyim" demek küstahlık ve serseriliktir. PKK'nin iktidar savaşımı, bilmem hangi sınıfın PKK'de iktidarı ele alması biçiminde ifade edilemez. Bazı aydınclıklar geçmişte bu hileyi dayattılar. Hatta çeşitli ilişkilere dayanarak gerçeği ters gösterebileceklerini ve işi böyle götürebileceklerini sandılar. Ama ne oldu? Bu tür düşünlüklerin boş çabalardan ibaret olduğu açığa çıktı ve kaybedenler onlar oldu. Demek ki PKK'de önderlik olayı bunların ele aldıkları gibi kolay bir şey değildir; bu korkunç zorluklarla yürünen, en büyük sabrı ve tahammülü göstermeyi gerektiren bir alandır.

Zindanlarda ve dağlarda, yaşanan bunca zorluklardan ve sürüp giden direnişlerden PKK önderliğinin nasıl geliştiğini öğrenmek gerekir. Bu kadar kolay ve rahat bir biçimde nasıl PKK önderliği düzeyine ulaşılabilir? PKK önderliği nasıl geliyor? Bunlar böyle düşünüyorlarsa, ya önderlik çok saf ve bunlar da çok kurnazdır, ya da önderlik böyle değildir ve bunlar basit kişilerdir. Nitekim bunların çok basit oldukları açığa çıkmıştır. Burada değinmek istediğimiz husus, yeni süreçte ortaya çıkanların eskileri yenilmiş olarak görmeleridir. Bunlar, "eskilerin başaramadığını, yeni esaslar üzerinde başarabiliriz" diyor ve sözümona eskilerin tecrübelerini esas alıyorlar. Yükselen PKK önderliğinden yararlanmak için, Kürdistan'da bugün ağalar da yeni saflaşmalar içine giriyorlar. Bunlar da PKK ile dost olduklarını söylüyorlar. Hatta sömürgecilerin bir nolu uşakları bile, PKK ile dost geçinmeye çalışıyorlar. Canlarını kurtarmak ve ömürlerini biraz daha uzatmak için böyle yapıyorlar. Ama PKK'nin bunlara söyleyeceği çok şey vardır. Savaşımız hal-kımızın kurtuluşuna bağlıdır. Yani büyük bir yurtseverlik ve öz-gürlük mücadelesi veriyoruz . Buna teslim olur ve bunun emrine

girerlerse, belki kendilerine yaşam hakkı tanınacak; ama oyun oynamak isteyenlere söylenecek söz daha farklı olacaktır. Bunların partimizin saflarına yansıyan uzantılarına gelince, gerçekte bunların iddiaları değişiktir. Bunlar açıkça, parti saflarında bir çok köylü ve aydının bulunduğunu, proleterlerin çok az olduğunu ve dolayısıyla önderlik şansına en az sahip olanın proletarya olduğunu söylüyorlar. Peki, bu kimin düşüncesidir? Bu düşünce geçmişte yarı-feodal ve komprador kesimin çizgisine aitti. Bunlar proleteryanın fazla gelişmediğini, ağaların güçlü olduğunu, kompradorlaşmanın biraz geliştiğini ve yapılması gereken şeyin ağaların ve kompradorların önderliğinde bir ulusal mücadele vermek olduğunu belirtiyorlardı. “Biraz otonomiye geliştirelim, belli bir kapitalleşmeden sonra proletarya doğarsa, onun adına da bir şeyler yapılabilir” diyorlardı. Görülüyor ki, PKK’de yeni bir önderlik geliştirme adı altında piyasaya sürülen sözümona yeni düşünce, en eski ilkel milliyetçi düşünceden hiç de farklı değildir.

40-50 yıldan beri böyle bir düşünceyle oluşan örgütün Kürdistan’da ne yaptığı bilinmektedir. Şimdi PKK bunları yerle bir etmiş, ideolojik ve politik alanda büyük gelişmeler sağlamış ve bunları bir daha bellerini doğrultamayacak bir biçimde önderlikten uzaklaştırmışken, onların uzantılarının yansımalarını yeni çizgi ve yeni önderlik diye sunmak, tam bir çarpıtma ve çaresizliktir. “Bizim yaptığımız yarı-feodal ve komprador değil, orta köylülüğün önderliğidir” diyenler olabilir. Öyleyse bunlara da soralım: Bu orta köylülük denilen şeyin durumu bizde nasıldır? Bir sınıf olarak orta köylülük, kendisini örgütlemek bir yana, tanımlamaktan bile uzaktır. Ama baylarımız kendilerini şöyle formüle ediyorlar: “PKK’lilerin yüzde doksanı hemen hemen orta köylülükten gelmektedir ya da küçük-burjuva köylü kesimindedir; daha doğrusu çoğunluğu köylü kökenlidir. Hepsinde köylülüğün kaba saba özellikleri vardır. Bunlar proleter inceliğe ulaşamaz. Biz sapına kadar köylüyüz, işleri köylülerin istediği biçimde yürütmeye alışkınız.” İşte bu, köylü önderliğinin hem de ukalaca savunulmasıdır. Evet, bizde köylü kökenliler çoktur. Çoğunluğumuzun köylülükten geldiği bir gerçektir. Ama hepimizin içinde yükseldiği ideoloji ve politika kime aittir? Partimiz kimin adına ortaya çıktı? İlk çıkışımız hangi ideo-

lojik ve politik önderlik altında yapıldı? Şehitlerimiz son nefeslerine kadar neyi savundular? Hangi parti ve hangi çizgi uğruna can verdiler? Zindanlarda korkunç işkenceyi yaşayanlar hangi savunmaları yaptılar? Bu savunmalar bugün elimizdedir. Partinin gücü bugün hangi temel çizgi uğruna savaşım yürütmektedir? Partinin belgeleri hangi gerçekleri haykırmakta, neyi dile getirmektedir? Tabii bütün bunlar bu tiplerin umrunda bile değildir. Onların umurunda olan bir önderlik sevdasıdır; hem de bu, bir politik sevda da değil, alçakça bir sevdadır.

Lenin, bu tiplerin sosyalizme kara sevda örneği bağlılıkla en alçakça ihanet arasında gidip geldiklerini söyler. Bizdeki tipin durumu da budur. Proletaryanın ve halkın kurtuluş mücadelesi sağlam bir önderlik altında yürüdüğünde, bu tipler çokça ortaya çıkarlar. Ama işin başka bir yönü daha vardır ve bu da çok anlamlıdır. Bu açıdan partimizin dürüst elemanlarının durumu da iyi değildir. Militanlarımızın gözleri önünde bu tür şeyler gelişirken, birçoğunun tutumu suskunluk olmaktadır. Bu tür şeylerin eğitim alanımızda da ortaya çıktığı bilinmektedir. Burada da bu tip önderlikler ortaya çıkmıştır. Bunlar partinin gelişimi için zırnık kadar kafa yormamakta ve çaba harcamamaktadır. Sürekli geliştirdikleri şey bireysel tasarrufluluk, dayatmacılık ve despotizmdir. Örgütlü çalışmama, kadroları bastırma, giderek bazılarını kendilerine hayran kılma, bazılarını ezme ve dağıtma, bunların kabul ettiği ve kullandığı yöntemler olmaktadır. Ülke içinde ve yurt dışında da bu türden örnekler ortaya çıkmaktadır. Bunun savunulacak ve kabul edilecek bir yanının bulunmadığı açıkken, böyle yönetilmeyi nasıl kabul edebiliriz? Adeta üzerimizde kumar oynayan bu tipler ortaya çıktığında neden boyun eğilmektedir? Halbuki bu tipler ortaya çıktığında, bir parti emri, kuralı ve ilkesi olarak, yerle bir edilmeleri gerekir. Ama bu konuda görevlerin o denli uzağında kalınmaktadır ki, şaşmamak olanaksızdır. Yine çok ilginç bir özelliğin de burada ortaya çıktığı açıktır. Uzun süreli sömürgeci egemenliğin yarattığı bir olgu olarak, bizde biraz da sömürgeciliğin ve ağalığın istediği biçimde yönetilmeye alışılmıştır. Bu nedenle bunlara kolayca boyun eğilmektedir. Özgürlük ve bağımsızlık yanlarımız henüz tam yetkinleşmediği için, bunların boyun eğdirme hesaplarının basit kur-

banları olmaktadır. Kısacası toplumda geçerli olan mevcut yönetim ve yönetilme anlayışı aslında parti saflarına epeyce taşırılmıştır ve yaşanmaya çalışılmaktadır. Bu biraz da kişinin kolayına giden bir tarz olmaktadır.

Proletaryanın güçlü yönetim ve yönetilme tarzı ve demokratik merkezîyetçiliği zorunlu yaklaşım, tartışma, karar, uygulama, denetim ve uyum istemektedir. Buna güç yetirmediğinde, toplumda geçerli olan alternatifte de değil, yönetim adına yönetimsizliğe ve yönetilme adına koyun sürüsü gibi davranmaya dönülmektedir. Peki, biz parti saflarında bunun yaşanmasını kabul edebilir miyiz? Bu kadar emeği ve çabayı bunun için mi harcıyoruz? Bunun için mi bu kadar cesaret ve fedakarlık gösteriyoruz? Kuşkusuz hayır! Ama görünen odur ki, ektiğimiz, büyüttüğümüz ve meyva verecek hale getirdiğimiz ağacın meyvelerini toplayacağımız sırada, bu ağacı taşıyanlar ve meyvalarını yere düşürenler ortaya çıkmaktadır. Çok kaba benzetmeler veya ince teorik tespitler de yapılırsa, parti çekirdeğinin yönetim ve yönetme sorunları ile bir bütün olarak eğitim ve örgütlenme sorunları büyük bir titizlikle ele alınıp yürütülmektedir. Bu yürütülmediği için zararını parti, halk ve kendimiz ödüyoruz.

Buna neden olan bu tip zavallılar, daha sonra karşımıza çıktıklarında ne yapıyorlar? Bunlar ilkin ağlayıp sızlıyor, ardından da özelleştiri yaparak kendilerini yenileyecekleri konusunda söz veriyorlar. Peki, daha sonra ağlayıp sızlayacaksan, neden despotik yönlemlere başvuruyorsun? Madem bu kadar düşkündün, o zaman neden fırsat bulur bulmaz bu biçimde ortaya çıktın? Yiğitliğin ve mertliğin yoksa, nasıl bu kadar büyük iddiaların sahibi olabiliyorsun? Örneğin bunlar iktidardan söz ediyorlar. İktidar bir ölüm kalım sorunudur. İktidarı ele geçiren güç, onu ancak ölümlerle terk edebilir. Bir iktidarın ele geçirilmesi için savaş yürütülür. Peki, bunlara göre iktidar nasıl alınmaktadır? Bunlar Parti Önderliği'nin kendilerine değer verdiğini, kendilerinin de önderliğe güven verdiklerini ve yetki aldıklarını söylüyorlar. Bunların Parti Önderliği'nden aldıkları yetkinin kaynağı nedir? Önderlik bu yetkiyi nereden almaktadır? Parti Önderliği bu yetkiyi halktan ve partiden almaktadır. Ama bu baylarımız bunları düşünmemektedir. Halbuki değer halkın ve partininindir. Yetki denilen şey, iş yapmak, görevlerine sahip çıkmak ve

onları her şeyden üstün tutmaktır. Gerçek böyle olduğuna göre, yetkinin başka türlü kullanılması durumunda yapılan şey, parti değerlerine ters düşmek, değerler konusunda bir hiç olmak ve parti karıştılarına hizmet etmektir. Peki, bunlar bu durumda savaşı göze alıyorlar mı? Bunların amaçlarına ulaşana kadar var oldukları görülmektedir. Başaramazlarsa ya af istemekte, ya da son tahlilde ihanet etmektedirler. Peki, neden suç işliyorlar? Kendilerinde suç işleme cesaretini bulduklarına göre neden aldanıyorlar? Oysa bunlar çok önceden belirtilmiş, doğrular ortaya konulmuştur. Herkes için yeneden belirtiyorum: Bundan böyle tek biçim parti tutumu, ilkesi ve emrinin ne pahasına olursa olsun yerine getirilmesidir, bir parti militanı olduğunun kanıtlanmasıdır. İkiriklikli, kaygılı, tereddütlü, bulanık, bastırmacı, despotik ve benzer tutumların terk edilmesi ve ucuz önderlik hesaplarının kesinlikle olmamasıdır. Parti içinde otorite haline gelmek ve yetki almak ayrı bir şeydir. Bunları partiye, parti taktiğine ve çizgisine ve bir bütün olarak partinin varlığına karşı kullanmak ayrı bir şeydir.

Bir mermiden bir örgütün yaratılmasına kadar, partinin verdiği bütün değerler ve yetkiler değerli, kapsamlı ve kutsaldır. Bütün yetkilerimizi ve yeteneklerimizi kullanarak bunları koruyabilmeli, geliştirebilmeli ve savunabilmeliyiz. Bu parti üslubudur. Bunun tam tersi tarz ise, bunları iblisçe kullanarak partiyi boşa çıkarma tasası içinde olmaktır. Stratejiyi boşa çıkarmak için taktiği boşa çıkarmaya çalışmak, taktiği boşa çıkarmak için esas olanı unutarak tali olanla uğraşmak, temel olanı yerle bir etmek için tali olanın ayrıntılarına girmek, ayrıntıları geliştirerek kendini gizlemek, kendini gizleyerek fitne fesat hareketini örgütlemek, birkaç figüranı çevresinde toplayarak birer piyon gibi kullanmak, bunu bir çizgiye dönüştürmek için uğraşmak, ardından beylik ilan etmek ve bunu iğrenç bir sosyal yaşantının hizmetine sunmak: Boşa çıkarmanın biçimleri işte bu tarzda geliştirilmektedir. Bu tipler bütün bunları, hakkını arayan ve söke söke alan köylüler adına yapıyorlar. Böyle si köylüler çoktur, ama bir dilekçe yazmasını bile bilmezler. Ama bunların PKK içinde hortlatmaya çalıştıkları şey öyle dahiyane bir politikacılık değildir. Köylü politikacılığı bu değildir. Köylü politikacılığı veya köylülerin devrim için savaşması da, yine partimiz

içinde ve parti politikamızla ayrılmaz bir bütünlük oluşturarak gerçekleşmektedir. Bugün ileri bir adım atmak isteyen yoksul ve orta köylüler, kimi küçük ağalar ve öbür güçler, yüzde yüz partimizin çizgisine tabi kalarak bunu yapmaktadırlar.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunlar bu tür işlere kendilerini önceden hazırlamakta, ama sonuçlarını akıllarına getirmemektedir. PKK'nin çizgisi nasıl oluştu? Partinin değerleri ve olanakları nasıl ve kimlerin kanıyla ortaya çıkarıldı? Bunlar öncelikle bunun hesabını dürüstçe yapmalıdır. Bunlar bu değerlere bağlıysa, onlara tabi olmaları gerekir. Tabi olmuyorsa, ayrı şeylere karar vermişler, yeni bir çizgi ve parti yaratmaya çalışıyorlar demektir. Provokasyon hareketinin Avrupa'da buna yöneldiği bilinmektedir. Provokator sözümona bizi katı ve geri buldu, şunu bunu yapmak istedi. O da bizi daha değişik değerlendirdi; ılımlı, yumuşak ve ince birtakım davranışlar altında, yeni sosyal ilişkiler adı altında yapımızı alıkoymaya çalıştı. Oysa yediği yemek bize aitti, kullandığı yetki bizimdi. Başkalarıyla otururken bile bizim şeref, onur ve itibarımızı kullanıyordu. Bunlar aile ocağında bırakılmaları halinde düşkün birer uşak olmaktan öteye gidemeyecek kişilerdi. Sonuçta da gerçeğin böyle olduğu ortaya çıktı. Demek ki önemli olan bunların açığa çıkarılması ve bunları engelleyecek militanlığın sergilenmesidir.

Eğer bir kişi kendi güdülerine teslim oluyorsa, bir sofralık yemek ya da karşı cinsten biriyle satın alınabiliyorsa, bunu nasıl adlandırmalıyız? Bu bir önder değil, olsa olsa bir kabadayı ya da içki sofrasının taşıyıcısı olabilir. Bunları halkın başına önder olarak dikmek, halka yapılabilecek en büyük kötülük olacaktır. Belli ki bunlar PKK'ye gelmeden önce büyük bir düşkünlük durumunu yaşamakta ve kendi lümpenliklerini parti saflarına taşımaya çalışmaktadır. Bunların toplumumuzda derin kökleri vardır. Yetkileri ele geçirerek eski dünyayı yeniden hortlatmaya çalışmak, aslında lümpenlerin hücumunun ta kendisidir. Bir de yiğitlikten söz edilmektedir. Peki, lümpenliğin yiğitliği var mıdır? Sömürgeci basından her gün izliyoruz; ya bir içki masasını ya da bir pavyonu kana buluyorlar. Bunların yiğitliği işte budur. Bunların parti saflarındaki kabadayılıkları da bu kadardır. Yaptıkları şey ya başkalarını kaçtırmak, ya da dürüst parti ortamını kana bulamaktır. Bunların yaptıkları şey arkadan

hançerlemek ve düşmana teslim olup komplo düzenlemektir. Önderlik dedikleri hikaye budur. Toplumumuzda bir anlamda yaygın bir lümpenliğin yaşandığını biliyoruz. Ağadan en yoksul insana kadar toplumun büyük çoğunluğunda biraz lümpenlik vardır. Biz buna kabadayılık ya da mahalle serseriliği adını veriyoruz. TC'nin kendi yaratması olan bu yapıyı çoğu kez bize karşı kullandığı bir gerçektir. Bunu büyük bir işsizler ordusu biçiminde kullandığı açıktır. Bu tür bir yaşamın kişide ucuz kurtuluşu, ucuz önderliği ve ucuz yaşamı sürekli tahrik ettiğini biliyoruz. Böylesi tiplerin bu tür özellikleri güçlüdür. Lümpenler toplumun en tortu kesimi olarak tanımlanmaktadır. Lümpen biri, ister bir kabadayı başı, ister bozguncu bir serseri olsun, bir döküntüdür ve yücelikle ilgisi yoktur. Onun ne egemen, ne de ezilen sınıf adına bir politikası olabilir. Lümpenliğin politikası olamaz. Böyle bir politikaları olmadığı için, bu tipler bizde günlük tavır ve davranışlarla ortaya çıkmaktadırlar. Bizde ağaların lümpeni çoktur. Ama bunlar TC'nin politika sahnesinde birer figüran bile değildir; yüzde yüz birer uşak ve oyuncaktır.

Saflarımızda bir bozguncu, serseri ve lümpenin kesinlikle tercih edilecek bir şey olmadığı kanısındayım. Genel doğrular böyle olmakla birlikte, bunlar öyle bitip tükenmiş değildir. Bizde her şey yarı-lümpencedir; yarı-lümpenlik en kötü sonuçları parti direnişinde ortaya çıkarabilir. Çünkü bu tiplerin aklı bir günde bozulabilir, her şeyi bir gün içinde tepetaklak edebilirler. Eğer ihanet eski tutkularını canlandırabiliyorsa, bir gün içinde ihanete gidebilirler. Partinin en yüce değerlerine hemen sırt çevirebilirler. Bunlar son derece kötü ve tehlikelidir ve partiye buluşturılmamaları gerekir. Bunlara karşı şiddetli, planlı, yoğun ve bitirici bir savaşımın yürütülmesi zorunludur. Bu nedenle bu eğilime karşı saflarımızı sürekli netleştirecek, devrimci militanlığı insanın en yüce özelliği haline getirecek ve bu tür davranışların bir daha PKK ortamında ortaya çıkmaması için savaşımıza kararlılıkla devam edeceğiz. Partimizi bu savaşım içinde sürekli yetkinleştireceğiz.

Yaşadığımız zengin deneyim, bunların taktiklerini de ortaya çıkarmaktadır. Bunlar kendi önderliklerinin başarısını neye bağlıyorlar? Bunlar partiye bağlı kadroları düşürmeye çalışıyorlar. Adeta kadroyu hasta edecek ölçüde üzerine gidiyorlar, ardından bir kurta-

rıcı aramasını bekliyorlar. Dikkat edelim, bu günümüzde uygulanan klasik bir politikadır, kamçı-şeker politikasıdır. Düşürülen ve vurulan halklar üzerinde çokça uygulanmaktadır. Bunlar işte buna benzer bir yönetim oluşturuyor ve bunun küçük bir taktikini yapıyorlar. Parti yetkilerini bireysel düşkünlükleri için kullandıklarından, kadroları adeta hasta düşürüyorlar. Hasta düşen kadrolar da bunlara giderek, “parti adına bizi kurtarın, çok suçluyuz; öyle suçluyuz ki, bizi ne yer, ne de gök kabul eder” diyorlar. Zamanın geldiğini fark eden kralcıklar, “tamam, sizi affedeceğim, ama bana tapmanız koşuluyla” diye cevap veriyorlar. Kendilerine riayet etmeyenleri bu biçimde yerle bir ederek, sözümona otoritelerini ve etkilerini geliştirmek istiyorlar. Tabii parti çizgisi böyle bir ortamda yürütülmedi. Taktik ve önderlik boşa çıkarıldı. Bunlar sözümona kendilerine uygun bir çevre arıyorlardı. Şimdi kendilerini tutan bir kişinin olmadığı açıktır. Ama bunun olması onların umurunda bile değildir. Çünkü partiye bağlı olan kadrolar, değil hasta olmak, lime lime de olsa partiyi bırakmayacaklardır. Ama parti boşa çıkarılmakta ve bu da kendilerini de militan olmaktan çıkarmaktadır. Bunlar kadrolarda umduklarını bulamayınca, bu kez “bana yar olmayanı PKK’ye de yar etmem” demekte ve kadroları kaçtırmaktadırlar. Geriye o lümpen kültürü kalmaktadır.

Bilindiği gibi, pavyon türü kültür, köyde lümpenlerin yaptığı gibi bir iş bulup biraz çalışmak, biraz para kazanmak ve ardından bir kadın bulup kaçırmaktır. Bunu yurt dışında yaptılar, bazen başka alanlarda da yapıyorlar. Geçmişte kaşarlanmış bazı hainlerin (Nebil, Adil, Cuma vb.) yaptıkları da buydu. Bunlar öyle büyük hainler de değil, tarihte eşine ender rastlanan aşağılık yaratıklardı. Ama yüzlerce arkadaşıyla oynadılar, yetkileri gasp ettiler, partiyi ve değerleri kötü kullandılar. Bu noktada dürüst olanlar da yetersiz kaldıkları için, bunlar şimdi düşman kapısında sözümona koruculuk ve bekçilik yapıyorlar. Bunlardan çok zarar görüldü.

Burada daha fazla örnekler verilerek sorunlar açılmaz. Bunun için daha çok ihmal edilen görevler üzerinde durmak istiyoruz. Bu tür düşkünlükleri fark etmenin fazla zor olmadığını sanıyorum. Ancak bunun için yerinde ve zamanında önlemler almak gerekir. Kendi olanaklarım ölçüsünde ben de önlemler alıyorum. Ama bun-

lar sadece benim önlemlerimle boşa çıkartılabilir ve önlenebilir mi? Dikkat edilirse ben bunları biraz yönettim, devrim için kazanmaya çalıştım. Ama bunlar fırsat bulduklarında Parti Önderliği'ni işlevsiz kılmaya, kadroların ve kitlelerin canına okumaya bayılıyorlar. Fırsat bulunca tam bir intikamcı yapıya bürünüyorlar. Yani bunlarla kıran kırana bir mücadele meydana geliyor. Bu mücadele hala devam ediyor ve edecektir. Ne var ki verilen mücadele yeterli değildir. Bunları her şey olup bittikten sonra değil, anında günlük pratik yaşamla bertaraf etmek gerekir. Bunların yaşama olanaklarının kalmaması ve köklerinin kurutulması günlük pratik eğitim, pratik görevlere bağlılık, denetim ve disiplinin anında yoğunca uygulanmasıyla mümkün olabilir. Dolayısıyla bu sahte tiplerin etkisizleştirilmesi, militanlığın yerinde ve zamanında yoğunca kullanılmasına bağlıdır. Bunu yaptığımızda en azından çevremizdeki bütün kötülükleri kurutur, yapmadığımızda ise onların aleti oluruz. Bunlardan gerçekten nefret ediyorsak, parti taktiğini her koşul altında uygulayan adamlar haline gelmekten başka çaremiz yoktur. İster yöneten ister yönetilen, ister alt ister üst, ister genel sekreter ister bölge sekreteri, ister sorumlu ister üye, ister komutan ister savaşıcı olalım, hepimiz parti taktiğini bu biçimde uygulamaktan sorumluyuz. Olumsuzlukları önleme ve olumlu olanı geliştirme hepimizin görevidir.

Böylece yüce parti yetkilerini ve görevlerini uygulamaya yönelenlerden devralarak, taktiğin doğru uygulanması yerine onu boşa çıkarmaya çalışanların durumlarını izah etmeye ve bunlarla mücadelemizin niteliğini ortaya koymaya çalıştık. Bu konudaki devrimci görevleri ortaya koyduk. Bunlar eskiden de bilinmeyen şeyler değildi. III. Kongre çözümlenmeleri, değişik biçimlerde uygulanan bu tür yaklaşımlara ve proletaryaya yabancı anlayışlara karşı kesin bir savaş platformuydu. İlkel milliyetçiliğin yeni bir teori ve politika olarak dayatılmasından tutalım lümpenlerin her türlü bozguncu ve yıkıcı çabalarına kadar birçok şeyi ortaya serdik. Mücadelemizin ışığında seçkin partililiği belirledik, bunu görevlerde ve taktikte gösterdik. O halde geride tartışılması gereken şey nedir? Biz olumlu görevleri tartışmayacağız. Bunlar bizde öncünün örgütlenmesi, gerillanın ve cephenin geliştirilmesi görevleridir. Sağlam kitle bağlantıları yaratmak, uygun yoldaşlık ilişkileri geliştirmek, doğru denetim

kurmak ve disiplini pekiştirmek, dürüst olan her devrimcinin vazgeçilmez görevidir. Bunlar açık konulardır ve hepsi belgelere geçmiştir. Olumlu görevler nelerdir, bunların üzerine nasıl yürünecektir? Bu görevlerin hepsi planlamaya dek ilerletilmiştir. Biz daha çok işler tam da bu noktadayken, bu planlamaların altına imzasını atanların dayattıkları tasfiyeci çabalardan söz ediyoruz. Bu konudaki kendi yetmez durumlarımızın ve görevlere sahip çıkamayışımızın sözünü ediyoruz. Bunların sonuçlarının nasıl dehşetli olduğunu ortaya koyuyoruz. Akıllı adamlar bu sonuçları yaşamaktansa, onları önlemeye çalışır ve önler. Bu konuda eski tasfiyecilerin ve yeni örneklerinin durumlarını anımsatmak yeterlidir. Partiye bu biçimde girilir; partinin bütün görevleri, yetkileri ve sorumlulukları bu biçimde kullanılır. Böyle yapmayanların sonradan yalvarmalarını, ağlamalarını ve bence bir de kaçmalarını gerekir. Bu tiplerin bu sanatı terk etmeleri, ne denli küçük adamlar olduklarını anlamaları, iyi bir parti görevlisi olamıyorlarsa, iyi bir taraftar durumuna gelmeleri, bir taraftarın da çok şeyler yapacağını bilerek buna uygun davranmaları çok daha yararlıdır.

İnsanlık uğruna yürütülen kavga çok önemlidir. Kimse insanlık kavgasında yerimizin olamayacağını söyleyemez. Bu kavgada bizim de yerimizin olması gerektiği çok açıktır. Bu kavga yüce bir kavgadır ve her şeye rağmen sürdürülecektir. Bir de tasfiyeciler, “biz insan olamayız, bizim yerimiz düşkünlüktür” diyorlar. Çingeneler sürekli çingene olarak kalmalıdır örneği, toplumun en geri ve tortu kesiminden gelen bazı tipler de, halkımızın kendileri gibi gerilikler içinde kalmasını istiyorlar. Oysa bu hükmü çiğnemiş ve onu yerle bir etmiş olmamız, insanlık kavgasında rolümüzü oynayabileceğimizi, onu kararlaştırıp yürütebileceğimizi kanıtlamaktadır. O halde bu tipler başka tezlere sığınmadan önce kendi yaptıklarını görseler, durumu daha iyi kavrarlar. Ama bunu görmeye yanaşmıyorlar, hep üstten atıyorlar, sözümona çok teori yapıyorlar. Oysa her şeyin yaratıcısı olan emek nedir, nasıl harcanmıştır, neden bunu incelemiyorlar? Bunlar kendilerini de aldatıyor ve kendilerini hak sahibi olarak görüyorlar. Hakkın ve emeğin gerçek sahipleri kimlerdir? Bunu nasıl sağlamışlardır? Önemli olan bunlardır. Bu soruların doğru karşılığını bildiğimiz, yani bütün parti görevlerini, yetkileri-

ni ve sorumluluklarını kendi kişiliğimizde iyi temsil ettiğimiz ve bunları çığnemediğimiz zaman, böylelerini daha iyi anlatabiliriz. Arkadaşların bu konuda eksikleri vardır ve bu tipler kendilerinden çok kötü yararlanmaktadırlar.

Yaşanan bütün bu olumsuzluklardan çıkarılması gereken temel ders, dürüst, samimi ve bundan böyle partili sıfatıyla yaşamak isteyen her arkadaşın en azından kendisinin üzerinde oyun oynanacak kişi olmadığını ve bu tip oyunlar oynandığında hemen sahiplerinin gırtlığına yapışıp “yeter” diyebilecek bir konumda bulunduğunu göstermesidir. Bu herkesin izzetinesfi için zorunludur. Garip olan şey, gerçekler bu denli açık ve net olmasına rağmen, yine benzer tiplerin ortaya çıkıp birçok kişiyi oyuna getirmesidir. Böyle bir garipliğin yaşanmaması için daha çok çaba harcamalıyız. Bence militan bu konuda çok önceden karar vermiş olan, bunu tekrar tartışmayan, bu tiplere alet olmak bir yana, yüzbinleri bunların etkisinden kurtaran adam demektir. Halkın ve taraftarlarımızın bunların oyunlarına gelmeleri anlaşılır bir şeydir. Ama militanların oyuna gelmelerini anlamak zordur. O halde yapılması gereken şey, militanın kendisini tamamlamasıdır. Evet, bu konular şimdiye kadar iyice tartışıldı; her alanda böylelerinin maskeleri düşürüldü. Bu konuda partimiz silahlandırıldı. Bin yılların döküntüsünü yaşayan halkımızın da mümkün olduğu ölçüde, PKK somutunda bu tip olumsuzluklardan arındırılmasının büyük bir öneme sahip olduğu iyi bilinmelidir.

Geriyeye olumlu işler kalıyor. Olumlu işler yürütülmeyecek işler değildir. Hepimiz halkımıza karşı borçluyuz, hepimizin partimize karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları yerine getirmek için yaşıyoruz. III. Kongre öncesinde, kongrede ve sonrasında görevlerimizin geniş bir açılımını yaptık. Bir gerillanın nasıl geliştirilmesi gerektiği sorununun net olduğunu sanıyorum. Kararlılığımız bugün gerillayı ülke düzeyinde yaygınlaştırmak, gerillanın sorunlarını kendi yerel koşullarımızda çözmektir. Benim bu konuda söyleyeceğim şey şudur: Gerilla adaylarımızı artık yurt dışında değil, hem de gerillanın en gelişkin olanını ülke içinde yetiştireceğiz. Yurt dışı bu konudaki rolünü oynamıştır, tarihsel açıdan bu dönem aşılmıştır. Şimdi edinilen taktik ve teknik bilgilerin ülkemiz somutunda daha

yetkin bir biçimde uygulanması gerekir. Yani sıra daha gelişkin bir düzeyde sürdürülecek uygulamaya gelmiştir.

Her şeyin uygulama olduğunu söylüyoruz. Çünkü arkadaşların en zayıf oldukları konu budur. Neden uygulama zayıflığı var, pratik uygulamada bu kadar darlık, ilkelik ve olumsuzluk neden ortaya çıkmaktadır? Elbette bunun bir nedeni olmalıdır. Biz bu nedenleri izah ettik ve giderilmesinin yolların gösterdik. Açık ki arkadaşlar kendilerini adeta kilitliyorlar, böylelikle uygulamayı durduruyorlar, gerçekleştirilmesi gereken görevleri geleceğe erteliyorlar. Adeta başka bir zamanda ve mekanda olmalıdır diyerek, işleri kendiliğindenliğe ve hatta çürümeye terk ediyorlar. Peki, bu durumda kaybeden kim, kazanan kimdir? Uygulamadaki tutukluluk çok ciddi bir sorundur ve bunun mutlaka aşılması gerekir. Adı üzerinde, eylem adamı, uygulayan adamdır. Taktik bir adam küçük bir birimden çok şeyler yaratabilir. Ben burada kendi etrafımda geniş ilişkiler ördüm, geliştirdim ve dağıttım. Bütün faaliyet alanlarındaki arkadaşlara kendi örneğimi vermemin nedeni şudur: İlişkileri nasıl sıfırdan kuruyor, geliştiriyor, büyütüyor ve her tarafa yayıyorum? Her arkadaş da benim gibi düşünmek ve yapmak zorundadır. Parti Önderliği'ne bağlılığın ilk ilkesi ve koşulu budur. Bunu yerine getirmeden, Parti Önderliği'ne, parti çizgisine ve taktiğine bağlılıktan söz etmek, gerçekte lafazanlıktan başka bir şey değildir. Kişi bununla çevresini aldatır ve zarar verir. Uygulama, adı üstünde, pratik yapmadır. Uygulama somut ilişkidir, somut eylemdir, somut önlemdir, disiplindir, yürütmedir, dayatmadır, parça parça koparmadır. Bütün niyetlerin buna göre saptanması, olanakların buna göre kullanılmasıdır. Kan ter içinde bir çabayla bütün bunların sağlanmasıdır. Bugün PKK'deki devrimcilik ve taktik önderlik bu noktaya gelip dayanmıştır. Büyüklük, mesafe almak, katkı sunmak, çözümleyici olmak, halkı ayağa kaldırmak ve düşmanı nihai yenilgi içine sokmak ancak bununla mümkündür.

Bugün hepimizin yapması gereken şey, net olarak belirlenmiş parti görevlerini günlük çalışmayla yerine getirmektir, uygulamaktır; usta taktikçiler ve eylem adamları olarak hareket etmektir. Donanımımız aslında bütün bu hususlarda yüksektir. İster yurt dışında ister ülke içinde olsun, ister siyasi ister askeri alanda olsun,

üstlendiğimiz her görevde kendimizi bir uygulama ve görev adamı olarak görürsek, yapacağımız çok şeyler olacaktır. Ben hala taktiği yönetirken, işte bunları yapıyorum. Ülkeyi ve bütün partiyi yönetebiliyorum. Ama işlerin hep genel olarak benim durumumda olan birine yüklenmesi doğru değildir; bu stratejik yönetimin görevleri açısından doğru olmayacaktır.

O halde stratejik önderlik nedir? Stratejik önderlik, genel parti politikasının iç ve dış düşmanlara karşı savunulması, yaşatılması, yönetilmesi ve giderek daha yetkinleştirilmesidir. Bunun kadrolara ve taktik önderliğe sağlayacağı şey nedir? Stratejik önderlik taktik önderliğe güç sağlayacak, kanallar açacak, bunları geliştirecek ve olanaklar yaratacaktır. Bizim ayakta kalışımız ve partinin temel görevlerine nezaret etmemiz, temel dostluklar geliştirmemiz ve yedekleri açığa çıkarıp işlememiz hep taktiği beslemektedir. Ama stratejik önderlik sürekli taktik önderliği besler, taktik önderlik stratejik önderliği beslemezsene olur? Açık ki, stratejik önderlik işlemez duruma gelir. Zaten demin sözünü ettiğim olumsuzlukların en büyük günahı da, taktik önderliği boşa çıkararak stratejik önderliği de boşa çıkarmaktır. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Eğer arkadaşlar olumlu görevlerini yerine getiremezlerse, stratejik önderliği boşa çıkarmış olacaklar; kendilerine sunduğumuz destek ve kendilerini geliştirme çabalarımız boşa çıkacaktır. O halde, küçük de görünsene ve bir alan görevi de olsa, partinin bütün militanları genel başarıyı olanaklı kılmak ve gittikçe artan katkılarla beslemek istiyorlarsa bu sorunu basit görmemeli, çözümsüz bırakmamalı ve sıradan şeylerle yetinmemelidirler. Olumsuzlukların tedavi edilmesinden olumlu görevlerin üzerine yürümeye kadar her konuda duyarlılık ekmelidirler. En küçük bir yetmezliğin pahalı karşılık bulacağını ve bize ağır ödettilereceğini bilerek hareket etmelidirler.

Bu konuda eksiklikler ve yanlışların bulunduğunu sanıyorum. Bunun doğru olmadığı açıktır. Hiçbir militan, “işleri kendimize göre idare ederiz, gönüllü çalışırız, planlamaya egemen olmaya fazla gerek yoktur, eğitimi ve örgütlenmeyi fazla geliştirmemiz gereksizdir” diyemez. Şimdiye kadar yurt dışında ve ülke zemininde çoğunlukla biraz böyle yapıldı. Belli ki bunlar doğru şeyler değildir. Bu biçimde süreci başarıyla atlatamayız. Kendi tecrübele-

rimin sonucu olarak açıkça belirtiyorum ki, biz bu tarzla sıradan bir yaşamı bile kurtaramadık. Dağlarımız bütün güzelliği ve ihtişamıyla gerillayı davet ediyor. Bugün halkımız da bu çağrıya yiğitçe cevap verecek durumdadır. Peki, o zaman bunları bir kenara iterek görevlere, halka ve dağa ihanet etmenin suçlusu kim olacaktır? Bu durumda küçük bir grubu bile yönetemeyen ve önderlik edemeyene ne denilir? İlginçtir, bazıları birkaç koyunu bile güdemez duruma düşüyorlar. Kaldı ki buradaki sorun sadece düşmanın dayatmaları da değildir. En uygun koşullarda bile bunun tersi yapılmaktadır Demek ki sorun özdedir, sorun taktiğe egemen olmaktır, tam başarıdır. Eğer parti böyle yapmazsa ne olur? Partimizin geniş olduğunu ve buna tahammül edeceğini sananlara hemen belirtelim ki, bundan sonra PKK tamamen yenilse bile, bu tür düşkünlüklere prim vermeyecektir. Görev adamı görevini yaptı mı bravo diyecek, görevini yapmadı mı, nerede olursa olsun, bir kenara atacaktır. Çünkü biz çocukluk hastalıklarını sürekli sürdüreceğiz ve buna tahammül edecek durumda değiliz. Düşman bugün sayısız önlemler geliştiriyor. Dostlar da yarın ciddi olarak bizi desteklemeye başlayacaklardır. Dostlarımız bizi desteklediklerinde, yetmezliklerimiz savaşı geliştirmenin önünde engel olacaktır. Kimse kendi olanaklarını bile doğru dürüst kullanmasını bilmeyenlere destek vermez. Başkaları bu durumda olanları değerlerle güçlendirmez. Dolayısıyla sorun gelip bize dayanmaktadır.

Mevcut durumda bir köye girişin bile tuhaf bir giriş olduğunu görüyoruz. Bazıları adeta halkı kaçırtmak için ne gerekiyorsa onu arıyorlar. Birim içinde başkalarını küçük düşürmek için ne gerekiyorsa ona başvuruyorlar. Buna tasfiyecilikten ve düşman uygulamalarını anımsatan davranışlardan başka ne ad verilebilir? Belli ki bunları biraz daha işlememiz gerekmektedir. Yurtseverlik ve yoldaş bağı büyük bir olaydır. Devrimcilerin eğitimi ciddi bir sorundur. Eylem büyük bir olaydır. Peki, bunları en basit ve karikatür biçimlerle boğmanın anlamı nedir? Bazıları bunu bazen gizli yöntemlerle yapıyorlar. Bu durum arkadaşları adeta bağlı tutuyor. Birkaç militan herhangi bir bölgeye girerken, “yaşadığımız sürece olanakları şöyle devraldık, faaliyetlerimizi şöyle planladık, genişlettik ve yaydık ” diyecekleri yerde, bunaldıklarını ve düştüklerini söylüyor-

lar. Basitliklerin teorisini yapmak kural haline getiriliyor. Açık ki bu doğru değildir. Cezaevlerinde en olumsuz ve en acımasız koşulları yaşayan militanlarımız, soruna “elimizdeki olanaklar şuydu, dürüst ve samimi davrandım, ağzımı ve ayaklarımı parçaladım ama bu kadarını başarabildim” tarzında yaklaşarak, PKK'nin alçakgönüllü militanları olduklarını kanıtlamışlardır. Onlar bizden sadece kendilerine ve direnişlerine sahip çıkmamızı istiyorlar. Başka bir istemleri yoktur. Sadece “bizim de büyük direnişlerimiz vardır ve bunlara sahip çıkılmalıdır” diyorlar. Bu gerçekler karşısında, dışarda bu kadar olanaklara sahip olanlar, partiden bozgunculuklarına onay isteyemez ve olanakların azlığından söz edemezler. Demek ki burada kötü olanı kırmak ve bir ayak bağı gibi bir türlü peşimizi bırakmayan düşkünlükleri yaşamamak gerekir.

Elbette bundan sonra hepimiz önemli görevler içine girebiliriz. Küçük olanakları büyütme şansına kavuşabiliriz. Kendim de böyle yapıyorum. Hepimiz bu işleri tarihe karşı olan sorumluluğumuz için yapıyoruz. İnancımız ve mutlaka başarmak istediğimiz soylu amaçlarımız için yapıyoruz. O zaman ciddi olmalıyız. Bu konularla oynamamalıyız. Bir kez şunu iyi bilmeliyiz ki, yoldaşlar arasında kavga olmaz, kavgacı olunmaz, kitlelerden uzaklaşmaz, düşmanın basit oyunlarına gelinmez. Tersine olgun ve dirayetli olunur. Devrimin işleri nasıl geliştirilir? Burada aklımızı kullanmalıyız. Bu kadar gelişmeyi görüp yaşadık. Bütün bunlardan sonra doğru dürüst bir planlamayı ve bir konuşmayı bile yapamazsak, bu büyük bir hakaret olacaktır.

Bazıları bunlara kötü örnek oluşturmuştur. Bu örneklerin durumunu ortaya koydum. Bunların amaçları tehlikeli, sinsi ve alçakçadır. Bizim görevimiz, bunlara alet olmak olamaz; tersine PKK'de zengin olan yüceliktir. Yapılması gereken şey bu yücelikleri, şehitleri örnek almaktır. Gerçekten bu kadar büyük direniş örnekleri vardır. Neden onları esas almıyoruz? İlle de sıkışıp biteceğiz denilmesini kabul etmiyoruz. Uyarımız açıktır. Kaybeden bu tiplerin kendileri olacaktır. Biz bundan pişmanlık duymayacağız, halkımız da bir şey demeyecektir, olan kendilerine olacaktır. Ama biz kazanmak istiyoruz, yoğun emeklerle bugüne getirdiğimiz hareketi daha büyük zaferlere ulaştırmak istiyoruz. İlişki ve yaşamın en yücresi ve en

güzeli burada gizlidir. Hatta sağlıklı bir maddi yaşam da buna bağlıdır. Bunları tartışmamız bile gereksizdir. Ama olumsuz örnekler ortaya çıktığı, görev alanlarında çok safça ya da kurnazca davranıldığı, dar pratikçilik ve uygulama zayıflığı olduğu için bunlara değinmek zorunda kalıyoruz. Belli ki böyle bir devrimciliği hiç kimse kurtaramaz. Planı ve önlemi hesaba katmayan, denetim ve disiplinden yoksun bir yaşama kimse yaşam hakkı veremez. Bu hakkı ne biz veririz, ne de düşman tanır.

Arkadaşlar gerillanın teknik yaşamı, üslenmesi, savaşması vb. konuları benden daha iyi biliyorlar. Benim görevim daha çok temel ilkeleri hayata geçirmek, militanın temel özelliği ve genel görevi ise her koşul altında bu konuların gereklerini temsil etmektir. Bunun ardından teknik uygulanır, gerillanın üslenmesi ve büyütülmesi görevleri yerine getirilir. Hemen belirtelim ki, bu görevler yerine getirilmediğinde düşman kuvvetleri çalışacak ve başarı kazanacaktır. Karşı kuvvetler nasıl çalışır? Onlar gerillanın boğulmasını hedef alır, yani “bataklığı kurutma”ya çalışır. Bunun için ilkin ilişkileri daraltır, kitleleri ve üyeleri daraltır, sonunda nokta operasyonu ile gerillayı boğar. Bizde düşman kuvvetleri işte böyle çalışmaktadır. Tersine bizim kuvvetlerimiz de bunu boşa çıkarmaya çalışacaktır. Yani arada durmak olmaz. İşler ne kendi kendine gelişir, ne durdurulur, ne geriletilir. Bazı kuvvetler mutlaka ya ilerletir, ya da geriletir. Bizde egemen olan başka bir orta yolcu anlayış da zaten budur. Adeta “ne düşman fazla üzerime gelsin, ne ben bitirici bir çalışma yapayım, ne de düşman yapsın” denilmektedir. Bunun kendini aldatma olduğu açıktır. Böylesi durumlar belki günlük ve anlık olarak ortaya çıkabilir. Ama son tahlilde bir taraf mutlaka kendini toparlayacak ve öldürücü darbeyi vuracaktır. Biz bunu yapmazsak, düşman yapacaktır. Bizim için rahat durup bekleme anları yoktur. Bugün parti içinde herkesten daha etkili, yetkili ve otorite sahibi olmama rağmen, herkesten daha fazla ruh ve düşünce rahatlığına ulaşmış olmaktan uzak olduğum görülmektedir. Neden? Çünkü PKK'nin ilerletilmesi isteniyorsa, böyle bir temsil benim için zorunludur da ondan. Aynı şey bütün arkadaşlar için de zorunludur. PKK'nin gelişimini bu tutum belirliyorsa, onu başka bir tutumla değiştirmemiz olanaksızdır. Bu her arkadaşın her yerde göstermesi

gereken bir davranıştır. Bu eskiden böyle yapılmadı. Yapılmadığı içindir ki, hepimizin bildiği olumsuz durumlar gündeme geldi. O zaman böylesi durumlara düşmemek için, üstlendiğimiz görevleri tam bir yetkinlikle uygulayalım diyoruz. Uygulamayı üstüne alan arkadaş görevini benden bile daha büyük bir başarıyla yürütürse, o zaman benim bu kadar değerlendirmeyi yapmama gerek kalmayacaktır. İşlerini sonuca götürmek üzere her şeyini ortaya koyan adam için yeni talimatlara, yeni telefonlara ve mektuplara gerek kalmayacaktır. Orada beş yıl kalsa bile, bu işleri yürütmesini bilecektir. Burada ölümün erken gelmesi de o kadar önemli değildir. Çünkü bizde tehlikeler her zaman vardır. Ama dikkat edilirse gelişme sürekli olacaktır. Bir kişinin durdurulmasıyla PKK durdurulamayacaktır. Bu nokta çoktan aşılmıştır.

Buraya kadar taktiğe yaklaşımın esaslarını ortaya koydum. Taktiğe nasıl yaklaşılabileceğini, nasıl yaklaşılması gerektiğini ve temel tutumun ne olduğunu açıklamaya çalıştım. Bu konuda özellikle örgütlenme, yönetim ve yönetilme anlayışlarını düzeltmenin büyük önemini vurguladım. Pratiksiz kalmanın tehlikeli olduğunu ve düşmanın öldürücü darbeler vurmasına olanak hazırladığını belirttim. Kenarda seyretmenin de benzer sonuca götüreceğini söyleyelim. O halde, bütün bunlardan sonra partiye dürüst bağlılık ve doğru yaklaşım nasıl olmalıdır? Açık ki bunun için atılımcı ve atılgan olmak, hiçbir hatadan korkmamak, sözümüz ve eylemimiz olumlu-yu yaratmaya yönelikse hiçbir şeyden çekinmemek gerekir. Ama arkadaşlara bakınca, hala Kürdistan'ın o ezilen insanını temsil etmekten öteye bir şey vaad etmediklerini görüyorum. Ben o kadar zor koşullardan geldiğim halde ihtiyatlı, dikkatli ve duyarlıyım, ama atılganlığım çok daha fazladır. Yani bu kadar kapsamlı genel görevler yanında ve bu kadar açık ve kapalı tehlikeler altında bile, arkadaşlardan daha atılgan, konuşkan ve pratik davranıyorum. Oysa arkadaşların olanakları daha fazladır; eyleme yönelindiğinde silahı ve dili susturmanın ve her türlü pratiği önlemenin hiçbir gereği yoktur. Sakınma neden olsun? Ben milyonların temsilini, sorumluluğunu ve seyrini esas aldığım için, birçok olguya endişeli, tedirgin, dikkatli ve duyarlı yaklaşabilirim. Elbette arkadaşlar da dikkatli ve tedbirlidir; ama daha çok taktik adamı ve pratik uygulayıcılar olduk-

ları için bir hareket komutanı gibi davranırlar.

Peki, hareket komutanı kimdir? Hareket komutanı atılğan, karşı tarafı dağıtarak örgütsüz bırakan ve maiyetini çoşturan adamdır. Hemen belirtelim ki, bazıları çevrelerini dağıtıyor, küstürüyor ve kendilerine yaşamı zehir ediyorlar. Hayır, komutan dediğimiz adam insanları moralle donatır, onları birer komutan haline getirmeyi esas alır, bizde komutan her zaman komutan yetiştirir. Atılğanlık işte bunun içindir. Düşmana karşı eylemden başka yapılacak bir şey yoktur. Hiçbir zaman eylem alanında durulmaz; eylem alanında durmak ölmek ve imha olmak demektir. Ama atılğanlık intiharvari giriş olarak yorumlanmamalıdır. Tersine atılımcı üslup en sağlam savunma anlayışını içerir. Bilindiği gibi, aktif savunma stratejik savunmanın üslubudur. Bu da bizde atılımcı karakterde gelişir. Arkadaşların bütün bunları düşündüklerini ve incelediklerini sanıyorum. Zaten onların rolü bunun pratiğe uygulanmasıdır. Yeni çizgi anlayışı içine girmek anlamsız ve sonuçsuz olacaktır. Ben bunu çokça izah ettim. Geçmişte yeni çizgi ve yeni ilişkiler diye ortaya çıkanlar, kendilerini nerede buldular? Bu kadar çalışmadan sonra çizgi ve taktik ortaya çıkmıştır; bundan başka devrimci çizgi, taktik ve üslup yoktur. Bu nedenle bunlarla uğraşanlar, başlangıçta iyi niyetle hareket etseler bile, sonuçta en vahim konumlar içine düşecektir. Böyle yapılmamalıdır. Partinin belirlenen taktik hattı, onun çizgisi, planı ve saptanmış görevleri vardır.

Diğer tehlikeli bir şey de kurnazlıktır. Böyleleri “beş gün zaman yitirir, beş ayı ve beş yılı kurtarırım” hesabıyla yaşamaktadır. Bu hesaplar sonuçta sadece sahiplerinin ne kadar küçük olduklarını ve nasıl görevlerle ters bir yaşantı içinde bulduklarını gösterir. Böyleleri yaşasa bile, bence yolun sonunda kendilerine “sen busun” der ve bir kenara oturturlar. Sonuç olarak, böyle bir tutum kişiyi büyütemez ve itibarlı kılamaz. Yapılan her şey ergeç ortaya çıkar. Çünkü ancak yiğitçe ve kahramanca davranışlar tarihe mal olabilir. Kendini gizleme ve görevlerden kaçma kişiyi kurtarsa bile, onun onurunu ve prestijini kurtaramaz. Bu yüzden bütün bu yanılgıların, yetmezliklerin ve zaafların terk edilmesi ve eylem adamı olmanın büyük onuruna ulaşılması gerekir. Kahramanlıktan söz ediyorum. Sadece kitlesel ve kolektif bir hareket geliştirmenin, ordu kurmanın ve kit-

leleri ayağa kaldırmanın kahramanlık olduğu unutulmamalıdır. Birkaç eylem yapmak belki değerli olabilir, ama bu belirleyici değildir.

Evet, bütün bu konularda daha çok şeyler söylenebilir. Parti taktiğine yaklaşımın tarihçesi vardır. Bu konuda da çok şeyler söyledik, daha da söyleyebiliriz. Bunun yanısıra önümüzdeki döneme ilişkin görevler daha da açılabilir. Bence bunların sayısını fazlaştırmaktan çok, yaklaşım tarzımızı kökten yaratıcı ve devrimci kılmak, bizi hep taktiğin uzağına düşüren şeyleri hiçbir zaman yaşatmamak önemlidir. Hemen belirteyim, portrelerini çizdiğimiz tipler de iyi niyetliyidiler; ama partiye kötü yaklaştılar, bu kötü yaklaşım bütün olumsuzluklarını ortaya çıkardı. Bu nedenle yaklaşımda büyük olgunluk ve ciddiyet gerekir. İlk ilişkiler, ilk toplantılar ilk yürüyüş, ilk üslenme, ilk köye giriş, ilk adımların derlenmesi sonuç alıcı olmalıdır. Bilindiği gibi bazıları gidiyor, hiç bir önlem ve ikna çalışması yapmadan, insanları zorla koparıp alıyorlar. Sonra hepsi başımıza bela oldu, çoğunu uzaklaştırdık. Düşman bu konudaki hatamızı nerdeyse çok pahalıya ödecekti. Bizim taktik anlayışımızda bunlar var mıydı? Yani biz kendimize eziyet etmeye ve bile bile kayıplar vermeye bu denli tutkun muyuz? Belli ki, hayır! Burada da pratik faaliyetler geliştiriliyor. Bu faaliyetlerin özü ve üslubu bellidir. İlişkilere yaklaşımda insanları geliştirme ve koruma esas alınmaktadır. Demek ki yaklaşımı özünde tam kılmak ve yaklaşımda hata yapmamak gerekir. Ayrıntılardaki çaba azlığı veya bazı teknik hatalar o kadar önemli değildir. Yaklaşımın özü doğruysa -ki bu parti yaklaşımıdır-, parti emirleriyle olursa fazla başarısız kalınacağını sanmıyorum. Tabii bunun ardından çaba yoğunluğu gelmektedir. Yani yüksek başarı için atılcı karakterimiz ve son derece eğitimci özelliklerimiz konuşturulursa, yoldaşça ve olgun davranışlarımız saflarda ve kitleler arasında yoğunca işlenirse, geriye fazla bir şey kalmayacaktır. O zaman bir general bile olunabilir. Tersisi durumda, yetkiler ne denli büyük olursa olsun, düşmekten kurtulunamaz.

Şimdi burada bazı konuları daha açmaya çalışacağım. Bu konuları açmakla pratiğe doğru yürüyüşümüze katkımızı üst düzeye sıçratmak istiyoruz. Kuşkusuz gelişmeler olacak, partimiz gelişecektir. Ama katkı yapmak ve yenilik getirmek, her zaman PKK'nin

kendini ilerletmesinin baş koşuludur. Her müdahale, her yeni eğitim ve ülkeye her yeni giriş, mücadeleyi bir kat daha ileri götürdüğünde ve ona yenilik kattığında rahat olabiliriz. “Bu atılımımız da bizi şu noktaya getirdi” diyebiliriz. Onun için daha yeni şeyler verebiliriz. Yani arkadaşlar bundan sonraki eylem sürecinin en ileri noktasını tutarak rollerini onayabilecektir. İşler böyle ele alınarak gerekleri yerine getirildiğinde, bütün çalışmaların bir anlam ifade edeceğini sanıyorum. Geri adımların değil, ileri adımların sahibi olabilmek için her şeyimizi ortaya koymalıyız. Ben de buraya gelişimin daha ileri bir adım olması için bütün gücümü kullanıyorum. Bu değerlendirmelerde mutlaka yeni ve geliştirici şeyler olmasa, bir sözcük söylemeye bile gerek duymam. Aynı ilişkiyi ve çalışma tarzını temcit pilavı gibi sürekli tekrarlamak çok kötüdür. Her daraltan ve geriletan durum, en çok kaçındığım hususlardır. Her zaman ilişkileri ilerleten, kişiye bir şeyler veren yeni bir yol, ilişki, düşünce ve tavır arıyorum ve bunlarla gelişme sağlamaya çalışıyorum. Bütün arkadaşların esas almaları gereken tutum budur. Bazıları gidip on yıl önceki davranışı ve en geri ilişkileri tekrarlıyor, hatta çözüp bozuyorlar. Buna da çalışma ve ilerletme adımı veriyorlar. İnsan kendisini böyle aldatabilir mi? Düzeyi ilerletmek, hatta kat kat ilerletmek gerekirken, bunun çeşitli yollardan bozulmasına devrimci parti çalışması diyebilir miyiz? Hatta başkalarının bizi buna alet etmelerinde bir saygınlık aranabilir mi? Niyet ne olursa olsun, bunda ciddiyet görülebilir mi?

O halde yaklaşımlar önemlidir; İlişkilere el atmak ve katkılarla büyütme, bir göreve yöneldiğimizde, “tarihin önemli bir görevini yerine getirdim” diyebilmek önemlidir. Birbirimizi tatmin etmeye ve rahatlatmaya gerek yoktur. Hayır, biz ancak işleri ilerlettiğimizde biraz rahatlık duyabiliriz. Bu rahatlatma da birbirimize karşı değil, vicdanımıza karşıdır. Vicdanımızı rahatlatmak en büyük rahattır. Bunun dışında birbirimize karşı sergilediğimiz başka tür yaklaşımlar, alta ya da üste kendimizi başka tür göstermeler anlamı olmayan basit davranışlardır. Tarihin büyük eylem adamları, kendi vicdanlarında o büyük rahatlığı çalışma içinde yaratırlar. Zaten onları başka bir şey tatmin edemez. Onlar ahbap çavuş dostlukları oluşturmak için değil, başkalarının hesabına gelmese de,

halka ve partiye ciddi hizmetler yaptıklarında “görevimi yerine getirdim” demenin huzuruna erişmek için böyle davranırlar. Evet, parti görevleri ne kadar zor olursa olsun, bir kez bu biçimde ortaya çıkmışız; her yerde bu espri içinde yaşamamız ve bu yaklaşımın uygulayıcıları olmamız gerekir. Bu bizi büyük değerlerin sahipleri olmaya götürecektir,

O halde nereden bakarsak bakalım, yaşama isteğimiz, bütün koşullar ve insanlığın iyi ve kötü yanları bizi ileriye fırlamak zorunda bırakıyor. Bunun için de her zaman atıl, durgun ve ikircikli özelliğimizin olamayacağını tekrar tekrar vurguluyorum. Mantığın çok iyi işletilmesi gerektiğini, politikanın böyle bir duyarlılık sorunu olduğunu, yine askerliğin büyük çabalar gerektirdiğini, cesaretin ve mantığın içiçe örülmesini gerekli kıldığını ve bunlar yapıldığında kimsenin bizi yenemeyeceğini söylüyorum. Şimdiye kadar olan pratiğimizin kanıtlaadığı, şey biraz da budur. Daha güçlü bir kanıtla ma ise, daha büyük katkılarla mümkün olacaktır. Bu noktaya kadar gelmesini bildiğimize, bu kadar yaşadığımıza ve temsil ettiğimize göre, yaşamımızın temel özelliği ve gerekçesi olarak, görevleri adeta fethedercesine ele almalıyız. Ölüm nereden gelirse gelsin, en büyük komplolar ve alçaklıklar nerede ortaya çıkarsa çıksın, yürüyüş tarzımız ve üslubumuz budur. Bu üslup bütün kötülükleri boşa çıkarmanın da biricik yoludur,

Şimdi önderlik konusunda başka bir hususa daha açıklık getirmek istiyorum. Yürüttüğüm görev bazıları tarafından nasıl değerlendiriliyor, buna nasıl katılım yapılıyor? Bazıları bunu neden olumlu yönden değil de olumsuz yönden değerlendiriyorlar? Benim PKK içinde yürüttüğüm görev ve faaliyetler, ulusal kurtuluşu şu veya bu yönde önemli ölçüde etkiliyor. Sınıfsal ve ulusal mücadelenin belirlenmesinde önemli roller oynuyor. Bunun kolektif bir tarzda yürütülebilmesinde, uyumlu yaklaşım kadar uyumsuzluk da etkili oluyor.

Küçük-burjuvazi önderlik alanında da çok yeteneksiz olduğu için, PKK ortamındaki önderlik sorununa ve daha çok da benim yürüttüğüm önderlik alanına yaklaşımda bir hayli yanılıgılı taktiklere başvurdu. Sinsi ve gizli, açık ve kapalı biçimlerle de olsa, önderliği genelde yürütmedi. Sınıf akımı koşullarında geliştiremediği

kendi önderliğini, adeta omuzlarımıza basarak tatmin etmeye ve bu kompleksini gidermeye çalıştı. Bunlar partinin vefakar, sadık ve gerçek dostları ve yoldaşları değildi. Kendi sınıfsal özlemlerini her düzeyde tatmin etmek için PKK'yi bir basamak olarak kullanıyorlar ve önderliğe de böyle yaklaşıyorlardı. Tabii bunun aynı zamanda yarı-feodal özlemlerle iç içe geliştiği de bilinmektedir. Hem içimizde, hem de dışımızda, aşiret ağalığı ve bayağı ağalıkla küçük-burjuvalık bizimle epey uğraştı. Kuşkusuz bunları bıçakla kesip atar gibi içimizden söküp atamayız.

Kürdistan'da PKK önderliği geliyor. Proletarya kurtuluşu yönetmeye muktedir tek sınıf olarak önderlik yaptığı için, diğerlerinin yeteneksizliği ve zavallılığı her gün açıkça ortaya çıkıyor. Ulusal kurtuluşun devrimci yönetimini bir yana bırakalım, bunlar reformist bir yönetimi bile yürütemez. Bunların 40-50 yıllık gelişmeleri ve pratiklerinin sonuçları ortadadır. Bunlar değil yönetim kurmak ve stratejik ve taktik önder olmak, ancak uşaklık yapabilir ve düşmanın genel taktiklerinin birlik komutanları gibi hareket edebilirler. Bunlar düşmanın stratejisi içinde küçük bir taktik öge olarak çoktan yer almak isterlerdi. Ama bu olmuyor, genel şeylerden de vazgeçmiyorlar. Bunlarla son ilişkilerimiz biliniyor, aslında kendilerine karşı kıyasıya mücadelemiz sürüyor. Onlar, kendilerini ilgilendirmedikleri halde, TC ile son derece samimi ilişkilere girmeyi bile göze alarak ve onun desteğini de sağlayarak, önderlik sevdalarını sürdürmeye çalışıyorlar.

Kendilerini önderlik sevdasına kaptırmış küçük-burjuvalarla saflarımızdan gidip TC'ye sığınan teslimiyetçi ve hainlerin ilişkileri farklı değildir, özünde aynıdır. Bu işbirliğini biri örgüt, öbürü kendi şahsı adına yapmaktadır. Bunlar böyle dışarda kalmakla Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini nasıl yürütebilir, kendi aralarında hangi birlikleri gerçekleştirebilirler? Bunların tek tek her parçadaki durumunu ele aldığımızda, onların bu sorunları derinleştirerek, çözmeleri bir yana, daha da içinden çıkılmaz hale getirdikleri ortaya çıkacaktır. Son dönemde bunların bize karşı ilişkilerini, çıkarlarının elverdiği düzeyde ayarlamaya çalıştıklarını net olarak görüyoruz. Üzerimizde çeşitli oyunlarla sonuca gitmek için nasıl oynadıklarını, bunun için nasıl çeşitli ilişkiler

geliştirdiklerini ve esas olarak bizi zayıf düşürmeye çalıştıklarını biliyoruz. Şu anda ilkel milliyetçilik bazı zavallı çabalarla faaliyetlerimizi fazla engellemiyor. Daha çok içimizdeki zayıf yapının savaş koşullarında fazla dayanamayacağını hesapladığını ve bu zayıflıklara hitap ettiğini sanıyorum. Bundan sonra belirleyici savaş dışımızdaki bu eğreti yapılarla olmayacaktır. Çünkü biz bu konuda bunlarla aramızdaki sorunları henüz ideolojik grup aşamasındayken çözdük. Bunların strateji, taktik ve örgütlenme sorunları yoktur, onlar bunlardan yoksundur. Eylem diye bir sorunları bulunmadığı için, adeta vebadan kaçır gibi mücadelelerimizden kaçıyorlar. Silahlı mücadele konusunda ağızlarına tek bir sözcük bile almıyorlar. Devrimci örgütlenmeye daha ilk adımlarını bile atmamışlar ki, kendileriyle bu sorunları tartışalım. Dolayısıyla stratejik önderlik alanında olduğu gibi, taktik önderlik alanında da bunlarla tartışabileceğimiz fazla bir konu yoktur. Bunlarla stratejik önderlik tartışamaz. Çünkü stratejik önderlikten yoksundurlar. Bunlarla taktik önderlik konusunda da tartışamaz, çünkü taktik denildiğinde yok olup kaçıyorlar. Kısaca bunlarla aramızda ciddi tartışmayı gerektirecek herhangi bir sorun bulunmamaktadır.

Örneğin Rusya koşullarında Menşeviklerle Bolşeviklerin bir ara strateji ve taktik konularında yürüttükleri çeşitli tartışmaların bir anlamı vardı. Çünkü her iki taraf da güçlüydü ve ayaklanmaya girmişlerdi. Yani strateji ve taktik konusunda birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu açıdan yürütülen mücadelenin bir anlamı vardı. O halde bunların içerdiği tehlikelere dikkat çekerken, yenilmiş ve tükenmiş sınıfların temsilcileri olarak ajanlaşabilecekleri, kendilerini ucuza satabilecekleri ve tedbirler elden bırakıldığında bizi arkadan çelmeleyecekleri unutulmamalıdır. Bunların öyle savaşkan bir güç olarak ortaya çıkıp Kürdistan'ın kurtuluşu sorununu savunamayacakları ve kendilerini bir alternatif olarak ortaya koyamayacakları açıktır. Ancak biz yenilir veya nefes alamaz bir duruma gelirse, kendilerine kısmen reformizm yolunda olanaklar çıkabilir, bu ortamdan yararlanarak seslerini yükseltebilirler. Düşman cephesinde de bazı reformlara yeşil ışık yakılırsa, bunlar bir kuvvet durumuna gelebilirler. Bunun siyasal ve askeri bir kuvvet haline gelmekle karıştırılmaması gerekir. Bunlar ancak fırsatlardan yarar-

lanarak, boşlukları doldurma pahasına egemen sınıflarca onay görmüş bir güç olarak ortaya çıkabilirler.

Ama öyle görünüyor ki, ne bizim yenilgimiz, ne de bunların düşmanın yaktığı yeşil ışıkla yola çıkarak etkin bir siyasal güç haline gelmesi söz konusudur. Ayda yılda bir, adına dergi denilebilirse, bir dergi çıkarıyorlar, bunun dışında yürüttükleri herhangi bir faaliyet yoktur. Kendilerini zor bela yaşatıyorlar. Bu açıdan biz bunları muhatap olarak kabul edemeyiz. Tabii bu, bunların hiç bulunmadıkları ya da her zaman böyle kalacakları anlamına gelmez. Gelişmelerin seyrine göre zaman zaman alevlenebilir, sınıfsal mücadelenin gelişimine ve özellikle egemen ulus koşullarındaki gelişmelere göre çeşitli kanatlar halinde ulusal kurtuluş sorununa yaklaşabilir, onu çarpıtmaya ve şu ya da bu yöne çekmeye çalışabilirler. Önemli olan bunlara güncel gelişmelerin ışığında bakmak, bunların teşhiri ve tecritine dönük çalışmaları süreklileştirmektir. Bunlara boşluklardan yararlanma şansı tanımamak, olanakları varsa kullanmak, düşmanın yedeği olacaklarına, ulusal kurtuluşun doğrudan ya da dolaylı yedekleri haline getirmek gerekir. Bu bir yedekler sorunu olarak görülmeli ve bu konuda hassas davranılmalıdır. Bunlar nötralize edilirse bir yedek olurlar. Çalışmaz duruma getirilir ve bazıları bu alandan ileriye çekilirse, bu da lehimize elde edilmiş bir kazanım olacaktır. Kısacası bunlara böyle yaklaşıyoruz.

Bugün bizi en çok zorlayan şey bunlarla çekişmemiz değildir. Bizi en fazla zorlayan bunlarla aynı sınıfsal öze sahip olan, ama PKK içinde büyüüp yetişen, PKK'nin zorluklarını bilen, ama ellelerine yetki geçtiğinde bunu bir çizgi olarak kendilerine uyarlayan tiplerdir. Bunlar bir akım olarak kendilerini biçimlendirmeye cesaret edemez. Ama önderlik üzerinde hesaplar yaparak, kendilerini hep ikbale hazırlayarak ve en az çalışmayla önderlik iddialarını sürekli geliştirerek sonuç almak isterler. Bizde ortaya çıkan tasfiyeci örnekler, bunların hep ikili hareket ettiklerini, devrimci pratiğe çok az şey kattıklarını, ama bunun yanında kendilerini parti üzerinde iddialı ve güçlü göstermek için çok şeyler yaptıklarını ortaya koymaktadır. Bunların parti üzerindeki emelleri ve önderlik tutkuları ne kadar genişse, pratik uygulama alanında da o kadar olum-

suzluk geliştirmeye çalışmaktadır. Bunlar bu konuda kendilerini artık tamamen ele vermişlerdir.

Bunların parti içindeki durumunu biraz anlatsak, konuları daha iyi anlaşılacaktır. Bir nceki bölümde, bunların parti içinde gözlemler yaptıklarını, kadroları aydınlardan ve köylü özellikleri taşıyanlar biçiminde ele aldıklarını ve Parti nderliği'nin konumunu da bu ereve içinde değerlendirdiklerini belirtmiştik. Bu gen içinde duruma göre her biri artık yerini belirleme gibi bir tavır içine girmektedir. nderliği değişik yorumlama ve uygulama, köylü kökenli olanları ayrı değerlendirme, aydınlarla ilişkilerini farklı ayarlama gibi proleter olmayan ilişki biçimlerini uygulamaktan çekinmemektedir. Bunlar bu köylü düşüncesi ve özellikleriyle partinin ideolojik ve politik hattını deforme etmeye alıştular. Bu tiplerde Türk aydınınının özellikleri ve solculuk tipinin yansımaları vardır. Aslında bunların yapmak istedikleri şey PKK'de gelişme gösteren doğru devrimci çizgiyi, Türkiye koşullarında marksizm-leninizmin doğru uygulanışını özünden boşaltmak, ite yenilgiye giden solculuğa ve ilkel milliyetlilik biçimindeki reformist çizgiye çekmek veya öyle kullanmaktır. Bunlar yeni geliştirdiğimiz ideolojik, politik ve pratik nderliği deforme etmek, özünden boşaltmak ve tabii bununla doğru olmayan anlayışlarına yaşam ortamı yaratmak istemektedir. Bugün bu iki kesim de kendi anlayışlarını partiye ısrarla dayatmaktadır. Türkiye solculuğu ya da aydınınının bozuntusu durumunda olan tipler, ister yurtseverlik ister enternasyonalizm adına olsun, bu konuda ortaya çıkan örnekler aslında şovenizmi ve ilkel milliyetliliği temsil etmektedir. Bu olgu bugün önemli oranda açığa ıkmiş durumdadır. Partimiz marksizm-leninizmin gerçek yorumuyla ülke pratiğini birleştirerek gelişme sağlamış, atılımlar gerçekleştirmiş ve bunların maskesini düşürmesini ve kendi özgünlüğünü korumasını bilmieştir.

Dikkat edilirse, Türkiye solundan PKK nderliğine gelen eleştirmelerin çoğunluğu çıkışımızdan bugüne kadar devam etmektedir. Ama bunlar basit eleştirilerdir. Son olarak bunlar işi her türlü ihbarcılığa kadar vardırıldılar. Evren-zal kliğini bile aratmayacak saldırılarda bulundular ve bulunuyorlar. Bugün Türk burjuva basınıını bile geride bırakan kfrleşmelere kadar gidebiliyorlar. Başlangıçta

bu biraz zayıftı. Yenilgiye mahkum sahte sol, yenilgisinin esas nedeni ve başarısızlığının gerekçesi olarak bizi gördü. Yani PKK olmasaymış, solculuk Türkiye’de yürütülebilirmiş, kendileri bu kadar ezilmeyebilirmiş, mahkemeler kendilerine bu kadar ağır cezalar vermeyebilirmiş, bu kadar yoğun işkenceler olmayabilirmiş, bütün bunların nedeni PKK’nin dayatmalarınıymış! Bu bir anlamda doğrudur. Çünkü düzeni tehdit etmeyen bir sol, burjuva demokrasisinin bir türü olarak, sosyalizm maskesi altında kitleleri aldatabilir ve bununla rahat rahat yaşayabilir. Kaldı ki altmış yıllık solun tarihi bunun zengin örnekleriyle doludur. Bunlar bundan sonra da böyle olsun istiyorlar. İşlerini altüst eden, taktiklerini bozan ve yaşamlarını zehir eden PKK’nin çıkışı olmuştur. PKK kendi pratiğiyle gerçek sol’un nasıl olması gerektiğini ya da onun marksist-leninist ihtilalci gücünü ortaya koyduğu için, artık yapay solculuğun anlamını yitirdiğini ve yaşamlarının bir anlamının kalmadığını biliyorlar. Artık solculuk maskesi ile, sahte solculuğun ve reformizmin çeşitli biçimleriyle işçi sınıfını ve gençliği aldatmak olanaksızdır. Tabii bunlar, “PKK ortaya çıktıktan sonra bizim solculuğumuzun bir anlamı kalmadı, devletimize başkaldırarak onu PKK’ye yarayacak duruma sokamayız, en doğrusu -sonu çürüme de olsa- içerde böyle yan gelip yatmayı kabul etmektir” diyorlar.

Evet, bunlar Avrupa’da açıkça söylendi. Genelde de sol’a ege-men olan zihniyet budur. Yani bu güçler kendi devletleri veya ulusal birlikleri tehdit edildiğinde, sadece eylemsizlik ve örgütsüzlükle yetinmediler; bozgunculuğu geliştirip genelleştirerek, adeta solculuğun beş para etmez bir nesne olduğunu kitlelere hissettirmek için yarıştılar. Sürekli bu yönlü tutumlar içinde boğularak, esas görevlerine sahip çıkmadılar. Faşizmin bütün baskılarına ve bu rejim altında halkın inlemesine rağmen görevlerine karşı umursamaz bir tavır içine girerek, kendilerini bir hiç durumuna getirdiler. Devrimci görevlerine sahip çıkmayı burjuva ulusal çıkarlarına uygun görmediler. Zaten küçük-burjuvazinin karakteri de böyle bir yaklaşımı gerekli kılmaktadır. Proletarya devrimciliği onca direnmesine ve fedakarlığına rağmen, bunların barajını aşamadı. Bunları çeşitli değerlendirmelerimizde ayrıntılı olarak ortaya koyduğumuz için, uzun uzun değinmeye gerek yoktur. Önemli olan onların

bugünkü durumlarından birinci dercede PKK'yi sorumlu tutmaları ve PKK ile ilişkilerinin uzun bir tarihsel süreç içinde (1975-80-85) ele alınmasıdır. Bunlar Türk solunun bundan sonra yenilgi dönemi ni atlatarak yeniden şekillenmesi durumunda, en çok karşısına alacağı gücün PKK olduğunu belirtiyorlar. Yani Türkiye solculuğunun kalıntıları ve öbür adıyla mülteci sol, yeni sol'u PKK ile kıyasıya savaşarak şekillendireceğini söylüyor. Henüz Türkiye topraklarına ne zaman incekleri belli olmayanların hayal hanelerinden geçirdikleri solun birincil ilkesi anti-PKK'ciliktir. Tabii bu da küçük-burjuvazinin şovenizme nasıl sahip çıktığını göstermektedir. Buna karşılık PKK ile dostluk geliştirmeden Türkiye'de solculuk yapılamayacağını söyleyenler de vardır. PKK'yle doğru devrimci ilişkiler kurulmadan, hiç kimsede başarılı bir çıkış aranmamalıdır. Bu çok doğru bir anlayıştır ve gelişecektir.

İlkel milliyetçiliğin de bunlardan farklı hiçbir yanı yoktur. Bunlar da altmış yıllık yenilgilerinin ve olumsuzluklarının nedenlerini neredeyse bizde arayacak bir tutum içine girmektedirler. Bunlar adeta, "otonomiye tam yaklaştığımız sırada, PKK ortaya çıktı ve işleri bozdu" diyorlar. Hala bizimle uğraşmaktan başka yaptıkları bir şey yoktur. Bir yandan TC, öbür yandan bu çevreler bütün güçlerini birleştirerek bize karşı kullanıyorlar. Hatta neredeyse uğruna çırpındıkları otomniyi bile unutarak, PKK'nin zayıflıklarını arama, onu oturup yerleşemez duruma getirmeye ve böylece buldukları zayıflıklardan yararlanarak, kendi yaşamlarına olanak sağlamaya çalışıyorlar. Bunlar gerçekten de öyle bir noktaya gelmişlerdir ki, "PKK yaşarsa bizim yaşam hakkımız olmayacaktır, bizim yaşamamız için PKK yaşamamalıdır" diyorlar. Nitekim pratikte bunun gereklerini yerine getirmeye çalışıyorlar. Dürüst olanları bize katılırken, öbürleri ajanlıktan başka bir şey yapmıyorlar.

Bunların iki koldan uzun bir tarihsel gelişim sürecindeki sonları böyle noktalanabilir. Peki, bunların dolaylı temsilcilerini nerede bulacağız? Bunlar bir evi dışardan topa tutarak yıkamıyorsa, pencereden ve bacadan içeri girecekler ve evi içerden yıkmaya çalışacaklardır. Nitekim olan şey de budur. Bizde bazılarının son dönemde Türk solcu tipini nasıl temsil ettikleri konusunda yürüttükleri bir tartışma vardır. Bunlar bu konuda özeleştiri veriyorlar.

Bazıları da ilkel milliyetçiliği partiye nasıl dayattıklarına ilişkin özeleştiride bulunuyorlar. Öyle anlaşılıyor ki, bunlar bu sınıf temeline dayanarak, içimizde sonuç almaya çalışacaklardır. Yarı-burjuva ve küçük-burjuva unsurlar, geçmişte bize karşı kullandıkları paslı silahları biraz PKK'lilikle cilalayarak, PKK'yi içten vurmak için kullanmaya çalışmaktadırlar. Biraz daha somutlaştırır ve parti tarihimize göz atarsak, gelişmeleri daha iyi göreceğiz.

Önemli gördüğümüz bir noktayı önceden belirtmek istiyoruz: Bütün bu gelişmeler olurken, bunlar koparılıp atılması gereken geri yanlarımıza güvenerek bu girişimlerde bulundular. Bunlar Kürdistan'da proletarya önderliğinin maddi temelini zayıf olduğuna, kadroların ağır bir proleterleşme sorununu yaşadıkları için, güçlü bir proleter önderliğin ortaya çıkamayacağına inanıyorlar. Modern üretim ve eğitimden geçmeyen, hepsi yarı-köylü, çok az aydın özellikleri olan PKK kadrolarının güçlü bir proleter önderlik gerçekleştiremeyeceklerini, dolayısıyla ideolojide, politikada ve pratikte böylesi özelliklere sahip kadroların yaygınca gelişemeyeceğini sanıyorlar. Kendi açlarından haklı olabilirler. Çünkü eskiden proletarya önderliğinin maddi temelini bulunmadığını söylüyorlardı. Yine ilkel milliyetçilik "Kürdistan'da ancak milliyetçilik iş yapabilir" diyordu. Türk solculuğu da Kürdistan'ın geri olduğunu, mücadelenin öncülüğünün ancak Türkiye'de yapılabileceğini, kurtuluş sağlandıktan sonra devrimin demokrasiye de, sosyalizme de götürülebileceğini belirtiyordu. Türkiye'de uzun süre Türkiye'nin bir küçük-burjuvalar ülkesi olduğu ve proletaryanın önderlik şansının bulunmadığı tartışmaları yapıldı. Bugün aynı teori kırk kat daha fazla bizim için tekrarlanmakta ve doğru bir yaklaşım olarak sunulmaktadır. Bunun ne denli Menşevik bir tez olduğunu görmek için, sadece 1900'lerdeki Rusya pratiğine bakmak bile tek başına yeterlidir. Bolşevikler bu tür tezleri mahkum ederek, Menşeviklere karşı savaşım sonucunda devrimi zafere götürdüler. Bizim de esas olarak yapmak istediğimiz şey, Bolşeviklerin Rusya pratiğinde gerçekleştirdiğini mevcut koşullarda güncelleştirmek, sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de ve bir bütün olarak Ortadoğu'da gerçekleştirmektir.

Gerçekten de PKK bu konuda marksizm-leninizmi sadece yurt-

severlik hattına uygulamıyor, aynı zamanda marksist-leninist anlayışı Ortadoğu'nun karmaşık ulusal yapısına da uygulamaya çalışıyor. Bugün bunun etkileri kısmen ortaya çıkmış olsa da, bu Kürdistan'da başarıya gidildiğinde, bütün Ortadoğu çapındaki sahte solculuğu aşma ve doğru devrimci çizgiyi oturtma özelliğine sahiptir. Dolayısıyla mücadele şiddetli geçmeye aday olacak, çizgi savaşımı bölge çapında giderek yoğunlaşacaktır. Biz bu savaşımın en şiddetli biçimini bugün ülkemiz koşullarında yaşıyoruz. Biz doğru devrimci çizgiyi Türkiye koşullarına da daha fazla dayattık. Bu çabamız sonuç vererek, gerçek devrimcilikle sahte devrimciliği birbirinden ayıran ve netleştiren bir ortam yarattı.

PKK'nin temsil ettiği devrimci çizginin etkileri bununla da sınırlı kalmıyor ve giderek yaygınlaşıyor. Son günlerde Alman Yeşiller Partisi'nin bir raporu yayınlandı. Rapor göçmen Türk sahte solcuları tarafından hazırlanmış olsa da, Yeşiller'in imzasıyla çıkmıştı. Rapor'da "PKK Avrupa Solu'nu da yok edecektir, o bizi yok etmeden biz PKK'yi yok edelim" deniliyordu. Tıpkı bir dönem Avrupa'nın sosyal-demokrat partilerinin II. Enternasyonal bayrağı altında Bolşevizme karşı açtıkları savaşın bir benzeri Alman Yeşiller'inin maskesi altında bize karşı yürütülmektedir. Sanki bir manifesto yayınlanmış ve bu nedenle burjuva işbirlikçileri Bolşevizme karşı yeniden canlanmıştır. Bu kez rakip olarak PKK'yi görüyorlar ve PKK'ye karşı savaşımı genelleştiriyorlar. Böyle bir gerçeğin ortaya çıkması iyi bir şeydir. Bu bizim sahte solculuğu, yani II. Enternasyonal'in güncel kalıntılarını zorladığımızı ve marksizm-leninizmi mükemmel bir biçimde temsil ettiğimizi kanıtlamaktadır. Demek ki temsil ettiğimiz çizgiyi yalnızca bölgemizde değil, Avrupa'da da önemli bir güncel konu durumuna yükseltmiş bulunuyoruz.

Tabii genel durum böyle olunca, bunun uzantıları içimizde de ortaya çıkacaktır. Nitekim Avrupa'da ortaya çıkan provokasyon çizgisinin TC ile işbirlikçi bir temelde çalıştığı kanıtlandı. Bunların deforme edilmiş sahte bir PKK ve reformist bile denilemeyecek bir oluşum yaratmak için yürüttükleri şiddetli mücadele hala anılardadır. Aynı durum, ilkel milliyetçiliğe dayanarak, Kürdistan zemininde silahlı mücadeleye dayatılan pasifikasyon, tasfiyecilik ve boşa çıkarma çabalarında da görüldü. Bunun bugüne kadar gelen uzantı-

larının yetmezliklerimizden önemli oranda güç aldıklarını bilerek, kendilerine bu temelde yaklaşmalıyız. Sorun artık birkaç kişinin kendini bilmezliği veya saflığı ve bozgunculuğu biçiminde ele alınamaz. Bu genel gelişmeler içinde bunların durumunu bu biçimde ele almalıyız. Bunlar PKK'deki solculuğun kendi durumlarını ileriye götürecek bir solculuk olmadığına ve kendilerine göre zor bir solculuk olduğuna emindirler. Bunlara göre, günümüzde bunu temsil etmek biraz zor karşılanmaktadır. Ama bizim temsil ettiğimiz solculuk gelişmekte, ihtilalci bir akım olduğu için önemli gelişme olanakları bulmaktadır. Bunların son dönemlerde sesini yükseltmelerinin bir nedeni de, önceleri gelişemeyeceğimizi sanarak bunda yanılmış olmalarıdır.

Kısacası son dört yıl içinde ideolojik, politik ve askeri alanlarda yürütülen mücadele birçok şeyi değiştirdiği gibi, parti içindeki ve dışındaki gelişmeleri de etkiledi. Böylece bugün gerçek savaşta ciddi bir aşamayı geride bırakmış bulunuyor ve yeni bir aşamanın üzerine yürüyoruz. Belli ki artık dikkatler üzerimizde daha da yoğunlaşacak, dolaylı ve dolaysız ilgili bütün güçler sağdan ve soldan gerekli yaklaşımlar içine girecek, saldırılarını ya da desteklerini göstereceklerdir. Günümüzde böylesi bir özelliğe sahip olan bir dönemin içinde bulunuyoruz. İçimizdeki eski tafiyecilerin birkaç yılda yaptıklarını, bunların birkaç ay içinde yapmaya çalışmalarının anlaşılır nedenleri vardır. Bunlar “iş sıkı tutalım, birkaç ay fırsat yakaladığımızda işi bitirelim, yoksa parti üzerimize yürür ve bizi boşa çıkartır” diyorlar. Yani yapmak istediklerini büyük bir hızla yapmaya çalışıyorlar. Bunların dayandıkları ve kendilerine göre temel zayıflığımız, bugün proletarya hattının özellikle taktiğe ilişkin yanını layıkıyla temsil edemeyeceğimiz, onu pratiğe aktarırken mutlaka takılacağımız, böylece bunun yerine kendilerinin başarı olanağına sahip olacağı ve hatta taktiği işlemez duruma getirerek kendi taktik gelişim olanaklarını yaratabilecekleridir. Bunların o ünlü taktikleri nedir? Türk solculuğuna, Avrupa mülteciliğine ve ilkel milliyetçiliğe dayanmak ve devrimci taktiğimizle oynamaktır. Avrupa'da ortaya çıkan son durum bilinmektedir. PKK'yi Avrupalılaştırma diye bir taktik tutturdular. “Ülkeyi düşünmedik, aklımıza bile gelmedi” diyorlar. Peki, bu nedir? Bu

PKK'yi mülteci solculuğun düzeyine düşürmektir. Ülke zemininde ilkel milliyetçiliğe dayanmak ne demektir? Bu, orada silahlı mücadeleyi tasfiye etmek demektir.

Partimiz büyük bir önem vererek yürüttüğü stratejik ve taktik önderlik alanındaki yanlış yaklaşımlara karşı büyük bir mücadele verdi. Bundan sonra da bu mücadele bunların parti üzerindeki etkilerini kırmak için her şeyi göze alarak devam ettirilecektir. Bu konudaki savaşımın en şiddetli uçlara kadar götürüldüğü bilinmektedir. Biz bunların emellerini ancak bu temelde kursaklarında bırakarak, parti üzerinde oynamak istedikleri oyunları boşa çıkardık.

Parti içi sınıf savaşımında militanlarımızın zayıflıkları vardır. Şu ya da bu kişi ikirciklidir diyemeyeceğim. Ama parti içi mücadeleye güçlü bir katılımı gerçekleştirememeye, bu savaştaki safını yerinde ve zamanında belirleyememe, tasfiyecilerin etkilerine alabildiğine açık olma, tasfiyecilerle bunlara dayattığımız önderlik konumu arasında sıkışma durumu yaşanmaktadır. Her koşul altında partiye sahip çıkmakla birlikte, bunlara karşı mücadelenin yerinde ve zamanında yürütülmesinin başarılabilmesi, hemen herkesin yaşadığı kötü bir yan olmaktadır. "İyi ve doğru olanı Parti Önderliği söylüyor" denilmektedir. Ama birçok zayıflığı adeta birer zincir gibi kendilerine bağladıkları için, bir türlü onlardan kopmamakta ve bu bir rahatsızlık nedeni biçiminde izah edilmektedir. Tabii bu da toplumsal özelliklere bağlanmaktadır. Aslında bu konuda işimizi zorlaştıran tam da burası oldu. Partiyi gönülden benimseyenler bunu ideolojik, pratik ve özellikle örgütsel ve eylemsel konularda yetkince temsil edebilselerdi, gerçekte bunlar anında rahatlıkla ezilebilirlerdi. Ama düşünün ki, bunlardan biri aylarca yüzlerce parti savaşçısı üzerinde rahatlıkla etki kurabiliyor, Parti Önderliği'nin bütün talimatlarını engelleyerek pratiğe geçirtmeyebiliyor ve herkes bu durum karşısında sessiz kalabiliyor. Elbette bu tasfiyeciliğe verilmiş dolaylı bir destektir. Bu kadar parti üyesi ve savaşçısının istenmese de dolaylı olarak tasfiyeciliğe destek olması, onu destekler duruma düşürülmesi, birçok arkadaşta yaşanan olumsuz bir yan oldu. Kurnaz bir tasfiyeci, birçok değerli arkadaşı işlemez duruma getirebildi. Daha sonra sadece bunun kötü bir şey olduğu tekrarlanıp duruldu. Halbuki böyle yapılacağına, bunların kadroların ideolojik ve politik geliş-

mesine, pratik ve örgütsel donanımına ve bunun da ötesinde sağlığına ve güvenliğine ne kadar önem verdikleri konusunda birazcık düşünülseydi, bunlar gerçek yönleriyle tanınsaydı ve devrimci görevlere sahip çıkılsaydı, daha başından tasfiyeciler boşta çıkarılırdı. Bununla birlikte herkes katbekat militanlaşır ve bunların zararları sadece kendileriyle sınırlı kalırdı.

Kısacası bunların gücünü tabanımızın ve kadro yapımızın zayıflıklarında aramalıyız. Yoksa bunlar kendi tezleri ve oyunları ile kadro eğitmenin çok zor olduğunu iyi bilirler. Kürdistan'daki savaş acımasızdır. Bu konularda kişiye çok az fırsat tanır. Bunlar işte bunu vesile sayarak, oyunlarını rahatlıkla oynama cüretini gösterdiler. Kendilerini aşacak ölçüde bilinçli kadroların çıkmayacaklarına inandılar. Politikada kendi kurnazlıklarını görebilecek düzeyde kurnaz kadro çıkmayacağını, Parti Önderliği'nin kendilerini fazla denetleyemeyeceğini, partinin genelde örgütlenemediğini, kuralların her zeminde kurumlaşma temelinde yürümediğini, işlerin önderliğin yoğun çabalarıyla biraz yürütülmek ve geliştirilmek istendiğini ve böyle bir ortam da kendilerini rahatlıkla konuşturabileceklerini düşündüler. Hesapları biraz da böyleydi. Bunların çabaları biraz da bulanık ortamdaki kurtçukların faaliyetlerine benziyor. O halde bunu önlemenin yolu yapının daha da güçlendirilmesidir. Bizim de ağırlık verdiğimiz husus zaten budur. Bunlarla tek tek mücadele belki fazla olabilir. Ama partinin yapısı güçlenmedikçe, bu tasfiyeciler sürekli ortaya çıkacaklarına göre, bu doğru bir mücadele yöntemi olmayacaktır.

Parti taktiğimizi henüz ilk kez yetkin bir biçimde hayata geçirmek istediğimiz Hilvan-Siverek direnişi döneminde, o zaman sorumlu olan arkadaşlara, bu mücadeleyi özenle ele almaları gerektiğini belirttik. Bir silahlı mücadele içine gireceğimizi, bunun ayaklanmalar ve bireysel eylemlerle yürüyemeyeceğini belirttik. Bu konuda yoğun tartışmalar yürüttük. Ama daha sonra ortaya çıkan şey ne oldu? Savaşın köylü özelliklerinden kurtarılamadığı görüldü. Çok rahatlıkla başarılabilecek ve yerine getirilebilecek bir işi yaparken çok zorlandık. Burada parti taktiği konusunda proleter dönüşüm sağlanamadı. Mevcut işbirlikçileri küçük birliklerle sindirebilir ve örgütlenme yolunu açabilirdik. O dönem için taktiğimiz

buydu. Bu durumu II. Kongre sürecinde eleştirdik. Daha önce “**Politik Rapor**” adlı kitapta bu durumu geniş bir biçimde ortaya koyduk. Bu pratik daha sonra ortaya çıkan tasfiyecilikle karıştırılmamalıdır. Bu ikisi aynı şey değildir. Biz bunu parti taktiğini doğru devrimci esaslar dahilinde örgütleyememek, açıkça bir ilkelik ve bu ilkeliliğin de bir hastalık düzeyine çıkarılması biçiminde değerlendirdik. Israr edilirse bu hastalığın daha da ilerleyebileceğini ortaya koyduk. Dolayısıyla özeleştiriler bu temelde yapıldı. Daha sonra II. Kongre süreci ve sonrasında, ilkelik durumunu da esas alan bazılarının bulaştığı hastalıklar ve tasfiyecilik, dönemin belirgin hastalığı oldu. Türk solculuğu ve ilkel milliyetçiliğin saflarımıza yansımaları olarak ortaya çıkan bu durum, çeşitli öğelerin kişiliğinde kendisini en yıkıcı bir biçimde ortaya çıkardı.

Yönetim-yönetilme, üslup, hitabet ve önderliğe yaklaşım

II. Kongre'den sonra ülkeye yönelirken gerekli olan hazırlığı yapmış, Hilvan-Siverek pratiğinden dersler çıkarmış, bu kez silahlı mücadeleyi daha yetkince yürütmek için gerçekten küçümsenmeyecek çabalar harcanmış, Avrupa'ya ve ülkeye uygun biçimde güçler aktarmıştık. İlk kez derli toplu, ciddi ve planlı bir hareketi her alanda yürütmeye çalışıyorduk. Basın-yayın faaliyetleri geliştiriliyor, eğitim faaliyetlerimiz devam ediyordu. Bunlarla ülkedeki silahlı savaşım çok rahatlıkla yürütülecek ve bu kez parti taktiğinin iyi oturtulması mümkün olabilecekti. Parti belgelerimizde bu konuda yürüttüğümüz tartışmalar vardır. O dönemde kararlılığımız kesindi, bu konuda karşımıza tek bir muhalif bile çıkmadı. Ama bilindiği gibi, o zaman bazı basit kişiliklerin bireysel çıkarlarını ortaya koymaları gündeme geldi. Bazı kaçışların yanısıra, daha sonra bazılarının da kararsız oldukları ortaya çıktı. Bazı bireysel çıkar düşkünlüğünün protestocu tavırları vardı. Ama güçlerimizin ezici çoğunluğu partiden yanaydı. Yine bilindiği gibi, o dönemde güdülerini tahrik edenler mevcuttu. “Rahat yaşamak, sosyal yaşantıyı sürdürmek

gerekir; parti bütün yaşam umutlarımızı yerle bir etti, partinin arkasından gitmeyin” türünden çağrılar yapıyordu. Bu ögeler verebildikleri kadar zararlar verdiler.

Tabii bunların içine girdikleri durumun altında yatan nedenler birazcık açıldığında düşmanla ilişkilerinin varlığını görebiliyor, daha doğrusu bazılarının eyleminin ucunun buraya kadar dayandığını biliyoruz. Bunun düşmanın tahrik ettiği bir gelişme olduğu net bir biçimde ortaya çıktı. Bunlar Avrupa’da Avrupa emperyalizminin ve göçmen solculuğun birleşik etkilerini PKK üzerinde denediler. “İlimli ve demokrat PKK” gibi aldatmaca bir tezle ortaya çıkarak, bunu hizipçiliğe kadar götürmeye ve hatta ilan etmeye vardılar. Bunlarla mücadeleyi anında yoğunlaştırdık. Bunun, parti taktiğinin boşa çıkarılması ve partinin arkadan hançerlenmesi olduğu ortaya koyduk. Gerçekten durumun böyle olduğu açığa çıktı ve kanıtlandı. Bunlara kalsaydı, düşmana tek bir fiske bile vurmada, her şeyi terk edecektik. Bugün bunlarla yürüttüğümüz savaşımın anlamı çok açıktır ve bu savaşım gelişmektedir. Bu mücadeleden de güçlü çıkacak olan kuşkusuz parti taktiği ve marksizm-leninizmdir. Bunlar başlangıçta bir kişiye dayanarak yürüttükleri faaliyeti, bugün neredeyse bütün Avrupa solu adına yürütmek istiyorlar. Bu da bizim büyüklüğümüzün ve doğruluğumuzun kanıtıdır. Çünkü Avrupa solculuğunun bugün değil, çok eskiden proletaryaya, demokrasiye ve sosyalizme ihanet ettiği çok iyi bilinmektedir.

Pratik yönetimin, ülkeye yönelme durumunda ve tasfiyeciliğin eleştirisinde samimi olmadığı, silahlı mücadeleye özünde inanmadığı ve ilkel milliyetçiliğe dayanarak onu nasıl boşa çıkarmak istediği bugün artık netleşmiştir. Bunlar gerçekten de yoğun emeklerle kazanıp emirlerine sunduğumuz onca silahı, kadroyu ve malzemeyi el yordamıyla bile olsa temsil etmekten kaçındılar. Benliklerini katmayı bir yana bırakalım, adeta bundan rahatsızlık duydular. Sanki parti direnişinin yükselmesi başlarına bela olacaktı gibi, bu beladan kurtulmaya çalıştılar. Bunun için de partinin civatalarını oynamak, temel dayanaklarını kemirmek, hırgür çıkarmak, bozgunculuk yapmak, daha kemikleşmeden ve temelleri atılmadan taktiği böylece işlemez duruma getirmek istediler. Üslup bozukluğu adını verdiğimiz sürekli ağız bozmalar, proletaryaya ve halka hiç yakışmayan

üsluplar, boş tartışmalar, dayatmalar ve çeşitli olumsuz tavırlar ortaya çıktı. Sergiledikleri bütün davranışlardan, bunların özünde çizgiye ve çizginin uygulanmasına fazla inanmadıkları anlaşılıştır. İşler gerçekleşme aşamasına geldiğinde, bunlar işin erbabı olmadıklarının anlaşılacağını çok iyi bilmektedirler.

Öte yandan önderlik sevdalılarıyla partinin gerçek pratik gelişimi de bunları sıkmaktadır. Böyle olunca duruma göre hareket ediyorlar. Bunlar zorluklarımızı fırsat bilerek, “ne de olsa yenilirler, ama bizim ünümüz de ün olarak kalsın; ne de olsa ilerde bize lazım olacaktır; o halde taktiği oyalamakla zaman geçirelim; kendimizi bu konuda güçlendirdikçe güçlendirelim” anlayışıyla ortaya çıktılar. Son olarak III. Kongre sürecine girdiğimizde, bunların 1985’te partinin koca olanaklarını kemirdikleri ve partiyi yenilgiyle yüze getirdikleri ortaya çıktı. Bu da yetmiyormuş gibi, kendi aralarında anlaşamadıkları, merkezde de işleri bozdukları, yani normal bir parti terbiyesiyle yaşamadıkları görüldü. Bunlar adeta, “mademki bizi PKK taktiğini uygulamak gibi zor bir iş altına soktunuz, biz de böyle yaparız” dediler.

Siverek pratiği böyle değildir. Siverek pratiğinde şehit düşenler oldu; sağ kalanlar savaşıma devam ettiler. Bu işi tam da proletarya devrimciliğine ve gerillaya uygun yürütmemiş olabilirler; ama yine de bunu dürüstçe ve yiğitçe karşılayarak, özeleştirilerine doğru yaklaştılar. Onlar bu kadar sinsi ve tasfiyeci bir anlayışı beyinlerine yerleştirmemişlerdi. Dolayısıyla özeleştirme süreçleri biraz kolay geçti. Ama işin içinde biraz sinsilik, kurnazlık ve inançsızlık olduğu için, öbürlerinininki çetin oldu. Öbürleri özünde inançsız oldukları halde, kendilerinin güçlü inanç sahipleri olduklarını göstermeye çalıştılar. Özünde silahlı mücadeleye inanmadıkları halde, halk savaşı yürüttüklerini iddia ettiler. Özünde örgütlenmeyi bozdukları halde, nasıl yaman örgütçüler olduklarını söyleyerek, kendilerini kamufle etmeyi ve bize yutturmayı denediler. Tabii pratik, kişilerin aynasıdır. Pratik bunları yalanlıyordu. Çünkü mevcut bütün olanaklarımız sağlam bir pratiğin mümkün olacağını kanıtlarken, bunların yönetiminin ise boşa çıkarma eğiliminde olduğu, bilinen son tartışmalar ve eleştiri-özeleştirme durumuyla ortaya çıktı. Son açıklamalarından da anlaşılacağı üzere, bunlar utanmadan işi basit duygusal

düşkünüklere kadar vardırıdılar. Yani adam duygularına teslim olmuştur, bu biçimde biraz rahat yaşamak istiyor. Bunu sağlamak için koca bir parti yapısıyla oynuyor, duygusallığıyla partiye adeta meydan okuyor. Böylece dağ gibi militanları olmadık yerlere sürük-lüyor. Küçük-burjuvaziye özgü ne kadar düşkünlük varsa, çoğu bunlarda gözlemlenebiliyor. Ardından bu işin başında yer alanlar Kongre platformuna geldiklerinde, “ben çekilecektim ve artık bu kadarı yeter diyecektim” diyorlar. Düşkünlüğün bu kadarı da olmaz. Peki, sen bu kadar sorumlusun, hiç olmazsa yaptıklarının hesabını ver, ondan sonra çekilebilirsin. Hem işleri bu duruma getir, hem de gözümüzün önünde “bu kadar yeter” diyerek bizlere meydan oku! Bu küçükburjuva inançsızlığının ve düşkünlüğünün hangi sınırlara varabileceğini göstermektedir.

Bunlar kendi üsluplarını çeşitli davranışlarla göstererek; bastır-macılık, tasarrufluluk ve dayatmacılıkta bulunarak, bizi yıldırabile-ceklerini sandılar. Bunlara soru sorulduğunda cümledeki sözcükle-rin dörte birini kullanıyor, diğerlerini yarım saat sonra söylüyorlar. Saygısızlıkta bir hayli ileri gittiler. Dertlerini, açıklamadıkları için bilmiyoruz. Böyle basit düşkünlük örnekleri sergileyenler sadece bunlar değildir. Bunlar kendilerini dayatmak için olmadık yöntem-lere başvururlar. Böyle bir yöntemle sorunların çözümlendiği gö-rülmüş müdür? Bu düpedüz terbiyesizliktir. Bunlar ilkel yöntemler-le bizi sindirebileceklerini, daha sonra diledikleri gibi bir ortam bulurlarsa, hak sahibi olduklarını ve baş tacı edilmeleri gerektiğini bize kabul ettirebileceklerini sanıyorlar. Tabii başlangıçta bunlar bizim yoldaşlarımızdır, kendilerini biraz dinleyelim, rahatsız edi-yor olsalar da bunu sorun yapmayalım dedik. Ama biz böyle davrandıkça, onlar bastırmaya çalıştılar. Hala kendilerini dinlediği-mizi görerek, dayatmalara başvurdu. Öyle bir noktaya gelindi ki, adeta bize sadece “parti faaliyetlerini durdurun” demedikleri kaldı. Avrupa’da ortaya çıkan bildiğimiz tasfiyeciler, dolaylı da olsa, parti taktiğinin artık yürümediğini söyledikleri halde, bunlar ilkin bunu ileri sürme cesaretini gösteremediler. Ama pratik yönetimimiz ilkel milliyetçiliğe sığınmakta; karşı taraf da hesaplarını buna göre yap-tığı için “Hakkari’ye yaklaşmayın” demektedir. Onlar da yaklaşma-dılar. Karşı taraf belli miktarda gücün Güney’e çekilmesini istedi-

ğinde, güçleri Güney'e çektiler. Böylece savaş alanını resmen terk ettiler ve bunu da önderlik sayıyorlar. Oysa sömürgeciler ilkel miliyetçiliği nasıl basit bir araç olarak kullanıyorlarsa, bunlar da PKK'yi bu işbirlikçilerin basit bir yedeği durumuna düşürdüler. Yani uşağın uşakları, PKK gibi bağımsızlığın seçkin bir temsilcisi-ni işbirlikçi güçlerin yedeği durumuna düşürmeye çalıştılar. Bunu da en sıkı ve geliştirilmesi gereken önderlik olarak adlandırıyorlar.

Bunlar korkunç bir bastırmacılık, tasarrufçuluk ve dayatmacılık sergileyerek, yanlarında bulunan yoldaşlarını konuşurmamaya, bunlara toplantılar yaptırmamaya, tartışma geliştirmemeye, eleştirileri kabul etmemeye, sadece uyduruk emirler vererek insanları yıkmak, dağıtmak ve böylece sözümona kendilerini kanıtlamak istediler. İnsanların en iyi anlaşma aracının dil olduğu biliniyor. Ama bunlar bu aracı da ortadan kaldırdılar. Sadece savaşçılarla değil, bizimle ilişkilerinde de bu temel anlaşma aracını ortadan kaldırarak anlamsızlığı geliştirmeye çalıştılar. Dili ya kötü kullandılar, ya da hiç kullanmadılar. Adam konuşmuyor, ya da az konuşuyor; ters ve sert konuşuyor. Böylece anlaşma aracını ortadan kaldırıyor. Her şeyden önce bizleri bir araya toplayan ve tutan şey yoldaşlık bağlarıdır. Adam bu bağlarla oynayarak anlamsızlığı derinleştiriyor ve böylece çeşitli yöntemlerle dağıtıyor. Partimizin hesap sorma ortamına geldiğinde ise, "bu iş artık burada bitsin" diyor.

Evet, bunların yenilgiyi objektif olarak kabul ettikleri görülüyor. Ama subjektif planda kendilerini ucuzca kurtarmak ve yüksek düzeyde tutmak için sorunları değişik kılıflarla tartışmaya, bu tartışmaları çok geriden almaya, ayrıntıları büyütme ve esas olanı gözden kaçırmaya çalışıyorlar. Belgeler de bunun böyle olduğunu gösteriyor. Açık ki bunlar partinin bu denli yüreksiz ve biraz da beyinsiz savaşçılarıdır. Ama bunların bir üstünlükleri vardır. Kendi çıkarları için iyi laf etmesini, bilinçlerini bireysel düşkünlükleri uğruna kullanmak için doğan fırsatları değerlendirmesini, partiyi ve çevrelerini aldatmasını biliyorlar. Demin de belirttiğim gibi, bunların kendisi büyük bir yalandan ibarettir. Gerçekte bunların yarattıkları şey bir üslupsuzluktur.

Peki, bunların şişkinliklerinin anlamı nedir? Bu "önder olduk" demek, önderlikle ilgisi olmamasına rağmen kendisini aldatmaktır.

Bunların yaptığı şey önderlik değil, kendini şişirme ve balonlaşma hareketidir. Yani balon tipi bir önderliktir; bir şiş batırılırsa yerinde bir şey kalmayacaktır. Daha sonradan bunların çelik gibi yoğrulmadıkları, dövüle dövüle çelikleşmedikleri ortaya çıktı. Kırk türlü özeleştiririyorlar, ama bir türlü özeleştirilerinde dürüst ve samimi olamıyorlar. Devrimci önder böyle olmaz. Gerçek devrimci önderin özü, sözü ve eylemi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Devrimci önderlerde bu bir karakter sorunudur, onlar bu temelde gelişirler. Ama bunlar sahtelikleri büyüterek, teoriyi bir demagoji yığına dönüşürerek ve pratiği bir aldatmacalar silsilesi haline getirerek parti ortamına geldiler. Ne var ki çeşitli yönlerden zorlandıklarında şişirme birer balon oldukları ortaya çıktı. Tabii “patlarsak etrafı yakıp tutuştururuz” biçimindeki sözlerle bizi ürkütmek istediler. Ama partinin hesap sorucu gücünü karşılarında görünce büyük bir umutsuzluk içine girdiler.

Bunlar biraz da kendi ünlerine güveniyorlar. Kendilerine kalırsa, ünleri biraz zedelendiğinde, Kürdistan’da hiçbir şey ayakta kalmayacak, PKK dağılacaktır! Neden? Çünkü her şeyi sözümona kendilerine bağlamışlardır, herkesi kendi “büyüklüklerine” ve “faziletlerine” inandırmışlardır. Bu “büyüklüklerine” ve “faziletlerine” toz kondukları zaman, herkes kuşku ve tereddüt içinde kalacak, dolayısıyla PKK sarsılacaktır! Zaten bunların en çok uğraştıkları ve yaşadıkları şey bu yanılgılı durumdur. Bunu geliştirmek istiyorlar. “İnandığımız ve güvendiğiniz bu adam nasıl yoldan çıktı” diye sorulduğunda, herkeste büyük umutsuzluk ve karamsarlık başgösterecek, dolayısıyla parti bunlarsız edemeyeceğini anlayacaktır! Tabii bu büyük bir oyundu. Bunlar parti hakkında geliştirilmesi ve partinin her türlü olumlu gelişimine ve her düzeyde ideolojik ve politik hattına gösterilmesi gereken inancı ve bağlılığı kendi kişiliklerinde kilitlediler. Parti Önderliği’ne gösterilmesi ve geliştirilmesi gereken bağlılığı kendileri için gerçekleştirdiler. Bütün güçlerini zaten bunun için harcamışlardı. Bunlar yıllarca taşıdıkları yetkileri ve sorumlulukları, kadrolara ve kitlelere karşı kendi kişiliklerinin “büyüklüğünü” ve “vazgeçilmezliğini”, PKK’nin kendileri demek olduğunu ve kendileri olmaksızın PKK’nin yaşayamayacağını kanıtlamak için kullandılar.

Bunların önderlik adına yürüttükleri biricik faaliyet budur ve bu

en büyük günahlardan biridir. Sıra olumlu şeylerin geliştirilmesine, taktiğin ve işlerin yürütülmesine geldiğinde, bunlar ortalıkta gözükmediler. Daha sonra arkadaşlarımızın da bunların “erdemlerine” inandıkları belli oldu. Bu kadar açıklama yapıyoruz, arkadaşları silahlandırıyoruz, bütün zorluklara rağmen, doğru emir ve talimatlarla yürütme görevini her bakımdan ifa ediyoruz. Ama yine de bu tip adamlar hiç de bu kadar olanak sunmadan ve konuşmalar yapmadan, birtakım emirler ve boş kağıtlarla arkadaşları bir yere tıkayıp nefes alamaz duruma getirebiliyorlar. Kuşkusuz bu büyük bir çelişkidir.

Başka türlü önderlikler de vardı. Bunlar neden daha sonra başka biçimlerde ortaya çıktılar? Herkes partinin pratik hattını boşa çıkarmak için ne lazımsa yapıldığını, buna alet olunduğunu ve hatta bunun müttefiki haline geldiğini söylüyor. Neden? Oysa ortada onurlu bir yolda yürüyen PKK gerçeği vardır. Bunun karşısında da bu tiplerin kendilerine göre yürütmek ve temsil etmek istedikleri sahte önderlik bulunmaktadır. Sözgelimi burada uyanığın biri ortaya çıkıp, kamp pratiğinde filan şeyin esas alınmasını istese, herkes bunu doğrulayacak ve alkışlayacaktır. Nitekim böyle biri ortaya çıktı. Ama partimizin kuruluş yıldönümünde iki sözcük bile konuşamadı. Önderlik öyle kolay gerçekleşebilecek bir olay değildir. Biz bu kadar olanak ve destek sunduğumuz halde, sorunu yeterince anlatıp anlatamadığımızı düşünüyor ve rahat etmiyoruz. Ama arkadaşlar iki sözcük konuşmasını bile bilmeyen birine, büyük önderlik payesine erimiş gibi değer verebiliyorlar. Bu sadece arkadaşların ne kadar dar ve küçük bir konumda olduklarını gösterir. Görevler bir çok konuda zamanında yerine getirilmedi, işleri sabote etmeye kadar varan faaliyetler gösterildi. Bu durumlar karşısında herhangi bir şey yapılmadı. Buna karşılık, bunlardan sorumlu olanlar kendilerinin ne kadar vazgeçilmez bir önder olduklarını ortaya koymaya devam ettiler. Buradaki gelişmelerin sorumluluğunu almada, onu günlük olarak her düzeyde temsil etmede ve başarıyla işleri götürmede asıl emek sahipleri unutuldu. Burada büyük bir yanılgı vardır. Partiyi ve Parti Önderliği’ni bütün yönleriyle kavrayıp uygulama yerine, arkadaşların bazı kişilere taptıkları, onların hastalıklarını adeta basitçe paylaştıkları ve zaman zaman basit piyonlar durumu-

na düştükleri belli olmaktadır.

Ülkede de bu durum yaşandı. Bugün Avrupa’da karşımıza çıkan olgu da budur. Neden kendimizi gerçek parti inancına ve parti taktiğinin ortamına göre geliştirmiyor ve bazı kişilere göre ayarlıyoruz? Bu kişiler böylece kaderimize hükmediyorlar. Hayır, kişilere takılmak ve bu biçimde hükmedilmek PKK’nin hiçbir faaliyetinde esas alınamaz. Bu çok ciddi bir eksikliktir. Pratikte önderliğin doğru uygulanması gerektiğini vurguladığımızda da, dikkat çekmek istediğimiz nokta zaten budur.

Bazıları kafa kafaya veriyor, onlarca militanı bir araya getirerek üzerlerinde olmadık baskı yöntemlerini deniyor ve adeta hasta düşürüyorlar. Bunlar militanlara adeta “kalkın kendinizi suçlu ve günahkar ilan edin” diyorlar. Ancak hıristiyanlık dininde bu biçimde günah çıkarılabilir, bu papazların yöntemidir. Arkadaşlardan biri kalkıp PKK’nin üslubunun bu olmadığını söyleyerek yeter demiyor. Gözleri önünde parti yaşamıyla çelişen bu kadar olumsuzluk sergilenirken, “bu doğru değıldir” deyip karşı koyamıyor. Tabii, olan partiye oluyor. Aylarca pratikten ve doğru çözümlmelerden uzak kalınıyor. Daha sonra olumsuzluklar görüldüğünde, kişinin biraz büyüklüğü karşısında, “üzerine yürümezsek bizi bastırır” endişesiyle onun etkisi yaşanıyor ve paylaştırma durumu ortaya çıkıyor. Partiyi derinden kavramak, çeşitli yönleriyle yaşamak ve bunu yoğun bir yaratıcılığa dönüştürmek bir yana, kadromuz kendini koyuveriyor. Ardından müdahale üzerine müdahalede bulunarak, kadroyu kurtarmaya çalışıyoruz ve zor bela kurtarıyoruz. Bunlar önderlik savaşını tam da böyle yürütüyorlar. Ama emek sahibi olanların ve biraz çaba harcayanların da, bu adamların gerçekliğı karşısında bu kadar ucuz aldanmalarına gerçekten de ciddi bir çelişi gözüyle bakmak ve bu çelişkiyi gidermek gerekiyor.

Sorun biraz daha açılırsa, bunlar önderlik sorununa kurnazca ve küçük-burjuva sınıf temelinde yaklaşıyorlar. Egemen ulus koşullarından gelen ve onun solculuğunu yapan kişiler şoven gibi davranıyorlar ve bu da onları jandarma otoritesine götürüyor. Kişi eğer ilkel milliyetçi bir temelden geliyorsa, bu kez ağalık biçiminde bir önderlik dayatıyor. Ağalık ve jandarmalığın bizde ifade ettiğı şey nedir? Bu, yüzyıllardan beri zora dayalı olarak geliştirilen ve yerle

bir ettiğimiz iki olgunun PKK'de yeniden hortlatılmasıdır. Bunun düşünceler ve taktiklerle hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar bu gücü nereden ve kimlerden alıyorlar? Hiç kimseden! Aslında her biri bir tilki kadar korkaktır. Peki, güçlerini bilimden mi alıyorlar? Hayır. Bunlar güçlerini dağ gibi güçlü gördükleri ağalıktan ve sömürgeci kurumlardan alıyorlar. Dolaylı veya etkilenme biçiminde de olsa, bu böyledir. Bunlar aynı zamanda güçlerini halkın zayıflığından ve örgütsüzlüğünden alıyorlar. Ağalar ve jandarmalar nasıl buradan cesaret kazanıyorlarsa, bunlar da cesaretlerini bu koşullardan gelme kadro adaylarımızın ve savaşçılarımızın örgütsel zaaflarından ve partiye tam egemen olamamalarından alıyorlar. Böylelikle ortam kendilerine kalınca, ağa ve jandarma otoritesi uyguluyorlar.

Bizim yürüttüğümüz savaşın amacı sömürgeciliği ve onun zorla ayakta tuttuğu ağalık ve aşiret kurumlarını devirmek, bunların yerine bağımsız, demokratik ve giderek sosyalist bir toplum yaratmaktır. Peki bunların gelişen bu mücadelede başka amaçları var mıdır? Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu tipler bizi bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden geriye çekmek istiyorlar. Bu neyi gösteriyor? Partimiz stratejik önderliği geliştirirken, ilkel milliyetçilik, şovenizm ve sosyal-şovenizmle nasıl mücadele etti? Bu engellere ve olanaksızlıklara rağmen, stratejik önderliğimiz nasıl gelişti? Ardından taktik önderlik -çizgimizin pratik deneyimi- silahlı mücadele temelinde nasıl yürütülebildi, neye karşı ve nasıl gelişti? Kimler tarafından sağa ve geriye çekilmek istendi? Bu sorulara cevap bulundu ve bunların dayanakları görülebildi. Bazılarının partimiz içinde doğrudan ya da dolaylı olarak sağcılığın temsilcisi oldukları gerçeği açığa çıktı. Bunlar sağcı niteliktedir, oportünistlikleri ve revizyonistlikleri bu temeldedir. Yine bu yüzden örgüt ve taktikle oynuyorlar. Kısacası bunların bütün parti değerlerine karşı sergiledikleri olumsuzluklar bu temeldedir. Önderlik alanında yaşadığım için, bunların savaşımının özgül biçimlerini bu alanda gördüm.

Ama ben bunların karşısında arkadaşların düştükleri duruma düşmedim. Bunlar arkadaşların üzerinde oynadıkları zaman arkadaşlar kolayca boyun eğdikleri halde, ben bunlara boyun eğmediğim gibi, çoğunlukla yenilgiye uğratmasını da bildim. Küçük-burjuva ve aristokrat kökenli birçok öge ile, Türkiye solculuğundan

veya ilkel milliyetçilikten gelme birçok kişiyle çok ileri ilişkiler paylaşıyoruz. Bunlar başından beri dolaylı da olsa, adeta şu espri ya da tarihsel iddiayla karşımıza çıkıyorlar: “Sen proletarya adına ortaya çıkmışsın. Ama bizim de tarih sahnesini kolayca terk edebilecek sınıflardan olmadığımızı bilmelisin. Aristokrasinin canına okuyorsun, ama onun kalıntıları bizim kişiliğimizde devam ediyor. Küçük-burjuvazinin canına ot tikiyorsun, ama küçük-burjuvazi de sana meydanı kolayca terk edecek değildir. Yine ağalığın durumu da böyledir, birdenbire teslim bayrağını çekmeyecektir. Egemen sınıfa karşı savaşıyorsun, ama egemen ulusun etkileri öyle kolayca silinip gidecek şeyler değildir; egemen ulusun siyasal ve kültürel üstünlüğü var. Siz bir ölü parçası ya da ne idüğü belirsiz bir şey olarak ortaya çıktınız. Zayıflıklarımızdan yararlanarak bizi kullandınız. Şimdi de bizi tümüyle yürütmek istiyorsunuz. Bu öyle kolay olmayacak, bu konuda çekişmeler doğacaktır” vb. vb.

Sorunu biraz daha açtığımızda görülecektir ki, bunlar kendi adlarına siyaset oluşturamayacak kadar zayıftır. TC’ye ya da işbirlikçilerine karşı bağımsız bir siyaset olarak çıkacak güçten yoksundurlar. Bunların bir yerde bize ihtiyaçları vardır. Çünkü ben her zaman temel doğruları ve taktikleri ortaya koyduğumda, başlangıçta bunlardan tek bir sözcük ve tek bir adım bile yoktu. Hepsini kırk kez uyardıktan sonra biraz ayağa kaldırabildik. Bunları birer birer zifiri karanlıklar içinden çekip alarak biraz doğrultmak ya da bir külçe gibi oturdukları yerden ayağa kaldırmak için, adeta kırk küskü ile çalıştığımı çok iyi anımsıyorum. Bunlar şimdi her ne kadar yürür gibi görünüyorsa da, denize demir atan geminin ağır ağır sallanarak durması gibi, demir atarak bizi en kritik yerlerde ve anlarda durdurmaya çalışıyorlar. Devrim gemisinin son sürat ilerlemesi gerekirken, bunların sık sık yaptıkları şey aslında demir atma hareketidir.

Son zamanda bu durum da açığa çıktı. Bunlara açıkça çok zayıf, basit ve düşkün kişiler olduklarını söyleyebilirdim. İsteseydim, öyle kurnaz yol ve yöntemlerle değil, konuşma ve tartışmayla kendilerini nefes bile alamaz duruma getirebilirdim. Ama yapmadım. Bunlara önderlik konusunda tarihten çıkardığımız bilinci ve güncel gelişmelerden çıkardığımız sonuçları aktardık. Bir merkez olmanın ne

demek olduğunu ve nasıl çalışması gerektiğini vurguladık. Buna karşılık ortaya çıkan şey ne oldu? Daha sonra gördük ki, adam kendisini dev aynasında görüyor. Kaldı ki ortada öyle bir ayna da yok ve kendisi öyle dev de değil. O zaman kendilerine balon gibi şişmelerini söyledik, yoksa sonunda kötü patlarsınız dedik. Ama uyarımızı ciddiye almadılar. Önderlik çetin bir sevdadır. Sevda, bir kez kişinin yüreğine saplandı mı ona her şeyi yaptırır. Ama önderlik sevdası öyle değildir. Önderlik alanındaki sevda, saygının en kötü biçimini ortaya çıkarabilir. Kendilerine “buna tutkun olabilirsiniz, her konuda tüccarlık yapın, para-ticaret işlerini öğrenin, sosyal ilişkilerde böyle olun, sanat alanında çalışın; bunların dışında başka şeyler de yapın. Bu konularda becerikli de olabilirsiniz. Ama siyasal alandaki karasevda sizi kötü düşürür” dedim. Tabii anlamadılar veya ciddiye almadılar. Kendi bildiklerini uygulamayı daha önemli gördüler. Bu konuda bazı oyunlar da oynadılar. Parti üzerlerine gider ya da biz tekrar kendilerine yönelirsek ne yapabileceklerini hesapladılar. Bunun için de kaçış yollarını pekiştirdiler. Bildiğimiz üsluplarını ve anlaşılmaz ezop dillerini ortaya koydular. Kısacası sayıgısızlığı en son sınırına vardırıarak ve çeşitli biçimlerini ortaya koyarak bizi tahrik ettiler. Bunların doğru yöntemler olmadığını kendileri de biliyorlardı. Ayrıca bu yöntemler önderlik konusunda yürütülecek bir mücadelenin araçları olamazdı. Buna bir de ağlama ve gözyaşı dökme eklendi. Oysa bizim geliştirip yükselttiğimiz önderlik mertlik, yiğitlik ve kahramanlıktır. Dürüstlük, açıklık, samimiyet, yoğun bilinç ve cesareten ibaret olan PKK'nın hamuruyla, PKK'nın şekillenmesi ve çelikleşmesiyle bunların şişkinlikleri arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Biz III. Kongre sürecimizi tahlil ederken, bunların durumunu da kapsamlı bir biçimde ortaya koyduk ve izah ettik. Bunlara yaptıklarından vazgeçmeleri gerektiğini, bu yönlü direnmelerini sürdürürlerse komplocu ve tasfiyeci olduklarının açığa çıkacağını, uyarılara rağmen bunu sürdürürlerse ezilip gideceklerini söyledik. Bunlar tehlikeyi sezdikleri ve partinin, bütün oyunlarını açığa çıkaracağını gördüklerinde, partiye teslim bayrağı çektiler. “Tamam, doğru ve büyük olan partidir, küçük ve bir hiç olan benim” dediler. Çok ilginç! Madem böylesiniz, madem “partinin benim için

söylediği her şey tamamen geçerlidir” diyorsanız, söylediklerinizin üstünden henüz iki hafta bile geçmeden, neden eski tavırlarınızı sürdürüyorsunuz? Dolayısıyla bunların özeleştirilerine bağlı kalmadıkları görülmektedir.

Önderlik savaşında bu tür kocakarı yöntemlerine itibar etmenin hiç kimseye bir şey bahşedemeyeceğini açıkça belirttik. Savaşacaklarsa mertçe savaşmalarını, böyle bir savaşta yenilseler bile bunun bir anlamının olacağını açıkladık. Buna karşılık, daha çok düşküncü bir savaşımın örneklerine tanık olduk. Devrimcilere yakışmayan savaş üslubunun terk edilmesini, fırsatlardan ve geriliklerden istifade edilerek bazı şeylere yeltenilmemesini istedik. Şimdiki durumda bunların geldikleri nokta şudur: Ya dürüst olurlar, gerçek boyutlarının ne olduğunu bilir ona göre davranırlar, ya çeşitli kurnazlıklar ve seviyesizliklerden vazgeçerler, ya da en kötü sonuçlarla karşılaşurlar.

Kendi çabalarımı örnek gösterdim. PKK’ye bir şeyler kazandırıyoruz. Ama nasıl? Çeşitli kritik dönemelerde ve çok zor koşullar altında çalıştık. Kadro, silah ve para nasıl yaratılıyor? Teorik ve pratik her şey nasıl sağlanıyor? Bunların nasıl sağlandıkları biliniyor. Peki, yıllarca zor bela bir araya getirdiğimiz değerler bir kaç gün içinde nasıl gasp edilebiliyor? Ben bu kadar insanı bir araya getirmek için yoğun bir emek ve çaba harcadım. Uzun yılların emeği sonucunda hazırladığımız bu yapıyı, bazıları birkaç gün içinde nasıl kendi “önderlik”leri altında birleştirebiliyorlar? Kuşkusuz önderlik edecek kişilerin biraz önderliğe yakışır bir konumda yürümeleri gerekir. Önderlik yapabilmek için, her şeden önce önderlik edilen kesime, sınıfa ve öncüye birçok şey vermek gerekir. Örneğin önderlik etmek isteyen her kadromuz önderlik edeceği savaşçılara çok şeyler vermek zorundadır. Çünkü savaşçılara verilebilecek her şeyi vermeden, adeta kendini onların içinde eritmeden, savaşçılar savaştırılamaz. Bu çok açık bir gerçektir ki, partiye birçok şey vermesem, partiyi yürütmem olanaksızdır. Dolayısıyla parti temsil ettiği sınıfa ve halka büyük değerler vermezse, onlar için büyük fedakarlıklarda bulunamazsa, sınıf ve halk onu öncü olarak göremez.

Bu söylediklerimiz genel doğrulardır. Ama bu tiplerin bir topluluğu hiçbir şey vermeden ve sadece batırarak önderlik etmeye çalışmaları karşısında gerçekten şaşıyoruz. Bugün Kürdistan’da köye

gelen bir jandarma, kamçısını sallayarak köylüleri bir araya topluyor ve bir önderlik kuruyor. “Yatın, kalkın, yürüyün, koşun, durun” der. Türk ordusu zaten böyle bir ordudur ve dolayısıyla jandarmanınki anlaşılır bir tutumdur. Bir ağa da köylüleri bu biçimde bastırır. Bunu anlıyoruz. Ama bizim önderliğimiz böyle miydi, böyle mi geliştirecekti? Elbette hayır! İlk günden başlayarak yüksek bir ikna gücünü, inandırıcılığı ve yoldaşlık ilişkilerini geliştirmek, herkesi yüce amaçlar uğruna yüce bir disipline ve örgütlenmeye götürmek ve PKK’yi böyle geliştirerek, başından günümüze kadar PKK’nin gerçek oluşumu değil midir? Partimizin bu kadar şehidi, direnişçisi ve teorik malzemesi vardır. Bunun başka türlü görülmesi ve gösterilmesi olanaksızdır. Buna rağmen, adam hala inadına adeta “evet, 15 yıllık PKK böyledir, ama benim de ayranım bu biçimde kabarıyor, ben de böyle biriyim” diyor. Hayır, sen böyle biri olamazsın, buna hakkın yoktur. Çünkü PKK’nin olanaklarını kullanıyorsun. Bu evin sahipleri ve çocukları var ve bu ev bir kamp temelinde kurulmuştur. Bu evin yüksek bir ahlakı ve ilkeleri vardır. Bu durumla bir de nasıl ben varım diyebiliyorsun? Bu bir hırsızın eve girerek soyup soğana çevirmesine benziyor. Zaten bunun için içimizde bulunan bazı hırsızlar ve kurnaz tilkilerden söz ettik. İnsan konuk olarak bir eve gidebilir, ama gittiği bu evde hırsızlık yapmamalıdır. Partimizde de bazı konuklar olabilir, hoş geldiler sefa geldiler. Ama konuk birkaç gün kalır. Ardından gururunu fazla incitmeden, allahaismarladık diyerek çekip gider. Yine bazı geçici yol arkadaşları olabilir; bunlar da yürüyemeyeceklerini anladıkları anda, yerlerinde durabilirler. Ama böyle yapmayacaksa, bir hırsız gibi eve dalarak en yüce değerleri bastırıp gasp etmeye çalışacaksa, daha sonra yavuz hırsız örneği ev sahibini bastırarak ve onu adeta kendisine yalvarır duruma getirmek için çaba harcayacaksa, “evdeki her şey benimdir, bana boyun eğeceksin” diyecekse, bu kabul edilmez bir durumdur ve korkunç bir düşkünlüktür.

Son önder taslakları işte biraz da böyle ortaya çıktılar. Koca PKK’yi bastırmaya ve değerlerini gasp etmeye çalıştılar. Ondan sonra da “benden daha büyüğü yoktur” dediler. Eskiden olduğu gibi, buna darbe teorisi adı da verilebilir. Feodaller de birçok darbeyle -ki bu burjuvazide fazla yoktur, daha çok feodal-komplocu-

lukta vardır- bir birliğin komutasını, bir sarayı ya da bir beyliği ele geçirirler; bir kardeş öbürüne, bir sülale başka bir sülaleye darbe yapar. Parti içinde hala ortaçağ kokuşmuşluğunu yaşatmaya çalışmak, bu tür yöntemlerle yetki gasp etmek ve tasarruf geliştirmek, gerçekte böylesi yöntemler çok geride kalmışken, parti içinde bu biçimde yaşamak, bunların ne denli geri olduklarını gösterir. Biz bunlara defalarca, egoları ve bu tür güdülerini ne kadar güçlü olursa olsun, çağımızda hiçbir toplumun bunları asla tasvip edemeyeceğini söyledik. Her ne kadar Kürdistan'da herkes ne yaparsa yanına kar kalır diyorsa da, PKK'nin bunu engelleme hareketi olduğunu belirttik. Bunlar hiç olmazsa şimdilik PKK içinde sınırlandırılmıştır diyerek kendilerini uyardık. Tabii bunlar kulaklarını tıkadılar ve bütün iyi niyetli çabalarımızı boşa çıkardılar. Yüreğinde bir de biraz ağalık ya da beylik kompleksi varsa, bir gün için de olsa ağalık ve beylik yapmak, kendilerine çok zevkli bir iş gibi geldi.

Evet, bunlardaki büyük ahlaksızlık ve gericilik hareketi biraz da böyle ortaya çıktı. Tabii bunların diğer bir yanı da, kaçış saatine kadar Parti Önderliği'ne karasevda örneği bağlılık göstermeleridir. Bu da onların madalyonun kapkara yüzünü gizlediklerini, bunu gizlemek için görünürde samimi olduklarını ve özünde bağlı olmadıkları halde bağlı olduklarını göstermeye çalıştıklarını ortaya koymaktadır. Biz bunların ne karasevda örneği bağlılıklarına, ne de ihanetlerine değer verecek durumdayız. Bunu görmezlikten gelecek durumda da olamayız.

Bunlar Parti Önderliği'ne olan bağlılıklarını ya da savaşımını, daha doğrusu ihanetlerini bu biçimde ortaya koydular. Biz çeşitli değerlendirmelerimizde bu hususları tek tek ele alarak açıkladık. Eğer Parti Önderliği sağlam ve güçlü gelişimini sürdürmez ya da ezilirse, bunlar için belki biraz fırsat doğabilir. Ama bunlar ömür boyu bir yatalak olmaktan kurtulamaz. Çünkü önderliğin doğru çözümlenmesi, ister kadrolar ister kendileri açısından olsun, her türlü gelişmede çok önemlidir. Bunların kendilerine göre bir önderlik imajı vardır. Dolayısıyla önderliğe yaklaşımları ve onu yorumlamaları doğru bir temelde olmamaktadır. Ben kendimi bir kişinin ötesinde bir hareketin ihtiyaçlarını karşılayan sorumlu duruma getirirken, çok yönlü düşünüp hareket etmek ve işleri çok

çeşitli taktiklerle geliştirmek durumundayım. Bu böyle anlaşılacak zorundadır. Çünkü biz kendimizi değil, genelin çıkarlarını ve birleşik geniş bir hareketi yürütüyoruz. Ortada yetkileri elinde toplayan adam diye bir şey yoktur. Orada istediği biçimde davranan bir kimse yoktur. Tersine bu alanda ve bu kampın çevresinde dokuz yıldır dönüp dolaşıyoruz. Peki, bu kadar bağlılıkla bunun üzerinde durmamızın nedeni nedir? Elbette bir ülkenin hatırı için bunu yapıyoruz. Yoksa çeşitli alanlarda daha değişik yaşantı biçimleri denenebilirdi. Ama böyle yapılmadı. Birçok konuda gelişme sağlandı. Doğru düşünceler, doğru davranışlar, doğru taktikler ve ilişkiler ortaya çıkarıldı. Bunların hepsinin etrafında ilkeli bir yaşam vardır. Bunlar olmasaydı, PKK'yi yaratmak, bu kadar insanı bir araya toplamak ya da eylem yapmak bir yana, bir jandarmaya tek bir tokat bile atılamazdı.

Tabii bunlar bizimkini ilgilendirmiyor; onu ilgilendiren şey ucuz yükselmenin nasıl olacağı ve önderlik tutkularını nasıl yerine getireceğidir. PKK içinde böyle önder ve komutan olunamaz. Hayır, düşman bile buna gereken ağırlığı veriyor. Peki, militan neden ağırlık vermesin ya da önderlik iddiasında bulunanlar böyle bir öneme sahip olan gerçeğini neden görmesinler? Düşman genelkurmayı bile, bizim bu çalışma tarzımıza göre bir özel kolordu kurdu; buna göre özel bir denetim geliştiriyor. Elbette bizim önderimiz veya militanımız da Parti Önderliği'nin nasıl çalıştığına dikkat etmek zorundadır. Düşman bu kadar uzak olmasına rağmen, bizim çalışma tarzımızı bu kadar ciddiye aldığı halde, bize bu denli yakın olan parti militanları neden ciddiye almıyorlar? Bir yandan Parti Önderliği'ne bağlı olduğu söylenecek, öte yandan nasıl çalıştığımız, işlerin önünü nasıl açtığımız ve nereden başladığımız düşünülmecek veya düşünülmüş olsa bile gerekleri yerine getirilmeyecek: Şaşkınlık noktası işte burasıdır. Arkadaşlar bu konuda bu biçimde bir yaratıcılığı ve gelişmeyi neden yaratamıyorlar? PKK'nin içinde yer alındığı, PKK'nin emir ve talimatlarına göre çalışıldığı söyleniyorsa, bunun üslubu ve yürütmesi hepimiz için yaşamsal bir sorun olacaktır. Çünkü buradaki yaşam bir ölüm kalım yaşamıdır. Komuta ve komutanın çözümlenmesi dediğimiz olgu işte buradadır. Bizde bunun gerekleri ve kurumlarının -gelişmemiş olsa da- daha da

geliştirilmesi zorunluluğu kesindir.

Daha önce de vurguladığımız gibi, bu yetkin bir emeğin ve yaratıcılığın sahipleri olarak cesaret, mantık, deha ve ilgiyi iç içe geçirerek yürütülebilirse, güçlü militanlar ve önderler haline gelebilir. Ama arkadaşlar bunu karikatür biçiminde çözümlenmeye çalışırlarsa kesin olarak söyleyelim, sonları hiç de bu önder taslaklarından farklı olmayacaktır. Bunlar bizi kandırarak bir sorunu çözümledik mi? Hayır! En kurnaz olanları da dahil olmak üzere, bugün kendilerine olan saygıyı, inancı, umudu ve her şeyi yerle bir ettiler. Kendilerini yüzlerine bile bakılmayacak bir duruma getirdiler. Sadece ne kadar zavallı ve düşkün kişiler olduklarını ortaya koydular. Sonuç budur. Bu esas alınmamalıdır. Bunların yöntemleri kendilerine yarar getirmediğine göre, başkalarına yarar getirmesi düşünülemez. Bunların pratiği böyle sonuçlandığına göre, bunların yol ve yöntemlerini neden deneyelim? Gelişmenin yolu ve yöntemi belli olduğuna göre neden bunu izlemeyelim? Çıkarılması gereken en önemli dersler bunlardır. İle de “kaçığımız var, kötülük tohumları bizde de saçsın” denilecekse, o zaman sonuçlarına katlanmak gerekir. Ne ben bunun için endişe duyar ve üzüldürüm, ne de böyle davrananlar, bunlar başına geldiğinde kendilerinde fazla bir itiraz hakkı görebilirler. Yaşam bizde biraz da böyle gelişmek zorundadır. Yaşam dediğimiz şey, gözünü kapamadan ve teğet geçmeden gerçekleri yaşamaktır.

Biz doğru yönetim ve önderliği savunmakla bu önder taslaklarının zavallılıklarını ortaya çıkardık. Diğer yol zaten kolaydı. Hepsi ni bir odaya tıkar ve böylelikle sorunu çözebilirdik. Ama böyle yapmadık. Bütün olumsuzluklarına rağmen, hala kendilerini düzeltme olanağını bile veriyoruz. Yeter ki partiye ve halka zarar verici hareketlerini durdursunlar. Bu kadar yardımlarımıza rağmen, bunlar partinin taktiğini ve stratejik önderliğini durdurmaya ve işlemez hale getirmeye yönelik tavırlar içine giriyorlar. Her şeyini vermeye hazır kitleleri emirlerine adadığımızda, gidip kitleleri tepeliyorlar, her türlü işe hazır kadroyu emirlerine verdiğimizde, onu yerle bir ediyorlar. Bizim kendilerine sunduğumuz olanakların karşılığı işte budur. Bu bizim sunduğumuz desteğin karşılığı olabilir mi? Hayır. Bozgunculuklarını terk etseler, bunu da yeterli bir yardım olarak

kabul edeceğiz. Yapabilecekleri olumlu şeyler varsa üslubuna göre yapsınlar. Her şeye rağmen sömürgeciler ve ağalar gibi oynayacaklarını söylerlerse, biz de kuralına göre oynayın diyeceğiz.

Ortamı bu kadar açtık, kendilerine açık beyanlarda bulduk ve bulunuyoruz. Eğer konumlarında ısrar ediyorlarsa, o zaman örgütlerini ve silahlarını sağlama almalı, ağlama ve af dileme istemleriyle ortaya çıkmamalıdır. Böyle gelsinler ve kozlar bu biçimde paylaşılın. Sömürgecilere sığınmak marifet sayılamaz. PKK alanında ortaya çıkıp da zor anlarda TC'ye kaçmak veya şu ya da bu güce sığınmak doğru olamaz. Bu yol tercih edilmemelidir. Bu geçici bir sığınak olabilir, ama bu kendileri için ömür boyu bir mahkûmluk olacaktır. Böyle kötü mahkûmlar durumuna düşmemek için seçilecek tek doğru yol, gerçek insanlığı konuşurmak ve insani yeteneklerini partinin emrine vererek yaşamı onurlu kılmaktır.

Önder olmak isteyene sonuna kadar destek olmaya ve bir hizmetçi gibi çalışmaya hazırım. Bu konuda son derece rahatım. Savaşçı adaylarına ve çeşitli alanlarda savaşı geliştirecek olanlara her türlü desteği sunmaya devam edeceğiz. Ama onlar da işleri kurallarına göre yürütmelidir. Bir kocakarı gibi, bağrımıza basarak işleri durdurmaya yeltenmemelidir. PKK içinde çalışanın işi bu olamaz. Bilinçli polisler bile parti saflarında böyle çalışamaz. Bu açıdan en tehlikeli polisliğin objektif ajanlık olduğunu asla akıldan çıkarmamak gerekir. Çünkü bilinçli ajanlar adımlarını bilinçli ve dengeli atarlar. Bir şeyler alır, bir şeyler de verirler. Yani partiye bir şeyler vermeden bir şey alamazlar. Ama kocakarılar hiçbir şey vermeden her şeyi almak istiyorlar. Bundan daha kötü bir ajanlık olabilir mi? Biz bunların mevcut konumlarıyla ajanlaşmış yapı ve kişiliklerin temsilcileri olduklarını söyledik. En tehlikeli ajanlığın bu biçimdeki bir ajanlık olduğunun bilinmesi ve hiç zaman geçirilmeden mutlaka terk edilmesi gerekir. Parti gerçeğimiz buna ulaşılmasını emretmektedir.

Partimiz doğru yolu çizmiş ve buna göre olanaklar ortaya çıkarılmıştır. Bu bakımdan herkes bu yolda yürümesini bilmeli ve olanakları en iyi biçimde kullanmalıdır. Bu devrimci militanlığın vazgeçilmez bir özelliğidir. Böyle davranmak, son derece önemli bir görevi yerine getirmek demektir. Partiye doğru yaklaşımın kendisi

de budur. Bunun dışında bir yol ve yöntemle parti içinde kalınmaz. Bu gerçekliği iyi bilmek ve kavramak son derece önemlidir. Bu kişiyi büyütecek ve yüceltecek bir davranıştır. Böylesi militanlar haline gelmek için bütün koşullar uygundur.

Halkımızın yüce bir direniş aşamasına girdiği bu dönemde, milyonların geleceğinin karartılmasına, umutlarının ve çıkarlarının zedelenmesine izin veremeyiz. Zaten bu kadar zorluğa katlanmamızın bir nedeni de, halkımızın çıkarlarını her şeyin üstünde tutmamızdır. Kendimde her türlü hakkı görsem bile, milyonların umutlarıyla oynama ve PKK'yi yenilgiye sürükleme gibi bir hakkı kendimde asla göremem. Bu kadar çaba, adeta soluk soluğa sürdürdüğümüz bu yaşam ve dökülen bu kadar şehit kanı hep halkımızın geleceğinin kurtarılması içindir. Yani bizim için önemli olan şey, halkın yüce bağımsızlık ve özgürlük umutlarını canlı tutmak, bunları sürekli geliştirip kurumlaştırmak ve her koşul altında başarıya götürmektir. Bunun için sabır, olgunluk, dayanıklılık, yetenek, zeka ve yöntem sahibi olmak, çaba harcamak ve örgüt geliştirmek zorundayız. PKK neyin esas alınması, neyin terk edilmesi ve neye katlanılması gerektiğini, hem stratejik hem de taktik planda parti yönetimine katkımızın nasıl olacağını, birbirimize nasıl destek verebileceğimizi, ortak bir organizasyon içinde hepimizin yeri ve durumunun ne olması gerektiğini ve bunlara nasıl ulaşabileceğimizi ortaya koymuştur. Bu aşamada artık ilkelliğin, dalgınlığın ve duyarsızlığın bir anlamı yoktur. İnsanlar güçlerini ortaya koyarak zor anlarda gelişmeler yaratır ve dönemi başarıyla aşıp geride bırakırlar. Biz de ulusal kurtuluşun zorlu süreçlerinden geçiyoruz. Bu zorlu süreçleri, yine bu süreçlerin örgütsel, askeri ve her türlü diplomatik görevlerine dört elle sarılarak aşabiliriz. Bunun dışında başarı sağlayabilecek bir esprinin ve yaklaşımın bulunduğu inanmıyorum. Çünkü dünya tarihinin incelenmesinden ve her türlü insani faaliyetten çıkardığım sonuç budur. Zorlu süreçleri cesaret ve özveriyle karşılamak gerekir. Bu tür anlarda korkmak ve dağılmaktan ürkmek, ancak gülünecek bir tavır olabilir. Böylesi anlarda sergilenecek büyüklük, yiğitlik ve mertliğin anlamı düşkünlüğü aşmak, düşüp alçalmamak ve birbirimizi düşürmemektir. Bazıları kendilerini düşünün görse veya böyle gösterse de, biz bunu kabul edemeyiz.

PKK bunları artık aşmış ve bir yücelik hareketi haline gelmiştir. Onun mensupları için de bu özelliğten başka tercih edilecek herhangi bir yaklaşım ya da değerlendirme olamaz. Düşkünüklükler her yerde gösterilebilir, şu ya da bu biçimde basitliklere ve sahteliklere düşülebilir. Ama PKK içinde böyle davranılmaz. PKK dürüstlüğün ve samimiyetin en çok geliştiği, emeğin en fedakarca biçiminin toplumun genel hizmetine en üst düzeyde koşulduğu ve bütün bunların sonsuz bir biçimde geliştiği bir alandır. Bunun içindir ki sık sık parti gerçeğimizi doğru kavrayalım ve doğru uygulayalım diyoruz . Ortada bunca şehit kanı ve bu kadar görkemli direniş varken, nasıl bunun tersini söyleyebilirim veya PKK'yi nasıl başka türlü tanıtmaya çalışabilirim? Başkaları da bizden böyle bir istemde bulunamaz.

O halde taktik uygulama sorununda bu tür şeylerin tartışılması seviyesizliktir. Bizim bütün alanlarda başarılı olmak ve atılım yapmak için yürütülen mücadeleden esirgeyeceğimiz hiçbir şey yoktur. Mantık keskin bir bıçak gibi çalışır ve irade de bu biçimde keskinleşirse, zeka her türlü eylem biçimini bulabilir. Bu aynı zamanda halk savaşımızın gelişim yasasıdır. Halk savaşının birçok mücadele biçimini olanaklı kılan bir savaşım türü olduğu bilinmektedir. Bu savaşımı Kürdistan'a gerektiği gibi uyarlar ve onun koşullarına uygun bir mücadele geliştirirsek, başarı için bütün yolları daha da açabiliriz. Gerek kendi aramızda, gerek halkla ilişkilerde en yetkin örgütlenmeyi ve en güçlü ilişkileri rahatlıkla kurabiliriz. Bundan başka bir örgütlenme ve ilişki tarzına inanmıyoruz. Bunun tersini iddia eden biri ortaya çıkarsa, kendisinin PKK'ye yabancı biri olduğunu söyleyeceğiz.

Böylesi büyük ve soylu bir dava için bir araya gelip birleşenlerin birbirlerine karşı bastırmacı davranmalarını, jandarma ve ezop diliyle hitap etmelerini kabul etmiyoruz. Bir kişinin böyle bir tavır içine girmesi durumunda bile, diğerlerinin de kendisine aynı biçimde karşılık vermelerinin gerçekçi ve doğru bir yaklaşım olmadığını belirtiyoruz. Çeşitli konularda gerilikler görülebilir, hatta bazı sorunlar çıkabilir ama bunlar eğitim ve deneyimle giderilecek eksikliklerdir. Bunların tespit edilmesi ve çözüme götürülmesi önemlidir. Çok tehlikeli tipler de ortaya çıkabilir. Bu tipler ortaya çıktığın-

da, kendilerine adeta hastasını ameliyat masasına yatıran bir doktorun hassasiyetiyle yaklaşmak gerekir. Bunların düşüncesi ve yüreği ameliyata tabi tutulmalı, kangrene yakalanmış bir yanı varsa, acımadan koparılıp atılmalıdır. Yapının sağlıklı bir bünyeye kavuşması için, bu vazgeçilmezdir.

Eğer bütün bunları iyi düşünür ve bu konularda yoğunlaşarak çaba harcarsak, bu işi rahatlıkla ve başarıyla yürütebiliriz. Bunun tersini iddia etmek, ucu düşmanın bitirici imha faaliyetlerine kadar giden doğru yoldan bir sapmadır. İyi niyetli olursa bile, bu yolda ısrar etmenin sonunun olmadığını ve hiç denememek gerektiğini belirtiyoruz. Yücelmek ve çağdaş insanlık ailesine seçkin bir üye olarak katılmak bir görevimiz olmanın yanı sıra, hem insanlığa hem de halkımıza karşı ödememiz gereken bir borçtur. Gerçek böyle iken, onu başka türlü göstermek ve onunla oynamak, ya TC'yi yaşamak ya da basit bir ağacık olmaktır. Şimdiye kadar diğerlerinin yaptıkları şey, olmadık yerlerde demir atarak hareket halindeki gemiyi durdurmak ya da ipleri koca kayalara bağlayarak hareket yeteneğimizi ortadan kaldırmaktan başka bir şey değildir. Onların ideolojik, örgütsel ve eylemsel alanlarda yaptıkları şeyin anlamı budur. Bütün bunlara rağmen, atılımcı ve örgütçü olmakta zayıflıklar gösteriyoruz. Militanların ve bütün partililerin yapmaları gereken tek şey, yaşamlarını doğru yolda en sağlıklı bir biçimde şekillendirmektir. Yine oyuna getirildiğini söylemek, "çözümlemedim, kişilik hastalıklarım depreşti" demek, kişinin kendisiyle oynaması anlamına gelecektir. Sürekli kendisiyle oynayan kişinin bir sefilden başka bir şey olmadığı kesindir. Toplumumuzda bu tiplere çokça rastlanmaktadır. Ama toplumumuzun durumu açıkça bilinmektedir. Bu nedenle parti ortamında nasıl yaşanması gerektiği de açıktır. Güdüler ve duyguların bulunduğu ve güçlü olduğu söylenmemelidir. Biz güdülerimizi ve duygularımızı mantığın rendesinden geçirerek, yüksek irade gücümüzle ezabilir ve etkisiz kılabiliriz.

Yaşamdan ve sosyalleşmekten vazgeçilmesini söyleyen yoktur. Tersine günümüzde bizim için uygar bir sosyal ve siyasal yaşamın yolları sonuna kadar açılmıştır. Bir de sosyal yaşam adına kişiyi hiçleştirecek nitelikte adeta zehir saçan ortamlar vardır. Bu ortamlara uzanmak ölüm demektir. Parti insanları kendilerini hiçleştiren

bu ortamdan kurtarıyor, onlara yitirilmiş kişiliklerini yeniden kazan-
dırıyor. Bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortadayken, kalkıp sosyal
yaşam haklarını ve kişi örgütlülüğünü partiye dayatmak, bugün
Reagan'ın dünya çapında insan haklarına sahip çıkmasına çok ben-
zemektedir. Biz bugün faşizmin körüklediği ve özgür yaşam diye
dayattığı soysuzluğu bir hak olarak ileri sürersek, bu tavır sadece
bizim ne denli döküntü bir tip olduğumuzu gösterecektir. O halde
kendimizi bu konuda bir bütün olarak eğitmemiz gerekir. Daha da
yücelmemiz, sosyalleşme ve siyasallaşma doğrultusuna girmemiz,
bu konuda özveride bulunmamız, cesaret göstermemiz ve en azın-
dan çağdaş olmamız mümkündür. Değınmek istediğımız şey kapitalist
çağdaşlaşma değil, sosyalizmin temsil ettiği çağdaşlaşmadır. İnsa-
na yücelik bahşeden bir yaşam dururken, inadına soysuzluğun
yaşanması boştur. Bunu ısrarla bu denli vurgulamamızın nedeni
saflarımızda bulunan bazı kişilerin çok kötü bir biçimde basit güdü-
lerinin etkilerini yaşamalarıdır; bunun devrimci tarzda sökülüp atıl-
masında görülen çaba zayıflığıdır.

Bu konuda zayılıkları bulunan birçok arkadaş, kendisini sık sık
gözden geçirerek sağlamlaştırma ve güçlendirmenin yollarını ara-
malıdır. Savaş giderek şiddetlendiğine göre, bu ortamda ancak
böyle kişilikler yaşayabilir ve dayanabilir. Tersi durumda geride
kalmak ve ayaklar altında ezilmek her an olasıdır. Yüksek ve soylu
bir yaşamı hem kazanmak, hem de kolayca kaybetmek mümkün-
dür. Bu nedenle tercih, üslup, yönetme-yönetilme ve uygulama her
bakımdan mükemmele erişmelidir. Bunun için güçlü bir çabanın
içine girildiğinde, tehlike nereden gelirse gelsin, şahadet ister geç,
ister erken olsun, hiç önemli değildir. Önemli olan tarihe bırakıla-
cak devrimci mirastır, devrimci geleneklerdir. Çünkü sürekli geli-
şecek ve özgürlüğü sağlamlaştıracak olan tavır budur. Bunun büyük
bir öneme sahip olduğunu belirtiyoruz. En geri arkadaşımızdan
sempatizanımıza kadar herkes kendisinde bir şeyler yaratmak isti-
yorsa, açıklık temelinde kendisine yönelmelidir. Bunu sadece bir
parti emri olarak kendisini ilerletmek için değil, halkımızın en
yaşamsal bir gereksinimi olarak görmeli, dostların yanında daha
fazla itibar ve düşman karşısında daha fazla ağırlık elde etmenin bir
gereği olarak değerlendirilmelidir. Bu konuda bütün gücüyle çalışan

herkes bu yöntemi temel almalıdır.

O halde bundan önce sık sık karşımıza dikilen “yapamadım, edemedim, oyuna getirildim, kullanıldım” tekerlemelerine bir son verilmesi gerekir. İnanıyorum ki, bundan sonra her arkadaş yüksek bir irade gücü ve kararlılıkla küçük bir birliğe komuta etmekten geniş birlikler oluşturmaya ve yönetmeye kadar her alanda görev yapacak ve halkımızı savaştıracaktır. Başarı için bu öz esas alınmalıdır. Kimse “acele ileri atılın ve destanlar yaratın” dememektedir. Dokuz yılda ortaya çıkardığımız kazanımlar herkesçe bilinmektedir. Arkadaşlar bu kazanımlarla birkaç yıl içinde büyük gelişmeler ortaya çıkarabilirler. Hiçbir zaman “neden ordu yaratmadınız, neden birkaç cephe savaşı kazanmadınız” diye sormayacağız. Ama her zaman “elinizdeki olanakları neden kullanmadınız, neden birtakım fırsatları iyi değerlendiremediniz ve sonuçlarını örgütleyemediniz” diye soracağız. Bu yapılmadığı sürece hesap sormaya devam edeceğiz.

Eğer mücadele alanında yetkinleşmezsek, en azından parti taktiğini uygulayabilecek duruma erişemeyiz. Üzerimizde uygulanan ve sonuç almak isteyen parti karşıtı anlayışlar karşısında zayıflık gösterip direnemezsek, bu konudaki konuşmalarımız ve değerlendirmelerimiz devam edecektir. Biz bu konudaki konuşmalarımızla zayıf olan yapıyı güçlendirmeye çalışıyoruz. Kişinin iyi niyetini kullanarak kendisini cehenneme yollamak isteyenler her zaman çıkacaktır. Bunu önlemenin biricik yolu, yetkinleşerek buna fırsat tanımamak, sürekli parti çizgisini temel almak ve görev adamı olduğunu her yerde ve her zaman gösterebilmektir.

Bazı unsurlar neden önderlik gerçeğiyle bu kadar oynayabiliyor ve bazıları üzerinde oynayarak sonuç alabiliyorlar? Evet, bunları iyi tanımak ve yapmak istediklerini yapmalarına engel olmak gerekir. Çünkü bunlar partiyle oynamak isteyenlerdir. Mücadele pratiğimiz, kişinin kendini yetkinleştirme ve görevlere ve parti çizgisine egemen olması durumunda, partiyle oynamak isteyenlerin çıkamayacağını kanıtlamıştır. Arkadaşlar eskiden olduğu gibi her türlü yanlış anlayışa, siyasete, yönetime yaklaşır ve teslim olurlarsa, bundan zarar görüleceği açıktır. Bunun örnekleri bol bol yaşanıyor. Doğru bir önderlik aşamasına ve uygulamasına ulaşmak için, hem perspektif düzeyinde ve hem de yöntemler sorununda, aslında çok

şey sunulmuştur. Bunların kullanılıp kullanılmaması artık arkadaşlara bağlıdır. Nedenleri ne olursa olsun, tehlikeli yaklaşımlar karşısında bu kadar yanlışlığı, yetersizliği ve eksikliği yaşamak, bu yaklaşımlara ortak olmak demektir. Sonuçta kişilerle oynayanlar ve kişinin kendisi partiye zarar vermektedir. Biz bu duruma düşülmesini önlemeye çalışıyoruz.

Belirttiğimiz gibi, bunlar önderlik alanına yaklaşım biçimleriyle, sınıfsal ve ulusal özelliklerinden kolay kolay vazgeçmeyeceklerini ortaya koydular. Sosyalizmle ilk temaslarında devrimci önderlikle ilgili bol bol laf ettiler. Yurtseverlik konusundaki durumları da buydu. Çünkü o zaman sorumluluk henüz bir maddi güce dönüşmemişti. Kendilerini genel doğrular düzeyinde kabul ettikleri devrimciliğe bir bütün olarak katmak bir yana, yaşadıkları eskinin ulusal ve sınıfsal kalıntılarına dokunmadılar. Devrimci yaşam ve önderliğin gelişimi maddi bir güce dönüşmeye başladığı, herkes kendisini devrimci mücadeleye katma fedakarlığını gösterdiği ve bir ölüm kalım savaşına girildiğinde, bunlarda partiye ve Parti Önderliği'ne karşı isyan duyguları gelişmeye başladı. Sorunların genel doğrular düzeyinde ele alındığı dönemde, bunlarla aramız çok iyiydi ve kendilerinin bir itirazı yoktu. Aynı ideolojiyi kabul ediyor, değerlendirmeler ve tartışmalarda benzer sonuçlara varıyorduk. Ama burada henüz otorite ve önderliksel gelişme yoktu. Gönüllüler gibiydik, ama herkes gönlündekini ortaya koymamıştı. Bunlar daha sonra mensubu oldukları sınıfı ve egemen ulusu temsil eden ne tür tipler olduklarını belli edeceklerdi. Bu konuda bilinçli mi hareket ettiler? Bu o kadar önemli değildir. Yani bilinçli ve yarı bilinçli de olabilirler. Ama bir eğitim, kültür ve kişilik olayı olarak gelişirler. Bu sonunda bilinçli bir duruma dönüşür.

PKK hareketi genel bir ideolojik grup olmaktan çıktığı, siyasal bir güç ve otorite olmaya başladığı zaman, bunlar çeşitli kişilikler biçiminde genel olarak merkezileşmeye ve özel olarak temsil etmek ve yürütmek durumunda olduğumuz görev alanına yaklaşımlarında olumsuz tavır aldılar. Örneğin 1978'de partinin kuruluşunu ilan etmeye doğru gittiğimizde yavaş yavaş görevsel gruplaşmalar gerçekleşecek, bu aynı zamanda herkesin görevleri ve sorumluluklarını belirleyecekti. Bu durum karşısında bazıları kurumlaşmayı red-

detmeye, sorumlulukları gözönünde bulundurmamaya, görev ve yetkilere sahiplenmemeye başladılar. İçe büzülme, küçüleşme, görev adamı olarak öne çıkmama, silik kalma ve kısacası geriye çark etme durumu ortaya çıktı. İlerletme doğrultusundaki yoğun çabalarımıza rağmen, hepsi olmasa da, ileri düzeyde kendilerine görev verilenlerin bir bölümü, ilkelikleri, darlıkları ve amatörlükleriyle görevlere yaklaştılar. Eski toplumdan ve düzenden tam kopamayışları bunda önemli rol oynadı. Daha sonraları merkezileşme sorununun ağırlaşması ve komuta özelliklerinin hızla geliştirilmemesi, yaşanan birçok olumsuz gelişmenin nedeni oldu.

Bunlar görevlerine sahip çıkmamakla kitlelerin mücadeleye katılmaktan kaçınmasına, ağır kayıplara, kadro adaylarının yetkinleşmemelerine, tutuklanmalarına ve birçoklarının da geri çekilmelerine yol açtılar. Bunun yarattığı boşluğu doldurmak için, rolümüzü sürekli derinleştirerek oynamaya devam ettik. Bunların konferans, kongre ve bu zirvelerin kararlaştırdığı görevlere nasıl yaklaştıkları tamamen ortaya çıkmış durumdadır. Biz bir yandan stratejik önderliği geliştirir ve öbür yandan bunu yavaş yavaş taktik önderlikle tamamlamaya ve bütünleştirmeye yönelirken, bunların yaptıkları şey stratejik önderliğe yardım etmemek ve görevlerden uzak durmak oldu. Bunu kendileri için sorun bile yapmadılar. Genel bilgiler ve doğrulardan öteye gitmeyen bir pratik sergilediler. Genel doğruları da teoriyi de partiden öğrendiler. Bunlar kendilerini iki konuda uzmanlaştırmaya çalıştılar: İyi konuşmak ve iyi yazmak. Böylelikle sözü kimseye bırakmamayı ve ucuz yoldan üstünlük kurmayı kendileri için meslek edindiler.

Arkadaşların çoğu bunları derinliğine yaşamamakta ve basit sorunlar olarak görmektedir. Oysa kişinin görevlerine, halkına ve halkın soylu savaşımına karşı üslubu, bu açıdan büyük önem taşımaktadır. İşlere büyük bir zevk ve istekle başlandı mı, çok iyi bir sonuçla noktalanacaktır. Ama inanmadan ve istemeden iş yapıldığında, bunun başarı derecesi yok denecek kadar az olacaktır. Bunlar açıkça PKK'ye karşı olduklarını söylemediler. Ama pratikleri, yürüyüşleri ve konuşmalarıyla bu işte iddialı olmadıklarını hissettirmeye çalıştılar. Bunlar hiç yürütemeyeceklerini söylemeden sınırlı bir iddiayla belki bizden de önce ölüme gidebilirler. Ama burada

söz konusu olan kapsamlı görevler ve yetkililerdir; ölüm pahasına da olsa bunlardan vazgeçemeyiz. Bu gerçeğe uygun olarak dayatılması gereken üslubun takınılması gerekir. Ağır da olsa, partimizin hem teorik ve siyasal düzeyde, hem de taktiksel, örgütsel ve eylemsel alanda geliştiği açıktır.

Evet, bunların engelleme çabalarına rağmen savaşılar mücadeleye devam ettiler. Bunlar ne yaptılar? Bunlar talimat düzenimizi ve önderlik gerçeğimizi hayata geçirmek şurda kalsın, engellemeye çalıştılar. Dönüşte öfkeli geldiler ve partiye hesap vereceklerine partiden hesap sormaya kalkıştılar. Ama burada daha da gelişen parti otoritesi ve gittikçe atılım kaydeden parti gücü, bunların hesaplarını boşa çıkardı. Biz çeşitli olanaklar ortaya çıkararak genişletmesini biliyoruz; savaşçılarımız da cesurca savaşıyorlar. Ama bunlar pratikleriyle bu gerçeklere sahiplik yapacak ve önderlik edecek kapasitede olmadıklarını gösterdiler. Bunların bütün endişesi kendilerini daha sivri göstermek ve popüler kılmak noktasında yoğunlaşmaktadır. Bu Türkiye'deki solculuğun ve ilkel milliyetçiliğin konumuna yakından benzemektedir. Bunlar böylesi ucuz bir konumda bekleyip durdular. Kültür ve bilinç çevreleri de aslında buna tamamen uygundu.

Burada gerçekten zorunlu bir dönüşüm yaşandı. İster Türkiye, ister Kürdistan tarihinde olsun, ilk kez partimizin kişiliğinde bir halk hareketinin sağlam temelleri atılıyor. Çok güçlü bir biçimde buna öncülük eden ve edecek olan militan kişilik oluşuyor. Böyle bir gelişmeyle ilk kez devrime katılan, kanının son damlasına kadar çarpışan ve güçlü bir otorite olarak şekillenen bir halk ve ulusal kurtuluş hareketi ortaya çıkıyor. Aslında bu çıkış karşısında en azından Türk solculuğu kadar -bu şoven ve sosyal-şoven bir sol'dur- ilkel milliyetçilik de büyük bir rahatsızlık duyuyor. Hala bir yığın gelişme yaşanıyor ve buna bağlı olarak bu güçlerin rahatsızlıkları da artıyor.

Savaşan kadroların önünü açmak, onları daha iyi örgütlemek, daha çok geliştirmek ve yetkinleştirmek bir görev olarak durur ve bizimle uyumlu bir biçimde kolektif önderlik kurumunu geliştirmeleri ve görevlerini gerçekleştirmeleri gerekirken bunların bize bireyselliği dayatmaları ne anlam ifade etmektedir? Bunlar bizim

kendilerine saygıyla, destek dolu ve yoldaşça yaklaşmamıza adeta hotzotçu bir tarzda karşılık veriyorlar. Bu yaptıklarının bir anlamı olsa ve hatta kendilerini kurtarmaya yetse bravo diyeceğiz. Bütün bunlar neden ortaya çıkıyor? Bunlar neden kolektif önderliğe yönelmediler? Neden pratik yönetimi parti taktiğine uygun olarak geliştirmediler? Bunun nedeni, bunlarda egemen olan ulusal ve sınıfsal özelliklerin geliştirdiği kişiliğin dayandığı kültür ortamıydı. Daha sonra verdikleri özeleştirilerde de görüldüğü gibi, kendilerinin Kürt halk gerçekliğine uzak ve yabancı oldukları görüldü. Bunlar Türkiye kültür ortamından fazla etkilenmiş ve bu kültürü özümsemiş olanlardı. Ben Türk kültürünü tanıyorum, ama onu bir Türk milliyetçisi gibi özümsemiş değilim. Bunlar Türk kültürünü milliyetçilik temelinde özümsemişlerdir. Örneğin bunlar aynı kökenli kişilerle birbirlerini iyi anladıklarını ve anlaştıklarını söylemektedir. Aslında sergilenen şey enternasyonalizm değil, milliyetçilik pratiğidir. Enternasyonalistler bütün uluslardan gelme sosyalistleri eşit tutarlar. Milliyetlerine göre insanların arasına öyle farklılıklar koymazlar. Bunlar ise birbirlerini daha iyi anlıyorlar ve uyumlu çalışıyorlarmış! Niyet bu olmasa bile, burada bir grupçuluk vardır ve bu yaşıtmak istenmektedir.

Kürt insanının geri ve ilkel olduğu söylenmektedir. Böyle bir gerçeklik kişiye önemli eğitim görevleri dayatır. Bunu yapmamak, insanları bastırmak, kendilerine olumsuz yaklaşmak, öbür yandan iyi anlaşacak dostlarla senli benli olmak, zamanının büyük bölümünü bunlara ayırmak ve bu konuda her türlü inceliği göstermek tuhaftır. Burada iki ayrı ölçü ve yaklaşım söz konusudur. Bunlar bu ikili ölçüyü çok kötü kullandılar. Emekçilerin davasını temsil edenler böyle davranamaz. Tersine bilinçsiz işçi ve köylü gençlerini yoğun bir çabayla bilinçlendirip geliştirir. Bu görevi gözardı ederek, bilinçli olanlar, aydınlık ve belli bir düzeye gelmiş kadrolarla ilişki geliştirmekten, aydınlık ocağı oluşturmaktan başka bir şey değildir.

Tabii öbür yandan bölgecilik yanları ağır basanlar da orta sınıfla ilişkiler geliştirmeye, ilkel milliyetçiliğin taktiklerini uygulamaya, yoksul köylüleri öne çıkarmaya ve örgütü dinlemek yerine işleri bunlarla çözmeye yöneldiler. Sonuçta bunlarla daha iyi anlaşabile-

cekleri ve daha fazla güç sahibi olacakları sonucuna vardılar. Peki, bu güç kimin gücüdür? Bu güç elbette ağaların ve aşiret reislerinin gücüdür. Bu son tahlilde işbirlikçi bir güçtür.

Evet, bunlar böyle bir tutum içine girerek, geri kalan partinin temel kitlesini ve temel kadro adaylarını adeta kendi başlarına bıraktılar. Böylece bir yerde sözümona kendi gelişmelerini, kendi önder taslaklarını ve önderliğe sevdalanmalarını ortaya koydular. Bunların sınıfsal özellikleri ağavaridir. Ulusal özellikleri ya ilkel milliyetçi tarzda ya da egemen ulusun özelliklerinden türemedir. Bunlar bizim geliştirdiğimiz yurtseverlik ve bunu dayandırdığımız sınıfsal zemin yerine, ezilen ulusun ilkel milliyetçi ulusal ve sınıfsal özelliklerini parti içinde örgütlemeye ve bunu bir önderlik haline getirmeye çalıştılar. Önderliği güçlendirmek için kolektif çalışmaya katılmak yerine bireysel ünü ve tutumu sivirtme üslubu ne anlama gelir? Bu üslup sert, kırıncı ve dağıtıcıdır; kişilere piyonluk edecek, evet efendimci tiplerin toplanmasına ve partiye gerçekten bağlı olan kadroların ve kadro adaylarının kendiliğindencilığe terk edilmesine yol açmaktadır. Bunların adeta “gidin, ne haliniz varsa görün” dercesine kadroları ve kadro adaylarını donanımsız ve yönetimsiz bir ortamda kendi başlarına bıraktıkları, kimi zaman bunlara sıradan bir ilgi bile göstermedikleri ortaya çıktı. Neden böyle davrandılar? Çünkü böyle olunca yürümeyecek, dolayısıyla kadrolar yönetime kavuşmayacak, o zaman ortam kendilerine kalacak ve böylece kendilerini şişirerek önemli bir güç odağı biçiminde partinin karşısına dikmeleri olanaklı hale gelecekti. Böylece bunların parti içinde ilkel milliyetçi örgütlenmelerde görüldüğü biçimde bir federatif yapı oluşturmak, yani partiyi herkesin bir ağırlığının olduğu, herkesin arkasına belli bir güç aldığı ve bu yolla parti ortamına girdiği, son tahlilde bir hizipler topluluğu biçimini alan bir yapıya dönüştürmek istedikleri ortaya çıktı. Bunun için bu baylar ve bayanlar kadroları doğru yöntemlerle birleştirmek ve görevlendirmek yerine onları dağıtmanın ve Parti Önderliği ile doğru ilişkiler içine girmek yerine onu işleviz bırakmanın binbir hesabıyla bugüne kadar geldiler.

Halkın ve emekçilerin çıkarlarını sürekli olarak siyasal bir güç haline getirme ve bu temelde stratejik önderliği geliştirme çabaları-

mız, bizi sürekli geliştirmektedir. Öbür yandan partinin temel kadro gücünü parti çizgisi doğrultusunda eğitim ve seferber etmeye ağırlık veriyoruz. Bilindiği gibi, III. Kongre'ye doğru gelindiğinde bunu yoğun bir biçimde sürdürdük. Bunların suratından düşen adeta bin parçaydı. Bazıları en soysuz davranışlar içine girdiler. Şimdi bunların umduklarını bulamadıkları anlaşılmalıdır. Kongre platformuna geldiklerinde hırsları, öfkeleri, endişeleri, beklentileri ve çıkarları farklıydı. Ortamı biraz serbest bırakmış olsaydık, ülkedeki mücadelenin çıkarlarını düşünmek, bu mücadeleyi yeniden geliştirmek, önünü açmak ve yetkinleştirmek bir yana, çok kısır bir tartışma ortamında fiiliyatlarıyla adeta bu işe bir daha el atılmaması ve bulaşılması gerektiğini kanıtlamaya çalışacaklardı. Zaten bunu yapmaya çalıştılar. Ama başarılı olamadılar. Bunlar birbirlerine karşı geliştirdikleri kısır tartışmalarla henüz tabana yayılmadan önderlik hattımızı önleme, kadrolara binbir surat yaparak, onları bastırarak ve tasarrufluğularını sürekli geliştirerek amaçlarına ulaşma çabası içinde bulunuyorlardı. Başarılı olsalardı, kadrolar da "eğer önderlerimiz böyleyse, bizim onlardan daha iyi olmamız olanaksızdır" diyecek ve köşelerine çekileceklerdi. Tabii bu arada olan partiye ve halkın geleceğine ilişkin umutlarına olacaktı.

Bunların amacı işte buydu. Bu durum karşısında biz ne yaptık? Kongre sürecimizi hazırlarken, bunlara çok uygun bir biçimde biraz da kendi gerçekliklerinin ne olduğunu göstermek amacıyla yavaş yavaş talimatlar serisine başladık. Gerçekler nedir ve siz ne yaptınız diye sorduk, sorunların açıklamasına giriştik. Tabii bunlar bildiklerinden şaşmadılar. Bütün güçleri ve hırslarıyla kongre platformuna egemen olmak ve ondan pay çıkarmak yönündeki çabalar içine girerek, uzun süre kendi gerçekliklerini gizlemeyi denediler. Kendilerini yeterince açmaya ve özeleştirmeye yanaşmadılar. Yine sınırlı düzeydeki açıklamalarında da samimi olmadıkları daha sonra sergiledikleri pratikte ortaya çıktı. Kongre sonrasında özellikle gelişen parti otoritesinin esprisinin ne olduğunu, neye karşı ve nasıl geliştiğini, bunların bu gelişmeleri hayata geçirmede ve parti çizgisine karşı nasıl bir tavır içine girdiklerini ve özlerinin ne olduğunu ortaya koyduk. Bizim değerlendirmelerimizle bunların eleştiri ve özeleştirileri incelenirse, çok öğretici sonuçlara varılacaktır.

Bunlar neden bu tavırlarında ısrar ettiler? Bu tavırları neyle yapmak istediler, hangi yöntemlere başvurdular? Bunların bireysel dayatmalarının hangi anlama geldiğini göstermeye çalışacağız. Bunlar, “aslında siz bir önderlik yükseltiyorsunuz, bu önderliğin ulusal ve sınıfsal temeli bellidir, bununla bizi boşa çıkartıyorsunuz” diyorlar. Adeta “geldiğimiz sınıflar harcanmaya uygun veya bu biçimde harcanmayı hak etmiş sınıflar değildir. Ulusal özelliklerimiz öyle kolay ve birdenbire çığnenecek ve gözardı edilecek özellikler olmaz” demek istiyorlar. Dikkat edelim: Son tahlilde bu bireysel dayatmaların ucu nereye varmaktadır? İster kültürel, ister ulusal ve sınıfsal özellikler adı verilsin, adına ne denilirse denilsin, bu özelliklerin yaşamasına kesinlikle izin verilemez. PKK özünde egemen ulus milliyetçiliğine ve işbirlikçi ilkel milliyetçiliğe karşı mücadele eden, bunun yerine halkın kurtuluş siyasetini sürekli emekçi halk lehine geliştiren bir harekettir. Partimizin saflarında ne egemen ulusun kalıntılarına izin verilebilir, ne de yerli işbirlikçiliğin ilkel milliyetçi dayatmaları kabul edilebilir. Aslında bunların dolaylı yoldan yapmak istedikleri şey de budur. Buna karşılık PKK de öyle kolay harcanacak değerleri temsil etmemektedir.

Türkiye kökenli ve Türk solculuğu kültürüyle beslenen bazıları, dillerine doladıkları genel doğrulara dayanarak sözümona teori yapıyorlar. İyi yazmalarına, hatipliklerine ve lafazanlıklarına dayanarak, habire öyle sanıldığı gibi basit kişilikler olmadıklarını anlatmaya ve ağırlıklarını dayatmaya çalıştılar. Bunu yaparken, sadece her türlü örgütsel gelişmeye katılmamakla kalmadılar; onu sekteye uğratmak, kendilerini sonuna kadar kapalı tutmak, açılım yapmamak, Parti Önderliği’ne olumsuz yaklaşmak, bütün bunların yerine kendi hayal dünyalarında Türk aydınına özgü olan örgütsüz yaşamayı tercih etmek, örgüt disiplinini ve kurallarını tanımamak ya da görünürde zevahiri kurtaracak kadar uymak, ama özünde kendilerini yaşamak gibi bir pratik sergilediler. Yarı ağalık kokan aşiret politikasıyla aristokrat ve küçük-burjuva bir çehreye bürünerek, “PKK kadroları çok geridir, onlara göre bizim yerimiz göğün yedinci katı olmalıdır” dediler. Ya da “biz nasıl bu kadar geri kimselere tabi olur ve onlarla kolektif bir çalışma sürdürebiliriz” düşüncesiyle kadrolarımıza yukardan baktılar. Tabii bunlar son tahlilde “emekçi halkın

çıkarlarını kendi çıkarlarımıza nasıl tabi kılabiliriz” diye düşünüyordular. Bunların önderlik anlayışları yüzyılların feodal özellikleriyle beslenerek günümüze kadar gelmiştir ve bugün biraz daha inceltilmiş bir siyaset yapmaya çalışmaktadır. Bunlar bu anlayışlarını kolayca terk etmeyi, kaba-saba yoksulların dünyasında onların çıkarlarına sahiplik etmeyi, onlar adına yepyeni bir sosyalist önder olarak ortaya çıkmayı kabul etmediler. Amaçlarını bazı kadrolarla birlikte esas olarak Parti Önderliği üzerinde denemeye çalıştılar. Bunu sekreterliğe karşı üstünlük taslama biçiminde değil, sekreterliği kendi işlerini yürüten ve kendilerine ayrıcalık tanıyan bir kurum durumuna getirmeye çalışarak yaptılar. Zamanında ilişkiler sağlamayıp erteleyerek, doğru dürüst bilgi vermeyerek, talimatları yaratıcı bir biçimde inceleyip uygulamaktan kaçarak ve bunların üstünde de sekreterliği bastırmaya çalışarak, amaçlarına ulaşmak istediler.

Evet, bunların örgütlemesi ve yönetmesi gereken işler sırtüstü bırakılarak “yapılamaz” dendi. Peki, bunlar yapılmazsa hangi örgütten söz edilebilir? Emekçi halkın arasına gönderiyoruz; surat asıyorlar, kadroları ve kitleleri bastırıyorlar, böylece binbir emekle hazırlanan kitleler adeta içine büzülüyor ve geri çekiliyor. Bunlar PKK’nin kitle politikasını bir yana atıp kendilerini dayatarak, kitlelere geri ve ilkel olduklarını söyleyecek kadar olumsuzlaşıyorlar. Böylece kitleler nezdinde kendi kişiliklerinde partiye karşı olumsuz bir etki yaratıyorlar. Bunun anlamı aslında emekçilerin önderliğinin siyasal gelişiminin ve örgütlenmesinin yerle bir edilmesidir. Bu sadece bir üslup bozukluğu değildir, aynı zamanda halkın kendi çıkarları doğrultusunda yürümesinin ve mücadele etmesinin düpedüz engellenmesidir. Yoksa bu kadar öğrenen ve pratiği yaşayan bir kişinin, bu kadar bozuk bir üslupla halka ve değerlere yaklaşması düşünülebilir mi? Hayır, hiç kimse PKK adına böyle bir yaklaşım sergileyemez. Bunlar yanımıza geldiklerinde en kötü davranışlar içine girmekten çekinmiyorlar. Yoldaşça ilişkiler içinde olmak şurda kalsın, son derece bitkin ve bıkkın, gergin ve saldırgan tavır ve davranışlar sergiliyorlar. Bunun nedeni sorulduğunda, “yapımız böyledir” diyorlar. Aslında yapıları hiç de böyle değildir. Bu aslında önderliksel gelişmeden ya da Kürdistan halkının yeni bir siyasal güç olma yolunda bir önderliğe kavuşmasından duydukları korku-

dan ve yaşanan gelişmelere karşı tepkilerinden kaynaklanmaktadır.

Oysa çok rahat yönetebilen, mücadeleye bağlı değerli adaylarımız ve yurtsever halkımız vardır. Biz de bu tiplere çok candan ilgi gösteriyor, bizden daha güvenli koşullarda kalmalarını sağlıyor ve hiçbir zor ve onur kırıcı ilişkiye girmelerini istemiyoruz. O halde bu olumsuzluklar neden terk edilmiyor? Sergilenen pratikten sonra çocukluk hastalıklarından söz etmek, ilkelik ve yaramazlık gibi gerekçeler göstermek kabul edilemez. Biz kendilerini durumun böyle olmadığı konusunda defalarca uyardık. Ama onlar yine böyle bir pratik sergilemekten geri durmadılar. O zaman bunların katı sınıf ve egemen ulus özelliklerini korumakta inat ettikleri kesinlik kazanmaktadır.

Bunların dayandıkları ulusal zeminin olumsuz özelliklerinin yol açtığı tahribatlar da ağırdır. Bu ağırlık nasıl oluşmakta, kimin çıkarlarını temsil etmektedir? Bunun sınıfsal kültürü ve ulusal özellikleri kimlere aittir? Bunlar bu tür çabaları herhalde açık ilişkilerle geliştirmiyorlar. Birikmiş gelenekler, çarpık eğitim ve kültür yoğunlaşması sonucunda oluşan bir kişiliğe sahip oldukları için böyle yapıyorlar. Bundan şu sonuç ortaya çıkıyor: Böylesi ağır olumsuzlukların sahibi olanlar, siyasal ve örgütsel gelişmeye açık olan emekçilere gereken karşılığı veremezler; onların kişilikleri bunu engelleyecek özelliklere sahiptir. Neden bu anlayış mücadeleye iyi sahiplik yapmıyor? Neden iyi konuşmuyor, neden iyi yürümüyor? Neden gelişmelere egemen olamıyor ve gelişmelerin gerisinde kalıyor? Bunun nedeni, sömürgecilerin yüzyıllardan beri oluşturdukları yönetim geleneğini partimiz içinde de temsil eden bazı kişilerin, bunu öteki arkadaşlara da egemen kılmaya çalışmalarından başka bir şey değildir. Güçlü atılımcı olamamanın, örgütü geliştirememenin ve daha güçlü bir biçimde eyleme yürüyememenin nedeni işte burada yatmaktadır. Yoksa bu kadar güç sahibi olan siyasal görevler karşısında kişinin durması pek akıl kârı değildir.

Halkımızın yaşadığı gelişmeler ve devrimimizin kendisini somut olarak dayattığı süreç, örgütlenme ve yönetme görevini önümüze ivedi çözümlenmesi gereken bir görev olarak koymaktadır. Hiçbir arkadaş bu görevin üzerine yürünemeyeceğini söylememelidir. Böyle bir tutum gerçekte örgütsüzlüğü kavramamakta ve nasıl

olumsuz bir rol oynadığını anlamamakta ısrar ve inat etmek olacaktır. Bizim için yaşamsal öneme sahip olan bu görevlerin üzerine ağır aksak yürüyemeyiz, tersine bizim yaklaşımımız ve üslubumuz bu görevlere adeta hücum etmek olmalıdır. Bu görevlerin bazı kişiler tarafından engellenmeye çalışılması, hiçbir arkadaşta umutsuzluğa yol açmamalıdır. Arkadaşlarda böyle bir umutsuzluğun yaşanmadığına eminiz. O halde geriye kalan şey nedir? Geriye görevleri engelleme çabalarının aşılması ve boşa çıkarılması kalmaktadır.

Ne yerli işbirlikçiler, ne de egemen ulus kalıntıları emekçilerin dünyasına bir şey sunabilir. Bu defalarca kanıtlanmış açık bir gerçektir. Dikkat edelim: Bizim çalışma üslubumuz ve bunlarla mücadele tarzımız, arkadaşların üslubuna ve tavrına benzemektedir. Biz konuşma üslubunu alabildiğine güçlendirdik. İlgimizle kitleleri kazanmaya, onların umutlarını sürekli yenileme ve muazzam ölçülere dönüştürmeye çalıştık. İster genel, ister pratik yönetim olsun, kendi alanımızda bunu son derece canlı tutmak için çaba harcadık. Böylece yanlış anlayış sahiplerinin bütün dayatmalarını boşa çıkardık. Arkadaşlar da bu yanlış anlayışları boşa çıkarabilecek durumda bulunuyorlar. Eğer böyle bir konuma yeterince ulaşmıyorlarsa, bunun nedeni kendilerinde bu anlayışlara karşı öfke yaratarak, onu görevlere daha çok sarılma ve bilince dönüştürme gücünü gösterememeleridir. Dolayısıyla bu tiplerin istedikleri bir durumda yaşanmaktadır. Bunun da ötesinde, bu sömürgeciliğin, eski klan ve kabile ilişkilerinin rotasından kurtulamamaktır. Bu durum bizi nereye götürür? Bu durum insanı bilinen her türlü eylemsizliğe ve yenilgilere götürür.

Değnilmesi gereken bir nokta da, bunların sürekli mirasçı bir konumu yaşamalarıdır. Bunlara göre, bu ülke ve halk kendilerine miras kalmıştır. Mirasçılık anlayışı bunlarda çok güçlüdür. Bu TC'nin "her karış toprağı şehit kanıyla sulanmış atalardan kalma yurdumuz ve şanlı milletimiz" ve Kürt işbirlikçilerinin "ata yadigarı çiftliğimiz, güçlü kabilemiz ve aşiretimiz" türünden övünmelerde dile getirdikleri mirasçılığa benzemektedir. Peki, bu düşünceler ve yaklaşımlar neyi yansıtmaktadır? Bu bir mirasçılık derdinin bulunduğu ortaya koymuyor mu? Elbette ortaya koyuyor. Yerli işbirlikçilerin ve egemen ulusun çok kötü bir mirasa sahip olduklarını

belirttik. Bunlar halkı soyup soğana çevirdiler. Bunların ülkemiz ve halkımız üzerinde herhangi bir miras iddiasında bulunma hakları olamaz. Tersine yürüttükleri yağma ve talan nedeniyle, halkımızın bunlardan hesap sorma ve yaptıklarının karşılığını fitil fitil burunlarından getirme hakkı vardır. Bizim hareketimiz haksızlıklardan hesap sorma hareketidir. Halkın gasp edilen değerlerini, ekonomik, sosyal ve siyasal gelişme haklarını yeniden söküp almak, bunun sorumlusu durumdaki olanlardan hesap sormak, zorla gasp edilen her şeyi gerektiğinde zorla geri alıp halkın hizmetine tahsis etmek ve böylece bağımsızlık ve özgürlük hakkını yürürlüğe sokmak, PKK hareketinin ortaya çıkmasının diğer bir adıdır.

Gözlerini mirasa dikmiş olan bu tipler nasıl halka kendi sınıflarının gözlükleriyle bakıyor ve yine egemen ulusun bakış açısıyla nasıl “malımız, mülkümüz ve kölemiz” diye yaklaşıyorlarsa, bu anlayışlarını örgüt saflarına da öyle yansıtıyorlar. Bize adeta “siz kim oluyorsunuz da, ne olduğu belirsiz bir yapıdan çıkarak bu kadar gelişmeye el koyuyorsunuz, milleti kıskırtıyor ve yüzyıllardır egemen olduğumuz her türlü değer üzerinde yapı kuruyorsunuz” dediler, diyorlar. Tabii bunların sözümona siyasal otoriteleri, ince-likleri, ağırlıkları ve kültürel egemenlikleri vardır. Mevcut kişilikle-riyle gerçekte söylemek istedikleri şudur: “Biz öteden beri zaten büyüğüz ve egemeniz. Bunu dikkate alacağımıza ve bununla uyuşa-acağımıza, kalkıp saldırı düzenliyorsunuz. Bir de ‘gelin bizimle kol-lektif çalışın’ diyorsunuz. Hiç böyle olur mu, biz akılsız mıyız? Hem bizi topa tutacaksınız, kadroları ve hatta ulusu bize karşı kış-kırtacaksınız, bizden hesap sorulmasını dayatacaksınız ve bizden de uyumlu çalışma isteyeceksiniz. Öyleyse alın size uyumlu çalış-ma”! Bunlar işte bu türden birçok yöntemle üzerimize geldiler. Bunlara göre yapılması gereken şey şu olmalıydı: Başta Parti Önder-liği olmak üzere partinin bütün çalışanları kendilerinin büyüklükle-rini kabul etmeli, onlara boyun eğmeli ve “başımızın üstünde yeri-niz var” demeli, kendilerini baş köşeye oturtmalı ve “emirlerinize hazırız” diyerek karşılarında el pençe durmalıydılar. Ancak hemen belirtelim ki, bunlar yanlış bir hesap içindedirler. Bunlar yoldaşça yaklaşımlarımızı hiç anlamamışlardır.

Biz ülkemizde sosyalizmi temsil etme adına yola çıktığımızda,

daha bu dönemde, toplumdaki bütün eski kalınlara karşı olduğumuzu ilan etmiştik. Partimizin Programı, Manifestomuz ve bildirimlerimiz eski topluma karşı açık bir savaş ilanıydı. Ama kendilerini mirasçı olarak görenler, bu belgelerin özüne inanmamışlardır. Tersine yaptıkları hesaplara göre, bu işin zorlu tehlikeleri bulunmaktadır ve bu devrimci çıkışın önderliği uzun süre devam etmeyecektir. Bunun örnekleri de yaşandı. Bize öyle fazla bir ömür biçmemişlerdi. Kısa bir süre içinde biteceğimizi söylüyorlardı. Onlara göre bu kadar yaşamış olmamız bile bir mucize olarak değerlendirilmeliydi. Bunlar bu tür sinsi hesaplarla, imha olmamızın beklentisi içinde, mirasımıza konmayı düşünüyorlardı. Bu “miras” sözcüğü henüz 1976’dan beri ilkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva çevrelerin dilinde dolanıyordu. Bu sözcük sonraları bu baylarımız ve bayanlarımız tarafından devralındı. Aslında bunların hepsinin ileriye dönük hesapları vardı. Bütün benlikleriyle kendilerini çalışmalara katmamalarının nedeni burada yatıyordu. Bunlar gelecekte PKK’nin mirası üzerinde değişik hesaplar yapan, bu hesaplar uğruna bütün pratiği kendilerine göre ayarlamak isteyen kişilerdi. Daha sonra bunların Parti Önderliği’ni bir yoldaş olarak görmek ve ilişkilerini bu temelde geliştirmek yerine onu kendi başlarına bela olarak görüp sürekli tasfiye olacağı zamanı beklediklerini anladık. Biz, “işimiz zordur yoldaşlar, bize yardımcı olmanız ve çalışmalara katılmanız gerekir” derken, onlar başka hayaller peşinde koşuyor ve “bir an önce tasfiye olsa da kurtulsak, kendi özlemlerimize ve emellerimize kavuşsak” diye düşünüyorlardı. Bunların biraz değişerek samimi itirafta bulunmaları durumunda, zorluklarımıza üzülüklerini ve bu konuda yardımcı olmak için ellerinden geleni yapmak istediklerini söyleyeceklerini sanmıyorum.

İşte bunların bütün umutlarını bağladıkları bu hayal dünyası için kurdukları hesaplar tümenden bozulduğu için öfkeleniyorlar. Aslında bizimle önderlik paylaşımına kalkışanlara her türlü ilgiyi gösterdik. Bunları yürütmek bizim için gerçekten çok kolay olmasına rağmen, devrimciliğe yakışmayan bu tür yöntemlere başvurmaya tenezzül etmedik. Kendilerinin iflah olabilecekleri ve bir olasılıkla dönüşüm yapabilecekleri düşüncesinden hareket ederek, kendilerine sürekli destek vermeye çalıştık. Çünkü gerçek devrimci önderler hem yerli

işbirlikçilerin ve hem de egemen ulusun kalıntılarından kendilerini rahatlıkla kurtarırlar. Biz proletarya devrimcileriyiz ve enternasyonalistiz. Bunun bir gereği olarak, bütün olumsuzluklarına rağmen, bunlara şans tanımaktan çekinmedik. Ama onlar bunu fırsat bildiler. Zorluklarımızdan da yararlanarak, kendi egemenlerinin halkımız üzerinde yaptıkları hesapların benzerini parti içinde yaptılar. O halde bunlara karşı yapılması gereken şey nedir? Yapılması gereken şey, bu tür hesapların yanlış olduğunu, PKK'yi yanlış tanıdıklarını ve yanlış uyguladıklarını kendilerine kavratmaktır.

Gerçekte biz bunlarla bütün yaşantımızı, önderliği ve daha birçok konuda her şeyi paylaşmaya hazırдық. Ama bunlar kolektivizmin gereklerine uymadılar. Bu bir ülke içi veya dışı sorunu da değildi, bir öz sorunuydu. Öyle anlaşılıyor ki, bunların önemli bir kesimi, PKK'nin gerçek bir otorite durumuna yükselmesini ve kurumlaşmasını istemediler; çeşitli nedenlerle bunu kendi istemlerine uygun bulmadılar. Onların bütün direnmesi bu gerçeğe karşıydı. Kendileri de "biz partiye karşı direniyorduk" diyorlardı. Gerçekte bu, parti ortamında ve partinin kişiliğinde Kürdistan halkının yükselen iradesine karşı durmaktı. Bunların yaşadıkları durum, son tahlilde bu iradenin kurumlaşması ve büyük bir otorite haline gelmesinden duyulan ürküntünün eseri. Bunların içinde henüz açığa çıkmamış olanlar, kendi umutlarını yaşatarak, ileriye yönelik yeni hesaplar yapmak gibi bazı sinsî ve kurnaz oyunların hazırlıklarına giriştiler. Bunlardan çok az bir kesimi ise dürüstçe özeleştiri yaparak ve kanımca bir dönüşümü de yaşayarak, halkın otoritesine katılmayı ve bunu temsil eden Parti Önderliği'ne kayıtsız şartsız bağlı kalmayı benimsedi.

Bu iflah olmazların bir özelliği de bizimle çalışmayı kabul etmeleri, ama bunu koşullara bağlamalarıdır. Yani bunlar bizimle bir parti birliğini kurmaya değil, bir koalisyon ortaklığı kurar gibi anlaşmaya oturmaya çalıştılar. Hatta bazıları açıkça masaya oturup anlaşmamızı istediler. Tabii bu pratik örnekler çok eskiden oldu. Ama anlaşmayı bir an bırakalım, bunların suratlarına bakılacak halleri bile yoktu. Biz parti birliğinin kurulması için anlaşmaları ve koalisyonlar oluşturmayı kabul etmiyoruz. Bizde ideolojik, siyasal ve örgütsel birlik esas ve geçerlidir. Bunların esaslarını

demokratik merkeziyetçilik ilkesi belirlemektedir. Bunlara gelince, ağalık anlayışının yansımaları olan gevşek bir koalisyon istiyorlar. Öyle disiplinli bir koalisyon da değil, herkesin istediğini istediği zaman yapacağı, ister savaşaacağı, ister savaşmayacağı ve emirleri emir düzeyinde kabul etmeyen bir yapıdan yana tavır alıyorlar. Bu sokak kabadayılarının ve ağaların üslubu olabilir. Böyle bir üslubu asla kabul edemeyiz. Bu noktada bu iş bunların kişiliğinde hiçbir otoritenin tanınmamasına kadar vardırılmaktadır. Bunlar içinde buldukları üslup bozukluklarını, yoldaşça olmayan ilişkilerini ve tepkilerini en soysuz biçimlere ve en onursuzca kaçışlara kadar yaptırmışlardır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin önemli bir evresindeyiz. Bu evrenin özellikleri bilinmektedir. Halkımızın tarihinde ilk kez böyle bir siyasal güç ortaya çıkmaktadır. Birçokları buna hazırlıklı değildi ve isteksizdi. Çünkü bunu kendi çıkarlarına uygun bulmuyorlardı. Mücadelenin sürekli gelişmesi kendilerinde tepki ve rahatsızlık yarattı. Bu onları hesaplılığa, yapıyla uyuşmamaya, kolektivizmi uygulamamaya ve doğru yönetmemeye götürdü. Böylece bu durum yükselen otoriteyi azaltmaya, daraltmaya ve zayıflatmaya neden oldu. Bunun birçok anlamı vardı: Bunlardan biri sömürgeciliğin böyle bir güç düzeyine yükselmemesi için harcadığı çabalara destek olmak, öbürü ise işbirlikçilerin klasik ağalık otoritesinin bir karikatürünü ve sömürgeci otoritenin bir benzerini parti içinde oluşturmaktı. İstemeyerek de yapsalar, iyi niyetli de olsalar, bunlar tarihin bu dönemini iyi kapatamadılar. Biz bunun karşılığını büyük bir özeleştiriyile ödettirdik. Parti güçlü tarihsel, ulusal ve toplumsal temelleri olan bu eğilimden ve sahiplerinden hesap sordu. Bunlar bu hesabı biraz verdiler, şimdi bunu pratikte tamamlamaya çalışıyorlar. Biz belli sınırlar içinde kendilerine olanak tanıdık ve daha da tanıyabiliriz.

Bunların sorunlarını kongre sürecinde ve sonrasında böyle çözmeye çalıştık. Burada yine eski tutumlarını sürdürmek isteyenler oldu. Hatta bazı gözükara tipler, bu tip unsurların hepsinin tecrübelerini daha iyi özümseyerek, onların düştikleri hatalara düşmemek, ama onların güçlü tabir edilen yanlarını kendilerinde birleştirerek daha hızlı bastırmaya çalıştılar; taktiği daha da işlemez

hale getirmeyi denediler. Avrupa'da, Cephe'nin örgütlenmesinin bu alan üzerinden yürütülebileceğini karar altına alır ve planlamalara bağlarken, bunu tam bir kargaşaya getirdiler. Bir yıla yakın zamanımız boşa çıktı. Ülkede ise silahlı mücadeleyi geliştirme ve gerilla savaşının ana merkezlerini tesis etme göreviyle yola çıktıkları halde, orada da bir yıla yakın bir süre mevcut komuta yapısını hasta düşürmek için, zamanı ve zemini çok kötü bir biçimde kullandılar. Bazıları gerçek durumları ortaya çıkınca, partinin kendilerinden hesap soracağını hissettikleri için kaçıktan, en düşkün tutumlara girmekten ihanete kadar bir yığın olumsuzluk sergilemekten geri durmadılar.

Bazılarının dönüşüm yapmaları mümkündür. Bu yönlü uyarılarımız, onları belki kendine getirebilir. Ama uzun süre bunları halkın önderleri veya sağlam militanları olarak göremeyeceğimiz açıktır. Çünkü açıkça halkımızın gelişen mücadelesiyle oynadılar. Zaman zaman onu kösteklediler. Taktik uygulama dediğimiz sorunları içinden çıkılmaz hale getirmek, sınırlı olanaklarımızın üzerinde oynamak ve kadrolarımızı suni bunalımlar içine itmek yöntemlerine başvurular. Böylece taktiği işletmeyerek pratiksizliği geliştirmek ve bir bütün olarak önderliği güçten düşürmek istediler. Genelde halkımız nasıl örgütsüzse ve sömürgeciliğe karşı direnemiyorsa, kadro adaylarımız da söz konusu kişilerin bastırmacılıklarına ve kurnazlıklarına fazla karşı koyamadılar. Bunun nedeni arkadaşlarımızın ciddi örgütsüzlüklerinde, eğitimsizliklerinde ve bir bütün olarak siyasal yetersizlik içinde bulunmalarında aranmalıdır. Yine bu durum kadrolarımızda hep yukardan hazır yönetim bekleme anlayışının bulunduğu, "yukardan bizi yönetsinler" anlayışının kalıntılarının taşındığını göstermektedir.

Bunların yapmaları gereken şey açıktır. Eğer kendileri gerçekten partili olmak istiyorlarsa, doğuşu, gelişimi ve kurallarıyla belli olan ve bunca şehidin kanıyla yoğrulmuş gerçeklerimize sıkı sıkıya bağlı olmak zorundadırlar. Bu gerçeklik içinde kendilerini eritmekle yükümlüdürler. Tabii öncelikle yapmaları gereken şey iyi bir savaşçı olduklarını kanıtlamaktır. Eğer pratik içinde dürüstlüklerini kanıtlayabilirlerse, yeniden ileri yönetim görevlerine getirilebilirler. Bundan sonra yeni yönetimler geliştirilecektir. İster bölgesel ister

merkezi düzeyde veya değişik bir alanda olsun, yönetim organları oluşturulur ve seçilirken, genel ve günlük gelişmelere bakılacak, seçilecek kişinin birçok konudaki nitelikleri incelemeye tabi tutulacaktır. Yani arkadaşlar bizzat kanaatlerine göre seçecekleri kişinin örgütü ne kadar temsil edebileceğini, gelişmelere ne kadar öncülük edebileceğini, ne kadar çalışabileceğini ve örgütü ne kadar ilerletebileceğini, halkın davasını her koşul altında nasıl savunabileceğini göz önünde bulunduracak ve bu konulara dikkat etmeleri gerekecektir. İster eskiler ister yenilerden olsun, iyi bir bileşim nasıl olmalı diye sorulmalı, ardından bu bileşim gerçekleştirilmelidir. Bazı kişileri bunun dışındaki bir yöntemle seçerek başımıza bela edersek bunun en büyük zararını bu kişileri seçenler göreceklerdir. Nitelikler böyle olmaktadır. Bu durum birçok komutanlık ve komite düzeyinde görüldü. Gelişmelerin parti doğrultusunda olması için sık sık eleme yapılmalı, hiç olmazsa günlük gelişmelerden sorumlu olanlar iyi ayıklanmalı ve sıkı denetlenmelidir. Birçok grup bu kuralı uygulasaydı, hem kendileri hem de parti şimdikinden çok daha ileri bir durumda olacaktı.

Bunlardan bu biçimde hesap sormamız, aynı zamanda PKK'nin büyüklüğünün diğer bir göstergesidir. Bunlar 1900'lü yılların ilk çeyreğinde ortaya çıkan proletarya dışı kesimlere çok benziyorlar. Onların içinde de aristokrasiyi ve küçük-burjuva sosyalizmini temsil edenler vardı ve Bolşevik türü bir örgütlenmeyi reddediyorlardı. Tüzüğün bir maddesi üzerinde fırtınalar kopmuştu. Son derece gevşek, hatta özerk ve federatif nitelikte örgütlenme orada da önerilmişti. Her isteyenin kendisini partili ilan edebileceği ve istediği biçimde çalışabileceği belirtilmişti. Bu konuda çokça mücadele verildiğini biliyoruz. Devrimci örgütlenme anlayışı ve pratiği bu mücadeleden başarıyla çıktı ve bugünkü Sovyetler Birliği'ni yarattı. Bizde de bu tür mücadeleler oldu. Bu mücadeleler olağandır. Özellikle bu konuda sıkı bir mücadelenin verilmiş olması, Kürdistan gibi sınıfsal ve ulusal ilişkilerin karmakarışık olduğu bir zeminde, büyük gelişmeler doğurabilecektir. Eğer iyi bir sınıf çözümlemesi hesaplı bir biçimde kullanılırsa, dolayısıyla pratiğin iyi bir çözümlemesi yapılırsa, bu ileri gelişmelere büyük bir güç verebilecektir. O dönemde, Lenin, tasfiyecilikle mücadelede en zor yönün bunların teşhis edil-

mesi olmadığını, proletaryayı esas olarak temsil etmesi gerekenlerin ve partinin sadık çekirdeğinin bu konudaki görevlerine büyük bir çaba ve enerjile sahip çıkması ve bunun etkisini sürekli yaşaması gerektiğini vurgulamaktadır.

Bazıları güçlü uygulamaların sahibi olmaları, eylemi planlamaları ve bu planları yetkince hayata geçirmeleri gerekirken, bunlara çelme takarak engelleme tutumu içine giriyorlar. Bu konuda partinin temel çekirdeği çizgiye bağlı olur, yaratıcı ve uyanık davranırsa, bu engellerin rahatlıkla aşılabileceği açıktır. Bunu yaparken, kişisel eksiklikler ve zayıflıklara asla sığınmamak gerekir. Yani atıl kalmak ve atılımcı niteliklerden uzak yaşamak hiçbir çözümleyicilik içermemektedir. Bu kadar savaş yaşanmasına ve bu kadar fedakarlık yapılmasına rağmen, böyle davranmak bir çelişkidir. Bu kişinin kendisini inkâr etmesidir. Bu kişinin kendi gerçeklerine ciddi bir ilgi göstermemesi, halkımızın her türlü baskıya ve sömürüye açık durumunun kötü bir örneğini parti içinde temsil etmesi demektir.

Saldırı susuzluğu havasıyla yaşayan bir devrimcinin ciddi örgütsel ve eylemsel görevleri vardır. Bunun olanakları mevcutken bir devrimcinin yerinde durması düşünülebilir mi? Bu durumda devrimci propaganda yapmaktan eylemin içinde yer almaya kadar her alanda fırtına gibi esecektir. Zaten bir militanın karakterini belirleyen şey de, tarihin o andaki görevleri ve dayatmalarıdır. Tarihin bu dönemde bizden istediği şey nedir? Bu konuda belirlenmiş görevlerin yerine getirilmesinin yaşamsal önemi ortadadır. O halde pratiğin üzerine yürüyüp yürümeyi sorun yapmak ve gerekmediği halde bunu tartışmak çok yanlıştır. İyi bir görev adamı güçlü ve ayrıntılı planlar ve yöntemlerle biri on yapabilir; bir silahı, küçük bir olanağı, bir ilişkiyi ve dostluğu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilerek hiç zorlanmadan bunları muazzam ölçülerde geliştirebilir.

Günümüzde taktik eylem alanında büyük bir düzeltme hareketi geliştiriyoruz. Dönem bizi gelişmelerden uzaklaştıran yanlarımızı törpülemeyi ve kendimizi son derece atak ve çözümleyici bir biçimde pratiğe egemen kılmayı gerektirmektedir. Gelişmenin yolu buradan geçmektedir. Ölüm kalım savaşında yapılan bu kadar feda-

karlığın doğal sonucu ya da yaşantımızın vazgeçilemez akış yönü böyle olmak zorundadır. Diğer biçimler halkımızın içinde bulunduğu kabul edilmemesi gereken yaşama onay vermek ve kendimizi baştan sona aldatmaktan ibarettir. Biz kendimizi bu denli aldatacak kadar zavallı olamayız. Onurlu bir yaşam mutlaka tercih edilmesi gereken tek yaşam biçimidir.

Militanca yaşam akıcı ve çözümleyicidir, konuşmasından yürüyüşüne, silah atışından oturup kalkışına kadar belli bir düzenlilik arz etmektedir. Herkesin gıpta edeceği ve halkımız açısından büyük önem taşıyan bir yaşam biçimidir. Seçkin komutanlardan her biri, başlı başına bir çekim merkezi olmak durumundadır. Çünkü güçlü ve gıpta edilen özellikler milyonları birbirine kenetler. Bütün bunlar ulaşılabilecek özellikler durumundayken, kuvvetleri dağıtan ve tepki kaynağına dönüştüren olumsuzluklar içine girmemiz çok anlamsızdır. Her partili şu sınıfın veya ulusun kalıntılarını, şoven ve işbirlikçi tezlerini değil, halkımızın yüzyıllardan beri umut ettiği her türlü özgürlük hakkını temsil etmek durumundadır. Daha ilk çıkışımızda geliş tarzımız böyleydi. Bazıları bunu ağırlaştırdı ve tersine çevirmeye çalıştı, bazılarının başı döndü. Artık önümüze bunu önleme görevini koyacağız. Devrimci üslup ve yürüyüş tarzını bir daha sökülmemek üzere partiye ve bütün partililere egemen kılacak ve bunu bir yaşam tarzı olarak her tarafa yaymayı bir görev olarak kabul edeceğiz.

Önümüzdeki dönemde hepimiz pratiğe bu tarzda yürüme şansına sahibiz. Adım adım buna yöneliyoruz ve bununla oynanmaması gerekiyor. Hele gençlik gibi önemli bir yaşam kesitiyle hiç oynanmamalıdır. Hepimizin kullanacağı beş on yıl zaferi getirebilir. O halde zafer getirecek yolda güçlü bir tarzda yürümek gerekmektedir. Boşa harcanacak yıllar sonradan gözyaşlarıyla anılacaktır. İster çok kısa ister çok uzun olsun, güçlü zaferlerle geçen yıllar insanı ölümsüz kılacaktır.

Biz kendimizde yüksek ve soylu değerlerin bir sentezini gerçekleştiriyoruz. Bunu belirtmemizin nedenleri vardır. Çoğu arkadaş orta çağdan kalma bir yığın özellikle sömürgeciliğin uzantısı bir taktik ve üslup taşımaktadır. Bunlar yaşanmaması gereken etkilere sahiptir. Bunun yerine temsil ettiğimiz bilimsel sosyalizmden, pratik

direnşimizden ve özellikle halkımızın özgür yaşam isteğinden çıkarılması gereken değerler kişiliklerde birleştirilerek sembolize edilirse, o zaman komutan olunup olunamayacağı, kısa sürede milyonların örgütlenip örgütlenemeyeceğı, böylesi vahşî bir sömürgeciliğın beş yıl sürüp süremeyeceğı açığa çıkacaktır. Öyleyse sürece gerçekten güçlü cevap vermemiz gerekmektedir.

Halk her zaman ayağa kalkamaz. Örneğın halk geçmişte sağlam önderler olmadan birçok kez ayağa kalkmış, ama hep düşmüştür. Halkımızda bugün daha geniş bir sempati ve umut gelişmiştir. Bu belli ölçüde sağlam bir önderliğın mevcut olmasından ve kendisini kanıtlamasından kaynaklanmaktadır. Eğer halk kendi başına önderlik yapabilecek durumda olsaydı, bugün bulunduğu konumda yaşamazdı. Her arkadaş görevini yerine getirmiş olsa ve çözmesi gereken sorunları çözseydi, kendisini kötü durumlara düşürmezdi. Bunları önlemek için doğruyu sürekli geliştirmek ve taktik önderliğe gerçek anlamda ulaşmak gerekir. Bizim özenle geliştirmeye çalıştığımız önderlik budur.

Önderlik öyle kolay çözülecek ve ulaşılacak bir sorun olsaydı, birçok aklievvel ve kurnaz tip halkın başına bela olurdu. Bir ağalık kurumunun gelişmesi için bile yıllar gerekmektedir. Nasıl olur da bazıları birkaç ay içinde bir ülkeye ve halka egemen olmaya çalışabilirler? Bunlar Parti Önderliğı'ne dayanarak, parti içinde kadrolara egemen olmak istediler. "Biz Parti Önderliğı'nin temsilcisiyiz, gücümüzü ve yetkimizi ondan aldık" dediler ve ardından daha birkaç gün bile geçmeden ne kadar olumsuzluk varsa sergilediler. Parti Önderliğı'nin temsil edilmesi böyle olmaz. Parti Önderliğı'ni kalkan olarak kullanmak, yetkileri çok kötü ve hatta namussuzca kullanmak demektir. Önderliğı ele alıp geliştirirken, onun kimlerin kanları pahasına ve kimlerin emeğı ve desteğıyle geliştiğini bilemezsek, pratiğımız bizi rahatlıkla iflase götürecektir. Dikkat edilirse, bir yetkiyi ve otoriteyi kullanır ve uygularken, başından sonuna kadar özenle üzerinde durmaya ve bütün yönleriyle kendimizi verecek sonuçlandırmaya çalışıyoruz.

Her şeyden önce insanların yönetimine değer vermek ve bunu özenle ele almak, başarının ilk şartıdır. İnsanları tanımak, anlamak, kendilerine umut ve bilinç vermek, yürümenin ve yürütmenin

gereğine inandırmak gibi birçok sorunu çözümlenmek oldukça önemlidir. Savaşçı örgütten söz ediyoruz, ama yanımıza aldığımız kişilerin ne tür sorunlarının bulunduğunu, bilinç düzeyinin ne olduğunu, yürüme hızının var olup olmadığını, kendilerine ilk hızın nasıl verileceğini biliyor muyuz? Bu konulara dikkat ediyor muyuz? İnsan bir taşla bile ilk hızı vermeden istenen uzaklığa fırlatamaz. Bütün bunları ölçüp biçmeden ve hesaba katmadan, iyi veya kötü biçiminde ahkam kesilmekte ve tanrı buyruğunu andıran emirler verilmektedir. Bizde yönetme, yönetilme ve önderlik gibi hususlar çok yeni olduğu ve yeterince gelişmediği için, kendimizi ciddi hataların içinde buluyoruz. Bunun içindir ki, dikkat ve duyarlılığın geliştirilmesi gerekiyor. Çünkü önderliğin yönetmenin ve yönetilmenin tarihsel temelleri ilk kez bu zeminde atılıyor. İlk kez birtakım önderlikler oluşturmaya çalışıyoruz. Halkın otoritesi ilk kez kurumlaşıyor. Bunun için hiç kimse ana babadan, kabile ve aşiret ortamından ve TC'nin kurumlarından aldığı kültürle parti görevlerine yaklaşmamalıdır. Teoriye güveniliyorsa, bu konuda teorinin engin gelişimine bakılabilir. Teori dünya halklarının bu konudaki deneyimlerinin özetidir. Kişi teoriyle kendi tecrübesine bakar, insanlarla daha iyi anlaşmayı, onları birleştirmeyi ve kaynaştırmayı öğrenir, öğrendiklerini uygular ve iyi sonuçlar ortaya çıkarır. Kaldı ki bu konudaki değerlerimiz, birikimlerimiz ve kazanımlarımız epeyce yol göstericidir. Ama bunun yerine hala ağa ve jandarma hitabına sarılmanın beş paralık bir değeri yoktur. Bunun da ötesinde bunda ısrar etmek ve sürekli bunların dilini kullanmak suçtur.

Hiç olmazsa bundan sonra önderlik alanıyla oynamamak, kuralara göre bir gelişmeyi yaşamak ve yaşatmak büyük önem taşımaktadır. Çünkü tarihimizin bu dönemini ancak önderlik alanını güçlü bir konuma ulaştırarak zaferle sonuçlandırabiliriz. Önderlik üzerinde oynamak kadar tehlikeli bir şey yoktur. Tehlikeli bir zehir nasıl insanı hemen imha ederse, önderlikle oynamak da benzer tehlikeler içermektedir. Bu nedenle önderlik alanına özenle yaklaşmak gerekir. Çünkü biz tarihimizin yeni temellerini atarken, bunu bazı tiplerin bu temellerle oynaması için yapmadık; yüzyıllara sığacak yeni bir ahlak, yeni bir toplum, yeni ilişkiler, yeni bir düşünce ve hareket tarzını egemen kılmak için bu temel-

leri attık. Bu temelin sağlamaştırılması ve korunmasından birkaç kişi değil hepimiz sorumluyuz. Ama bazı arkadaşların bu konuda sorumluluk duymak bir yana, kendilerini yitirdiklerini görüyoruz. Tarihe bu biçimde yaklaşanların, bu iddiayı gerçekleştirme gücünden yoksun oldukları açıktır.

O halde önderlik olayına yaklaşırken, kendimizi geçmişin şu ya da bu zayıflığıyla tatmin ederek gerekçeler arayamayız. Genç ve tecrübesiz olduğunu söylemek de kabul edilebilir bir gerekçe olmaz. Sorunu bu biçimde kendinden uzaklaştırmak korkakların işidir. Tarih böyle yazılmamış ve bu biçimde gelişmemiştir. Tarihte bu tip korkaklar ya köle, ya da hamal olmuşlar, kölece bir yaşam sürdürmüşlerdir. Bu tip kişilikler siliktir. Halkların kaderini bu tipler belirleyemezler. Kaldı ki, arkadaşlar iddialı olduklarını belirtmekte ve kendilerini özgürlük savaşında büyük roller oynamaya hazır görmektedirler.

Bütün bunları hiç kimsenin kendi zayıflıklarına ve basitliklerine sığınmaması için vurguluyoruz. Hele bu dönemden sonra, hepimiz çok daha özgür bir mücadele olanağına sahibiz. Her arkadaş savaşabilecek güçlü olanaklara sahiptir. Zindanlardaki arkadaşlar bu kadar savaştıktan, bu kadar hakkı ve etkiyi kendilerinde gördükten sonra, ellerinde gerçek silahlar bulunanlar ve sıcak savaş alanlarında olanlar, bu iddiayı en güçlü bir biçimde temsil edebilir ve yaşayabilirler. Tarihin bizden istediği kahramanlık ve önderlik düzeyine bu biçimde ulaşabiliriz. Aşırı ölçüde bireysel şeylerle kendimizi uğraştıralım demiyoruz. Ama bu konuda bireysel emek vererek kızılcı kıyamet koparmak, örgüt yaratmak, ilişkilere egemen olmak ve bir mevziyi güçlendirmek için elbette gözükara bir biçimde çalışacağız. Yeteneklerimiz mezara götürülmek için değil, her gün işlenmek için kullanılmalıdır. İşlenmeyen demir pas tutar derler. Öyleyse biz de kendimizi halkımızın davası için her gün işleyeceğiz. Kişiliklerimizi işletmeyerek, onların paslanmasına ve işlemeze hale gelmesine izin vermeyeceğiz.

Bundan sonra görevlerin üzerine güçlü bir biçimde yürüneceğini sanıyoruz. Bunun başarılması durumunda, gerek uluslararası ilişkiler alanında, gerek halkımızın yaşadığı yeni siyasal gelişme ortamında, özgüce güven temelinde bu yeni hamlemizin daha güçlü

gelişmeler ortaya çıkardığını göreceğiz. Zorluklarla mücadele temelinde gelişen birikimlerimiz ve perspektiflerimiz bugün çok daha zengin ve nettir. Yurt dışında yaşam olanaklarımızı biraz daha zorladık ve geliştirdik. Düşmanın çok yoğun bir faaliyet içinde bu kazanımlarımızı kendi lehine dönüştürmeye çalıştığını unutmamalıyız. Bizzat devletler kazandığımız mevzileri tek tek elimizden almak için büyük çabalar harcamaktadır. Bizden bir parça koparmak için çeşitli yöntemlere başvurmanın yanısıra, çeşitli ödünler vererek uzlaşmaya varmak istemektedir. Öyleyse zamanın değeri iyi bilinmelidir. Bunun için yerleştiğimiz mevzileri büyük bir dırayetle savunmalı ve genişletmesini bilmeliyiz.

Buraya kadar büyük bir tecrübenin teorik ve pratik sonuçlarını aktarmaya çalıştık. Burada bulunan bütün arkadaşlar, bunu bir vesile ve destek olarak görmeli ve ulaştıkları alanlarda eğitimden en yoğun eylemliliğe kadar bütün gelişmelerde bir kaldıraç rolü oynamalıdır. Ancak böyle davranılırsa, bu destek anlamını bulabilir. Kurulan mevziler ne kadar geliştirilip pekiştirilirse, kolektif yaşam da o kadar gelişir ve genişler. Daha üst düzeyde toplantılar, eğitim ve giderek toplumun kendini yeniden üretmesi de bu temelde söz konusu olabilir. Bunları sadece kendimize mal etmek için yapmıyoruz. Bu yoğun örgütlenme atılımı içinde her arkadaş savaş alanına ulaştığında bunu on, yüz ve giderek daha fazla sayıda kişiye mal edebilir. Önümüzde duran ve başarmamız gereken görev işte budur. Buna ulaştığımızda, stratejik ve taktik önderliğin kendi görevlerini başarıyla tamamlaması ve bütün toplumu bu başarıya ortak etmesi de mümkün olacaktır. Bu da halkımızın zafer kazanması demektir.

Şubat 1988